GILLY MACMILLAN

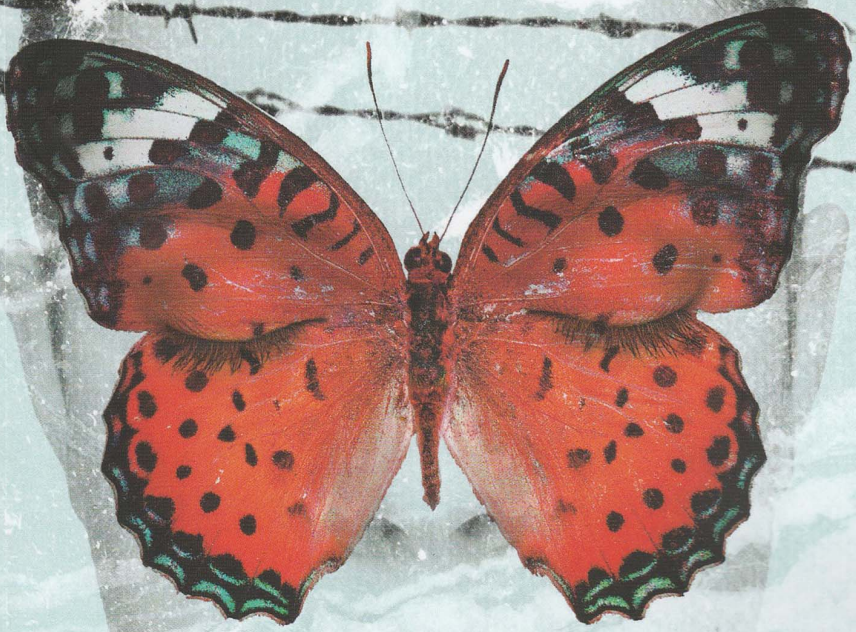

DOKUZ GÜN'ÜN YAZARINDAN

KARANLIKTAKİ KELEBEK

YABANCI

GILLY MACMILLAN

KARANLIKTAKİ KELEBEK

YABANCI

Karanlıktaki Kelebek
Özgün Adı | *The Perfect Girl*
Gilly Macmillan

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Burcu Karatepe
Redaksiyon | Merve Süzer
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görselleri | iStock

1. Baskı, Aralık 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-21-7

Copyright © Gilly Macmillan, 2016
Türkçe Çeviri © Selen Ak, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabancıyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 40/3/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

GILLY MACMILLAN

KARANLIKTAKİ KELEBEK

Çeviren
Selen Ak

PAZAR VE PAZARTESİ

Bir Yaz Müziği Akşamı

24 Ağustos 2014, Pazar
Saat: 19:00

Kutsal Teslis Kilisesi, Westbury-on-Trym, Bristol

Zoe Maisey ve **Lucas Kennedy;**
Brahms, Debussy, Chopin, Liszt & Scarlatti
çalacaklar

"Bristol'da ilk kez sahne alan, üstün yetenekli bu iki genci kaçırmamalısınız. Size çok özel bir gece vaat ediyorlar."

–Bristol Akşam Gazetesi, Etkinlikler Eki

Yakınlarını Kaybetmiş Aileler Derneği Yararına

Biletler: Yetişkin 6 £, Çocuk 3 £,
Aile Bileti 15 £.

Rezervasyon ve sonraki performanslar hakkında bilgi almak için lütfen Maria ile iletişime geçin:
maria.maiseykennedy@gmail.com

PAZAR GECESİ

Konser

ZOE

Konser başlamadan, kilisenin girişinde durup önümde uzanan nefe bakıyorum. Dışarısı hâlâ aydınlık olsa da tavan kemerlerinde gölgeler oynaşıyor. Arkamdaki geniş ahşap kapılar da kapanmış.

Önümde, dinleyici topluluğunun son birkaç üyesinin de yerlerine oturduğunu görüyorum. Hemen her koltuk dolu. Konuşma sesleri orta frekanslı bir uğultu oluşturuyor.

Ürperiyorum. Öğleden sonra o bunaltıcı sıcakta, yorgun argın, kan ter içinde provadan çıkınca, dışarıda hava sıcakken bile kilisenin serin olabildiğini unutmuş, akşam için siyah, ince askılı, kısa bir elbise seçmiştim. Şimdiyse üşüyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken.

Dışarıdaki gürültü bizi rahatsız etmesin diye kilisenin kapıları kapan dığından sıcaklık da içeri girmiyor. Bristol'ın bu banliyösü gürültücü sakinleriyle tanınmıyor gerçi ama insanlar biletlerine çok para ödediler.

Dahası da var. Bu benim ıslahevinden çıktığımdan beri verdiğim ilk konser. İkinci Şans Yaşamı'mm bir parçası olarak da ilk performansım.

Annemin sırf bugün yüz kere dediği gibi: "Olabildiğince harika bir performans sergilenmeli."

Yanı başımda duran Lucas'a bir göz atıyorum. Aramızda bir-iki milimetre var veya yok.

Üzerinde, annemin akşamüstü ütüyle kat izi yaptığı siyah pantolon ve siyah bir gömlek var. İyi görünüyor. Koyu kumral saçları az biraz şekle girmiş ama çok değil. Bence *isteseydi, bu çağda hâlâ romantik vampir* öyküleri okuyan o sersem kızların betini benzini soldurabilirdi.

Ben de iyi görünüyorum, daha doğrusu diken diken olan tüylerim yatışınca iyi görüneceğim. Ben ince kemikliyimdir. Soluk, pürüzsüz bir cildim vardır. Sapsarı saçlarım da uzun ama ince tellidir. Güneş ışığında örümcek ağını andıran o saçlar, siyah elbisemle birlikte harika görünüyor. Doğru ışık altında bakıldığında beyaz görünen saçlarım, bana bir masumiyet havası katar.

"Bir ceylan yavrusu gibi narin ve zarif," diye tanımlamıştı savcı beni. Bu da oldukça hoşuma gitmişti ama arkasından söylediklerini anımsadıkça hâlâ içim acır: "Ama görünüşüne aldanmayın."

Parmaklarımı esnetip birbirine geçirerek eldivenlerimin tam istediğim gibi elime sımsıkı oturup oturmadığını kontrol ediyorum. Ardından da ellerimi rahatlatmak için kollarımı yanıma sarkıtıp sallıyorum. Parmaklarımın ısınmasını, esnekliğe kavuşmasını istiyorum. Parmaklarıma kan gitsin istiyorum.

Lucas da yanımda birer birer sallıyor ellerini yavaş yavaş. İnsanlar arasında esneme nasıl bulaşıcıysa piyanistler arasında da el sallama öyledir.

Nefin öteki ucunda, mihrabın önündeki alçak platformun üstünde duruyor büyük piyano. Açık bırakılmış; parlak, siyah kapağının iç kısmına, içindeki tokmak ve tellerin yansıması vurmuş. Piyano bizi bekliyor. Lucas tüm dikka-

tini toplamış, sanki çıplak elleriyle tırmanması gereken yatay bir buzulu simgeliyormuş gibi piyanoya bakıyor.

Sinirlerimizi yatıştırma konusunda farklı yaklaşımlarımız var. Lucas elinden geldiğince sessizleşerek burnundan yavaş yavaş nefes alıp vermeye başlar, hiçbir şeye de tepki vermez.

Bense tam tersine, performanstan önce yerimde duramam, beynim de rahata kavuşamaz. Yapmam gereken işleri, yapmam gereken sırayla gözden geçirip dururum. Ancak ilk notayı çaldığımda, ihtiyaç duyduğum konsantrasyon, bir de müzik, bembeyaz bir kefen gibi beni sarmalar, diğer her şeyi unutturur.

O noktaya kadar, tıpkı Lucas gibi sinirden elim ayağıma dolaşır.

Piyanonun yanında durmuş, açılış konuşması yapan bir kadın şimdi bizi işaret ediyor, ardından da neredeyse el pençe divan durarak sahneden ayrılıyor.

Artık bizim sıramız.

Eldivenlerimi çıkardığım gibi üzerinde kahve ile ilmihal kitapçıkları duran masaya atıyorum ve Lucas ile birlikte düğün provası yapıyormuşuz gibi kilisenin koridorunda yürüyoruz. Biz yürürken dinleyicilerin başları bize dönüyor, her sıra bir sonrakini tetikliyor.

Tessa Teyzemin önünden geçiyoruz. Performansımızı kaydetmek üzere kurulmuş bir video kayıt cihazının başında duruyor. Kaydın amacı, konserden sonra performansı izleyip analiz ederek kusurları belirlemek ve daha çok çaba gösterebileceğimiz yerleri saptamak.

Tessa gözlerini kısmış, kamera her an dönüp yüzünü yalayabilirmiş gibi gergin bir halde ona bakıyor ama yine de bana başparmağıyla işler yolunda işareti yapıyor. Tessa'yı sèverim, annemin çok daha sakin bir versiyonudur. Çocuğu yok, o yüzden kendisi için çok özel olduğumu söyler.

Lucas'la aralarından geçtiğimiz öteki yüzler gülümsüyorlar. Biz yaklaştıkça gülümsemeler iyice cesaret verici bir hal alıyor. Şimdi on yedi yaşındayım ama bu bakışı çocukluğumdan beri biliyorum.

Annem böyle insanları "destekçilerimiz" diye tanımlar. Dediğine göre, eğer iyi çalarsak bizi tekrar tekrar dinlemeye gelir, arkadaşlarına da söylerlermiş. Ben destekçileri sevmem gerçi. Konser sonunda yanına gelip, "Tanrı vergisi bir yeteneğin var," gibi şeyler söylemelerinden hiç hoşlanmam; sanki kusursuz piyano çalmak, her gün sabahtan akşama kadar çalışmanızı gerektiren bir şey değilmiş gibi.

Ayrıca dâhi kelimesinin zihinlerinde baştan çıkarıcı, parlak bir neon tabela gibi yanıp söndüğünü de görebilirsiniz. O işaretten sakının derdim bana sorsalardı. Ne istediğinize dikkat edin çünkü her şeyin bir bedeli vardır.

Dikkatimi verdiğim son iki yüz, kilisenin en ön sırasında oturan anneme ve Lucas'ın babasına ait. Başka bir deyişle, benim üvey babama ve Lucas'ın üvey annesine çünkü Lucas benim üvey kardeşim. Yüzlerinde her zamanki gibi, çocukları konusundaki boğucu hırslarını gizleyen ebeveynlerin o aşırı neşeli ifadesi var.

Lucas önde, ben arkada koridorun sonuna varıyoruz. Ben daha piyanonun bulunduğu platforma adımımı atarken Lucas çoktan yerine oturuyor.

Bir düet çalarak başlayacağız. Düetler insanların hoşuna gider, bizimkilerin icadı. Ayrıca başlangıçta birlikte çalmanın sinirlerimizin yatışmasına yardım edeceğini düşünüyorlar.

Aslında ikimiz de tek başımıza çalmayı yeğleriz ama ailemizi kırmıyoruz çünkü hem seçme şansımız yok hem de piyanistlik ruhumuza işlemiş. Piyanistler piyano çalmayı ister ve severler. Piyano çalmaları gerekir.

Piyanistler piyano çalmak üzere eğitilirler.

Biz de öyle yapacağız, elimizden geldiği kadar iyi çalacağız.

Piyanonun başına otururken sırtımı dik tutup dinleyiciler için gülümsüyorum. Oysa içim sıkışıyor, bir top paket lastiği gibi gerginim ama gereğinden fazla gülümsemiyorum. Alçak gönüllü görünmem de önemli, piyano çalarken yüzüme doğru ifadeyi takınmalıyım.

Lucas da, ben de yerlerimize oturup piyano taburelerimizi ayarlayarak biraz oyalanıyoruz. Taburelerin ayarı tam aslında, biliyoruz çünkü herkes gelmeden önce piyanoyu denedik ama yine de taburelerin orasını burasını kurcalayarak ufacık yükseklik ayarları yapıp mesafeleriyle oynuyoruz. Gösterinin bir parçası bu: Belki sinirden, belki de gösteri dünyası böyle gerektirdiğinden. Ya da her ikisi birden.

Bir güzel yerlerimize yerleşince ellerimi tuşların üzerine koyuyorum. Nefes alıp verişlerimi kontrol etmek için çabalamam gerekiyor çünkü kalbim küt küt atıyor ama önümdeki müziğe odaklanıyorum. Bir yarışı başlatan silah sesi gibi o ilk notaları duymak istiyorum şimdi tüm kalbimle.

Dinleyiciler sessizleşiyor. Yalnızca bir öksürük sesi kemerlerde, sütunlarda yankılanıyor. Lucas ses kaybolana kadar bekliyor ve ardından gelen mutlak sessizlikte, avuçlarını pantolonuna sildikten sonra ellerini tuşların üzerine yerleştiriyor.

Şimdi, ellerimizin altında göz alabildiğine uzanan bu pürüzsüz siyah beyaz dizi bizim için her şey demek, o yüzden saldırmaya hazır bir hayvan gibi Lucas'ın ellerini pür dikkat izliyorum. İşaretini kaçırmamalıyım. Bir-iki vuruşluk tam sessizlikten sonra avuçları bükülüyor, elleri hafifçe havada yaylanıyor: bir, iki, üç.

Ardından kusursuz zamanlamayla, aynı anda çalmaya

başlıyoruz.

Herkesin dediğine göre çalarken göz kamaştırıyormuşuz. İki piyanist doğru enerjiyi ürettiğinde ortalığı kasıp kavurabilir. Gücü, tonu ve dinamikleri kontrol etmek, ip üzerinde yürümeye benzer çünkü kusursuz bir denge tutturmak gerekir. Üstelik akşamüstü o sıcakta prova yaparken yorulup birbirimize kızmaktan, o kadar iyi bir denge tutturamamıştık. Şimdiyse olağanüstü çalıyoruz. Hatasız, güzel. İkimiz de müziğin içindeyiz. İtiraf edeyim, böylesi her zaman yaşanmaz. Çoğu zaman yaşanmaz.

İşin aslı, kendimi öyle kaptırmışım ki bağrışları ilkin duymuyorum. Bağrışları duymadığım için de az önce başlayan bir şeyin, her şeyin sonunu getirdiğini fark etmiyorum.

Ama keşke fark etseydim.

Neden böyle diyorum?

Çünkü altı saat sonra annem ölüyor.

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Sabah saat sekiz. Tessa hâlâ uyanmadı, bense şafak söktüğünden beri uyanığım.

Ben ceza avukatıyım, iş yüküm oldukça fazla. Genelde geç saatlere kadar çalışırım. Alarmım çalana kadar da top atsalar uyanmam ama bugün bir haftadan fazla bir zamandır ajandamın sayfasında ateşten delikler açan bir hastane randevum var ve gözlerimi açtığım andan beri aklımda.

Yatak odamdaki penceremin kapalı perdeleri odayı karanlığa boğuyor. Nehirden gelen esinti perdeleri hareket ettirdikçe aralarından süzülen tembel ışık demetleri, önceden kestirilemeyecek kavisler yapıyor. Perdeleri açsam, dışarıda geniş bir alan kaplayan yüzer limanı ve karşı kıyının, iç içe geçmiş modern apartmanlardan, eski antrepolardan ve kayıkhanelerden oluşan renkli dokusunu görürdüm.

Ama açmıyorum.

Yerimden kıpırdamadan, esintinin odanın sessizliğini neredeyse hiç bozmayacak kadar olduğunu fark ediyorum. Dün gece fırtına çıkacağını söylemişlerdi ama çıkmadı. Yalnızca kısa, şiddetli bir sağanak yağdı, ardından

yağmur çiseledi. Böylece, kısa bir süreliğine sıcaktan kurtulduk ama uzun sürmedi. Şimdi sıcaklık yeniden artıyor.

Tessa gecenin yarısı, yağmur yağarken geldi.

Sanki akşamımı şenlendirmemiş gibi, rahatsız ettiği için özür diledi. Telefon etmiş. Bense kucağımda kızarmış noodle artıkları, göğsümde hastaneden gelen mektup, televizyonun karşısında sızdığım için duymamışım.

Kapıyı açtığımda, Tessa'nın nemli göz altlarında yorgunluktan koyu lekeler oluştuğunu fark ettim. Ona sarılınca da bedenindeki tüm kasları gerilmiş gibi hiç kıpırdamadan durdu.

Konuşmak istemediğini söyledi, ben de baskı yapmadım. Bizim sessiz, saygılı bir ilişkimiz var. Birbirimizle geniş kapsamlı bir duygu alışverişine girme arzusunda veya beklentisinde değiliz. Bizim işimiz daha çok birbirimize sığınacak bir liman sağlamak. Sığınacak bir liman derken, kalacak sağlam, güvenli bir yerden söz ediyorum. Bizim kadar ketum olmayan iki yetişkinin adına aşk diyeceği, bizimse hiç o adla anmadığımız şeyi yaşayacağımız bir yer.

Ben utangaç biriyimdir. İki yıl önce Devon'dan Bristol'a taşındım çünkü insan tüm yaşamını ve kariyerini, içinde büyüdüğü o küçük çevrede, bilindik insanlar arasında geçirmek istemeyince böyle yapar. Bristol'daki imkânlar çok daha geniştir, ben de Zoe Guerin davasında deneyim kazandığım için bir değişikliğe hazırdım.

Ama işlerim pek yolunda gitmedi. Davalarımın çeşitliliği ve işimin yoğunluğu arttı armasına, orası doğru ama yeni arkadaşlıklar kurmak kolay değil çünkü tüm zamanımı çalışarak geçiriyorum. Hapishane ziyaretleri ile duruşmalar arasında mekik dokurken de hayat arkadaşınız olabilecek birileriyle pek tanışmazsınız. O yüzden bir gün sokakta Tess'le karşılaşmam, Tanrı'nın bir armağanıydı âdeta. Yüzü tanıdık bir yüzdü. Güçlüklerle dolu olsa da

ortak bir geçmişimiz vardı. Çok geçmeden işten güçten fırsat buldukça görüşmeye başladık. Başlarda yalnızca bir kahve veya bir içki içmek için buluşuyorduk, sonra gerisi geldi ama Tessa evli olduğu için işler o noktada tıkandı. Kocasından ayrılmazsa daha ileri gidemeyiz.

Dün gece Tess geldikten sonra pestili çıkmış gibi koltuğa yığıldı. Ona soğuk bir bira getirdim. Mutfağa giderken de, görmesin diye hastanenin mektubunu çaktırmadan bir çekmeceye sokuşturuverdim. Mektubun tadımızı kaçırmasını istemiyordum, emin olana kadar beklemeliydim. Bugünkü görüşmeyi atlatana kadar beklemeliydim. Sol elimdeki uyuşmayı gizlemem oldukça kolaydı. İşte de kimse fark etmemişti.

Tess birasını yudumlarken, karanlıkta bir Hitchcock filmi izledik. Ekrandaki siyah beyaz görüntüler, odayı canlanmış gibi titreştiriyordu. Tess yanı başımda, hiç kıpırdamadan, sessizce filmi izledi. Bir-iki kez soğuk içkisini alnında gezdirdi. Ben de bir-iki kez fırsat bulunca, çaktırmadan ona bir göz atıp neyi olduğunu anlamaya çalıştım.

Tessa'nın, kız kardeşi veya yeğeni gibi beyaza çalan sarı saçları, solgun bir teni, ince yüz hatları yoktur. Görünüşünde onların kibrinden eser taşımaz. Yalnızca aynı keskin bakışlı, mavi gözleri vardır. Tess gür, ipek gibi, çilek sarısı saçlarını çoğunlukla arkada toplar. Kalp biçimli yüzünün açık seçik hatları ve hafif çilli teni, ona alçak gönüllü ve nazik bir hava katar. Gözleri de çoğu kez muzip muzip oynar. Atletik bir yapısı, pratik ve mantıklı bir mizacı vardır. Bana göre güzel bir kadındır.

Şimdi yatak odamın sıcak karanlığında ona bakıyorum. Elleri yüzünün yanında, yastığın üzerinde; parmakları dudaklarının yanında kıvrılmış. Benim için resmi bozan tek şey, parmağındaki donuk renkli alyans.

Bir süre sonra, kahvaltı etmek istediğimden yavaş yavaş yataktan kalkıyorum. Giyecek bir şey bulmak için yerdeki çamaşır yığınını karıştırırken telefonum titriyor.

Tess'i rahatsız etmesin diye telefonu hızla elime alıyorum.

Ekrana bakınca sekreterim Jeanette'in aradığını görüyorum. Jeanette her zaman, özellikte de pazartesileri erkenden işbaşı yapar.

Telefonu açsam mı, açmasam mı diye kendimle savaşıyorum ama işin aslı, vicdanlı bir adam olduğumdan, daha telefon çaldığı anda savaşı kaybetmiştim. Aramaya yanıt veriyorum.

"Sam, kusura bakma ama bir müvekkilin seni görmeye ofise geldi."

"Kimmiş?" diye soruyorum ve kafamda bazı önemli müvekkillerimi gözden geçirerek bu kez hangisinin iyi hal treninden atlayıp yeniden çamurlara saplandığını tahmin etmeye çalışıyorum.

"Gencecik bir kız," diyor Jeanette suflör gibi fısıldayarak.

"Adı neymiş?" *O olamaz, değil mi?* diye düşünüyorum çünkü o yaşlarda tek bir müvekkilim var.

"Adı Zoe Maisey'miş ama sen onu Zoe Guerin adıyla biliyormuşsun."

Yatak odasından çıkıp ebeveyn banyosuna giriyorum ve kapıyı kapayıp küvetin kenarına oturuyorum. Burada, buzlu pencereden içeri süzülerek odayı sarıya boyayan sabah güneşi, karanlıktan irileşmiş göz bebeklerime saldırıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne yazık ki yapmıyorum. Sam, dediğine göre kızın annesi dün gece ölü bulunmuş."

"Aman Tanrım."

O iki kelime inanmazlığımın yalnızca basit bir ifadesi çünkü Zoe, Tessa'nın yeğeni ve annesi Maria da Tessa'nın kız kardeşi.

"Sam?"

"Telefonu ona verebilir misin?"

"Israrla seni görmek istiyor."

Randevuya öğlene doğru gideceğim için, bu işe hiç değilse biraz zaman ayırabileceğimi hesaplıyorum.

"Söyle ona, geliyorum."

Ben telefonu kapamak üzereyken Jeanette ekliyor: "Yanında eniştesi de var." Kalbim yerinden oynuyor çünkü Zoe'nin eniştesi, Tessa'nın kocası oluyor.

PAZAR GECESİ

Konser

TESSA

Çocuğunuz yoksa, insanlar genelde size ilgilenebileceğiniz bir şeyler vermeye çalışırlar. Olası annelik içgüdülerinizi boşaltabileceğiniz bir yer eksikliği çektiğinizi varsayıyorlar sanırım.

Zoe'nin konserinde çocuk yerine bana idaresi verilen şeyse bir video kamera. Performansı baştan sona kaydedebilmek için konser boyunca kamerayla ilgilenmem gerekiyor. Kardeşimin, sanki zihinsel kapasitem yetersizmiş gibi bilgiçlik taslayarak söylediğine göre bu iş önemliymiş.

Çocuksuzluğumun nedenlerine hemen girecek miyiz? Hadi o zaman. Meslek yaşamımdaki başarıma ve halimden hoşnutluğuma karşın, insanlar hep en çok bunu merak eder.

Öyleyse söyleyeyim: "Açıklanamayan kısırlık" diye bir şey var. Adı kulağa gayriresmî gelse de resmen böyle bir şey var. Benim sorunum da bu. Kocam Richard da, ben de otuzlarımıza gelene kadar fark etmedik çünkü çocuk yapma meselesini, yolculuklara çıkıp kariyerimizi oturttuktan sonrasına bırakmıştık.

Öğrendikten sonra tüp bebek tedavisine girdik. Üç tur

denedikten sonra vazgeçtik. Taşıyıcı annelik: Hoşuma gitmedi, cesaret edemedim. Evlat Edinme: Aynı gerekçe. Zaten şimdi Richard'ın böyle içtiğini görseler, bize asla izin vermezlerdi.

Annelik içgüdümü boşaltacak bir yer bulamama konusuna gelirsek, buna ancak gülerim çünkü ben bir veterinerim.

Kliniğim kent merkezinde, Bristol'ın birbirine en zıt mahallelerinden bazılarının bulunduğu bir yerde. Sıradan bir günde, herhalde yirmi ila yirmi beş hayvan görüyorum ve o hayvanları elimle yoklayıp muayene ederek, okşayarak, sakinleştirerek, hatta bazen ağızlarına ağızlık takarak hastalıklarını, kimi zaman da psikolojik sorunlarını tedavi ediyorum. Haberler kötüyse sahiplerini de sakinleştirdiğim, çok nadiren okşadığım ve onlara önerilerde bulunduğum da olabiliyor.

Kısacası haftanın her günü, gün boyu annelik içgüdülerimi doyuruyorum.

Ama görüyorsunuz ya, biraz ironi de var işin içinde. Küçük kız kardeşimle birlikteyken, özellikle de bu geceki gibi, ona ailesiyle ilgili bir konuda yardım etmek durumunda kalınca hiç aklımdan çıkmıyor bu ironi.

Çocukluğumuzda Maria yaramaz kızken, ben Harika Peter*'dım. Çocukken büyük bir potansiyeli vardı, özellikle müzik konusundaki yeteneği, annemle babamı çok heyecanlandırırdı ama Maria ebeveynlerimizin beklentilerini hiç karşılamadı.

Ufaklığından beri enerjik ve eğlenceli bir tipti ama on dördüne bastığında zıvanadan çıkmaya başladı. Aklına

* *Perfect Peter*: İngiliz yazar Francesca Simon'ın *Horrid Henry* adlı serisindeki kurgu karakter. Çalışkanlığı ve kibarlığı gibi güzel özellikleriyle öne çıkan Peter, yaramazlığıyla herkesi usandıran ağabeyi Horrid Henry'ye tezat oluşturur. *–çn*

veterinerlik fakültesine girmeyi koyan ben, akşamları odama kapanıp ineklerken Maria'nın masasın üzerinde gece dışarı çıkmaya hazırlanırken çıkardığı makyaj malzemeleri dururdu anca. Ders çalışmayı ve klasik müziği bıraktı; kendini eğlenceye verdi.

Gerisinin ne anlamı var, derdi. Böyle konuşunca babamın gözlerinin nasıl yuvalarından fırladığına aldırmazdı bile.

Bense erkeklerle çıkmayan, güzel kız kardeşime kıyasla düz, sosyal açıdan beceriksiz biri olduğumdan, bazı şeyleri kardeşimin aracılığıyla vekâleten yaşamayı severdim. Sanırım bu Maria'nın da hoşuna giderdi. Sabaha karşı eve gelince sırlarını fısıldardı kulağıma: Öpüşmelerden, içkilerden, alınan haplardan, kıskançlıklardan, zaferlerden ve maceralardan falan söz ederdi.

Ama sonra, hepimizi şaşırtarak, henüz on dokuz yaşındayken, bir müzik festivalinde Philip Guerin'le tanıştı. Yirmi yedi yaşındaki Philip'e, o yaşında aile çiftliği miras kalmıştı. Kardeşim de apar topar evden ayrılıp çiftlikte Philip'le birlikte yaşamaya başladı, çok geçmeden de evlendiler. Hiç hesapta yokken. "Hayal dünyasında yaşıyor," derdi annem alaylı alaylı ama bir yandan da endişeyle ellerini ovuştururdu.

Çok geçmeden Zoe geldi. Maria, Zoe'yi doğurduğunda henüz yirmi ikisindeydi ve çiftlikte küçük bir çocukla kalakalınca, yaşamın gerçekleri karşısında Maria'nın yaldızları biraz döküldü ama hakkını vermek gerek, pes etmedi. Tam tersine, tüm enerjisini kızına verdi. Henüz üç yaşındayken, çiftlikteki piyanoda akorları çıkarmaya başlayan Zoe'nin olağanüstü müzik yeteneği tüm açıklığıyla kendini gösterince, Maria kızının yeteneğini beslemeyi kendine görev bildi.

Tüm bunlar kazadan önce, her şey onlar için kötüye

gitmeye başlamadan önceydi. Asıl demek istediğim şu ki, bu süre zarfında ben yaşamımdaki her şeyi doğru yaparak sıkı çalıştım. Kurallara uydum, hatta evlendim ancak çocuğum olmadı. Ben durumu kabullendim ama Richard başa çıkmakta zorlandı. Özellikle de meslek yaşamında, benim tüp bebek tedavisini dördüncü kez denemeyi reddedişimle aynı zamana denk gelen, büyük bir düş kırıklığı yaşadıktan sonra.

İşte bu gece buradayız. Kardeşime ve Zoe'ye yardım ediyorum. Maria izin verdiği zamanlarda onlara yardım etmeyi çok severim. Performansı dört gözle bekliyorum çünkü Zoe'nin piyano çalışı, neredeyse ıslahevine girmeden önceki standardına kavuştu ve bu gece herkesin aklını alacağına eminim. Umarım yüzüme gözüme bulaştırmadan her şeyi kaydetmeyi başarırım.

Kardeşimin yeni kocasının oğlu Lucas, kamerayı nasıl kullanacağımı otuz saniyede yalapşap gösterdi. Lucas sinemaya ve kameralara meraklıdır, yani doğru ellerdeydim ama bana gösterdikleri gerçekten pek yeterli gelmedi çünkü içgüdüsel olarak teknolojiden biraz korkarım; o yüzden sözcükler daha Lucas'ın ağzından çıkarken, paniğe kapılmış bir balık sürüsü gibi, kontrolsüzce kafamın içinde dört bir yana dağıldıklarını hissettim.

Richard da gelip bana yardım etseydi ne iyi olurdu ama beni yine hayal kırıklığına uğrattı.

Daha bir saat önce, konsere yetişmek için hazırlanıp evden çıkma zamanı gelince Richard'ı bulmaya gittim. Bahçemizdeki kulübede, bir model uçak üzerinde çalışıyordu sözde ama içeri girdiğimde, şarap kutusunun içindeki parlak torbayı sıka sıka son damlaları çıkarmaya çalışıyordu. Şarap kutusunun kartonunu yırtıp çıkardığı gümüş rengi torbayı çay kupasının üzerinde tutmuş, inatçı bir memeden süt sağmaya çalışır gibi mıncıklayıp ovuşturuyordu.

Ben kapının eşiğinde durup izlerken rengi kaçmış birkaç içki damlası kupaya düştü. Richard hemen kupayı kafasına dikti, sonra da beni fark etti. Ne özür diledi ne de yaptığı şeyi saklamaya çalıştı. "Tess!" dedi. "Başka yok mu?"

Kapının eşiğinde durmama karşın, nefesinin koktuğunu, konuşurken dilinin dolaştığını anlayabiliyordum. Bir pazar öğleden sonrası, keyif için bir bardak beyaz şarap içen uygar biriymiş gibi davranmaya çalışsa da yüzünde bir utanç duygusu, ellerindeyse abartılı bir titreme vardı. Buraya güya Balsa tahtasından model yapmak için gelmişti, oysa model hâlâ kutusundaydı. Tüm o hassas kesim parçalar yerli yerinde, açılmamış kullanma kılavuzunun altında duruyordu.

"Garajda var," dedim. Sonra da çıkıp tek başıma konsere gittim.

Şimdiyse elimde doğru çalışıp çalışmadığını bilemediğim bir kamera, başımda bir zonklama, kalbimde de hayal kırıklığıyla buradayım ve şeytana uyup bu gece konserden sonra Sam'i görmeye gitmemem gerektiğini söyleyip duruyorum kendi kendime çünkü bu hiç doğru olmaz.

PAZAR GECESİ

Konser

ZOE

Lucas bağrışmayı benden önce duyuyor.

Önce Lucas çalmayı bırakıyor ama ben hemen fark etmiyorum çünkü beni hep durmak bilmez bir yük treninin hızıyla içine çeken, zor bir pasajın tam ortasındayız.

Lucas'ın ellerinin kıpırdamadığını, tek başıma çaldığımı anlayınca ilkin çalmayı bırakmadan, acaba kendi bölümünü mü unuttu düşüncesiyle Lucas'a bir bakış atıyorum. Düeti ezbere çalıyoruz ve bazen böyle şeyler yaşanır: İnsanın beyni duruverir.

O yüzden Lucas'ın melodiyi yakalamasını bekliyorum, anımsamasını *arzu ediyorum* çünkü harika bir konser vermemiz gerekiyor. Ben de elimden geleni yapmayı sürdürüyorum, ta ki Lucas'ın haklı bir gerekçeyle durduğunu fark edene kadar: Koridorun ortasında bir adam duruyor.

Ben de çalmayı bırakıyorum. Son bastığım akorların titreşimleri sessizliğe karışırken adama bakıyorum. Tanıdık geliyor.

Kararmış yüzünde anormal bir ifade var. Konserimizi beğenmiş gibi durmuyor hiç. Öfkeden kızarmış. Boynundaki tendonlar öylesine gergin ki kemik gibi görünüyorlar.

"Bu ne maskaralık!" diye bağırıyor. "Maskaralık! Saygısızlık!" Adamın sözleri duvarlarda yankılanırken bir-iki kişi ayağa kalkıyor.

Gözlerini üzerime dikince adamı gerçekten de tanıdığımı fark ediyorum.

Adamı tanıyorum çünkü kızını öldürdüm.

Ben ayağa kalkarken piyano taburesinden biraz ses geliyor ama çok değil çünkü tabure devrilse de, üzerine düştüğü kırmızı halı sesi kestiği için boğuk bir küt sesi geliyor yalnızca.

Annem yerinden kalkıyor. Adamı o da tanıyor.

"Bay Barlow," diyor. "Bay Barlow... *Tom*... Lütfen." Adama doğru yürümeye başlıyor.

Burada kalamam. Adamın bana yapabileceklerinden çok korkuyorum.

Sahneden inerken kalçamı acıyla piyanonun kenarına çarpıyorum ve adamdan uzaklaşmak için kilisesinin arka kısmına doğru kaçıyorum. Orada, mihrabın arkasında beni adamın görüş alanından çıkaracak bir kapı var. Kapıyı iterek açıyorum ve kaygan taş basamaklardan paldır küldür inip ufacık bir odaya giriyorum. İçeride kenarına lekeli giysiler asılmış bir lavabo var yalnızca. Zangır zangır titreyerek bir köşeye büzülüyorum. Pişmanlığı, yaşadığım yaşamın, ikinci şansların veya yeni başlangıçların olanaksızlığını bir kez daha iliklerime kadar hissediyorum. Derken annem beni buluyor.

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak amacıyla benim için hiçbir anlam ifade etmeyen birtakım şeyler söylüyor. Alçak perdeden, yumuşak bir sesle konuşuyor, sırtıma dökülen saçlarımı usulca okşuyor. "Şişt. Tamam. Şişt," diyor ama beni yatıştırmaya mı çalışıyor, yoksa başkaları duymasın diye hıçkırıklarımı mı dindirmeye çalışıyor, bilemiyorum.

Thomas Barlow'un ve ortalığı kasıp kavuran kederinin icabına bakıldığından emin olmak için on beş dakika bekledikten sonra annem beni arka kapıdan dışarı çıkarıyor ve mezarlıktan geçerek arabaya gidiyoruz.

Konseri sürdürmem söz konusu değil. Hâlâ titriyorum, aklımdaki tüm notalar da birbirine girmiş halde zaten.

Dışarıya çıkınca havanın iyice karardığını ve sıcaklığın sürdüğünü anlıyorum. İçerideki serin havanın ardından ilaç gibi geliyor. Kilise bahçesinin kapısına asılmış parlak beyaz güllerin baskın kokusu ve kilise kulesinin yüksek kenarlarından birinden çıkan bir yarasa sürüsünün kanat çırpışları dikkatimi çekiyor. Yorgun çimenlerin üzerinden geçerken dört bir yanımızda mezar taşları var; atlarındaki kadavralardan fayda göremediklerinden birbirlerine yaslanmışlar. Bir Kelt haçı ve yosun kaplı taş yığınlarının dış hatlarını görüyorum. Her yerde ağıtlar yazılı. Tepemizde yükselen porsuk ağacının kara, sivri yaprakları, açgözlülükle gecenin son ışığını emiyor.

Kiliseden Lucas'ın Debussy çalmaya başladığını duyuyoruz. Gösteri devam etmeli. Ses önce notalardan sıcak bir banyo, ardından çağlayan bir nehir oluyor. Güzel bir duygu. Az önce yaşananlardan korunmak için sarılıyorum o duyguya.

Bakışlarımı, patikanın kenarına kısa bir süre önce konmuş levhadan ayırmamı sağlıyor. "Amelia Barlow" yazıyor üzerinde. "On beş yaşında. Ailesinin biriciği, arkadaşlarının baş tacı. Sen yaşarken güneş daha parlaktı." Çevresinde de yeni bakım görmüş çiçekler ekili.

Ailesinin onun için buraya bir levha koydurttuğunu bilmiyorduk. Eğer bilseydik, aradan milyon yıl geçse bile etkinlik için bu kiliseyi kiralamazdık. Kıtalar birbirinden ayrılıp yeniden birleşse böyle bir şey yapmazdık.

Eve dönüş yolunda annem neredeyse tek kelime etmiyor. Bir tek, "Önemli değil. Konseri yeniden düzenleyebiliriz, sen de diplomanı almaya hazırlanırsın. Zaten hazırsın," diyor.

Asıl önemli şeylerden asla söz etmeyen, yalnızca beni cesaretlendirmeye çalışan annem, çocuk dâhi düzeyinde halka açık müzik performansı sergilemenin, her ne kadar bu gecemi mahvetmişse de, sonunda beni kurtaracağına inanıyor. Müziğimin ikinci yaşamımız için bir katalizör görevi gördüğüne, aynı zamanda bizi, şimdiye kadar sürdürdüğümüz yaşamın zilyon ışık yılı uzağındaki bir stratosfere götürecek yakıt görevi göreceğine inanıyor.

Belki de annemin söylediklerine iyice kulak vermeliydim çünkü beni son kez cesaretlendiriyordu. Birbirimizle iletişim kuramayışımızın hüsranının havayı doldurduğunu son kez hissediyordum.

Belki kendi mutsuzluk kozamdan çıkıp anneme iyi misin diye sormalıydım, oysa son birkaç yıldır yapamadığımız tek şey buydu. İyi olamamıştık.

Ama keşke yapsaydım. Sorsaydım yani. Keşke sorsaydım.

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Jeanette'le konuşmam bittikten sonra, Tessa'ya kötü haberi vermem gerektiğini düşünerek göz kamaştırıcı bir korkuya kapılıyorum ve banyoda bir süre daha oturup Zoe Maisey veya o zamanki adıyla Zoe Guerin'le ilk kez ne zaman görüştüğümü anımsamaya çalışıyorum.

Zoe'yle ilk karşılaşmam önceki üç yıl içindeydi. O zamanlar North Devon'da yaşıyordum ve görüşmemize, Savunma Avukatı Çağrı Merkezi'nden gelen bir telefon aracılık etmişti çünkü Zoe tutuklandığında görevli savunma avukatı bendim.

Telefon sabah dokuz buçukta, kazanın gerçekleşmesinden yaklaşık sekiz saat sonra geldi. Zoe'yi ve durumunu şöyle anlattılar:

"Çocuk. Yanında uygun bir yetişkin var. Dikkatsiz araç kullanma nedeniyle ölüme sebebiyet vermekle suçlanıyor. İki ölü, bir ağır yaralı var. Barnstaple Polis Karakolu'nda sorguya hazır. Görevli Avukat numaranız 00746387A."

Derhal karakoldaki nezarethaneye telefon açtım. Kimliğimi bildirip gözaltı memurundan Zoe'yi telefona çağırmasını istedim.

"Alo," dedi Zoe.

Kendimi tanıttım. "Polise kazayla ilgili hiçbir şey anlatma," dedim. "Ben yoldayım. Yaklaşık kırk beş dakika içinde gelirim. Ben gelmeden sorgulara girme."

O da, "Tamam," diye yanıtladı şaşkınlıktan kısılmış bir sesle. Bana sormak istediği tek bir soru bile yoktu.

Karakola varmak için kırsal bölgeden geçtim. Güzel, serin bir sabahtı. Buz tutmuş bembeyaz tarlalardan geçtim. Komşu tarlaların aralarında bir-iki metre kalınlığında, gürbüz, yılankavi çalılıklar vardı. Kış yüzünden yaprakları dökülmüştü ama çalılıklar öyle sıktı ki gölgeleri geniş, yatay öbekler halinde yere vuruyordu. Sakinliği şaşkınlık uyandıran mavi-gri okyanus, manzaradaki aralıklar imkân verdikçe arada sırada görünüyordu. Açıklarda açık seçik gözüken Lundy Adası da huzur dolu, eski ve soğuktu.

Barnstaple'daki nezarethanenin polis memuru bana bir polis tutanağı uzattı.

"Annesini istemiyor," dedi. "Annesi geldi ama yine de onu görmeyi reddediyor. Sosyal hizmet görevlisi henüz geldi. Avukat da istemedi ama sosyal hizmet görevlisi yetkisini kullandı."

Tutanağı gözden geçirdim. Tam telefonda söyledikleri gibi değildi. Suçlama "Dikkatsiz araba kullanma nedeniyle ölüme sebebiyet verme"ydi ama bir ekleme vardı: "Alkol etkisi altında."

Böyle bir suçlama herkesi şoke ederdi ama yaşamı daha birkaç saat önce tembel tembel önünde uzanan, potansiyellerle dolu on dört yaşında birini tam anlamıyla dehşete düşürürdü.

"Sorgulandı mı?"

"Henüz değil. Sosyal hizmet görevlisi yeni geldi."

Polis, yaşından dolayı yanında "uygun bir yetişkin" bulunmadan Zoe'yi sorgulamaya yetkili değildi. Eğer anne-

sinin yanında bulunmasını kabul etmediyse, sabah vardiyasındaki sosyal hizmet görevlisinin gelmesini beklemek zorundaydılar.

Polis gözaltı memuru kaslı kollarını saran, kısa kollu, yüksek yakalı, dar, siyah bir polis gömleği giymişti. Yüksek bir platform üzerine oturtulmuş masasından, kelimenin gerçek anlamıyla bana tepeden bakarak konuşuyordu. Konuşurken bir yandan gözlerini bilgisayarının ekranından ayırmadan, ustalıkla klavyenin tuşlarına basıyordu.

"Görevi henüz devraldım, o yüzden detayları öğrenmeye çalışıyorum ama kız hastanede birkaç saat geçirdikten sonra, saat dört buçuk civarında buraya getirilmiş."

Zoe'nin hücrede geçirdiği zamana acıdım. Hapishane yüzü görmüş müvekkillerim bile, her şeyden çok nezarethanede bulunmaktan nefret ettiklerini söylerlerdi. Nezarethanede hiçbir rutin yoktu. Yalnızca dört duvar, raftaki bir minder, belki bir paravanla örtülmüş ya da örtülmemiş bir tuvalet veya doğrudan ya da kamera aracılığıyla sürekli sizi izleyen bir çift göz.

"Annesini neden istemedi?" diye sordum. Acaba kızın velayeti babasında mıydı, babasıyla mı yaşıyordu, yoksa babasını mı kaybetmişti diye merak ediyordum.

"Tam bilmiyoruz. En büyük olasılık, utanç."

"Utanç mı?"

Omuzlarını silkip avuçları yukarı dönük bir şekilde ellerini genişçe açtı. "Zoe geldiğinden beri annesi bekleme salonunda oturuyor."

Bekleme salonuna girdiğimde tek başına oturan, beyazsarı saçlı, güzel yüzlü bir kadın görmüştüm. Bir köşeye büzülüp oturmuş, elektronik kapılardan benimle birlikte soğuk bir hava dalgası da içeri girince ürpermişti. Ardından iyi haberler beklemeyen, konuşamayacak kadar uykusuz kalmış birinin bakışlarıyla gözlerime bakmıştı.

Sık sık ziyaret ettiğim bekleme salonlarında çok rastlanan bir yüz ifadesiydi bu: Karakollarda, mahkeme salonlarında, kimse yaşanacakları dört gözle beklemez.

Bir anda kızının yaşamından kapı dışarı edilen o hoş görünümlü kadın, davanın hiç de tereyağından kıl çeker gibi sonuçlanmayacağına dair bana ilk ipucunu vermişti.

Zoe'yle tanışmadan önce kafamda hiçbir resim canlanmamıştı. O zamana kadar, her türden insanın hüküm giyebileceğini bilecek kadar tecrübe edinmiştim. Yani müvekkillerinizin neye benzeyeceğini hiçbir zaman kestiremezsiniz, yine de bir tahmin yürütme riskini göze alsaydım, buluşacağım kişinin on dört yaşındaki birine göre vaktinden önce olgunlaşmış, biraz yontulmamış, herhalde içki ortamlarında deneyim kazanmış, hatta belki yerel uyuşturucu ortamlarına bile girip çıkmış, tam bir parti kızı çıkacağını söylerdim size.

Ama karşımdaki kız öyle biri değildi. Polisler hastanede kızın giysilerini delil olarak aldığı için üzerinde herhalde acil servis hemşirelerinin bulup buluşturduğu bir şeyler vardı: aşırı büyük bir eşofman altı ile mavi, fermuarlı bir polar. Bir şakağında bandajlanmış bir yara vardı. Uzun, beyaz-sarı saçları, annesinin saçlarından bile bir ton açıktı ve üzerlerinde kazadan kalma minik minik cam parçaları parıldıyordu.

Yere çivilenmiş plastik bir sandalyede oturuyordu. Ayaklarını karnına çekmiş, dizlerine sarılmıştı. Darmadağınık ve çok küçük görünüyordu. Elmacık kemikleri düzgündü. Parlak gözleri açık maviydi. Teniyse dışarıdaki don kadar soluktu. Ellerini polarının kollarının içine sokmuştu. Kelepçelerin üzerinde kalan kısım pis görünüyordu: hastane çamaşırhanesinin silmeyi başaramadığı, başka bir yaşama ait lekeler.

Kızın yanında, görmüş geçirmiş bir sosyal hizmet gö-

revlisinin kayıtsız yüz ifadesini taşıyan bir kadın oturuyordu. Orta yaşlıydı. Saçları kısa ve küt kesilmişti. Yüzündeki derin çizgilerin ve grimsi rengin altında yirmi yıl boyunca, günde yirmi sigara içmesi yatıyordu bana kalırsa. Eldivenlerini, şapkasını ve eşarbını çıkarıp üst üste sorgu masasına koymuştu düzgünce.

Kendimi tanıtınca, Zoe beni şaşırtarak ayağa kalktı ve ürkekçe elini uzattı. Ayağa kalkınca boyu bosu göründü. Orta boyluydu ve öylesine zayıftı ki ödünç alınmış giysilerinin içinde resmen yüzüyordu. İnanılmaz kırılgan bir görünümü vardı.

Karşılıklı oturduk.

Kâbusu yeni başlamıyordu, saatler önce başlamıştı zaten ama benim, durumun ciddiyetini tüm açıklığıyla kavramasına yardım etmeyi deneyeceğim o hassas süreç şimdi başlıyordu.

PAZAR GECESİ

Konser

TESSA

Zoe ile Lucas düete başladığında kameranın çekim yaptığından oldukça eminim çünkü ekranın sağ alt köşesinde yanıp sönen kırmızı bir ışık, bir de çılgıncasına geçen saniyelerle milisaniyelerin hesabını tutan bir sayaç var.

Zoe ile Lucas podyumda her zamanki gibi harika görünüyorlar: ilk gençliğin tatlı görüntüsü. Yin ile Yang gibiler, sarı ile siyah, buzlar prensesiyle yağız eşi.

Tom Barlow'u ilk ben fark ediyorum çünkü kimsenin görüşünü engellemeden ayağa kalkıp kamerayla uğraşabileyim diye, tam koridorun kenarında, girişin oldukça yakınlarına kurulmuş tripodun yanında duruyorum.

Başta adamı tanımıyorum, tanıyana kadar da iş işten geçiyor.

Sonradan, o an harekete geçsem ne değişirdi, acaba adamı durdurabilir miydim, işlerin gidişatını değiştirebilir miydim diye düşündüm ama varsayımların anlamı yok çünkü öteki dinleyiciler gibi, ben de ağzım bir karış açık, adamın tükürüklerini saça saça bağırışını izlemekten başka bir şey yapmıyorum.

Kilisede adamı en son Zoe fark ediyor. Fark edince de,

ipleri oynatılmış bir kukla gibi kolları bacakları korkuyla sarsılıyor, koşarak sahneden inmeye çalışıyor. Onu suçlamıyorum. Tom Barlow'un içine şeytan girmiş gibi bir hali var. İri yarı bir adam üstelik.

Ayağa kalkan Maria adamı yatıştırmak için boş yere çabalıyor. "Senin kızın yaşıyor," diyor adam Maria'ya. Maria adamın sözleriyle yumruk yemiş gibi oluyor. "Bana ne yapacağımı söyleme. Senin kızın yaşıyor."

Maria, "Çok üzgünüm Tom," diyor ama adam bıçakla keser gibi lafını kesiyor Maria'nın.

"Senin hatan," diyor. "Senin hatan."

O sırada, bir keşmekeş içinde insanlar yerlerinden kalkıp Bay Barlow'un çevresini sarınca adam dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Hıçkırıkları öylesine korkunç, öylesine iç burkucu ki insanın ensesindeki tüyleri diken diken ediyor.

Adamı tanıyorum elbette, duruşmada görmüştüm. Zoe'nin duruşması yaşı nedeniyle gizli yapıldı, o yüzden asıl mahkeme salonuna hiç girmedim ama yine de her gün adliyede, sanık yakınlarına ayrılmış bekleme odasındaydım. Adliyenin dışındaki sokakta, kurbanların ailelerinin toplaştığını görürdüm her gün.

Olay çıkmasın diye mesafemizi korurduk ama Tom Barlow'un yüzünü yerel gazeteden de anımsadığıma eminim. O ve öteki ailelerin, çoğunlukla üzerlerinde siyah giysiler, acıdan perişan bir halde çocuklarının cenazelerinde çekilmiş fotoğrafları verilirdi.

Konserdeki kargaşa sırasında, Maria sahneden inen Zoe'nin peşinden gidiyor ama gitmeden önce yeni kocası Chris'le gergin bir bakışma yaşıyor. Chris'in karısını sorguladığı, Maria'nın da sertçe başını iki yana salladığı görülüyor. Maria giderken benimle göz göze geliyor. Perişan bir hali var. Sadece ağzımı oynatarak, *Seninle gelmemi ister*

misin? diye soruyorum. İstemediğini belirtecek bir işaret yapıyor, ben de oturduğum yerde kalıyorum. Dikkati üzerime çekmek istemiyorum. Diğerleri yanı başında diz çökmüş, Tom Barlow'la ilgileniyorlar. Şu noktada gözüne görünmemek en iyisi. Beni tanıyabilir.

Acaba Tom Barlow, Zoe'nin bu gece burada olduğunu nereden öğrendi? Devon'dan ayrıldıktan sonra Zoe soyadını değiştirmiş, ailesiyle ve her şeyle bağlarını koparmıştı. Hepimiz Zoe'nin, Amelia Barlow'un ailesini fersah fersah geride bıraktığını sanıyorduk.

Eğer bizim şanssızlığımıza Tom Barlow, karısı ve kalan çocuklarıyla buraya taşınmışsa, insanlarla ilişki kurması çok sürmemiştir. Bristol, Zoe ile kız kardeşimin trajediden kaçmak için sığınacakları kadar uzak bir yer değilmiş anlaşılan, üstelik Bristol'da haberler çabuk yayılır. Bu kentte, belirli çevreler içerisinde, insanlar arasında yalnızca birkaç ayrılık derecesi vardır.

Chris Kennedy, Maria ile Zoe'yi takip etmiyor. Hâlâ piyanonun önünde oturan Lucas'ın yanına gidiyor. İkisi birlikte, yüzlerinde şaşkınlık ve kuşkuyla Tom Barlow'un buhranının yavaş yavaş sönen sancılarını izliyorlar. Şimdi anlatılması gereken onca öyküyü, ortaya çıkan onca gerçeği düşününce içime kasvet çöküyor. Üzülerek kız kardeşimin ışıltılı, mutlu yeni yaşamının eskisi gibi süremeyeceğini düşünüyorum.

Zoe, bizim sevgili Zoe'miz bir kez daha evin huzurunun kaçmasına yol açıyor.

Kilise, yere dökülmüş bir içki gibi Bay Barlow'dan temizlenince, Lucas'ın tek başına çalmayı sürdürmesi kararlaştırılıyor. Haberi kabullenen dinleyiciler yerlerine geçerken, ben de kameranın çekime devam edip etmediğini tekrar kontrol ediyorum. Ekranda Lucas'ı görebiliyorum, sanırım onu gayet güzel kadraja almışım. Profilden Chris

Kennedy'yi de görebiliyorum. Gözlerini önüne ve ileriye dikmiş, hiç kıpırdamadan oturuyor. Yalnızca alnındaki ufak kırışıklık ve yüz hatlarının mutlak dinginliği, yaşananlardan hiçbir şey anlamadığını açık ediyor.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Annem beni eve götürürken arabadaki o bilindik, sıkıntılı sessizlik kendimi toparlamam için bir şans aslında çünkü annem ağlamaktan hoşlanmaz. Annemle sık sık yaşarız böyle sessizlikler. Annem parmak boğumları beyazlaşana kadar direksiyonu kavrıyor. Ben bir şey söylemeye kalkınca da beni susturarak düşünmesi gerektiğini söylüyor.

Ağzımı açmıyorum ama araba garaj yoluna girince sessizlik bozuluyor çünkü büyük evimizin taş duvarları, Lucas ile benim ancak iPodlarımızdan gizli gizli dinleyebileceğimiz türde bir müzikle güm güm gümbürdüyor.

Pop müzik çalıyor, ıslahevindeki çocukların dinlediği tür. Bu evdeyse, Lucas ile benim, "müzikalitemizi geliştiren" klasik repertuar diyetimiz bozulmasın diye pop müzik son derece az miktarlarda önümüze konan bir kaçamaktır.

Annem hızla eve giriyor, ben de peşinden. Müziğin sesine bakılırsa çocuk bakıcımız Katya geldiğimizin farkında değil, salona girip arkasında dikilene kadar da fark etmiyor bizi.

Dizinde küçük kız kardeşim Grace bizim koltukta oturuyor, yanında da okuldan tanıdığım Barney Scott adlı

çocuk var. Çocuk Katya'ya o kadar yakın oturuyor ki kıza yapışmış âdeta. Grace yüksek perdeden kahkahalar atıyor çünkü Katya kızı kollarından tutmuş hoplatıyor ama bizi görünce Grace kollarını anneme uzatıyor. Katya ile Barney de bir sıçrayışta koltuktan kalkıp buruşmuş giysilerini düzeltiyorlar. Bir anda böylesine toparlanmaları etkileyici.

Katya, "Merhaba Maria. Merhaba Zoe," diyerek bebeği uzatıyor.

Annem evin kurallarının böylesine pervasızca ihlal edilmesi karşısında diyecek bir şey bulamıyor: müzik, erkek arkadaş, bebeğin yatma zamanı geçtiği halde aşağıda bulunması. Grace'i bir çekişi var ki gören de az sonra bir heyelanın bizi ve tüm insanoğlunu yeryüzünden silip okyanusun dibine yollayacağını haber aldık sanır.

"Barney'yi buraya çağırmam sizin için sorun değildir umarım ama Barney'nin babası doktor, Grace de huzursuzlandı," dedi Katya. Katıksız Rus aksanı ve kireçtaşı külçelerini andıran yanaklarıyla ifadesiz yüzü, kızın cümlesine anında ciddiyet katıyor.

Anneme bakıyorum. Babası doktor yalanını yutacak kadar delirmemiştir herhalde ama Katya'nın "rahatsızlandı" açıklamasıyla hedefi tam on ikiden tutturduğu görülüyor.

Grace ikinci şans bebeğimiz. Mucize bebek. Hepimize verilmiş bir armağan. Yarı yarıya annemden, yarı yarıya Chris'ten oluştuğu için, Lucas'ın harika evlilik dediği şeyin bir ürünü. Chris'in ad koyma töreninde söylediği gibi, "Sevimli, güneş gibi" bir mizacı bulunan Grace, bir "neşe kaynağı", ayrıca "her şeye yeniden başlamamıza yardım etti."

Yani Katya o açıklamasıyla ustaca bir manevra yaparak annemin ruhunu, gezmeyi pek sevdiği ve Grace'in sağlığından endişe ettiği anda ortaya çıkan o patikaya sevk ediyor.

Dolayısıyla annem Grace'in aşırı uyarıcıya maruz kalmış gibi mutluluktan havalara uçtuğunu göz ardı ederek

bebeği alıp hemen yukarı yatırmaya götürüyor. Katya da peşinden gidince ben odada Barney Scott'la baş başa kalıyorum. Benim için tuhaf bir durum çünkü normal şartlar altında, iki dünya bir araya gelse ikimiz baş başa kalamayız çünkü bizim okulda Barney Scott popüler çocuklardandır.

Barney Scott yüzünü buruşturunca bana gülümsemeye çalıştığını düşünüyorum. Acaba neden Katya'yla birlikte ayağa kalktılar diye merak ediyorum çünkü kendini suçlu hissetmese böyle yapmazdı.

"Selam," diyor.

"Selam," diyorum.

"Erken döndünüz demek."

"Göründüğü üzere."

"Ha." Arabanın ön tarafına konan plastik köpekler gibi başını sallıyor. "Sen, ee... iyi çaldın mı?"

Barney Scott benim nasıl çaldığımla ilgilenmiyor aslında ama yine de sorma zahmetine girmesi beni etkiliyor sanırım. Normalde sosyal medyada şöyle şeyler yazan bir oğlan Barney Scott: "Kent Merkezinde. Akşam Sekizde. Barbekü, içki ve karılar." Bir de bunu komik bulur. Gerçi büyük olasılıkla hakkı var çünkü Katya gibi kızlar veya okulun popüler kızları, gerçekten de kafayı bulup kendilerini elletmek için, yurtdışı tatillerinde esmerleşmiş tenlerinin üzerine aşırı kısa şortlar giyip çıkagelirler.

"İyiydi," diyorum. Barney Scott'ın yaşananları bilmesine gerek yok. Bir an önce gitmesini istiyorum.

O da benimle zaman geçirmek istemiyor anlaşılan. "Ben dışarıda bekleyeyim," diyerek sanki ben yerini bilmiyormuşum gibi eliyle hole açılan kapıyı işaret ediyor.

"Tamam," diyorum ama arkasından bakarken haykırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir zamanlar bana âşık, popüler bir çocuk vardı. En azından benden hoşlanı-

yordu. Yani herkesin düşündüğü kadar aptal veya boş biri değilim ben, değilim.

Benim popüler çocuğun adı Jack Bell'di, benden hoşlanıyormuş gibi davranırdı. Çok hoşlanıyormuş gibi. Ne yazık ki çıkmamızı engelleyen şeyler vardı, en büyüğü de ikiz kız kardeşi Eva'ydı. Eva okuldaki kızların en popüleriydi. Hiç zaman yitirmeden bana gelip erkek kardeşinin aslında bana âşık olmadığını, yalnızca gönül eğlendirdiğini söylemişti. Jack'in asıl hoşlandığı kız ben değilmişim. Eva'nın dediğine göre asıl istediği kız, Eva'nın en yakın arkadaşı Amelia Barlow'muş.

Okuldakilerin çoğu için Eva Bell'in sözü, Tanrı'nın sözüne eşitti belki ama ben ona inanmadım çünkü Jack Bell'in bana nasıl baktığını görüyordum, hatta şimdi bile düşününce içimde bir şeyler kopar. Sosyal açıdan beceriksiz biri olabilirim, biliyorum ama aptal değilim.

Ama içimde kopan şeylerden bir an önce kurtulmam gerek çünkü Amelia Barlow gibi Jack Bell de artık toprağın altında ve bunu düşünmek bana, kaldıramayacağım kadar şiddetli bir acı veriyor.

Salon penceresi açılmış ama içeride hâlâ boğucu bir sıcak var. Barney Scott'ın dışarıdaki çakıl taşlarının üzerinde gezindiğini duyuyorum. Ön kapımıza yaslanıp Katya'yı beklediğini görüyorum.

Annemin aşağı inmesini istiyorum ama Grace'i yatırırken annemi rahatsız etmek istemiyorum. Korkudan hasta hissederek, Chris ile Lucas gelince yaşanacakları düşünüyorum çünkü Bay Barlow'un kilisede ne halt etmeye bağırıp çağırdığını bilmek isteyecekler ve İkinci Şans Ailesi'ni hiçbir şeyin bozmasını istemiyorsak annemle birlikte ne söyleyeceğimizi bulmamız gerekiyor.

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Onu uyandırmalıyım çünkü Maria ile Zoe'den bahsetmem gerek ama hiç içimden gelmiyor.

"Tessa," diyorum. "Tess." Üzerinde ince bir örtü var ve örtünün heykel gibi beyaz kıvrımları, Tessa'nın vücut hatlarını öylesine belli ediyor ki bir alçının ilk bandajı gibi, örtüyü dikkatlice kadının üzerine koymuşlar sanki.

Hemen uyanıyor. Gözleri fal taşı gibi açık. Sesimde bir şey sezmiş.

"Ne?" diyor fısıldayarak; henüz yerinden kıpırdamıyor.

Neden uyandırdığımı söylemek istemiyorum, gerçekleri yutup içime atmak istiyorum. Tessa'ya bunu yapmak istemiyorum.

"Çok üzgünüm." Boğazımı temizleyip resmi laflar edince kendimi iyice beter hissediyorum. Resmiyet aramızdaki samimiyeti azaltıyor.

Kardeşinin öldüğünü söylememin saniyesinde yatakta doğrulup oturan Tessa söylediklerimi doğrulamak için gözlerimin içine bakıyor. Bense şaşırarak Tessa'nın daha önce hiç dikkat etmediğim kadar Maria'ya benzediğini fark ediyorum.

İbarenin klişeliğine karşın, ancak kalbimde bir sızı diye

tanımlayabileceğim bir hisle, olayın şokunu atlatmaya çalışan Tessa'ya sıkıca sarılıyorum ama bir süre sonra onu bırakmam gerekiyor.

O kalp ağrısı, o duygusal acı aklımın alabileceği bir şey değil. Tessa'nın ailesinin geçtiği, şimdiyse yeniden geçeceği acılar okyanusuna kıyasla benimki sığ, vıcık vıcık, bencilce bir duygu damlası. Benzetmeyi zorlarsak: Onların acısı Mariana Çukuru'nu* doldurabilir.

Tess'in giysilerini topluyorum, o da sessizce giyiniyor. Giyinince soruyorum. "Benimle gelmek ister misin? Zoe'yi görürsün? Richard'ı da?"

Adamın adı aramızda külçe gibi duruyor sanki ama şu an en son kaygılanacağı şey Richard.

"Önce eve gitmeliyim," diyor Tess. "Gidip bakayım... Bebek de..."

Cümlesini bitiremiyor; şaşkınlıkta sözcükleri boğuluyor, henüz olanlara anlam veremiyor. Elimizde çok az bilgi var. Maria'nın evde öldüğünü biliyoruz ama nasıl öldüğünü bilmiyoruz. Anlaşılan şimdilik Zoe'yle ilgilenmek boynumun borcu, yanında kim olursa olsun.

"Seni bırakayım mı?" diye soruyorum. Bu halde araba kullanabileceğinden emin değilim.

Şimdi benim apartmanımın girişinde duruyoruz. Burası ufak, yerden tavana kadar camlarla kaplı, aydınlık bir alan. Aşağıdaki işlek banliyö yoluna bakıyor. Asansör yok. Yalnızca zemin kata ve otoparka kadar kıvrılarak inen, havaşız, boğucu, metal bir merdiven var.

"Hayır," diyor Tess. "Zoe'nin yanına gitmen gerek. Ben sonra gelirim." Ardında da sandaletlerini basamaklara vura vura gidiyor.

---

* Büyük Okyanus'ta yer alan ve dünya üzerinde bilinen en derin nokta. *–yhn*

PAZAR GECESİ

Konserden sonra

ZOE

Lucas'ın Debussy'si on dört, Bach'ı dokuz dakika sürer. Sonrasında dinleyicilerle konuşmak, ardından da eve dönmek için gereken zamanı da ekleyelim ki arabayı annemle ben aldığımıza göre onları Tess Teyzem, kara kara dumanlar çıkarmadan saatte altmış kilometrenin üzerine çıkamayan Volkswagen minibüsüyle eve bırakacaktır. Demek ki Lucas ile Chris eve gelmeden annemle konuşmak için aslında bir saat on dakikamız vardı, bundan da Katya ile Barney'yi koltukta bulduğumuz sırada geçen zamanı ve Barney'nin benimle aynı odada kalmaya katlandığı dakikayı düşersek, yaklaşık elli sekiz dakikamız kalıyor.

Annem yukarıda Grace'le ilgilenmeyi sürdürürken ben koltuğa oturup bacaklarımı uzatıyorum. Piyanoya çarptığım için kalçam ağrıyor, duruma bakmak için elbisemi sıyırınca kalçamın çoktan morardığını görüyorum. Dokununca acıyor. Morluğu görmek bile gözlerimden yaşlar fışkırmasına yol açıyor. Gözlerimi kapayıp arkama yaslanıyorum ve bana söyledikleri gibi nefes almaya, düşüncelerimi unutarak yalnızca nefes alıp verişlerime odaklanmaya çalışıyorum.

Çok sıcak. Normalde dışarıda hava nasıl olursa olsun, Victoria döneminden kalma, büyük, eski İkinci Şans Evi bana genelde nemli ve soğuk gelir ama bu yaz öyle sıcak geçiyor ki günden güne artan sıcaklık bu gece doruğuna varmış gibi. Ev sonunda fokur fokur kaynamaya başladı âdeta. Bir caz kulübünde, tavandan sekip tıklım tıkış insan kalabalığına ulaşan müzik gibi sıcak olan içerideki hava, çocukken babamın verdiği, çöller hakkındaki büyük boy fotoğraflı kitapta gördüğüm, ışıl ışıl, turuncu toprağın üzerinde kırmızı kırmızı titreşen güneş resmi gibi sıcak.

Yukarıda Grace'in beşiğinin üzerinde asılı duran müzikli dönencenin kurulduğunu duyabiliyorum, ardından dönence çın çın çalmaya başlıyor. Durmadan kendini yineleyen, tanıdık bir melodisi var. Can sıkacak kadar metalik bir ses.

Bir anda eşikte beliren Katya hiçbir şey söylemeden bana bakıyor.

"Dışarıda," diyorum.

"Biliyorum. Şimdi mesajlaştık. Annen Grace'i yatırıyor."

"Biliyorum."

Katya'nın eşikte durması uzayınca huzursuzluğa kapılıyorum. Uzandığım yerden, sessizce gitmesini istiyorum.

"Seninle arkadaşlık etmeye çalıştım," diyor, bense şimdi buna hiç mi hiç zaman ayıramam. Katya hiç farkında değil.

"Teşekkürler Katya," diyorum. "*Spasiba.*" Böyle diyorum çünkü Rusça konuşmaya çalışmamdan hoşlanmadığını biliyorum. Telefonumu çıkarıp ekranı kaydırarak gerçek birinden mesaj bekliyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum.

"Zoe, en büyük düşmanın yine sensin."

"Çok orijinal."

"Pardon?"

"Ne yaptığınızı gördüm." Yatay konumda kendimi savunmasız hissediyorum bir anda. Ne tuhaf şey. Bir anda kendinizi eski filmlerdeki, nefes nefese kalmış bir diva gibi yorgun ama göz kamaştırıcı ve seksi hissederken, bir an geliyor yalnızca aptal gibi göründüğünüzü fark edebiliyorsunuz. O yüzden doğrulup oturuyor ve koltuğun arkasından doğruca Katya'ya bakıyorum.

"Barney'yle yaptıklarınızı, ellerinin nereye gittiğini gördüm."

Katya, benim amip seviyesindeki varlığımdan üzüntüyle karışık bir tiksinti duyarmış gibi bir ifade takınıyor.

"Çok yakışıksız. Tamamen. Iyk." Amerikan İngilizcesi kullanma alışkanlığı edindiğinden, konuşurken Eurovision şarkı yarışması sunucularına benziyor.

Ben tam yakışıksızlığı benim değil, onun yaptığını; annemin bu gece onun Barney'yle çıkmasına izin verip vermediğini soruyorum ki Katya'nın telefonu çın diye ötünce ikimiz de sessizce Katya'nın mesajını okumasını bekliyoruz. Tessa Teyzem bunun bizim kuşağın en büyük ayırt edici özelliği olduğunu söyler: telefon çınlamasına gösterilen saygı.

"Barney bekliyor," diyen Katya öyle hızla arkasını dönüyor ki saçları havada yelpaze gibi açılıyor ve ben verecek karşılık bulamadan gözden kayboluyor.

Yeniden uzanıyorum. Gittiği için mutluyum. Yukarıdaki dönencenin hâlâ tıngır mıngır çaldığını duyunca annemin ne yapacağını anlıyorum. Grace'in karyolasının yanında yere oturacak, mümkün mertebe ses çıkarmadan bebeğin alnını okşayacak. Annem orada sonsuza kadar kalabilir. Buysa beni bu gece aşırı geriyor çünkü Lucas ile Chris gelene kadar bize kalan zaman, patlamaya hazır bir bomba gibi tik tak tik tak diye delicesine sesler çıkaran, sonra da Lucas'ın deyimiyle boğazlanan küçük bir kuş gibi

kulakları tırmalayarak zırıl zırıl öten o mutfak zamanlayıcılarından birine kurulmuş gibi.

O sırada bir şey dikkatimi çekiyor. Katya bana bakarken gösteriş olsun diye telefonumu kontrol etmiştim ama telefonumda gerçekten bir hareket varmış. Bir bildirim gelmiş. Görünce midem kirpiler gibi büzülüp diken diken oluyor çünkü işte orada, tıpkı eskisi gibi PANOP uygulamasının kenarında, kırmızı daire içine alınmış "bir" rakamı duruyor.

Bu uygulamayı aslında telefonuma indirmemeliydim. Yasak çünkü ıslahevinde bana atanan görevli olan Jason yasaklamıştı. Ben de durumumdan ötürü kabul etmek zorunda kalmıştım çünkü Eva Bell, Amelia Barlow ve kafadarları, uygulamayı bana işkence etmek için kullanıyorlardı.

Dolayısıyla uygulamadan uzak durmam gerekirdi ama ıslahevinden çıkınca uygulamayı indirmeden edememiştim. Yalnızca bir bakacaktım. Tanıdığım insanların neler yaptığını merak ediyordum. Islahevine girdiğimde bir yaşamı geride bırakmıştım, çıkınca da başka bir yerde bambaşka bir yaşama kavuşmuştum ve kimse eski yaşamımdan söz etmek istemiyordu. PANOP'sa benim geçmişle kurabildiğim tek bağlantıydı. O yüzden uygulamayı indirdim. Arada sırada insanların ne yaptığına bakıyorum gizlice. PANOP'ta eğer kendinizi gizlemek isterseniz gizleyebilirsiniz.

Yukarıdan Grace'in sesi gelmiyor ama annemin en az bir on dakika daha kalacağını tahmin ediyorum. Kalbim küt küt atarak uygulamaya giriyorum. Ekranda bir soru beliriyor:

Sonsuza kadar gizlenebileceğini mi sandın?

PAZAR GECESİ

Konserin Sonu

TESSA

Konserin sonunda kalabalıkta bir gerginlik hissediliyor. Alçak basınçlı bir alandaymışız gibi bir hava var. Lucas'ın performansı, Tom Barlow'un yarattığı huzursuzluğu silmeyi başaramamış.

Lucas eğilerek selamını verirken ben de telefonuma bakıyorum. İki mesajım var:

Maria: Hiçbir şey söyleme

Richard: Neredesin?

İkisini de yanıtlamıyorum. Maria bir şey söylemeyeceğimi bilir, Richard da bekleyebilir. Richard'ın kulübesinden çıkıp eve girmeyi başardığını ve bir anda evde tek başına olduğunu fark ettiğini gözümün önüne getiriyorum.

Başımı kaldırdığımda Chris'i yanımda görüyorum.

Kabaca, "Maria arabayı almış, ben de eve gitmek istiyo rum ama sanırım birkaç dakika daha kalmam gerekiyor İnsanlar kalmamı bekler," diyor.

Hakkı var. O yüzden, "Ben beklerim. İşiniz bitince sizi bırakırım," diyorum.

Doğrudan Tom Barlow'un feveranına değinmiyor.

Chris Kennedy'yle birbirimizi pek iyi tanımıyoruz çünkü Maria, hazine bulmuş gibi Chris'i hep kendine sakladı ama Maria'nın yaşadığı cehennem azabını düşününce bunda şaşılacak bir şey yok.

Zoe tutuklanınca Maria'nın evliliği yıkıldı, parçalarını da tek başına topladı. Zoe hapishanede on sekiz ay geçirdi. Maria da, bir çiftçinin karısı, yetenekli, güzel, üstelik müzik dehası bir çocuğun annesiyken, ilk gençlik çağındaki sabıkalı bir çocuğun bekâr annesine dönüşmenin güçlüğüyle baş etmek zorunda kaldı.

Bana yakın oturmak için Devon'dan Bristol'a taşınıp, kentte bütçesine uyan tek bölgede bir daire kiraladı ve üniversitede sekreter olarak çalışmaya başladı. İşi ona Richard bulmuştu. Çok büyük bir depresyona girdiğinden başlarda çalışmakta bir hayli zorlandı.

Derken piyano, Zoe'nin yaşamını hep değiştirdiği gibi yine her şeyi değiştirdi.

Zoe'nin babası bunu asla kabul etmezdi. Yaşananların çoğunun suçunu, Zoe'nin piyano çalmasına yüklüyordu. Babasına göre, Zoe piyano çaldığı için farklıydı, piyano çaldığı için kendini bir şey sanıyordu, zorbalıklara ve kazaya da piyano yol açmıştı.

Bizlerse farklı bir açıdan bakıyorduk: Piyano, Zoe'ye kendini yeniden keşfetmesinde, özsaygısını yeniden kazanmasında ve kendine bir gelecek kurmasında yardım edebilirdi. Öyle kabına sığmayan bir yeteneği vardı ki o yeteneğin boşa gitmesine hiçbirimizin içi el vermezdi. Üstelik Zoe'nin yeteneği ve zekâsından başka neyi kalmıştı ki?

Islahevindeki terapistinin önerisiyle, eve döndüğünde Zoe'yi yeniden piyano çalması için yüreklendirdik.

Richard'ın hediye ettiği org ile yeni okulundaki köhne piyanoda birkaç ay çalıştıktan ve Richard'ın bulduğu, benim de parasını ödediğim öğretmenden birkaç ders aldıktan sonra Maria, formunu yeniden kazanmasına yardım eder diye Zoe'yi sade, yerel bir yarışmaya soktu çekinerek.

Zoe'nin girdiği bir repertuvar yarışmasıydı. Rekabet yoktu, yalnızca iki aday vardı. Öteki de Lucas'tı.

Zoe her şeye karşın o gün harika piyano çaldı. Durumun çok güzel üstesinden geldi.

Maria ile birlikte, Chris Kennedy'nin birkaç koltuk ötesinde oturuyorduk. Hakem dışındaki tek izleyici bizdik, o da kazananı ilan etmiyor, piyanistlere yorumlarını bildiriyordu.

Zoe'nin performansından sonra Chris bize doğru eğilerek Zoe'nin öğretmeninin adını sordu. Maria yanıt verdi ve çok geçmeden kendimi dış kapının mandalı gibi hissettiğimden Zoe'yi alıp bir bardak çay bulmaya gittim. Maria ile Chris performans salonunun dışındaki koridorda hararetle konuşuyorlardı. Lucas'sa çaktırmadan çevrede geziniyordu.

O gün Chris ile Maria, güya Lucas'ın piyano öğretmeni hakkında bilgi alışverişi yapmak için birbirlerinin telefon numaralarını aldılar. Chris'in dediğine göre, "Güneybatının en iyisi ve Zoe gibi bir yetenek için tek öğretmen" Lucas'ın öğretmeniydi. Kısa bir süre sonra da buluştular.

Çok geçmeden Chris'in Maria'ya iyi geldiği anlaşıldı. Maria iyi giyinmeye, kendine bakmaya başladı. Gülümsüyordu. Zoe'yi, Richard ile bana iki katına patlayan yeni öğretmene götürdü ama biz seve seve ödüyorduk. Maria sonunda gerçek anlamda bir ilişki yaşadıklarını açıkladığında Chris onu kurtarmış gibi hissediyorduk.

Ancak her şeye karşın, hatta sosyal etkinliklerde çok kereler karşılaşmamıza rağmen, Chris nasılsa bana hâlâ ya-

bancı geliyor. Chris'le yaptığımı iddia edebileceğim, içten sayılabilecek yegâne konuşma, tesadüfen Londra treninde karşılaştığımız zamandı. Grace'in doğumundan hemen sonraydı çünkü kızından söz ederken gözlerinin nasıl parladığını anımsıyorum.

Chris başarılı girişimcilerin, zilyoner olmak isteyen milyonerlerin, birbirlerinin sırtlarını sıvazlamak için bir araya geleceği bir öğle yemeğinde açılış konuşması yapmaya gidiyordu. Tanımlama bana değil, Chris'e aitti ve sağlıklı bir dozda ironiyle söylenmişti. Bense kedilerde hipertroid hakkındaki bir konferansa gidiyordum.

Biz Bristol Temple Meads'deki peronda karşılaştıktan sonra beni nazikçe birinci sınıf kompartımanına davet etti. Koltuklarımızın arasındaki masa, Chris'in iş aletleriyle doluydu: *Financial Times*, BlackBerry, iPhone, dizüstü bilgisayar ve konuşma notları.

Chris telefonda bir iş görüşmesi yapıp camdan bakarak, "Evet, ürün markete girer girmez benim değerlendirmeme bakar," ve "Evet, aynen, kesinlikle. Bu iş döner dolaşır... Yani, insanın tüylerini diken diken ediyor, etmez mi ama işin icabına bakmalıyız," gibi şeyler söylerken, ben gözüm korktuğundan, kahvaltı için aldığım sosisli sandviçi yemeye veya *Hello!* dergimi çıkarmaya bile cesaret edemeden öylece oturuyordum.

Dergiye gerek duymadım gerçi çünkü görüşmesi bittikten sonra Chris'le yol boyunca lafladık. Benim işimden, onun işinden, yeni doğan Grace bebekten falan söz ettik. "Maria anne olmak için doğmuş," dedi. "Onca şeyden sonra şansım yaver gitti." Kız kardeşim için sevinmiştim çünkü Zoe'nin davasından sonra talihinin böyle değişeceğine kim inanırdı ki?

"Tanıştığımız zaman kardeşinin en çok neyinden hoşlandım, biliyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Chris'le tanıştığında Maria, okuldaki günlerimizde oğlanları peşinden koşturan o kızın yalnızca bir gölgesiydi.

"Güzel bir kadın elbette," dedi. "Ama dikkatimi en çok sevimliliği ve ağırbaşlılığı çekti. Kendini bilen birine benziyordu. Nazik bir porselen biblo gibiydi; şansıma inanamıyordum."

Duygu yüklü, içten laflarını duyunca gülümsedim ama o anda aklıma ilk gelen şey, Chris'in Maria'yı pek iyi tanımadığıydı. Chris, Maria'nın yaşadığı şok ve aldığı antidepresanlar yüzünden sersemlemiş bir versiyonuyla tanışmış, bunları da narinlik ve soğukkanlılık sanmıştı.

Elbette, düşündüklerimi kendime sakladım ama kardeşimin gerçek kişilik özellikleri sandığım şeyleri, Maria'nın kocasından gizleyip gizlemediğini de merak etmeye başladım. Acaba Chris, Maria'nın doğuştan gelen ve Zoe'yle birlikte toparlanmaya başladıklarında kuşkusuz yeniden ortaya çıkacak niteliklerini, dayanıklılığını, zekâsını veya nüktedanlığını tüm açıklığıyla hiç görmüş müydü? Yoksa Maria, ilişkisinin dinamiklerini veya ikinci şansının iyi gidişatını bozmamak için gerçek kişiliğini bile bile gizlemiş miydi?

O zamanlar cesurdum. Chris'e ilk karısını sordum. Hiç üstüme vazife değildi ama oğlunu tek başına yetiştiren bir adamın, hangi alışılmadık koşullar altında yaşadığını kim merak etmez ki? Maria'ya da sormuştum elbette ama ya kendisi de fazla bir şey bilmediğinden ya da inanılmaz ketum davrandığından, Lucas on yaşındayken annesi hastalıktan ölünce baba oğul mahvolduklarını söylemişti. Anlaşılan, Julia'nın ölümünden sonra Chris'in, Maria'yla tanışana kadar kayda değer bir ilişkisi olmamıştı.

Trende, boş mideyi kafeinle doldurmanın verdiği cesaretle, "Yeni bir aileye kavuşmak, Lucas'ın acısını hafifletti mi?" dedim.

"Bir hayli." Chris'in yanıtı hızlı ve kesindi.

"Annesi nasıl öldü?"

"Ölümcül bir beyin tümörü vardı; kötü huyluydu." Kayıtsız bir tonla konuşuyordu ama eli masada kıpır kıpırdı. Az sonra BlackBerry'sini avucunda döndürüp durmaya başladı.

"Ah, çok üzgünüm." Gerçekten üzülmüştüm. Boynumdan yanaklarıma kadar kızardığımı hissettim. "Sormamalıydım."

"Önemli değil. Lucas annesine çok bağlıydı elbette ama sonlara doğru işler zorlaştı. Annesinin durumu istikrarlı değildi. Ben... Biz... Yani Lucas ile ben, benimle evlenmeyi kabul ettiği için Maria'ya çok minnettarız. Ben şanslı bir adamım."

Trendeki o gün, acaba Maria, Zoe'nin geçmişini Chris'ten saklamakla doğru mu yaptı, diye düşündüm. Elbette bu böyle süremez dedim içimden. Maria'ya, doğru zaman geldiğinde her şeyi kocasına anlatırsa, Chris'in kuşkusuz ki anlayış göstereceğini söylemeye karar verdim ama konuşma hiç de umduğum gibi gitmedi çünkü ben konuyu açınca Maria dehşete kapıldı. Benim asla ama asla Maria ile Zoe'nin yaşamına böyle karışmaya hakkım yokmuş, öyle dedi. Maria ruh eşini bulmuş, Zoe'yle yaşamlarının yolunda gitmesi için elinden gelen her şeyi yaparmış. Benim geçmişleri hakkında konuşmamam, burnumu onların işine sokmamam gerekirmiş.

Ben de öyle yaptım ama konser salonundaki o boğucu gecede, acaba Maria'nın kararının hepimize zarar vereceği en başından belli değil miydi diye düşünüyorum yeniden.

Kamera ile tripodu beceriksizce söküyorum, ardından konser sonrası içkilerinin tadını çıkaran kalabalığa katılınca ortamda her zamanki hoşnutluk havasının pek esmediğini, insanların az önce dinledikleri müzik hakkında keyifle

sohbet etmediğini fark ediyorum. Bu gece bir suikast havası esiyor âdeta. İnsanlar bir araya toplanmışlar, kimileri Lucas'ın performansından söz ediyor ama çoğunun feverandan söz ettiğini anlayabiliyorum.

Kenardaki masaya konmuş iki yiyecek tabağının streç filmlerini sıyırıyorum. İki tabakta da Maria'nın kendi elleriyle hazırladığı minik atıştırmalıklardan var.

Lucas yanı başımda beliriyor. Rengi atmış. "Aferin," diyorum ona. "Çok güzel çaldın." Oysa söylediklerime ben bile tam olarak inanmıyorum. Koluna hafifçe dokunuyorum çünkü o iyi bir çocuk ve inanılmaz soğukkanlı görünümüne karşın, her zaman ona güven verme zorunluluğu duyuyorum. Belki de sırf böyle inanılmaz soğukkanlı göründüğü içindir.

"Zoe iyi mi?" diyor.

"Öyle sanırım. Annesiyle birlikte. Şimdi onları ararım."

"Eve gidecek miyiz?"

"Birazdan babanla seni evinize bırakacağım."

"Acaba sen..." Bana olayla ilgili bir şeyler sormak istiyor, alnında yazıyormuş gibi görebiliyorum ama, "Bunu sonra konuşalım, olur mu?" diyorum.

Bana bakıyor. Şimdi gözlerinde yeniden o esrarengiz bakış var. Bir anlığına durakladıktan sonra bana yardım etmeye başlıyor.

Chris yaklaşık yirmi dakika sonra çaktırmadan kalabalıktan ayrılıyor. Lucas'ı kilisenin sıralarından birinde oturmuş, tabletinde bir şeylere bakarken buluyoruz. Tableti aceleyle müzik çantasına sokuyor.

Volkswagen minibüsümün içinde, ikisi de dizleri ve kamburlaşmış omuzlarıyla dev gibi görünüyorlar.

Yol boyunca pek konuşmuyoruz.

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Zoe ile Barnstaple Polis Karakolu'ndaki ilk karşılaşmamızda uzun uzadıya konuşmadık. Ben öncelikle kendimi tanıtmak, elimden geldiğince Zoe'ye güven vermek ve buraya ona yardım etmek için geldiğimi açıklamak istiyordum. Detaylı soruşturma başlamadan önce Zoe'nin güvenini kazanamaya çalışmalıydım. Dava üstüne çalışan polis memuruyla konuşup müvekkilim hakkında toplanan delillere göz atmadan önce de başlamak istemiyordum.

Polis memuruyla nezarethanenin kabul salonunda buluştuk. Kısa bir tokalaşmadan sonra Zoe'nin beklediği odanın bir benzerine geçip oturduk. Geniş bir yüzü, kirli sakalları vardı. Yanakları da Punch ve Judy* kırmızısıydı. Göbeği üniformasını geriyordu.

Polis tutanaklarını uzatıp toplanan delillerin ifşası sırasında ses kaydı alacağını söyledi. Mantıklıydı. Konuşulanlar kaydedilecekti, böylece sonrasında tartışılacak bir şey çıkmayacaktı çünkü benim işim kanıtlarda boşluklar bulmaktır: Boşluklar ister prosedürle ilgili olsun, ister kanıtların

* Punch ve Judy, geleneksel bir İngiliz kukla gösterisinin iki ana karakteridir. *–çn*

gerçekliğiyle, fark etmez, ikisi de müvekkilimin yararınadır.

Bana ellerinde ne bulunduğunu anlattı, her şeyi söyledi. Polisler her şeyi söylemek zorunda değillerdir, kaypaklık edebilirler ve kanıtları yeri geldikçe ifşa ederek isterlerse sürecin seyrini değiştirebilirler. Saatlerce uğraşıp polislerin ağzından cımbızla laf aldığımız, aralardaki yorucu müvekkil görüşmelerinde, polislerin bir dahakine torbadan ne çekeceklerini bilmediğimiz için "Yorum yok" savunması yapmaya zorlandığımız olmuştur.

Zoe hakkında toplanan delillerse dolambaçsız, kısa ve öz bir biçimde ifşa edildi. İçerikleriyse daha üzücü olamazdı.

Bir polis memuruyla böyle iyi, dürüst bir iletişim kurunca mesleğinize duyduğunuz inanç pekişir. Suç dünyasının gündelik cenderesinden sıyrılırsınız çünkü aranızdaki iyi niyetli, profesyonel iletişim, ikinize de onur duyulacak bir şey gibi gelir. Müvekkil bulmak için ambulans peşine takılan dalavereci avukatları ve çörek yiyip göbek büyütmekten başka bir şey bilmeyen, copçu polisleri kafanızdan atarsınız. Bir odada karşılıklı oturmuş, kanunu savunan iki adam olursunuz. Saf bir iştir yaptığınız. Gündelik bazda çok nadiren karşınıza çıkan bir ayrıcalıktır.

Zoe'nin davasındaysa işleri bir nebze daha katlanabilir kılmaktan başka bir işe yaramıyordu bu durum çünkü kızın tutuklanmasına yol açan olaylar son derece acıydı.

"Biz geldiğimizde arabadan çıkmıştı," dedi memur. "Ama sürücü kesinlikle oydu. Olay yerinde alkol testi yaptık, yetmiş beş miligram çıktı."

Yüreğim ezildi çünkü söz konusu miktar limitin bir hayli üzerindeydi. Ufak tefek bir kızdı gerçi ama yine de böylesine sarhoş olduğuna göre oldukça fazla alkol almıştı demek ki.

"Arabada üç yolcu vardı," diye sürdürdü memur ifadesiz bir tonla, oysa insan profesyonel de olsa yüksek

sesle okumak zordu böyle bir şeyi. "Ön koltuktaki yolcu olay yerinde öldü. Arka sol taraftaki yolcu olay yerinde öldü. Arka sağ koltuktaki yolcu Barnstaple Hastanesi'ne sevk edildi."

Memur bakışlarımdaki soruyu yakaladı ama başını iki yana salladı.

"Yarım saat önce öldü. Beyin kanaması. Ailesi cihazın kapanmasını kabul etti."

"Tanrım."

"Çok olay yeri görmüşümdür ama bu seferki gerçekten kötüydü. Bir de arabada bangır bangır bir müzik çalıyordu. Yaklaşırken duyabiliyorduk. Olay yeri iyice tuhaf, ürkünç görünüyordu."

Karanlık geceyi, yukarıdaki yıldızların ışıltısını, çılgınlar gibi park etmiş arabanın farlarını, dumanı tüten motoru, göçmüş kaportayı, kırılmış camları ve içerideki yaralı bedenlere bangır bangır bir yol şarkısı çalan hoparlörü, dört kişiden yalnızca ikisinin soğuk karanlıkta buğulu izler bırakan nefesler aldığını gözümün önüne getirdim.

"Hastanede kan testi yapılmasına izin verdi," diye sürdürdü. "Limiti bir hayli aştığı doğrulandı."

"Zoe mi izin verdi?"

"Doktor da verdi."

Zoe kan testine tek başına izin verseydi, yaşından dolayı bundan bir şeyler çıkarabilirdim. Yanında danışabileceği, "uygun bir yetişkin" bulunması gereken bir durumdu bu da. Polislerin kaydettiğinden oldukça emindim ama kontrol edilmesi gerektiğine dair bir not aldım.

"Yol trafik raporu?"

"İstendi."

"Ne kadar sürer?"

"Elimizden geleni yapıyoruz. Herhalde hafta sonuna kadar çıkar."

Kovuşturmaların bu başlangıç aşamasında, polislerin elinde, savcılığın mahkemeye sunacağı suçun tüm unsurlarıyla oluştuğuna dair delillerin bulduğundan emin olmak benim işimin bir parçasıydı. Doğru dürüst bir değerlendirme yapabilmek için tüm o test sonuçlarına ve evraklara bakmamız gerekiyordu ama memurun sesindeki ciddiyet ve görünüşe göre protokole harfiyen uyulması, soruşturmanın bu kısmında işlerin Zoe için pek iyi görünmediğini haber veriyordu. Zoe için bir savunma bulacaksam, prosedürle ilgili detaylardan, kazayla ilgili gerçeklerden veya kaza sonrasında gördüğü muameleden bir şey çıkarabileceğimi sanmıyordum çünkü anlaşılan polis şimdiye kadar her şeyi kitabına uygun yapmıştı.

"Onu kefaletle serbest bırakmak zorunda kalacaksınız. İçeride tutamazsınız, yaşı çok küçük."

Zoe'nin yaptığı şeyin ciddiyeti yüzünden memurun söylediklerime karşı çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum ama çıkmadı.

"Bunu biz de isteriz ama koşullara bağlı tabii."

"İyi. Koşulları konuşabiliriz. Şimdi siz onu, 'etki altında dikkatsiz araba kullanmakla' suçluyorsunuz."

"Üzgünüm," dedi ama asıl demek istediği evetti.

Ayağa kalktık. Sandalyelerimiz kıpırdamadı çünkü yere çivilenmişlerdi. Sertçe el sıkıştıktan sonra, "Kötü bir olay. Çok yazık. Daha çocuk yaşta," dedi.

Başımı salladım. Memura katılıyordum ama ölen çocukların aileleri de böyle hissediyor mudur acaba diye meraklanmadan da edemiyordum.

Odadan ayrılmadan önce, "Biliyor mu? Öldüklerini?" diye sordum.

"İlk ikisini biliyor ama hastanede öleni bilmiyor. Üzgünüm."

Yine aynı kelime.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

PANOP uygulamasını kapadığımda ellerim titriyordu çünkü her şey başladığında da aynı şey yaşanmıştı.

Islahevindeki terapi seanslarımda Jason, bu konuyu gündeme getirmekten hoşlanır, anladığım kadarıyla doyuma ulaşana kadar bana defalarca tekrarlattırırdı.

"Buradan ayrılınca neyden uzak durman gerekiyor Zoe?"

"Sosyal medyadan."

"Özellikle hangi sosyal medyadan?"

"Hepsinden."

"Özellikle hangisinden?"

"Şey, hepsinden vazgeçeceğim konusunda anlaştığımıza göre bu soru anlamsız kaçıyor."

"Hadi, hatırım için."

"PANOP."

"Aferin."

"Yıldızlı pekiyi de alacak mıyım?"

"Sırnaşma."

Jason özünde harika biriydi. Kimsenin haddini aşmasına izin vermezdi.

Benim IQ seviyem resmi ölçümlere göre 162'dir. Böylece "olağanüstü yetenekli" kategorisine giriyorum. Hatta 160 puan alan Einstein ile Profesör Stephen Hawking'i de geçiyorum.

Ama sorun şu ki IQ'nuzun yüksek çıkması, ağır bir gençlik klişesine dönüşmeyecek kadar akıllı olduğunuz anlamına gelmez. Ben de tam bir gençlik klişesiydim, yani "gençlik trajedisine" dönüşmeden önce.

Jason ilk seansımızda, benimle birlikte dava notlarıma bakarken şöyle demişti: "IQ'su dâhilere denk birine göre oldukça ilginç seçimler yapmışsın, öyle değil mi?"

Islahevine henüz bir hafta önce geldiğimden, orada parlak zırhlı bir şövalye namına Jason'dan başkasını bulamayacağımı bilmiyordum, o yüzden, "Siktir git," dedim. Bu deyimi koridordaki çocuklardan öğrenmiştim.

Jason'ın film prömiyeri sakalından, geniz eti iltihaplanmış gibi burnundan gelen sıkıcı sesinden, lekeli bir kupa içinde önüme koyduğu, aşırı demlenmekten acımış çaydan hoşlanmıyordum. "Siktir git," demekle iyi bir yanıt verdiğimi düşünüyordum ama şu işe bakın ki meğer Jason'ın yaşam deneyimi, benimkinden birazcık fazlaymış.

PANOP, kimliğinizi gizleyerek başkalarına sorular sorabildiğiniz bir uygulamadır. Kendinize bir hesap açabileceğiniz ana sayfasında şöyle yazar:

> Selam! PANOP'a hoş geldiniz!
>
> Hiç hoşumuza gitmiyor ama başlarken bir uyarıda bulunmak zorundayız...
>
> İnsanların internete girince bazen çirkinleşebileceğini, trollere dönüşebileceğini biliyoruz, o yüzden sizden nazikçe rica ediyoruz: Eğer üye olacaksınız

trollük etmeyin. Yapmayın. Kime ne isterseniz sorun ama kibar sorular sorun. Kibar davranmayacaksınız üye olmayın.

Eğer üye olduğunuzda çirkin bir soruyla karşılaşırsanız yanıt vermeyin! Hatta hiç karşılık vermeyin. PANOP halkı ne yaptığının bilincindedir, kibar davranmaları gerektiğini bilirler. Hepimiz internette eğlenmenin, keyif almanın ve iyi vakit geçirmenin peşindeyiz.

Mutlu sorular...

On üç yaşında, Hartwood House Okulu'nda dokuzuncu sınıfa başlamış yeni bir öğrenciyken PANOP'a üye olduğumda, bana sorulan ilk soruyu bilmek ister misiniz?

Buyurun: Faişe msn?

Önce bir yanlışlık var sandım. Hatta imla özürlü birinin "fahişe" yazmaya çalıştığını anlamam birkaç saat aldı. O kadar saftım.

Normalde yalnızca kız kardeşi Eva ile Eva'nın bizim okuldaki popüler kızlarından oluşan grubunun tekelinde bulunan popüler çocuk Jack Bell'le konuşurken görüldüğümü fark etmemiştim. Jack Bell'le konuşmamam gerektiğini fark etmemiştim çünkü ailesinin parasından, pop yıldızlarınınki gibi kesilmiş saçından, düşük belli kot pantolonundan dolayı Jack'in sosyal açıdan altın tozu sayıldığını, Hartwood House Okulu'nda dokuzuncu sınıfı müzik bursuyla okuyan benimse sosyal açıdan en alt sınıfa otomatikman girdiğimi bana kimse söylememişti.

Müzik bursuyla okuduğuma göre demek ki ailem okul masraflarımı karşılayamıyordu, dolayısıyla ben hak sahipleri sınıfına girmiyordum. Bir dilenciden aşağı kalır yanım yoktu. Okul masraflarımı piyano çalarak ödediğimi herkes

biliyordu, çirkin formam da böyle alınmıştı. Her konsere, halka açık her akşam gösterisine çıkmak zorundaydım. Her broşürde, sanki Hartwood House Okulu'na gitmek, bana kendimi şanslı saymam gereken bir yetenek ve fırsat bahşetmiş gibi, sakin sakin gülümseyip ellerim tuşların üzerinde poz vermek zorundaydım.

Artık biliyorum ki sıkı çalışıp ruhunuzdan taviz vermeyi göze alırsanız, sosyal açıdan sınıf atlayabilirsiniz ama o zamanlar böyle bir olasılığı fark edebilecek kadar bile gözüm açılmamıştı.

Ben de bir gün, dönemin ilk birkaç haftası boyunca, Jack Bell'le konuşmaya başladım. Üstelik onunla oldukça iyi anlaşıyorduk veya ben öyle sandım. Başkalarının beni izleyip yargıladığını, daha doğrusu sınadığını fark etmedim. Jack Bell'in önümde sallanan, parlak beyaz bir yemden başka bir şey olmadığını, beni kör edip arkadaki canavarın kocaman açılmış, bıçak gibi keskin dişlerle dolu, karanlık ağzına yolladığını fark etmedim.

O zamanlar fark etmediğim çok şey vardı. "Fark edemezdin ki," derdi Jason. "Sen saftın, hepsi bu. Belki biraz da yontulmamıştın."

Jason, sağ olsun, olayları olduğundan önemsiz göstermekte ustaydı. Ben Forrest Gump kadar, hatta belki ondan bile salaktım çünkü yapmam gereken şeyin koşarak kaçmak olduğunu bile anlamamıştım.

Ama orada öylece oturmuş, elimde telefonum, bunca şeyi anımsarken asıl şaşkınlığı Lucas'tan bir mesaj alınca yaşıyorum. Günlerdir, haftalardır, hatta aylardır cep telefonumdaki en büyük hareket bu. "E-postana bak" yazıyor yalnızca. Bense, Lucas'ı pek duyarlı bulmasam da en azından bana nasılsın falan diye sorduğunu sanmıştım ama yine de e-postama bakıyorum. Lucas'tan gelen bir mesaj var.

E-postada yalnızca "Lütfen oku" yazıyor. Ekte de yalnızca "Bildiklerim" adlı bir PDF dosyası var. Başlığı görünce bir anlığına kanım donuyor ama sakinliğimi korumaya çalışıyorum çünkü benim hakkımda bir şeyler bilmesine olanak yok, öyle değil mi? Herhalde internette bulduğu, aptal ya da komik şeylerden biridir yalnızca. Genelde bana böyle şeyler gönderir. Annem ile Chris de sinir olurlar çünkü ben Lucas'ın gönderdiklerini okurken hiç beklenmedik bir anda bir kahkaha patlatırım, bu da onların gözünde "çevremdeki insanlara büyük saygısızlıktır."

Ekteki dosyayı açıyorum. Dosyada Lucas'ın yazdığı bir senaryo var. Lucas kafasını sinemayla bozmuştur. Bizim evde istediği türde filmleri izlemesine pek izin verilmez ama kendi kurduğu bir vekil internet sitesi sayesinde, okuldayken internet güvenliğini devre dışı bırakarak tabletinden film izlediğini biliyorum. Kimseye söylemem ama biliyorum. Lucas kendi halinde, zeki biridir.

Okumaya başlıyorum.

"BİLDİKLERİM"

FİLM SENARYOSU

YAZAN: LUCAS KENNEDY

Sevgili Maria ve Zoe

Size bunu annemin ölümünden önce yaşadıklarımızı biraz da olsa anlatabilmek için gönderiyorum.

Okuyacağınız şey, annem ve babamla birlikte, sizinle tanışmadan önce neler yaşadığımızı anlatmak için yazdığım bir film senaryosudur. Umarım okursunuz.

Lütfen okuyun.

Lucas'tan sevgiler

PERDE I

ÖZEL BİR HASTANEDE İYİ DÖŞENMİŞ BİR ODA. İÇ. GECE

Otuzlu yaşlarının başında ama durumundan ötürü daha yaşlı görünen bir kadın, JULIA, hiç kıpırdamadan bir hastane yatağında yatmaktadır. Bir zamanlar güzel bir kadın olduğu bellidir. Yüzünün ince, simetrik hatlarında ve yastığa yayılmış, yüzünü çevreleyen, uzun, siyah saçlarında eski güzelliğinin izleri görülmektedir.

Odanın tertemiz, aşırı derecede iyi döşenmiş ve güzelce aydınlatılmış bir köşesinde, bir vazo içinde çiçekler ve bir-iki geçmiş olsun kartı görebiliriz. JULIA alabileceği en iyi tıbbi yardımı almaktadır.

Yatağının yanı başında, on yaşındaki oğlu Lucas oturmaktadır. Lucas iki eliyle annesinin bir elini tutmaktadır. Sevimli, iri gözlü, siyah saçlı bir oğlandır. Başı çoğunlukla önüne eğiktir, ancak arada sırada başını kaldırıp bakar ve annesinin elini çekip yanağına koyar. Bu sırada oğlanın gözünden bir damla yaş aktığını görebiliriz. Annenin dış sesi (DS) konuşmaya başlarken, oğlan kafasını kaldırıp annesine bakar ve iyi görünsün diye kadının yastığın üzerindeki saçlarını düzeltir.
JULIA sıcak bir sesle konuşur.

Arkadaşlık etmek isteyeceğiniz birinin sesi gibidir sesi.

ÖLEN JULIA (DS)

Sizinle böyle tanışmayı istemezdim. Taranmış saçlarımla, yüzümde de hiç değilse biraz makyajla, ayaktayken tanışmak isterdim. Tercihen üzerime gecelikten başka bir şey giyerdim. Eğer bizim eve gelseydiniz sizi içeri çağırır, bir fincan çay ve bisküvi ikram ederdim. Hatta o gün Lucas'la kek pişirmişsek ondan bile ikram edebilirdim. Ardından güneş alan mutfak masamda oturup laflardık. Ne güzel olurdu.

Kamera yatağın çevresinde dolanarak JULIA'nın zayıflığını, cildinin solgunluğunu ve bedeninin hareketsizliğini görmemizi sağlar. Kendi başına nefes alıp verememektedir.

ÖLEN JULIA (DS)

Artık sonum gelmek üzere, herhalde görebiliyorsunuzdur. Bir yanım, Lucas yanımda olduğu için büyük bir şükran duyuyor çünkü ondan ayrılmayı hiç istemiyorum ama kabul etmem gerekir ki bir yanım da her şeyin yakında biteceğine seviniyor çünkü Lucas'ın yavaş yavaş öldüğümü görmesine artık dayanamıyorum. Ben ne kadar hızlandırmaya

çalışsam da insanlık dışı, bitmek bilmez bir süreç bu fakat artık son evrelere geldik sayılır. Zaten büyük bir kalp krizi geçirdim, görüyorsunuz, ikincisini de geçirmek üzereyim. O da beni öldürecek.

JULIA'nın yatağının ucuna iğnelenmiş bir "Resüsitasyon yapmayın" talimatı görürüz.

ÖLEN JULIA (DS)

Kalpsizlik mi ediyorum? Resüsitasyon yapmamanın anlamını açıkladıklarında Lucas ağlaya ağlaya doktorlara bağırdı ama işler sürüncemede kalmasın, oğlum gereğinden fazla acı çekmesin diye o talimatın asılması gerekliydi. Görüyorsunuz ya, sorunsuzca ayrılalım diye elimden geleni yapmama karşın, tam sorunsuzca gideceğim gün, sezgilerinin sesini dinleyen sevgili oğlumun bir bahaneyle okuldan erken çıkacağından, benim durumuma aldırmaksızın kurtarılmam için yalvaracağından endişeleniyordum.

CHRIS İLE JULIA'NIN ODASI. İÇ. GÜNDÜZ. BİRKAÇ SAAT ÖNCE.

JULIA zevkli, lüks ve güzel bir yatak odasında, yatağında yatmaktadır.

Bilincini çoktan kaybetmiştir. Yanı başında boş ilaç kutuları vardır. Ellerinden biri gevşekçe bir su şişesinin üzerine düşmüştür. Göğsünde bir mektup durur. Mektubun ön tarafında "İlgili kişiye" yazar. Yatak odası kapısının deliler gibi çalındığını duyarız.

LUCAS
(Yalnızca Sesi Duyulur)
Anne? Anne! Anneciğim! Orada mısın? Anne?

Kapının giderek artan bir şiddette, deliler gibi tekmelendiğini duyarız, ardından da sanki biri tüm ağırlığıyla kapıya abanıyormuş gibi farklı bir gürültü gelir. Ardından ses kesilir.

LUCAS
(Yalnızca Sesi Duyulur) (DEVAM)
Alo, ambulans lütfen.
Evet, bir de itfaiye ekibi.
Lütfen çabuk gelin. Annem iyi değil.

İYİ DÖŞENMİŞ BİR ÖZEL HASTANE ODASI. İÇ. GECE.

JULIA ile LUCAS'ı bıraktığımız konumda buluruz. Ayrıca kapının öteki tarafında durmuş, içerideki JULIA ile LUCAS'a bakan, şimdikinden genç bir CHRIS görürüz. Avucunu cama dayamıştır. Yüzünden çaresizlik akmaktadır.

ÖLEN JULIA (DS)
Bu benim kocam Chris. Şu an oğlumuz kadar perişan bir halde. O da benim yanımda olmak istiyor ama kendince çocuğumuzun benimle vedalaşmasına izin veriyor.

Şimdi kamera odada tam bir tur atınca, JULIA'nın başucundaki monitörün yavaşça biplediğini görürüz. Değerlerden biri, yeniden düzenli bir ritme girmeden duraksar. Monitöre bakakalan LUCAS telaşa kapılır. CHRIS'e bir işaret yapınca CHRIS de bir HEMŞİRE çağırır. Kadın aceleyle içeri girip bir şeyleri kontrol ettikten sonra, çocuğu sakinleştirmek için ellerini LUCAS'ın omzuna koyar. Çocuk yeniden yerine oturur, şimdi CHRIS de çocuğun arkasında oturmaktadır. Hasta başında nöbet tutarlar.

ÖLEN JULIA (DS)
Yok, endişelenmeyin. Henüz tam zamanı gelmedi. Birazcık zamanım var ve hazır zamanım varken sizlere öyküm anlatmak istiyorum. Chris'le ikimizin öyküsünü; yaşamımızın, birlikte can verdiğimiz, adını Lucas koyduğumuz çocuğun öyküsünü. Chris'in on beş yaşındaki halinden başlayacağım.

BİR DELİKANLININ ODASI. İÇ. GECE.

İlk gençlik çağındaki CHRIS, kitaplarla ve kâğıtlarla çevrelenmiş bir masada oturmuş, A4 boyutundaki bir kâğıtta el yazısıyla ödevini hazırlamaktadır. Çılgınlar gibi yazarken, yalnızca okul kitabına başvurup yazdıklarının doğruluğunu kontrol etmek veya yazdıklarına kaynak göstermek için ara verir. Masasını aydınlatan tek bir lamba dışında odanın oldukça karanlık olduğunu görebiliriz. Tavandan çıplak bir ampul sarkmaktadır ama kırıktır. Oda çok sefil değildir ama konforlu da değildir. CHRIS'in masasındaki saat, vaktin gece yarısını geçtiğini göstermektedir.

ÖLEN JULIA (DS)

Christopher Kennedy, bir anne ile bir babadan oluşan ailesinin tek çocuğuydu ama zaman zaman taş kokain de üçüncü bir ebeveyn olurdu. Ne yapacağı hiç kestirilemeyen bir ebeveyn.

Odanın dışından şiddetli bağrışmalar geldiğini duyarız, ardından birinin birine vurduğu duyulur. CHRIS korkuyla büzülür ama çalışmayı bırakmaz, yaşananlara alışıktır. Saniyeler sonra bir kapı çarpar ve dövülmüş bir köpeğin inlemeleri gibi yenik, umutsuz bir hıçkırık duyarız. Ardından annesi CHRIS'e seslenir.

CHRIS'İN ANNESİ
(Yalnızca Sesi Duyulur)
Christopher, hayatım, gel de bana yardım et. Lütfen, gel de bana yardım et.

CHRIS yazmayı bırakıp dinler. Yüzünde çeşitli duyguların dolandığını görürüz. Önce kalemini masaya bırakır, ayağa kalkmaya yeltenir ama derken yüzünde kararlı bir ifade belirir. Masadaki kulaklığı alıp kafasına taktıktan sonra çalışmaya kaldığı yerden devam eder. O sırada piyano müziğinin yavaş yavaş yükseldiğini, hıçkırıklarınsa azaldığını duyarız. CHRIS'in yüzünde sakince işine odaklanmış bir ifade belirir.

ÖLEN JULIA (DS)
Chris, çok küçük bir yaşta, bir yerlere ulaşabilmek için kendisinden başka kimseden hayır gelmeyeceğini anladı. O yüzden özgüven kazandı ve saatlerini çalışmaya ayırdı.

THE WILLS MEMORIAL BİNASI, BRISTOL ÜNİVERSİTESİ. İÇ. GÜNDÜZ.

CHRIS bir mezuniyet törenine katılmaktadır. CHRIS'in adının söylendiğini duyarız, diplomasını almak üzere podyuma yürüdüğünü görürüz. Geniş izleyiciler topluluğu alkışlar.

ÖLEN JULIA (DS)
Chris sıkı çalışmasının karşılığını alır. Bristol Üniversitesi bilgisayar bilimleri bölümünü on dokuz yaşında, gelmiş geçmiş en genç mezunlardan biri olarak birinciilikle bitirir. Ardından da başını kaldırmadan çalışmaya devam eder ve her şey iyiye gider.

CHRIS'İN BRISTOL ÜNİVERSİTESİ BİLGİSAYAR BİLİMLERİ BÖLÜMÜNDEKİ ODASI. İÇ. GECE.

Yüksek, küçük bir pencereden dışarıdaki kentin ışıl ışıl yanan ışıklarını görürüz. Daracık odaya bir masa ile öğrenci tipi, basit bir koltuk sıkıştırılmıştır.

ÖLEN JULIA (DS)
Bristol Üniversitesi Chris'e kendi fikirlerini geliştirebileceği bir ofis verdi. Eğer doğru noktada durup camdan bakarsa odanın manzarası bile vardı. Üstelik postu da sermedi,' çok geçmeden insanları gerçekten heyecanlandıran bir fikir buldu.

Chris'in ekrana baktığını görürüz. Bir e-posta yazmaktadır. Metni biz de görürüz: "Sanırım başardım." Ardından gönder tuşuna basar.

BİR ARAŞTIRMACININ EVİNDEKİ BİR OFİS. İÇ. GECE.

Yaşça büyük, zengin görünümlü bir adam, centilmenler kulübü deyince gözünüzde canlanacak türden bir odada, masasında oturmaktadır. Adam Chris'in postasını alır. Gülümseyerek okuduktan sonra yanıtlar. "TOZU DUMANA KATACAĞIZ." yazar ve gönder tuşuna basar.

CHRIS'İN ÜNİVERSİTEDEKİ YENİ OFİSİ. İÇ. GÜNDÜZ.

CHRIS'in yeni ofisi eskisinden büyük, eskisinden aydınlıktır. Üstelik geniş, etkileyici bir kent manzarası da sunar. Eski odadan kalan tek şey koltuktur. Biraz eskimiş, biraz yıpranmış görünmesine karşın, hâlâ yerli yerindedir.

CHRIS koltukta uzanmaktadır, kulağında kulaklıkla bir telefon görüşmesi yapmaktadır.

ÖLEN JULIA (DS)
Üniversite Chris'e, hak ettiği gibi daha iyi bir ofis verdi. Ticari fikri iyi bir fikirdi. Hatta öyle iyi bir fikirdi ki bir yatırım fonundan, fikrini gerçeğe dönüştürmesi için cazip bir teklif aldı.

CHRIS kulaklığıyla telefonda konuşmaktadır. Konuşma sırasında heyecanla yerinden doğrulur.

GENÇ CHRIS

Beş bin adet sipariş mi? İyi. Çok iyi. Harika bir başlangıç, tam...

(dinler)

Pardon? Elli bin mi dediniz? Şaka mı ediyorsunuz? Ben sandım ki...

(dinler)

Elli bin? Ne diyeyim, inanılmaz bir şey.

ÖLEN JULIA (DS)

İş öyle kısa bir zamanda başarıya ulaştı ki artık üniversitenin desteğine gerek yoktu. Kendi işini kurdu, yatırım fonundan da bir asistan tutmasına bile yetecek kadar destek aldı.

BİR KAFE. İÇ. GÜNDÜZ.

CHRIS önünde bir tomar kâğıt, küçük bir masada oturmaktadır. Genç bir kadın, JULIA, içeri girer ve CHRIS'in yanına gelir.

JULIA

Merhaba? Chris, siz misiniz?

CHRIS

Evet! Merhaba! Julia?

JULIA

Evet. Benim. Sakıncası yoksa?

CHRIS

Tabii! Kusura bakmayın! Lütfen, otursanıza.

CHRIS ayağa fırlayıp JULIA için bir sandalye çeker. Herhalde kibarlık etmeye alışık bir adam olmadığından hareketleri biraz telaşlı görünür. Beceriksizliği diğer masaların da gözünden kaçmaz. CHRIS'in hevesini göstermesi belki bir-iki kişiyi gülümsetir. CHRIS ile JULIA karşı karşıya otururlar. CHRIS konuşmayı unutarak kadına bakakalır.

JULIA

İşte...

CHRIS

Evet!

JULIA

Buyurun, özgeçmişim.

CHRIS

Tabii ya! Evet! Teşekkürler.

CHRIS özgeçmişe hızlıca bir göz atar, topu topu bir sayfadır.

CHRIS

Çok iyi gözüküyor. Harika. Sizin sormak istediğiniz bir şey var mı?

JULIA

Ay, benim mi? Tamam. Peki öyleyse. Pozisyon için yeterince tecrübeli miyim acaba diye düşünüyordum.

(fark ederek)

Ah, özür dilerim. Ne aptalca bir laf ettim. Çok özür dilerim.

CHRIS baygın baygın bakmayı bırakarak kahkahalara boğulur.

CHRIS

Şimdiye dek daha kötü bir görüşme taktiği duymadım.

JULIA

Gitsem iyi olur. Özür dilerim. İlk kez bir işe başvuruyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum.

CHRIS

Hayır, hayır! Özür dilerim, sizi kırmak istemedim. Kalın lütfen. İş hakkında konuşalım. Sanırım size birkaç soru sormalıyım. Başlamadan önce bir şeyler içmek ister misiniz?

ÖLEN JULIA (DS)

Ben sıcak çikolata içtim. Üzeri kremalı. O da aynısından içti.

GÜZEL BİR CADDE, SERİN, HOŞ BİR AKŞAM.
DIŞ.

Kamera zamanla aşınmış, eski, zarif kaldırım taşları boyunca ilerleyerek iyi aydınlatılmış bir lokantanın camına odaklanır. Mekân küçüktür. Pencere kenarına sıkıştırılmış bir masada CHRIS ile JULIA'yı görürüz. Samimi masanın iki yanında oturmaktadırlar. İkisinin de daha iyi giyindiği ve ilk buluşmalarının acemiliğini üstlerinden attıkları fark edilmektedir. Mum ışığı, yudumladıkları şarap kadehlerine yansır. Garson yemeklerle gelirken ikisi de arkalarına yaslanırlar ama gözlerini birbirlerinden ayırmazlar. Sıcak, rahat, oldukça da mutlu gözükmektedirler.

ÖLEN JULIA (DS)
Çok geçmeden Chris yeni bir ofis asistanı aramak zorunda kaldı çünkü ben nişanlı pozisyonuna terfi ettim. Ayaklarım yerden kesilmişti. Bana karşı öyle yoğun hisler besliyordu ki böylesini hiç yaşamamıştım. Kendimden geçmiştim. Gençlik aşkının tüm iyimserliğiyle, yaşamlarımızın ve kentin bize ait olduğunu hissediyor, her şeyi olanaklı, birbirimizden ayrı bir geleceğiyse olanaksız sayıyorduk.

Lokantada, garson çekildikten sonra CHRIS cebinden çıkardığı küçük kutuyu

JULIA'ya verir. JULIA kutuyu açınca elbette güzel bir pırlanta yüzükle karşılaşır. Kadının sevincini, sevinçten yüzünün ne hal aldığını görürüz. Dudakları "evet" anlamında kıpırdar, ardından lokantanın camından uzaklaşan kamera, yeniden sokağı gösterince bu kez güzel Noel ışıklandırmasını fark ederiz. Derken kamera gitgide uzaklaşır ve Clifton Village üzerinden geçerek kanyonun üzerinde bir tüy gibi hafif görünen, harikulade aydınlatılmış asma köprüyü bize gösterir. Muhteşem, romantik bir manzaradır bu. Yukarıda dipdiri görünümüyle kış gecesine umut katan bir dolunay bile vardır.

ÖLEN JULIA (DS)
Yaşamımın en mutlu gecelerinden biriydi.

CLIFTON, BRISTOL'DAKİ GOLDNEY HALL LİMONLUĞU. İÇ. GÜNDÜZ.

CHRIS ile JULIA, güzel bir bahçeye bakan, yerden tavana kadar sürme pencerelerle çevrili, George usulü bir salondadırlar.
Tepelerinde avizeler asılıdır.
Ayaklarının altındaki zeminse yumuşacık, altın rengi taşlarla kaplıdır.

ÖLEN JULIA (DS)
Düğünümüzün tüm ayrıntılarını Chris'le birlikte planladık. Her şeyin en iyisini istiyordu.

JULIA, CHRIS'in elini tutar.

JULIA
Sence çok mu büyük?

CHRIS
Bence harika.

Yüzündeki heyecandan, JULIA'nın da aynı şeyi düşündüğü anlaşılır, önce CHRIS'in söylemesini istemiştir yalnızca.

GOLDEN HALL. İÇ. GÜNDÜZ.

Salon bir düğün için cömertçe süslenmiştir. Bir uçta ufak bir topluluk, karşılarında ayakta durmuş, birbirlerine bakarak evlilik yemini eden damat ile gelinin, CHRIS ile JULIA'nın çevresinde oturmaktadır.

ÖLEN JULIA (DS)
Salon elbette bizim küçük düğünümüz için fazla büyüktü ama Chris ikimizin de az sayıdaki aile üyelerinin dolduramadığı boşluğu, pek çok iş arkadaşını çağırarak doldurmuştu. Annesiyle babası yoktu. Chris ailesinin onun için hiçbir anlam ifade etmediğini, ailesi hakkında konuşmak istemediğini söylemişti.

Kalabalığın büyük ölçüde iyi giyimli iş arkadaşlarından oluştuğunu görürüz.

ÖLEN JULIA (DS)

Annem de vardı. Tek başına geldi çünkü babam ben bebekken bizi terk ettiği için annem böylesini tercih ettiğini söyledi.

Oldukça sevimli bir kadının, JULIA'nın annesinin ön tarafta, kızını iyi görebileceği bir yerde oturduğunu görürüz. Son derece basit giyinmiştir. Çok az makyaj yapmıştır ama ceketinin yakasında güzel çiçekler, başında da dikkatlice oturtulmuş bir şapka vardır.

ÖLEN JULIA (DS)

Annem düğünü karşıladığı için Chris'e minnettardı çünkü bütçesi, dernekte iki düzine sosisli börekten fazlasını karşılamaya yetmezdi. İçkileri de misafirler kendileri öderlerdi..Üstelik kendininkinden çok daha umut vaat eden bir evliliğe adım attığım için gurur duyuyordu çünkü gerçeği söylemek gerekirse, annemin düğününde ben de bariz bir şişkinlik biçiminde yer aldığımdan iki taraf için de utanç kaynağıydım ama bunu geçelim. Ayrıca geldiği için mutluydum çünkü annemi çok seviyordum ama ne yazık ki düğünümden kısa bir süre sonra öldü. Yine de, gitmeden önce benim mutlu bir evlilik yaptığımı görmek annem için dünyalara bedeldi.

JULIA'NIN ANNESİ'nin yüzüne bir gülümseme yayıldığını görürüz, ardından kamera kadının baktığı şeyi bize göstermek için döner: Gelin ile damat öpüşmek için birbirlerine doğru eğilmişken insanlar alkışlamaktadır.

Gelin ile damat birbirinden ayrılınca CHRIS, JULIA'nın omzundaki elini sıkarak genişçe gülümser.

CHRIS
Karım! Benim bir karım var!

Herkes güler, JULIA ise biraz utangaç ama çok da mutlu görünmektedir.

PAZAR GECESİ

Konserden sonra

ZOE

Okumayı bırakıyorum çünkü annemin sonunda merdivenlerden indiğini duyuyorum. Oldukça ilginç bir senaryo ama şimdiye kadar büyük ölçüde Chris ile Julia'nın aşkı anlatılıyor. Üstelik, bence gerçekten tuhaf ama anlatan da Lucas'ın ölen annesi; o yüzden açıkçası yüzde yüz ilgimi çektiğini söyleyemem. Ayrıca senaryonun benimle ne ilgisi olduğunu da çözemedim.

Açıkçası Lucas'ın senaryoyu bize okutmaya neden böylesine can attığını pek anlamadım.

Telefonumu elimden bırakıyorum, hatta koltuk minderlerinin kenarına ittiriyorum çünkü şu PANOP meselesi hâlâ avuçlarımı terlettiği için artık telefonuma bakmak bile istemiyorum ve hole gidip annemin elini tırabzanda gezdire gezdire merdivenlerden inmesini bekliyorum. Annem son basamağa gelince, bebeği uyandırmayalım diye parmağını dudağına götürerek beni susturuyor, ardından da peşinden mutfağa gelmemi işaret ediyor.

Peşinden mutfağa giriyorum. Annemse dolaptan çıkardığı bir şarap kadehine, buzdolabından çıktığı için üzerindeki buğu damlacıklara dönüşen bir şişeden, koca bir yu-

dum şarap koyuyor. Camın granitte çıkardığı metalik sesi dinleyerek bekliyorum, bir yandan da elbisemi düzeltiyorum çünkü İkinci Şans Ailesi'ne girdiğimizden beri annem benim güzel görünmemi istiyor ve koltukta uzandığım için üstüm başım biraz dağılmıştır herhalde.

İki büyük yudum aldıktan sonra, "Zoe," diyor. Ben de " Evet," diyorum. İçim korkuyla doluyor çünkü ne yapmamız gerektiğini kararlaştırmak için annemle kafa kafaya vermemiz gereken o an geliyor. Tren istasyonu saatleri boyutundaki mutfak saatine bakınca Tessa ve erkekler gelmeden yapacağımızı yapmak için yaklaşık on yedi dakikamız kaldığını hesaplıyorum.

"Bence..." diyor annem. Parmakları ve avuçlarıyla yanaklarını yukarı doğru kaldırıyor: geçici bir kırışıkları giderme operasyonu. Her şeye karşın, bir yandan içim içime sığmıyor çünkü bu işi birlikte yapacağımız için, işin doğrusu herhangi bir şeyi birlikte yapacağımız için bir parça mutluluk duyuyorum çünkü çok uzun zamandır birlikte hiçbir şey yapmıyoruz.

Yüksek sesli tekno müziğin ritmi arabaları nasıl sarsarsa, benim kalbim de öyle atıyor çünkü gün bugündür. Ama derken annem Grace'in müzikli dönencesi gibi canlı bir sesle şöyle diyor: "Bence en iyisi ne yapalım, biliyor musun? Oğlanlara biraz bruschetta hazırlayalım."

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Barnstaple Polis Karakolu'nda, toplanan delillerin ifşasından sonra yeniden Zoe'yle konuşmaya gittim ve kızı tıpatıp aynı konumda, plastik sandalyede bacaklarını karnına çekmiş bir halde buldum. Sosyal hizmet görevlisi de sessizce yanında oturuyordu.

Zoe içeri girip oturmamı seyretti. Akşamdan kalma gözleri, cam kırıklarıyla süslü saçlarının altından bir kedinin gözleri gibi üzerime dikilmişti.

"Yeniden merhaba," dedim.

"Merhaba."

"Şimdi... Tutuklandığından kimsenin haberi var mı?"

"Annemi aradılar."

"Annenin yanımıza gelmesini ister misin?"

"Hayır."

Sosyal hizmet görevlisinin dudakları büzüldü ama sesini çıkarmadı.

"Bana nedenini söyleyebilir misin?"

"Annemin bilmesini istemiyorum."

"Annen dışarıda Zoe. Senin burada olduğunu ve ne yaptığını biliyor. Annenden bir şeyler saklamak gibi bir şansın yok."

Zaman yitirmeden başını sertçe sallayınca üstelemedim. O sırada bir cam parçası saçından masaya düştü. Zoe de büyülenmiş gibi, merakla parmağını cam parçasının üzerine koydu. Küçük bir elması andırıyordu.

"Yapma," dedim ama geç kalmıştım. Cam parmağını kesti. Zoe hemencecik elini çekip ağzına soktu. Kırık parça masanın üzerinden sekerek yere düştü.

"İlk yardım görevlisini getireyim," dedi sosyal hizmet görevlisi.

"Önemli değil," dedi Zoe. "Bir şey olmadı." Kesikten yalnızca küçücük bir kan damlası çıktığını göstermek için parmağını yukarı kaldırdı, ardından da emdi.

Sosyal hizmet görevlisi çantasını karıştırıp Zoe'ye bir mendil verdi. Kadınla beraber, Zoe'nin parmak ucu beyazlaşana kadar mendili sıkıca parmağına sarmasını seyrettik.

"Pekâlâ, herhangi bir noktada fikrini değiştirirsen anneni buraya çağırabiliriz. Baban konusunda ne düşünüyorsun?"

Yeniden, bu kez öncekinden de sertçe başını salladı.

"Şimdi benimle konuşacak kadar iyi hissediyor musun?" Yakından bakınca düşündüğümden kötü görünüyordu. Hastanede kustuğunu söylemişlerdi.

"Evet."

"Senin sağlığın buradaki herkes için önemli, o yüzden kendini iyi hissetmezsen veya başka bir nedenle konuşmak istemezsen bana veya..."

"Ruth," dedi sosyal hizmet görevlisi.

"Bana veya Ruth'a hemen söylemelisin. Ruth seni desteklemek için burada, ben de söylediğim gibi avukatım. Yani hem içine düştüğün durumda sana yardım edebilecek tavsiyelerde bulunmak hem de bu sabah veya dün gece yaşananları anlamana yardım etmek istiyorum. Ayrıca en önemlisi de, senin polise verdiğin ifadelerin veya yanıtların

doğurabileceği sonuçları tümüyle anladığından emin olmam gerekiyor, o yüzden herhangi bir noktada devam edemeyeceğini düşünürsen bize hemen söylemelisin."

"Ben iyiyim."

Bu kayıtsızlığın nereden geldiğini merak ediyordum. Henüz piyano çaldığını bilmiyordum, o yüzden disiplin ve kendini kontrol edebilme kapasitesinden, mükemmeliyetçilik arzusundan haberim yoktu ama zekâsı kendini göstermeye başlamıştı. O gözlerde keskin bir berraklık vardı.

"Yakınlarda mı oturuyorsun, Zoe?"

"Hartland ile Clovelly arasında, East Wildberry Farm'da oturuyorum."

"Point'e yakın mı?"

"Evet. Oraya gidiyorduk."

"Arabayla? Point'e ?"

"Deniz fenerine gidiyorduk."

"Neden?"

"Çünkü Jack, Gull'ı eve götürmek için babasının arabasını kullanabileceğimi söylemişti ama yol üzerinde fenere uğramamızı şart koşmuştu."

Hartland Point fenerini düşündüm çünkü orayı çok iyi bilirdim. Fenere varmak için kilitli birtakım kapılardan gizlice geçmeniz, kıyıya inen taşlıklı, dik uçurum patikasından aşağı inmeniz gerekirdi. Kıyıda, gelgit hattının kıyısında köpekbalığı dişleri gibi sıralanmış kara kara kayalar dururdu. Fenerse dalgaların vurmasını önlemek için bir deniz duvarıyla güçlendirilmiş mostranın üzerinde yükselirdi. Şimdi fenerde kimseler yoktu, ışık artık kullanılmıyordu. Fenerin yanı başında, eskiden fener bekçilerinin kaldığı boş binalar vardı.

İlk gençlik çağındaki dört sarhoş gencin, karanlık ve soğuk bir gecede aşağı inmeyi planlaması aklıma iyi şeyler getirmiyordu.

"Jack neden fenere gitmek istedi?"

Yanıt vermeden önce gözlerinin ardından bir hesaplama yaptı. "Bilmiyorum."

Yöntemimi değiştirdim. "Araba kullanmayı nasıl öğrendin?"

"Babam öğretti, çiftlikte."

"Jack ehliyet alacak yaştaydı, neden sen kullanıyordun?"

"Jack kafayı bulmuştu. Araba kullanamazdı."

"Ama sen de sarhoştun."

"Değildim. Yalnızca bir *Spritzer** içmiştim."

"Polis raporuna göre kanındaki alkol seviyesi normal sınırın iki katıymış."

"Ben sarhoş değildim."

İnkâr kısmını o anlığına bir kenara bıraktım. Sonra irdeleyecektim. Eğer bir nedenle sarhoş olduğunu bilmiyorsa savunmayı bunun üzerine kurabilirdik.

"Gull neden partiden ayrılmak istedi?"

"Çünkü kötü oldu, eve gitmek istedi."

"İçtiği için mi?"

"Öyle sanırım."

"Birlikte miydiniz?"

"Kötüleşince beni bulmaya geldi."

"Siz arkadaş mısınız?"

"O benim en iyi arkadaşımdır."

"Peki, o seni bulmaya geldiğinde sen neredeydin?"

"Jack'le beraberdim."

"Jack'le neredeydiniz?"

"Yatak odasında."

Ben duyduklarımı yazarken sosyal hizmet görevlisi oturduğu yerde kıpırdanınca Zoe'nin ses tonunda duyduğum şey, acaba meydan okuma mıydı diye düşündüm.

* Beyaz şarap ve soda karışımından oluşan bir içki. *–yhn*

Sonra her ayrıntıyı öğrenmem gerekecekti ama o an için üstüne gitmemeye karar verdim çünkü ona bakınca sararıp solduğunu görebiliyordum. Kusabileceğini düşündüm.

"Bence ara versek iyi ederiz çünkü bu sabah sorguya girecek halde olduğuna inanmıyorum. Ama bitirmeden önce, bilmemi istediğin herhangi bir şey var mı Zoe? Seninle daha çok konuşacağız ama şimdi bilmemi istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Bugün Gull'ın doğum günü," dedi ve ağlamaya başladı.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

"Bruschetta mı?" diye soruyorum. İşte, annemle uğraşmanın bazen neden çıldırtıcı bir hal aldığını gösteren, harika bir örnek. Çıkmadan önce hepimiz yemek yemiştik, dolayısıyla konser dönüşü kimsenin karnı aç değildir. Yüzde yüz eminim ki Jason, şu an bruschetta hazırlamanın, klasik bir yer değiştirme örneği olduğunu söylerdi.

"Evet, bence yapalım," diyor. Bana kulak astığı yok, kendi kendine yanıt veriyor. Mutfağın öbür ucuna geçerken ayakkabıları taş zemine vuruyor. Ayağında hâlâ konserdeki topuklular var. Buzdolabının kapısını güçlükle açıyor. "Şimdi, bir bakalım..." diyor. "Gereken her şey var mı?"

Annemin oldukça büyük bir buzdolabı var. Öyle büyük ki içine ceset bile sığdırabilirsiniz. Lucas öyle diyor. Bir keresinde dedi ki: "Sence Grace'i buzdolabına koysak ağlamayı keser mi? Ya da en azından biz artık ağladığını duymayız."

Gülmekten yerlere yattım çünkü hem Lucas hepimiz birlikteyken pek espri yapmadığı için gülerek onu cesaretlendirmemin iyi olacağını düşünmüştüm hem de Grace'in

buzdolabında, annemin tüm artan yiyecekleri sakladığı *Tupperware* kaplarından birinin içinde durduğu gözümün önünde canlanmıştı. Marazi şeylere bayıldığımdan değil, herkes beni marazi şeylere meraklı sanır. Yalnızca komik gelmişti.

Gözlüklerini çıkarıp alnına masaj yaparak, "Kara mizah," demişti Jason bir keresinde. Alnındaki çizgileri öyle bir ovuşturuyordu ki kaybettiği bir şeyi arıyor gibiydi. "Duygularınla başa çıkmak için bir araç olabilir, ıslahevindeyken bunu çok duyarsın, ancak yeniden dışarıdaki dünyaya döndüğünde kara mizahı nasıl kullanacağına çok ama çok dikkat etmelisin, Zoe."

Lucas'ın lafı üzerine annem sütlü dondurma gibi bembeyaz kesilmişti, bir de ben aşırı sesli gülünce beti benzi iyice atmıştı. O sırada Grace o kadar minicikti ki zamanının çoğunu annemin omzunda yatıp ağzından tükürük kabarcıkları çıkararak geçiriyordu.

Chris küplere binmişti, gerçi Chris'in sinirini pek karşılayan bir tabir değil bu. Babam küplere bindiği zaman bağırır, ellerini kollarını havaya savururdu. Bir keresinde fırınlanmış patatesi yere fırlatınca patlayan patates her yana saçılmıştı da annem, babam, hep birlikte gülmekten ölmüştük.

Chris hiç böyle değildir, açık ara kibardır. Chris'in küplere binmiş versiyonu, biraz sertleşerek Lucas'a, "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" demekle yetindi. Ardından ikisi odadan çıkıp Chris'in koridorun sonundaki çalışma odasına girince bir süre durmadan konuştuklarını duydum. Mutfakta Radyo 3'ü açan annem, "Böyle gülmene gerek yoktu," deyince utandım. Chris'le birlikte geri döndüklerinde Lucas, "Özür dilerim Maria. Yakışıksız bir laf ettim," dedi. Annem de, "Alt tarafı bir şakaydı, anlıyorum Lucas ama özür dilediğin için teşekkür ederim. Sorun yok," dedi.

Ardından Chris, yanılmıyorsa radyoda Barenboim yorumuyla bir Beethoven eseri çaldığına dikkat çekince hepimiz dinlemeye koyulduk.

Annem buzdolabından küçük bir paket kiraz domates çıkarmış. Domatesler büyük misket boyutunda. "Bay Barlow hakkında konuşabilir miyiz lütfen?" diyorum. Annem paketi açmaya koyuluyor, ardından domatesleri çıkarıyor; kırmızı kırmızı parlıyorlar, salkımları hâlâ üzerlerinde.

"Evet! Tamam, olur!" diyor ama ardından, "Bence domatesler yeterince tatlı ve küçük, kabuklarını soymamıza gerek yok. Bana biraz sarımsak uzatabilir misin lütfen? Bize, bir bakalım, herhalde iki büyük diş veya üç küçük diş yeter."

Kilerde sarımsağı buluyorum. Parlak, metal bir kancada, kabuğu kâğıt gibi olan tombul sarımsaklardan oluşan geniş bir örgü asılı. Kilerin havası mutfaktan serin. İçeride kalmak ve başımı üzerinde bir tepsi çikolatalı kek duran mermer yüzeye yaslamak geliyor içimden. Sessizce tepsinin kapağını kaldırıyorum ve iz bırakmayacağımı bildiğim bir yere, kekin ortasındaki kaplamaya parmağımı daldırıyorum. Derin bir oyuk açıyorum. Sonuç başarılı. Parmağımdaki çikolatayı emiyorum, ardından kimse fark etmesin diye kaplamayı düzeltiyorum. Kolay iş.

Annemle, Amelia Barlow'un babası hakkında konuşmanın yollarını düşünmeye çalışıyorum.

Ambardan çıkınca, sarımsak dişlerini (iki büyük diş) granit mutfak adasının öbür ucundaki anneme doğru ittiriyorum. Ada oldukça geniş, granitse koyu ve parlak siyah. Chris ile annem graniti seçmek için üç hafta harcadılar. Chris eve sürüyle örnek getirdi, kararı da anneme bıraktığını söyledi ama ben biliyorum ki anneme kalsaydı açık renk bir şey, örneğin kum tanelerine benzeyen, bejli beyazlı, aralarında yalnızca biraz siyah serpiştirilmiş bir desen seçerdi. Abanoz karası graniti Chris'i mutlu etmek için

seçmişti kuşkusuz çünkü sürekli birbirlerini mutlu etmek için yarışırlardı. Lucas'ın dediğine göre, sürekli birbirlerini tebrik ettikleri bir kısır döngüde sonsuza dek kapana kısıldıkları için ölüm onları ayırana kadar böyle devam edeceklermiş. Lucas'a göre böyle davranmalarının asıl nedeni, ikisinin de yalnız kalmaktan korkmasıymış.

Gull'ın mezarı da siyah granitti ama üzerinde gümüş şeritler vardı. Sanırım Gull bizim tezgâhı görse beğenirdi. Gösterişi severdi, bunda da gayet ciddiydi. Kilisenin bahçesi deniz görüyordu. Gull'ın mezarı, yemyeşil çimenlerin ve buz gibi gri okyanusun karşısında, parlak siyah granitten bir mezardı. Ziyarete gittiğimiz akşamüstü, okyanus bir uyarı gibi şiddetli dalgalarla çalkalanıyordu, rüzgârsa öyle güçlüydü ki arkamızı dönmek zorunda kalmıştık.

"Mezar taşı herhalde bir servete mal olmuştur," demişti annem. Gull'ın ailesinin servetinden fazlası olmalıydı çünkü o da Hartwood House Okulu'nda benim gibi burslu okuyordu. Aramızdaki tek fark, Gull'ın bursunu spordaki becerisi sayesinde kazanmış olmasıydı. Burs bizi birbirimize bağlamıştı. Yani, en alt sınıfın mensupları olarak birlikte vakit geçirebiliyorduk.

Gull'ın mezarında biraz daha kalmak isterdim ama kimselere görünmememiz gerekiyordu çünkü insanlar kızabilirdi. Açık sarı saçlarımı kapamak için bir bere takmak, boynuma da bir atkı dolamak zorunda kalmıştım.

Annem eline geniş bir bıçak almış, bir bagetten seri hareketlerle çaprazlamasına eşit parçalar kesiyor. Bir şeyler söyleyebilmek için annemin hareketlerinde bir boşluk bulmaya çalışıyorum ama bulamayacağımı düşünerek, "Anne," demekle yetiniyorum.

"Dünden kalma," diyor. "O yüzden pek taze değil ama olsun."

"Anne."

"Aslında bruschetta için böylesi daha iyi." İtalyanlar gibi söylüyor: *brusketta*. Chris duysa hoşuna giderdi. Grace'in doğumundan iki hafta önce onu İtalya'ya götürmüştü, döndüklerinde de annem her şeyi doğru bir İtalyancayla telaffuz ediyordu. Söylediğine göre, konuşma kılavuzunu okuyarak İtalyancasını geliştirecek bir hayli zamanı olmuştu. Tatilin dördüncü gününde ayağını burkmasının da bir hayrı varmış demek. Bakın şu işe, annem de her işte bir hayır vardır der.

Tahminime göre, takır tukur üç dilim daha kestikten sonra annemin işi bitecek. Sonra benimle konuşmak zorunda kalacak. Tırtıklı bıçağın amansız bir sesi var ama sonunda şak diye granitin üzerine konuyor. Granitin üzerine konan bıçağın tırtıklı kenarlarına ışık vuruyor. Her yere kırıntılar saçılmış, bir yanda da dergilerdeki gibi çapraz kesilmiş, düzgün bir ekmek yığını var.

"Anneciğim," diyorum yeniden. Anneciğim diyecek yaşı çoktan geçtim, biliyorum ama beni dinlemiyor ki. "Anneciğim. Onlara ne söyleyeceğiz?"

Yutkunup gözlerini birkaç kez kırpıştırması gerginliğine işaret ediyor. Ardından granitin üzerini temizlemeye koyulara bir eliyle kırıntıları tezgâhın kenarında çukur yaptığı öteki eline doğru süpürüyor. Hareketleri hızlı ama her zamanki gibi etkili değil. Aceleci davrandığından kırıntılar yere düşüyor. Şimdiden kadehindeki şarabın üçte ikisini içtiğini fark ediyorum; ben kilerdeyken büyük bir yudum almış herhalde. Kadeh öylesine terlemiş ki sanki o da susamış gibi görünüyor.

"Bir yanlışlık oldu diyeceğiz," diyor neşeyle. "Adamı tanımadığımızı, bir yanlışlık yaptığını söyleyeceğiz!" Annemin koltuk altlarındaki küçük ıslaklıkları görebiliyorum. Saçının bir buklesi alnına düşmüş, sıcak yüzünden yağlı gibi görünüyor. Görseydi, hiç hoşuna gitmezdi.

"Ama adamın adını söyledin."

"Benimle tartışma Zoe! Sakın! Biraz *düşünmem* gerek."

Şok edici bir tizlikte çıkan sesi içimi ürpertiyor.

Yağlı saç tutamına üflüyor. Saçın varlığını hissedebiliyor. Havaya kalkan saçsa yeniden alnına geri düşüyor.

"Tanrım, çok sıcak!" diyor ve tüm bezlerin ütülenip katlanmış, tertemiz durdukları çekmeceden temiz bir kurulama bezi çıkarıp alnını kuruluyor. Ellerinin titrediği kesin. Aniden, kazadan sonra asıl cezam olan yalnızlık doluveriyor içime. Her yanımı sarıyor. Bir kanser gibi yiyip bitiriyor beni, beynime yayılıyor, delirecekmişim gibi hissetmeme yol açıyor. Yalnızım çünkü İkinci Şans Ailesi'nde kazayla ilgili konuşmama izin yok. Oysa olan oldu, yaşananlar benim bir parçam ve bunu değiştiremem. Kahretsin, öylesine yalnızım ki durumum kazadan öncekinden bile kötü. Ama yalnızlık konusunda hiç konuşmamak en iyisi.

O yüzden mutfak adasının karşı tarafındaki bir sandalyeye oturup annemin domatesleri küçük parçalar halinde doğramasını seyrediyorum. Minicik domates parçalarını kesme tahtasının kenarına etli ve sulu bir dağ halinde yığıyor, sonra da adanın ortasındaki saksılarda yetiştirdiği fesleğenlerden bir avuç alıp eliyle parçalamaya koyuluyor. Derken tüm küçük parçaları beyaz bir kâsenin içinde karıştırıyor.

"Görüyorsun ya Zoe, fesleğen her zaman *elle parçalanır*. Kesilmez çünkü kesersen kenarları ezilir. Nazikçe kopar ki tadını yemeğe versin," diyor ama annem koparma işlemini nazikçe değil, kabaca yapıyor. Parçalanmış küçük yaprakların hırpalandığını görebiliyorum.

Annem, Chris'le evlenmeden önce hiç böyle mutfak tüyoları vermezdi, oysa şimdi vermeden duramıyor sanki çünkü sanırım böyle yapması Chris'in hoşuna gidiyor. "Çocukları doğru yetiştirmenin bir parçası," diyor Chris.

Annemin Grace'e "mutfak simyası" öğreteceği günü iple çekiyor, hatta annem bilgisini paylaşırken Lucas'ın da dinlemesi gerektiğini söylüyor.

Ama ikimiz baş başayken annemin benimle böyle konuşmasını istemiyorum, o yüzden sarımsakla uğraşmaya başlayan annem, yamru yumru dişleri soyup ikiye keserken kendimi tutamayıp yeniden ağlamaklı oluyorum. Ardından annemin ağlamamı istemeyeceğini bildiğim için derin derin nefesler almak zorunda kalıyorum çünkü ağlamak, Tercihen Ağlamak Yok (alt başlık: özellikle Chris eve gelirken) kuralına aykırı ama karşı koyamıyorum. Ağlamamak için burnumdan nefes almaya başlıyorum ama işe yaramıyor. Ben böyle sessizce kıvranırken bıçağın birkaç sert darbeden sonra durduğunu duyuyorum. Sarımsak keskin keskin kokuyor.

Annem, "Tatlım," deyince birlikte kilisenin arkasındaki odaya sindiğimizden beri ilk kez, sesinde bir nebze olsun sıcaklık duyabileceğimi düşünerek yüzüne bakıyorum. Bitkin görünüyor, ben de kendimi bitkin hissediyorum. Derken bir arabanın kornası, Tessa Teyzemin bize geldiğinde hep yaptığı gibi iki kez kısa kısa çalınca annemin gözlerinden anlıyorum ki o da benim kadar zamanımızın dolduğunun farkında çünkü geldiler.

"Bana bırak," diyor. "Sen hiçbir şeye karışma. *Hiçbir şeye.* Söz mü?"

Çenesi havaya kalkınca gidip onları kapıda karşılamak istediğini anlıyorum ama benim onayımı bekliyor.

Başımı evet anlamında sallıyorum, ardından da "Bekle!" diyorum. Annem de yeniden bana dönüyor. Holün girişinde kalakalan annemin yanına geliyorum. Küçük, yağlı saç tutamını gizlemek için saçının ön kısmını düzeltiyorum. Şimdi düzgün ve sevimli gözüküyor, tıpkı Chris'in istediği gibi.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra elbisemin askısını düzeltip saçlarımı kulaklarımın arkasına itince belki hâlâ konuşacak birkaç saniyemiz vardır diye düşünüyorum ama o sırada annem, "Git de yüzünü yıka. Hadi, çabuk. Aşağı inince de ekmek dilimlerini yağlayıp kızartırsın," diyor.

PAZAR GECESİ

Konserden sonra

TESSA

Chris ile Maria'nın evlerinin önündeki sokağa park ediyorum. Mariaların garaj yolunda öyle güzel biçimlendirilmiş çalılıklar var ki çıkarken Volkswagen minibüsümle geri geri gitmek zorunda kalır da bitkilere ölümcül bir zarar veririm korkusuyla oraya park etmekten hep kaçınırım. Kaçınılması gereken iki taş sütun da var ayrıca. Devasa cüsseleriyle garajın girişini çevreleyen, o eskitilmiş görünümlü, altın rengi sütunları deviren kişi olmak istemiyorum.

Üçümüz yan yana yürürken ayaklarımızın altındaki çakıl taşları eziliyor. Eve vardığımızda Maria kapıyı açıyor. Maria da Zoe gibi buzlar prensesine benziyor. Tek fark, küt kesilmiş saçlarının Zoe'ninkilerden kısa olması. Yaşananları düşününce makul derecede sakin görünüyor.

Tüm dikkatini Chris'e verip hafif bir hareketle ona doğru ilerliyor.

"Merhaba sevgilim," diyor ve kocasının bir yanağına avucunu koyup öteki yanağına da bir öpücük konduruyor. Chris'se alışkanlığın verdiği bir hareketle yanağını uzatıyor uzatmasına ama bu gece biraz pas tutmuş gibi sanki. Maria ile Chris birbirlerinin yanında hep böyle dans ederler; hareketleri koreografik bir pandomim gibi gelir bana.

Nasılsa hemen her sosyal duruma kolayca uyacak bir hareket uydurabilirler. Eğer ben Richard'ı böyle öpmeye kalksaydım, ikimizden biri yanlış bir yerde durmayı başarırdı ve kesin bir abeslik yaşanırdı. Sam ile başka türlü olabilirdi belki ama yine de bilemem çünkü ilişkimiz hiç kamuya açılmadı. Her şeyimiz gizli kapaklı, bize özel olduğundan dünyayla yüz yüze gelmek zorunda kalmadık hiç.

Arabamdan çıkmazdım ama Maria'nın bu gece biraz desteğe ihtiyaç duyabileceğini düşündüm. Normal şartlar altında oğlanları bırakıp tabanları yağlardım.

Chris öpücüğünü alınca hiçbir şey söylemiyor ama dikkatlice Maria'ya bakıyor.

Maria sanki hiçbir aksilik yaşanmamış gibi, "Konser nasıldı?" diye soruyor.

Chris, Lucas'a bakıyor; Lucas'sa zihninde bir yanıt bulmaya çalışıyor çünkü kafası başka bir yerde.

Bulabildiği tek yanıt, "İyi," oluyor.

Chris, "Biraz Scarlatti üzerine çalışılması gerek sanırım ama onun dışında fena değildi," deyince Maria da, "Ya, harika çalmışsındır eminim," diyor. Maria eve girmek için arkasını dönünce hızlı adımlarla ilerleyen Chris elini kılavuzluk edermiş gibi karısının beline koyarak içeri giriyor.

Lucas eliyle "hanımlar önden" işareti yapıyor ama ben böyle resmiyetten hiç hoşlanmam. O yüzden Lucas'ın koluna girip, "Yaşlı bir kadının içeri girmesine yardım edersin, değil mi?" diyorum. Lucas ne gülümsüyor ne de karşı koyuyor. Aldığım derin nefesi fark etmemesini umarak onunla birlikte eşikten geçiyorum. Ağır, cilalanmış kapı arkamızdan kapanıyor.

Önümüzde Chris, Maria'ya, "Sevgilim, biraz konuşabilir miyiz?" diyor ama Maria hazırlıklı.

"Bekleyebilir mi? Korkarım ki önce bruschetta'yla ilgilenmemiz gerek."

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Saçlarımı ıslatmamaya dikkat ederek yüzümü yıkıyorum. Makyajımı biraz tazeliyorum, ardından ipek kıvamına gelene kadar saçlarımı fırçalıyorum. Duşa girmek, üstümü değiştirmek, konserden, Tom Barlow'dan, Katya ile Barney'den, telefonumdaki mesajdan kurtulmak istiyorum. Yatak odamda bir sığınak, bir yuva bildiğim güvenli yerime kıvrılıp yatmak istiyorum ama yapamam, biliyorum.

Aynada her zamanki gibi görünüyorum: sarı-beyaz saçlar, mavi gözler, balmumu gibi bir cilt. "Bir prenses gibi," demişti çenemi tutan Jack Bell ve başımı nazikçe kendininkine doğru eğmişti. İnsanlar hep prensese benzediğimi söylerler. Lucas'a söyleyince karşı çıktı. Ona göre prensesleri minyon, sarışın, yüz hatları belli belirsiz, soluk benizli yaratıklar sanmak, beyaz orta sınıfın bir fantezisiydi. (alt başlık: Kuzey Avrupalılar ve Kuzey Amerikalılar)

Jack Bell, kaza gecesi evinde verdiği partide bana prenses demişti. Ardından elimi çekip midesinin üstüne koymuştu.

"Zoe Guerin," demişti. "Adın neden Fransızca?"

"Babamın ailesi yüz yıl kadar önce Fransa'dan gelmiş," demiştim ben de.

"Bahse girerim tam tarihi biliyorsundur, öyle değil mi?" Okulda soruları yanıtlamak için hep el kaldırdığımdan benimle dalga geçiyordu ama umursamadım.

Avucumun altında Jack Bell'in karın kaslarını hissedebiliyordum. Dışarısı öyle soğuktu ki gece don tutan tarlalar bembeyaz kesilmeye başlamıştı. Oysa Jack Bell yalnızca bir tişört giyiyordu. Birer birer giysilerini çıkarırken dans edişini izlemiştim. Bana bir bakış atması için tetikte bekliyordum. Attı da. Bir bakış, bir gülümseme. Derken öyle yakındık ki elim Jack'in midesinin üzerinde, açılmış parmaklarımsa biraz daha aşağılardaydı.

Jack Bell'den hoşlanıyordum. Bazen kabalık edebiliyordu gerçi. Örneğin okulda arkadaş grubuyla birlikteyken beni görmezden geliyordu ama her şeye karşın, ondan gerçekten hoşlanıyordum. Dürüst davranmam gerekirse durmadan onu düşünüyordum.

Jack Bell kurduğum her fantezinin kahramanıydı. Hayallerimde karı kocaydık, ömür boyu arkadaştık, bir müzik parçasının sonundaki mükemmel kadanstık: ahenkli, doyurucu, tam ve kaçınılmaz.

Sanırım bu yüzden ona gerçekten dokunmak beni bir bakıma sarsmıştı çünkü hayallerimde o kadar çok yer etmişti ki Jack Bell'e gerçekten dokunmanın verdiği his tuhaftı. Nefesi alkol kokuyordu. Terlemişti de. Hoşuma gidip gitmediğini bilmememe karşın, açılmış parmaklarım hâlâ karnına değiyordu.

"Benimle gel," diye fısıldadı kulağıma.

Bakışlarımla Gull'ı aradım. Odanın öteki tarafında, Jack'in arkadaşlarından biriyle konuşuyor, oğlanın söylediği bir şeye gülüyordu.

Jack beni koridorun hemen karşısındaki bir odaya gö-

türdü. Burası bir yatak odasıydı. Kapıyı kapadı ve belime koyduğu ellerini yukarılara doğru götürerek elbisemi kırıştırdı. Sanki içimde sıcak sular akıyordu. Hislerimin yoğunluğu yüzünden onu birazcık ittirdim.

Jack Bell gülümseyerek beni yatağa götürdü. "Yanıma otur," dedi, ben de oturunca yan yana oturmuş olduk. Yatak bizi zıp zıp zıplatıyordu. Bir deneyeyim dedim. Gülerek iyice yukarıya zıpladım. "Buraya gel," dedi Jack. Bir dakika boyunca biçimsiz bir pozisyonda öpüştük çünkü yan yana oturuyorduk. İlk kez biriyle öpüşüyordum. Eli göğüslerimden birine değince ayağa fırladım. Jack, "İçkin nerede? Dur sana içecek bir şeyler getireyim," dedi.

Zaten bir *Spritzer* içmiştim, daha fazla alkol alamayacağımı biliyordum. Bu çok önemliydi çünkü içmeye hiç alışık değildim, aslında partiye bile gelmemeliydim çünkü ertesi gün, öğleden sonra bir piyano yarışmam vardı, o yüzden, "Bir kola alayım lütfen," dedim.

"Daha sert bir şeyler istemediğine emin misin?"

"Kola iyidir."

"Emin misin?" Gülüşü baştan çıkarıcıydı ama kanmadım.

"Yalnızca bir kola."

"Sen hep ne istediğini bilirsin, değil mi Zoe? O elbisenin içinde vücut hatlarını fark etmemi de istedin mi?"

Böyle söyleyince hafif bir suçluluk duygusu kapladı içimi çünkü gerçekten de beni fark etmesini istemiştim ama bir bakıma da yanıldığını düşünüyordum çünkü ben ne istediğimden hiç *emin* değildim, hem de hiç. Hâlâ değilim.

"Gull'a bir bakar mısın?" diye sordum. "Nereye kaybolduğumu merak ediyordur."

"Tamamdır." Yalnızca bir an bana dikkatle baktıktan sonra odadan çıktı. Kapı arkasından nazikçe kapandı. Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım ve gözlerimi tavana dikerek

düşündüm: Eğer bu, yaşamın önemli anlarından biriyse neden hem iyi hem de kötü geliyordu?

O ânı anımsayınca hâlâ güçlü bir duygu yaşar, düşüyormuşum gibi hissederim. Şimdi bile öyle hissediyorum.

Bir anda o histen sıyrılıyorum gerçi çünkü bir hareket dikkatimi dağıtıyor. Banyonun açık camından bir şey içeri girmiş.

Başta bir güve sanıp hemencecik aynanın ışığını kapıyorum çünkü ışığa hücum etmesini ve çevremde kanat çırpmasını istemiyorum ama gözlerim karanlığa alışınca banyodakinin bir kelebek olduğunu anlıyorum. Karanlıktan da hoşlanıyor belli ki çünkü aynanın kenarına konup kanatlarını kapıyor.

Kelebeğin aynaya yansıyan görüntüsü beni yerime mıhlıyor. Uçları kırpık kanatları, holdeki avizeden emdiği ışığı, sayısız minicik ışıltı halinde oraya buraya yansıtan, çizgi çizgi, yanardöner toz tabakalarından meydana gelmiş sanki. Canlı bir gölgeye benziyor.

Ben hiç kıpırdamadan durunca kanatlarını kocaman açıp yalnızca bir anlığına parlak rengini açığa çıkarak beni ödüllendiriyor: koyu kırmızı bir parıltı ve mavili siyahlı sarılı lekeler. Görür görmez anlıyorum, karşımdaki bir tavus kelebeği. Çocukken babamla bizim tarlada kelebek gözlemlemeye çıkar, birer birer adlarını sayardık. Bir kitabımız vardı. Bir kelebeğin cinsini bilmiyorsak anımsayama çalışır, eve dönünce de kitabımıza bakardık. Kafayı kelebeklerle bozmuştum. Kelebekleri dünyanın en güzel yaratıkları sayardım, o yüzden lakabım kelebekti. Gerçi annem beni öyle çağırmıyor artık.

Kelebek yeniden kanatlarını kapayınca yine rengini gösterir umuduyla birkaç dakika daha bekliyorum ama göstermiyor. Bahçeden gelerek açık pencereden içeri giren sesler kelebekten, aynadan ve odadan ayrılmam gerektiği-

ni anımsatıyor çünkü İkinci Şans Ailesi'ne katılmam gerek.

Aynaya son bir kez bakınca gözlerimin şimdi yağ havuzları gibi kara göründüğünü fark ediyorum. Elbisemin askısı da yine düşmüş. Askımı düzeltip merdivenlerden aşağıya iniyorum.

Koridorun serin kireçtaşı karoları yine güzel geliyor ama ayakkabılarımı giymem gerek çünkü bruschetta genelde başka İtalyan yemekleriyle birlikte masada servis edilir ve Chris akşam yemeğine çıplak ayakla oturmamızdan pek hoşlanmaz.

Chris, babam hakkında ne düşünürdü merak ediyorum doğrusu ama Chris'in, resmiyete metelik vermeden halının üzerine oturup, sırtını da koltuğa dayayıp kucağımızda patates kızartması ve balık tabağı, benimle birlikte televizyon izleyen, monopoli oynarken yiyebilelim diye tost yapan, yemek yerken ayağına ne giydiğine önem vermeyen babam hakkında ne düşüneceğini anneme sormaya hiç cesaret edemedim. Islahevindeki, aileyi yeniden bir araya getirme toplantısında, "Babasının hiçbir sınırı yoktu," demişti annem. "Sonuçta bakın ne hale geldik." Gerilen dudakları, bir çizgi grafiğinin üzerindeki zikzaklar gibi titriyordu. "İyi de sen bunu hiç dert etmezdin ki," demek gelmişti içimden ama cesaret edememiştim.

Merdivenlerden inince herkesi mutfakta buluyorum. Kalbim yeniden küt küt atmaya başlayınca kapının eşiğinden öteye geçecek cesareti bulamıyorum. Annem dışında herkesin sırtı bana dönük.

Bana, "Zoe!" diye seslenince açık kanatlarıyla, capcanlı, pırıl pırıl parlayan, güzel kelebeği anımsıyorum. "Ekmeği kızartabilir misin?"

Elinde kristal bir bardak tutuyor, Chris'in Tom Collins bardağı. Bardağın içinde çın çın cama çarpan birkaç buz ve bir ölçü de berrak bir sıvı var: cin. Annem içine soda ekle-

yince bardaktan köpükler fışkırıyor. Tom Collins, Chris'in hafta sonları akşam yemeklerinden önce hep içtiği şeydir.

"Selam tatlım," diyor Tess arkasını dönerek. Bana her zamanki gibi kocaman sarılıyor, bir yandan da kulağıma, "Her şey düzelecek," diye fısıldıyor.

Tess'in omzunun üzerinden Lucas'ın masada oturduğunu görebiliyorum. Dudaklarını oynatarak bana bir şeyler söylüyor. Sanırım *"E-postayı okudun mu?"* diyor. Hafifçe kafamı iki yana sallıyorum çünkü sonuna kadar okumadığım ortada, ayrıca bir anda neden kafayı senaryosuyla bozduğunu da bilmiyorum.

Chris'e en son bakıyorum ama o mutfak duvarlarımızdan birindeki katlanır bahçe kapılarını açmakla uğraşıyor, ardından da bahçenin ışıklarını yakıyor.

Işıklar, dışarıdaki ağaçların dibinden sarı sarı vuruyor. Annemle birlikte ektikleri genç bir huş ağacı var, bahçeye vinçle getirmek zorunda kalmışlardı ama benim en sevdiğim ağaç yaşlı, büyük sedir ağacı. O kocaman, gri gövdesindeki sürüyle kuru ağaç kabuğunu, yara kabukları gibi koparabilirsiniz.

Annem küçük, beyaz bir kâseye zeytinyağı koyuyor. Yağın yeşilimsi altın rengi petrolü anımsatıyor. Annem bana bir fırça uzatıyor.

"Yalnızca bir tarafına," diyor. "Ne çok ne de az."

Fırçanın hareketine başta direnç gösteren ekmeğin yağı emmesine öylesine odaklanmışım ki Chris elini omzuma koyunca yerimden sıçrıyorum.

"Zoe," diyor. Sesi öylesine gür, öylesine kucaklayıcı ki sanki ikimiz bir günah çıkarma kabinindeyiz de o üzerinde cübbesiyle tahta perdenin arkasında duruyor, bense günahımdan arınmak için uzun zamandır içime attığım şeyleri söylemek üzereyim. Chris'in bedenini arkamda hissedince doğruluyorum. Chris'in bana hiç dokunduğunu anımsa-

mam. Hep dikkatlidir, özellikle de benim yanımdayken. Sanki ürkütücü bir üvey baba olmama kılavuzu okumuş gibi dikkatlidir. "Söyle bakalım," diyor. "Sen iyi misin?" Eli bana değmeden yanına düşüyor resmen.

Parçalanmış fesleğen denizinin üzerinden, adanın öbür tarafındaki anneme bakıyorum ama bakışlarını kaçırıyor. Kulaklarında, iç içe geçmiş, en iyi kaliteden altın küpeleri sallanıyor. Arkasından Lucas bize bakıyor. Lucas'ın önünde, sanırım içlerine mum koyması gereken bir sıra küçük mumluk, bir paket de mum duruyor. Tessa Teyze bana bakmıyor. Kesilmiş domatesler ile hırpalanmış fesleğenlerin ıslak ıslak beklediği kâseye zeytinyağı ile balsamik sirke eklemekle meşgul.

"Özür dilerim," diyorum. "Bana ne oldu, bilmiyorum."

"Kilisedeki adamı tanıyor musun?" diye soruyor Chris.

"Hayır," diyorum baget dilimlerine bakarken.

"Pardon?"

"Hayır," diyorum sesimi yükselterek. Başımı iki yana sallıyorum.

"Sen tanıyor musun Maria?" diye soruyor Chris anneme.

Topuklarının üzerinde dönen annem, ışıl ışıl gözlerle Chris'in gözlerinin içine bakıyor. Tıpkı babamın aileyi yeniden bir araya getirme toplantılarına artık neden gelmediğini açıklaması gerekirken Jason'a baktığı gibi. Annem harika bir oyuncudur. Merly Streep'le başa baş gelir.

"Tanıdığımı sandım sevgilim ama tanımıyorum sanırım," diyor. "Yanıldım anlaşılan. Bir tane ister misin? Şarküteriden aldım." Küçük bir tabak içindeki parlak yeşil zeytinleri mutfak adasının üzerine koyuyor.

"Aç değilim," diyor Chris. "Gecenin bu saatinde neden yemek yapıyorsun, anlamadım."

Bir yandan annemin uyluk kemiği büyüklüğündeki biber öğütücüsüyle kâsedeki domatesleri tatlandırırken,

"Ben açım," diyor Tessa. "Açlıktan ölüyorum hatta."

Chris anneme, "Ama adama adıyla seslendin," deyince sözleri sıcaklıkta somutluk kazanmış gibi geliyor bana. Kâsemdeki yağ kalıntıları gibi yapış yapış bir hal alıyorlar sanki. Başımı kaldırmadan ekmeklere yavaş darbelerle yağ sürmeye devam ediyorum, sonra da ekmekleri fırın tepsisine koyuyorum.

"Tanıdığım birine benzettim." Annem arkasını dönmüş. Bir şarap kadehi daha çıkarıyor ve Tess'e biraz şarap koyuyor. "Ama düşününce, yanıldım herhalde."

Bana bir bakış atıyor. "Yağlı tarafları aşağı gelecek," diyor, ben de ekmek dilimlerini birer birer ters çeviriyorum, böylece hepsi üzerlerine bir damla yağ konmamış gibi el değmemiş görünüyor yeniden.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

TESSA

Maria'nın bana koyduğu şarap az miktarda çünkü araba kullanacağımı biliyor. Yaşananlara karşın, anımsadığı için minnettarım çünkü böyle şeyleri Zoe'nin önünde kolayca dile getiremezsiniz. Maria'nın verdiği kadehi alıp zeytinlerden birine uzanıyorum.

"Bir şeyler yemek iyi gelirdi."

Gerçekten açım ama aç olmasaydım da böyle söylerdim. Maria'nın ne planladığını tam anlamasam da zaman kazanmaya çalıştığı ortada.

Chris'i tanıdığım kadarıyla ilk kez dalgın görüyorum. Bizim evde Richard'la paylaştığımız küçük alana kıyasla Chrislerin mutfağı hangar gibi. Maria'nın beklenmedik aşırı özgüveni karşısında gafil avlanan Chris'se elinde bardağıyla mutfağın tam ortasında durmuş, bizim halojenler altında büyük bir özenle sergilediğimiz tiyatro gibi ışıl ışıl parlıyor.

Odadaki her şeyin yüzeyinden ışıklar yansıyor. Hepsi ya parlatılmış ya cilalanmış ya da fırçalanmış. Kardeşimin neden hep böyle tertipli göründüğünü anlıyorum. Burada, bakıp da kendi yansımanızı görmeyeceğiniz hiçbir yer

yok. Başkalarının sizi adli yöntemlere başvurmadan izleyebileceği hiçbir yer yok.

Her zaman kalesinin şefkatli kralı gibi gördüğüm Chris'e bakınca büyük bir ikilemle boğuştuğunu açıkça anlayabiliyorum.

Kolayca anlıyorum çünkü aynı ifadeyi tedavi ettiğim hayvanların sahiplerinin yüzünde de sık sık görürüm. Çoğu için en büyük, en güç ikilem, hayvanlarını biraz daha yaşatmak mı, yoksa çektiği acıya son vermek mi gerektiğiyle ilgilidir. Bazıları kararı bana bırakmak ister, ancak bunu yapamam. Bazıları kendini tutamaz. Bazılarıysa ikilemleriyle sessizce boğuşur. İnsanların önünde hislerini belli etmemeye çabaladıklarından yüzleri çarpılır, boğumları beyazlaşmış parmaklarıyla boş köpek tasmalarını, kafes saplarını, belki de çok geçmeden yalnızca bir yadigâra dönüşecek birtakım objeleri tutarlar. Chris de şimdi böyle görünüyor.

Chris'in ikilemiyse şu: Otoritesini göstermek veya şimdilik geri çekilip uzun sürecek bir oyunu oynamak. Chris ikileme düştü çünkü bence Maria'ya inanmıyor.

Ben olsam inanmazdım.

Chris düşünüp taşınırken Maria uzattığım can simidine sarılıyor.

"Çok mu açsın?" diyor.

"Açlıktan ölüyorum," diyorum. "Bir atı bile yiyebilirim." Klinikte hiç utanmadan yaptığımız esprilerden biridir bu. Biz veterinerler ve destek elemanları, hayvanlarla ilgili deyim kullanma konusunda birbirimizle yarışırız.

İçkisinden büyük bir yudum alan Chris bahçeye bir bakmak için yürüyor. Bahçe harikulade. Arsası oldukça büyük. İçinde masal gibi, yetişkin, büyük birkaç tür ağaç var. Bahçenin sonundan da kent manzarası görünüyor.

"Masayı dışarı kurayım mı öyleyse?" diye soruyor Maria.

"Güzel olur. Yeni ışıkları da kullanırız."

Chris bana dönüyor. "Richard'ı aramak ister misin? Bize katılır mı acaba? İyi olurdu."

Şaşırıyorum çünkü Chris, Richard'ın içkiye düşkünlüğünü gayet iyi bilir. Ailemizin herkesçe bilinen bir sırrıdır bu. Chris'in sorusu Maria'nın da dikkatini çekiyor. Kocasına bakıyor. Ardından açık ve net bir dille, "Richard yaz gribine yakalanmış. En iyisi bırakalım da uyusun. Grace'e bir şey bulaşsın istemem," diyor.

Chris'in gözleri kısılıyor çünkü üçümüzün de bildiği üzere, Richard'ın yaz gribine yakalanma olasılığı çok ama çok düşük. Eminim ki Richard'ın leş gibi alkol ve depresyon kokuları saçarak taş kesilmiş halde bir yerlerde sızıp kaldığını gözünün önüne getiren bir tek ben değilimdir.

"Peki ya ben?" Hepimiz dönüp Lucas'a bakıyoruz çünkü Lucas'ın bir oda dolusu insana seslendiği pek görülmüş şey değil. Lucas teke tek ilişkilerden hoşlanan biridir. Genelde piyanonun başına oturup kendini müziğine kaptırmışken dinleyicilerin varlığından rahatsızlık duymaz yalnızca.

"Benim gribe yakalanmam önemli değil mi? Ya da Zoe'nin yakalanması?" Gerçekten de ifadesiz bir yüzle söylüyor. Şaşırtıcı derecede kalın bir sesi var.

Maria'nın kaşları kalkıyor, sertçe nefes veriyor.

"Kabalık ediyorsun!" diye çıkışıyor Chris.

"Hayır, hayır. Sorun değil. Makul bir soru," diyor Maria. Ellerini havaya kaldırmış, avuçları açık. "Sizlerin de hastalanmasını istemediğimizi söylemeye gerek yoktur diye düşündüm. Elbette istemeyiz."

"Özür dile!" Chris karşısında oturan Lucas'ın yanına gelip masanın üzerine öyle bir eğiliyor ki kafası oğluna gereğinden fazla yaklaşıyor. Bu odanın uygar sınırları içinde, kızarmış zeytinyağlı ekmeğin ve birilerinin yaktığı mangalın açık kapıdan içeri giren kokusu arasında

Chris'in tavrındaki saldırganlık göze batıyor. Lucas irkilerek kafasını geri çekiyor. O da olayı benim gibi yorumluyor. Yüzünde şaşkınlık var.

"Özür dilerim Maria," diyor Lucas yeterince nazik bir sesle ama cümlesi biter bitmez bakışlarını hemen önüne eğiyor ve başını babasından öte yana çevirerek mumluklara mum koymaya başlıyor. Mumlar da biraz ses çıkararak yerlerine oturuyorlar. Şaşırdığımı itiraf edeyim. Izgaranın başında duran Zoe'nin arkası dönük; hiçbir şey görmüyor. Olayı izleyen Maria'ysa boş gözlerle kalakalıyor.

Lucas'a, "Tatlım," diyen Maria'nın ilk kez soğukkanlılığını yitirmeye başladığını görüyorum. Çalkalanan bir kavanoz çakıl taşı gibi paldır küldür konuşuyor. "Sorun değil, gerçekten. İşin bitince, rica etsem mumlukları bahçe masasına koyabilir misin? Masayı önce bir silmek gerekebilir. Tess, çok acıktıysan sana bir çırpıda biraz tavuk Parmigiana yapabilirim, ister misin?"

Aklıma iki şey geliyor. Birincisi, tavuk Parmigiana öyle bir çırpıda yapılacak bir şey değildir. Etin dövülmesini, ekmek kırıntısı ve yumurtaya bulanmasını, ardından kızartılıp fırına atılmasını ve sosunun hazırlanmasını gerektiren bir tarifi vardır. Bir sevgi işidir. Akşamüstü saat beşte hazırlanmaya başlanır, pazar akşamı geç bir saatte değil. Acaba kız kardeşim, içinde bulunduğu durumdan ciddi ciddi yemek yaparak mı kurtulmaya çalışıyor? Çünkü böyle bir çabanın akıbeti bellidir, sonsuza kadar yemek yapamaz ya. İkincisi, tavuk Parmigiana en sevdiğim yemektir, Maria da bunu bilir.

"Harika olur," diyorum, Maria da hafifçe başını eğiyor.

"İyi! İstersin diye ummuştum! Bahçede üstünkörü bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Tuhaf çünkü Maria'nın büyüleyici ev sahibeliği normalde benim üzerimde yoğunlaşmaz. Ev sahibeliği becerisini,

Chris'le ilişkisinden sonra geliştirmiştir, ben de genelde o becerinin hedefi olmaktan uzak, bir kenarda onu izlerim. Kazadan önceki Maria, misafir umduğunu değil bulduğunu yer düşüncesiyle idare ederdi evini. Holden ayakkabılar taşardı, mutfakta oturacak bir yer bulmak için pazar eklerini kaldırmak zorunda kalırdınız. Her şey rahat, resmiyetten uzaktı.

Chris'se, sağ olsun, Maria'nın eski hayatının tam tersi bir hayata sahiptir.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Kazada gördüğüm şeyler yüzünden, çiğ beyaz et görmeye dayanamam. Annem de durumumu bildiğinden tavuk göğüslerini Lucas'a dövdürüyor.

Lucas, metronomda dakikada yaklaşık kırk vuruşa denk geleceğini tahmin ettiğim seri bir ağır çekim ritmiyle etlere vururken, ben de Chris'le birlikte dışarıdaki masayı kuruyorum. Chris masayı silince ben de parlak çatal bıçakları ve şarap kadehlerini koyup güzel gözüksün diye Lucas'ın mumlarını masanın uzun kenarına diziyorum.

Masada içlerinde sarı limon otu kokulu mumlar bulunan, geniş, seramik kâseler de var. Chris karanlıkta alev alan, uzun, tombul bir kibritle mumların kalın fitillerini yakıyor. Mumlar kara kara tüttükten sonra burun deliklerimi karıncalandıran, hoş bir koku yayıyorlar. Chris masanın öteki tarafından bana bakarak hemen hemen aynı sözcüklerle önceki sorusunu yineliyor. Yalnız bu kez sözlerine daha çok anlam katmak istercesine yavaş konuşuyor.

"Zoe, adamı tanımadığına kesinlikle emin misin?" diye soruyor. "Kilisedeki adamı?"

Gözlerinin içine bakıyorum; mumların titrek ışığı ve az önce içeriden birinin açtığı, yüzme havuzunun parlak mavi ışıkları ikimizi de aydınlatıyor.

"Evet," diyorum. "Tanıdığımı sanmıyorum." Bildiğim bir şey varsa o da annemin dediğini yapmam gerektiğidir. Annem esasında dünyayla aramda bir insan kalkanı görevi görür ama inkâr edemem, gerçeği söylemek için yanıp tutuşuyorum. Bir yanım Chris'in bilmesini istiyor ama keşke gerçeği kaldırabileceğini bilsem. Gerçek babam kaldıramamıştı.

"Emin misin?" Chris baskıcı bir tonla konuşmuyor. Sesinde öyle cesaretlendirici bir esneklik var ki neredeyse kanıp doğruları söyleyeceğim ama Chris konuşmasını sürdürünce o isteğim kayboluyor. "Çok güçlü bir tepki verdin," diyor daha haşin bir sesle.

Sessizlikte hâlâ eti yumuşatan Lucas'ın düzenli vuruşlarını duyabiliyorum. Chris'in nefes alıp verişleri gerçekten işitiliyor mu, bilemiyorum ama sanki dudakları kulağımın dibindeymiş gibi, gürültüyle nefes alıp verdiğini duyar gibiyim. Bir anlığına *Mona Lisa* falanmışım gibi dikkatle inceliyor beni.

"Tanısan söylerdin, değil mi Zoe?" diye soruyor. "Bu ailede dürüstlük çok önemlidir, biliyorsun."

"Elbette." Gözlerimi Chris'ten ayırmamam gerektiğini biliyorum. Islahevinde böyle şeyler konuşulur, yalan söylediğiniz düşünülmesin diye bakışlarınızı kaçırmamanız gerektiği söylenir ama elimde değil, bakışlarımı biraz kaçırıveriyorum çünkü Chris'in karamel gibi sesini duyunca, bana eskiden babamın sarıldığı gibi sarılmasını istiyorum. Anlatmak için öyle güçlü bir istek duyuyorum ki.

Ama Chris arkasını dönüp uzun adımlarla mutfağa yöneliyor. "Lucas!" diye sesleniyor. "Bitmedi mi hâlâ? Başımı mı ağrıtmaya çalışıyorsun?"

Lucas'ın anneme, "Ne kadar ince olsun?" diye sorduğunu duyuyorum. Açık duran, büyük dikdörtgen kapının çerçeve içine aldığı mutfakta Noel takvimlerine yaraşır bir sahne var: Konuşarak birlikte yemek hazırlayan insanlar. Lucas, araba çarpmış gibi yamyassı olmuş bir tavuğu kaldırıp annemin incelemesine sunuyor. Annem de, "İyi olmuş canım. Çok iyi," diyor, bense bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

Gece vakti havuzun ışıklarının yanması hoşuma gitmiyor çünkü ışıklar böcekler için bir ölüm kapanına dönüşüyor. Akşam gördüğüm kelebek geliyor aklıma. Acaba hâlâ aynanın üzerinde midir, acaba neden buradaki güveler gibi ışığa doğru uçmadı, diye düşünüyorum. Buradakiler kamikaze uçakları gibi mum ateşlerine doğru pike yapıyor, havuzun aydınlatılmış yüzeyinde daireler çiziyorlar. Tatarcıklar da var. Kolumu ısırdıklarını hissediyorum, kafa derimi kaşındırıyorlar.

Ayakkabılarımı çıkarıp havuzun kenarına oturuyorum ve ayaklarımı havuza sarkıtıyorum.

Chris'e yalan söylediğim için mutlu değilim ama alt tarafı olağan yalanlar söylediğim için, başa çıkabileceğim, düşük seviyede bir huzursuzluk duyuyorum çünkü annemin "hadise" diyeceği türden bir şeyin çıkacağı falan yok.

Baldırlarımdan yayılıp havuzun kenarlarına vuran dalgacıklar, ışığı kırarak suyun içinde dans eden figürler, gölgeler yaratıyor. Hemen karşımda küçük bir kuş suya dalıp ağız dolusu su içiyor, belki de boğulmuş bir sineği yutuyordur. Kuş, izlemesi keyif veren zarif bir uçuşla gittikten sonra o geliyor.

"Şunu gördün mü?" diyorum, birinin bahçeye çıktığını duyunca. Derken ortalık iyice aydınlanıyor. Masamızın üstündeki kameriyeye asılmış kablolu ampulleri de yakmışlar. Tepelerindeki küme küme yaprağa yumuşak, be-

yaz bir ışık veren ampuller, annemin yılda iki kez, şahsen budamakta direttiği narin, sarı gülleri aydınlatıyor. Annem bu yıl güllerinden hoşnut çünkü haziranda Chris'in deyimiyle "masalsı bir görünümle" açıktan sonra ikinci kez çiçek vermeyi başardılar. Yaranmak için çok uğraştıklarını düşünüyorum.

Gelen annem. Elinde bir tabak bruschetta ile bir yığın peçete var.

"Bahçedeki akşam yemeği için kâğıt peçete düşündüm," diyor. Söylediğim şeyi duymamış, ben de tekrar etmiyorum.

Hepimiz masaya oturunca Chris şarap koyuyor: kendisine ve anneme bir kadeh, Lucas ve bana da yarım kadeh. Tessa eliyle kadehinin ağzını kapıyor. "Ben şimdilik su alayım," diyor. "Hava çok sıcak."

Alkolden uzak duracağımı düşünmüşsünüzdür herhalde ama Chris, Lucas ile benim "uygarca içkili ortamlarda bulunmaya" alışmamız gerektiği konusunda ısrarcı; o yüzden Chris'in seçtiği güzel bir şaraptan bize de yarım bardak ikram edilmesi alışılmadık bir şey değildir. Dikkatinizi çekerim, yalnızca yarım bardak çünkü yarım bardaktan fazlası "aşırı" kaçacaktır. Bana anlatmasına gerek yok elbette ama farkında değil.

Annem, "Doya doya yiyin," deyince Chris dışında hepimizin elleri bruschettalara uzanıyor.

"Şerefine sevgilim," diyor Chris, kadehini anneme kaldırarak. "Pazar pazar bir çırpıda böylesine bir ziyafet hazırlayabilen tek kadın. Ne harikulade!" Chris masanın başında oturduğu için konuşurken hepimizin başı ona dönüyor.

"Teşekkür ederim," diyor annem. "Bruschetta almayacak mısın?"

"Kendimi tavuğa saklıyorum," diyor. "Dediğim gibi, konserde yediklerim beni tuttu."

"Elbette," diyor annem ve bruschettasından küçük bir parça koparıp ısırıyor. Ardından kendi kadehini kaldırıyor. "Bu gece hep birlikte olduğumuz için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi söylemek istiyorum. Benim için çok özel."

Hepimiz içiyoruz. Kimse konuşmuyor. Masada annemin yanında, Grace'in bebek monitörü duruyor, yeşil ışığı bir yılan gözü gibi stabil.

"Ee," diyor Tess Teyze bir anda çöken sessizliği bozarak. "Bilin bakalım bu hafta hangi hayvanı ilk kez tedavi ettim?" Tam detaylara girmek üzereyken çalan kapının zili teyzemin sözünü kesiyor.

Ancak yalnızca kapı zili çalmıyor, Lucas'ın tavuk göğüslerini dövmesi gibi kapıya küt küt vuruluyor da. Ardından zil yeniden ısrarla çalıyor. Onca gürültü, Grace'in bebek monitörüne de yansıyor: Ekrandaki ışıkların hepsi yanıp sönüyor, ardından da Grace'in burnunu çektiği duyuluyor.

"Bu da kim yahu?" diyor Chris. Sandalyesi henüz yıkanmış döşemenin üzerinde gıcırdayarak geri gidiyor. "Ben bakarım."

Annem de kalkıyor. "Ben bakarım," diyor. "Sen sakinleş." Ama annem yetişemeden Chris eve doğru yürümeye başlıyor. O sırada cızırtılı interkom, Grace'in giderek artan bir şiddette ağlamaya başladığını haber verince Chris anneme, "Bebekle ilgilen," diyor.

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Araba kazasından hemen sonra, polis delil toplarken Zoe birkaç haftalığına kefaletle serbest bırakıldı. Bu süre zarfında, bir sonraki adımda yaşanabilecekler karşısında bir strateji belirlemek için Zoe ve ailesiyle buluştum. Kraliyet Savcılık Makamı'nın hazırladığı evraklardan henüz hiçbirini görmemiştim ama Zoe'nin öyküsünün tamamlanması önemliydi.

Aile bir sabah benim Bideford'daki ofisime geldi. Şık giyinmişlerdi. Bazen aileler el ele tutuşarak gelirler, bazen erkekler eşleri veya çocukları otursun diye sandalyelerini tutarlar. Zoe ile ailesi birbirlerine karşı çok mesafeli sayılmazlardı ama pek yakın da görünmüyorlardı.

Zoe'nin babası Bay Guerin'le ilk kez karşılaşıyordum. Adamın huzursuzluğu anlaşılıyordu. Bir ofiste bulunmaktansa açık havada tarlalarda dolaşmaya, köpeklerle ve çiftlik hayvanlarıyla arkadaşlık etmeye alışkın olduğunu tahmin ediyordum. Herhalde iklim koşullarından etkilendiği için karısından yaşlı gözüküyordu.

"O gece evde değildik," dedi Bay Guerin. "Kız kardeşimin Exeter yakınlarındaki evine gitmiştik. Kocasının bir Afganistan turundan dönüşünü kutluyorlardı. Zoe,

Gull'da yatıya kalmak istediğini söyledi. Gull'ın doğum günüydü. Tüm bildiğimiz bu. Onu hastaneye getirdiklerinde polis bizi aradı, öyle haberimiz oldu. Gull'ın ailesinin evde olmadığını bilmiyorduk ki. Onlar da bizi evde sanıyormuş. Kızlar bize yalan söylemişler."

Babası konuşurken Zoe'nin başı önündeydi. Gerçi çaktırmadan bir-iki kez bana bakıp babasının sözlerine verdiğim tepkiyi gözlemlediğini fark etmiştim.

"Bildiğimiz kadarıyla, hayatında partiye katılmışlığı yoktur," diye sürdürdü. Adam giderek coşuyordu. Kendini durduramıyordu sanki. Anlatacaklarını anlatıp bu yükten kurtulmak için bugünü beklemiş gibiydi. Yanında karısı ile kızı sessizce otururken adamın sözleri tüm boşlukları dolduruyordu. "Yeni okulda arkadaş edinmekte zorlandı. Bazı kızlar ona pek iyi davranmamış. İnternette zorbalık etmişler, öyle söyledi. Ona zorbalık etmişler Bay Locke. Acaba bu yaptığı şey karşısında bir savunma olabilir mi, bilmek istiyoruz."

Demek buraya varmaya çalışıyordu. Demek ailecek bir umut kıvılcımı keşfettiklerini düşünmüş, o kıvılcımı avuçlarında saklayıp sönmesin diye beslemişlerdi.

"PANOP denen bir uygulama aracılığıyla ona mesajlar göndermişler, zehir zemberek laflar etmişler," dedi Maria Guerin. Telaffuzu kocasından iyiydi, buralarda doğup büyümediğini anlayabiliyordum. Bir çiftçinin karısı olarak yaşamını sürdürmekte ne kadar zorlanmıştır acaba diye düşündüm çünkü taşra toplumu, dışarıdan gelenlere kolayca kucak açan bir toplum değildir.

"Bizim haberimiz yoktu," diye ekledi Bay Guerin.

"Ne tür mesajlar?" diye sordum Zoe'ye.

Bir şey saklıyormuşçasına bana baktı.

"Ona telefonunu ver Zoe," dedi babası. "Mesajların hepsini telefonunda görebilirsiniz."

Zoe bir-iki tuşuna bastığı telefonunu masanın öteki tarafına ittirdi. Tam bir genç kız telefonuydu: metalik pembe, arkasında etiketler, müzik notaları.

Ekranda Zoe'ye gelen mesajları görebiliyordum. İçerikleri beni şaşkınlığa uğrattı. Çirkin, alaycı, sarsıcı mesajlardı bunlar. Akıllıca hesaplanmış bir kötü niyet saçarak kızın fiziksel ve kişisel tüm özelliklerini hedef alıyorlardı. Bir anlığına söyleyecek söz bulamadım.

Başımı kaldırdığımda Zoe bana bakıyordu ama bakışlarını önüne eğdi, yanakları da al al oldu.

"Kim gönderdi bunları?" diye sordum.

"Gönderenin kimliği bilinmiyor," dedi Maria bana.

"Sen biliyor musun Zoe?"

"Bilmiyorum."

"Ama bir fikrin vardır," dedi babası. Kızına bunu ilk kez söylemediğini anlayabiliyordum.

Maria elini kocasının eline koydu. "Bağırma. Bağırmanı gerektirecek bir şey yok. Hele de burada."

Elini karısının elinden kurtaran adam umutsuzlukla saçlarını sıvazladı. İklim şartlarına maruz kalmış cildine ödünç bir saygınlık veren, mağrur bir kartal burnu vardı. Maria elini kucağına geri koydu.

Acaba odada yalnızca ikimiz olsak Zoe bana ne anlatırdı diye merak ediyordum. Ailesinden ne saklıyordu acaba?

"O mesajların o geceki davranışını etkilediğini düşünüyor musun?" diye sordum. Yanıtı önemliydi çünkü fiili baskı altında işlediğini iddia edebilirdik belki.

"O gece hiç mesaj almadım."

"Yani, demek ki," babası yeniden sesini yükseltti, "o gece orada bulunanlardan biri mesajları gönderiyordu. Anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Duvarlarımda diplomalar dolup taşmıyor belki ama sağduyu diye bir şey vardır, değil mi? Sağduyu yahu. Partide onu tuzağa düşürdüler, zorbalıkla normalde yapmayacağı bir şeyi yaptırdılar."

"Öyle olmadı." Zoe'nin sesi sakin ve yumuşaktı.

"Ne?" dedi babası kıza.

"Bana zorbalıkla bir şey yaptırmadılar! Arabayı kullanmak benim kararımdı. Arabayı kullanmayı ben seçtim. Sen öğretmiştin baba, bana sen öğretmiştin. Arabayı kullanmaya ben karar verdim ama sarhoş olduğumu bilmiyordum. Yemin ederim."

Zoe'nin annesi de babası da ağızlarını açmak üzereyken elimi kaldırıp onları susturdum. Araya girmek zorundaydım-çünkü dikkati elden bırakmadan, akla uygun kararlar vermemiz gerekiyordu. Kanun duyguları hesaba katmazdı.

"Bundan söz etsene Zoe," dedim. "Anlat bana çünkü buradan hareketle geçerli bir savunma kurabiliriz."

PAZAR GECESİ

Konserden sonra

ZOE

Herkes gittikten sonra, masada yalnızca Lucas ile ikimiz kalıyoruz. Aramızda bir yığın bruschetta ve mum ışıkları, karşılıklı oturuyoruz. Bebek monitöründen hâlâ cızırtılı bir gürültü geldiği için sesini kapıyorum.

"Senaryoyu okudun mu?" diyor Lucas.

"Biraz okudum ama yalnızca başına bakacak kadar zamanım vardı. Hüzünlüydü."

Koltuk minderlerinin altına tıkıştırılmış telefonumu düşünüyorum. Acaba telefonumu geri alınca başka PANOP soruları da görecek miyim diye merak ediyorum. Öncesinde, durum beterin beteriyken durmadan mesaj gelir, soru üstüne soru sorarlardı. Bazen beş dakika içinde on mesaj aldığım olurdu, hepsi de başka başka açılardan beni sarsmayı hedeflerdi.

Kendini ne sanıyorsun?

Hasta mısın sen pis fahişe?

Ağlaya ağlaya uykuya dalamadın mı daha?

Herkesin senden nefretnefretnefret etmesi nasıl bir his?

Eşcinsel orospular eşcinsel gözyaşları mı döker?

Beni, kendimi Jack Bell'e pazarlamakla suçladıkları düşünülürse sonuncu mesaj aslında anlamsız kaçıyordu ama yine de böyle bir mesaj almak acıklı bir şeydi. Ayrıca ironiktir ki Jason'ın dediği gibi "iyi bilenmiş bir ironi" duygusuna sahip olduğumdan, PANOP mesajları *o* partiye gitmeyi böylesine istememe yol açmıştı: Jack Bell'in kollarında, birkaç dakikalığına bir prensese dönüştüğüm o partiye.

Mesajların amacı, beni Jack'in etrafında dolaşmaktan vazgeçirmekti ama vazgeçiremediler çünkü ben aynı zamanda, Jason'ın deyimiyle "inatçı" ve "azimli"ydim. Bu iki özellik olmadan, benim seviyemdeki piyano yarışmalarını kazanamazsınız.

Derken, Noel'e birkaç hafta kala Jack beni evindeki partiye davet etti. Gull yanımda olmazsa gelmeyeceğimi söylediğimden isteksizce onu da davet etti çünkü partinin ertesi günü Gull'ın doğum günüydü. Bir yanım, Eva Bell ve Amelia Barlow'a kapak olsun diyordu çünkü bana onların mesaj gönderdiğini biliyordum. Onlar ve dalkavukları.

Şarabımdan bir yudum alıp Lucas'a, "Hazır kimse yokken kadehlerimizi dolduralım mı?" diyorum. Lucas'ın söylediğim şeyi cüretkârca bulacağını bilmiyor değilim elbette, tek isteğim Lucas'ı tekdüzeliğinden biraz sıyırmak. Birlikte biraz gülüp dalga geçelim, kilisede yaşananları unutturacak bir şey yapalım istiyorum.

Lucas şişeyi alıp bardaklarımızı dolduruyor ama Chris'in normalde koyduğu seviyeyi aşmıyor.

"Senaryonun gerisini okuyacak mısın?" diyor.

İşaretparmağını ağzına soktuktan sonra kadehinin çev-

resinde dolaştırıyor. Falsosuz, tiz ve keskin bir nota çıkıyor ortaya. Ben de parmağımla aynısını yapıyorum.

"Okurum," diyorum kendini kötü hissetmesin diye.

Kadehlerin sesi giderek ivme kazanıyor. Parmaklarımız kadehlerin kenarında döndükçe dönüyor. Lucas dudaklarını çiğniyor, hemen yanıt vermiyor. Ağlamasını falan istemiyorum çünkü senaryo annesini aklına getiriyor.

"Bu tekrarlayan ses sayılır mı?" diye soruyorum. Tekrarlayan seslerin başkalarını rahatsız ettiğini söylerler. Örneğin, ayağımla mutfağın taş döşemesine pat pat vurma isteğine kapıldığımda veya parmağımla kafamda duyduğum bir müziğe ritim tuttuğumda çıkan sesler.

"Yok," diyor Lucas. "Do diyez."

Bende mutlak kulak var, o yüzden Lucas'ın kadehinden do natürel, benimkinden de mi bemol çıktığını biliyorum ama Lucas'ı düzeltmiyorum çünkü ukalalardan kimse hoşlanmaz.

"Senaryonun devamında ne var peki?" diye soruyorum.

"Ya, işte... Oku, anlarsın."

"Telefonda okumak biraz zor oluyor."

Lucas aniden parmağını durdurunca inleyen nota yavaş yavaş kesiliyor. Ben de durup titreşimleri anında kesmek için elimi kadehin üstüne kapıyorum. Derken yüzme havuzunun durmak bilmeden çalışan filtrelerinin sesi bizim fon müziğimiz oluyor. Lucas şimdi parmağını mumlardan birinin alevinden geçiriyor, parmağının kenarının kardığını görebiliyorum.

"Bana iPad'inde gösterebilir misin? Yemekten sonra?" diye soruyorum.

Süs ışıkları Lucas'ın kara göz bebeklerine vurduğundan gözlerinde yapay bir pırıltı oluşuyor. Genelde göz bebekleri kapkaradır. Lucas'ın kafasından geçenlerin anlaşılmasına olanak vermezler.

"Olabilir," diyor. "Ama telefonundan da okuyabilirsin, o kadar zor değil."

Burada Lucas'la baş başa oturup şarap içmemiz biraz tuhaf geliyor çünkü bu evde bizimle ilgili kurallar var.

Buraya Grace doğmadan hemen önce taşındık. Öncesinde annemle birlikte köhne bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Annem hayatta kalmasını büyük ölçüde Prozac'a borçluydu. Lucas ile Chris'se başka bir büyük evde oturuyorlardı. Aslında hepimiz o eski eve sığabilirdik ama o zaman "yeni bir başlangıç" yapmış olmazdık.

Oysa şimdi, birlikte yaşamaya başladığımızda Lucas ve benimle yaptıkları o inanılmaz can sıkıcı konuşmayı anımsıyorum. Ana fikrini tahmin edebilir misiniz? Lucas'la bir ilişki yaşamayı hiçbir şart altında aklımıza bile getirmeyecektik çünkü her şeyin ötesinde "yeni ailemize saygı" göstermek zorundaydık. Uygulamaya konabilecek tek bir sonuç vardı: Yanımızda bir yetişkin yokken birbirimizin odasına girmeyecektik. Bize bunu söylediklerinde, içimden kof bir kahkaha atmıştım çünkü öylesine ıslahevini andırıyordu ki gerçek olamazdı.

Sonrasında yalnız kaldığımızda Lucas ailemizin kontrol meraklısı ikiyüzlüler olduğunu, bize güvenmediklerini söylemişti. Ardından ona hiç o gözle bakıp bakmadığımı sormuş, ben evet yanıtını verince yüzüme böyle dememi hiç beklemiyormuş gibi bakmıştı. O yüzden, yalnızca bir kere diye eklemiştim. Aynı hisleri paylaşıp paylaşmadığını bana hiç söylemedi, ben de herhalde soramayacak kadar gergindim. Ardından Lucas piyano çalışmaya devam etti, ben de onu dinleyerek ıslahevinde bazılarının size elini bile sürmeden, gözleriyle nasıl tecavüz edebildiğini düşündüm.

"Annene de gönderdim," diyor Lucas. "E-postayı."

"Neden ne yazdığını söylemiyorsun?"

"Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. En iyisi kendin okuman."

Böyle söyleyince sesi hiç beklemediğim kadar yabancı ve ciddi geliyor, öyle ki soğuk soğuk ürperiyor içim.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

TESSA

Kapıdaki Tom Barlow. Ben holde kalıp vestiyerin önünden, Chris'in adamı dikkatle selamlamasını izliyorum.

Tom Barlow kilisedeki gibi galeyana gelmiş bir halde. Yüzü ve boynu kıpkırmızı. Hisleri bir orman yangını gibi alev alev yakıyor içini. Kapının eşiğinde duran Chris görüşümü büyük ölçüde kapayarak Tom Barlow'a sakinleşmesini, bir hata yaptığını, yanlış eve geldiğini söylüyor nazikçe. Chris'in sesi sakin ve ölçülü; kendisi de gayet kontrollü.

Gölgelerin arasında durup seyrediyorum. Yukarıda bebeği sakinleştiren Maria'nın da aşağıdaki konuşmaları duymaya çalıştığını seziyorum. Chris'in olta takımına ve kışlık ceketine yaslanıyorum. Kuru temizlemecinin naylonuyla sarmalanmasına karşın, sıcakta kaşmirin belli belirsiz kokusu duyuluyor.

Tom Barlow söylediklerine kulak asmasa da Chris sabırlı davranmayı sürdürüyor. Adamı içeri çağırmıyor ama isterse garaj yoluna bakan, şaşaalı ön sundurmanın hemen yanındaki bankta oturabileceğini söylüyor.

"İstersen," diyor sakin ama bence tehlike doğurabilecek kadar büyüklük taslayan bir ses tonuyla, "sana bir bardak soğuk su getirebilirim?"

Tom Barlow kabul etmiyor.

"Yaptığı şeyin hesabını vermeli," diye bağırıyor Chris'e. Ardından da, tıpkı kilisedeki gibi, sanki ona çaresizlikten böyle şeyler yaptıran enerji, başka hiçbir şey yapmasına izin vermeyecek kadar yorgun düşmesine yol açmışçasına kendini tekrarlayıp duruyor. Bir kez daha söylüyor. "Hesap vermeli," diyor. "Benden aldıklarının hesabını vermeli."

"Kim?" diyor Chris. "Kimden söz ediyorsun?"

Bay Barlow ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. Yüzünde, görüş alanıma her girişinde biraz daha derinleşen bir kuşku var. Resmen tükürükler saçarak yanıt veriyor. "Zoe Guerin," diyor. "Zoe Guerin'den söz ediyorum. Başka ne halttan söz edeceğim?"

Bu iki cümle Chris ile Bay Barlow'u sarmalayan havayı felce uğratıyor âdeta. İki adam tek söz etmeden birbirlerine bakıyorlar. Tahminime göre Bay Barlow, Chris'in yüzündeki duygu çeşitliliğini izliyor, daha da önemlisi Chris'in yüzünde bir farkındalığın belirdiğini görüyordur çünkü Chris tam şu anda Bay Barlow'un gerçekten de doğru eve geldiğini ve Maria'nın kendisine yalan söylediğini anlamaya başlamıştır kuşkusuz.

Yukarıda mutlak bir sessizlik var. Maria bebeği pışpışlamayı bırakmış. Acaba benim duyduklarımı duymuş mudur diye merak ediyorum çünkü eğer duyduysa oyunun bittiğini anlamıştır.

Chris yeniden harekete geçtiğinde hızlı davranıyor. İki eliyle Tom Barlow'u sertçe arkaya doğru itiyor. Tom Barlow ayağının altındaki taşları eze eze çakılların üzerinde sendelerken Chris, "Bu ne cüret?" diye soruyor.

O sırada saklandığım yerden çıkıyorum. Koşarak yanlarına gidiyorum ve garajın önüne geliyorum.

"Hey," diyorum olanca yumuşaklığımla. Fiziksel açıdan kendini toparlayan Tom Barlow ayakta durmuş, büyük bir

nefret, bir o kadar da kuşkuyla Chris'e bakıyor. Bir elimi Chris'in koluna koyuyorum.

"Hey," diyorum. "Chris... Tamam, yeter."

Chris dişlerini birbirine geçirmiş. Çenesi kaskatı. Koluysa gerilmiş kaslarından dolayı sertleşmiş. Tom Barlow burundan nefes alıp veriyor, burun kanatları açılıp kapanıyor. Çenesi de bu şiddet tehdidine, bu katlanmış öfkeye meydan okumaya hazır. Chris'i suçlarmış gibi bakıyor. Korkunç bir şey. Kavgacı köpekler gibi ilkel davranıyorlar. Olayın çirkin bir kavgaya dönüşmesi an meselesi. Doğruca aralarına giriyorum. Chris'e sırtımı dönerek Tom Barlow'a, "Konuşmak ister misin?" diyorum.

Gözleri hızlıca yüzümde geziniyor. Beni tanıdı sanırım.

Arkamda, Chris'in öne doğru bir hamle yaptığını hissedince kolumu parmaklarım Chris'e değene kadar arkaya uzatıyorum ve olduğu yerde kalmasını söylüyorum. Uysal bir sesle, "Benimle konuşmak ister misin?" diyorum yeniden Tom Barlow'a.

Göğsü inip kalkarak, öfkeli bakışlarını Chris'ten alamadan omzumun üzerinden bir süre daha bakıyor ama ardından gözlerine bir yenilgi yerleşiveriyor. Gözünden yaşlar fışkırıyor, yanaklarından kocaman damlalar süzülüyor. "Benimle gel," diyorum. "Konuşalım."

Yavaşça koluna giriyorum çünkü köpekler öfkeleri dindikten sonra da ısırabilirler. Chris'e bakıyorum. "İçeri gir," diyorum ve şaşkınlıkla yüzündeki öfkeyi fark ediyorum ama önceliğim, Maria veya Zoe'yle karşılaşmasına meydan vermeden Tom Barlow'u buradan göndermek, işlerin iyice sarpa sarmasını önlemek.

Chris yerinden kıpırdamıyor.

"İçeri gir," diye yineliyorum.

Gözlerini Tom Barlow'dan ayırmadan, geriye doğru küçük bir adım atarak, "Seni bir daha mülkümde görür-

sem polisi ararım," diyor ama hâlâ içeri girmiyor. Uzun kollarını iki yanına sarkıtmış, garaj yolunda şık bir daire oluşturan çakılların ortasında duruyor. Dört bir yanında, şekilli budanmış çalılıklarla dolu çiçek yatakları var. Çiçek yataklarının altındaki belli belirsiz, küçük bitkilerse hiçbir şeyin kurumamasını sağlamak için kurulmuş, pek dikkat çekmeyen bir sulama sisteminin ıslığa benzer sesiyle titreşiyor.

Yukarıda, üst kattaki bir pencerede Maria'yı görüyorum. Kucağında Grace'i tutuyor. Perdeyi yana çekip bize bakıyor ama sonra, kocası sonunda arkasını dönüp eve girince Maria da perdeyi bırakıp görüş alanımdan çıkıyor.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Lucas ürperdiğimi fark ediyor. Gözleri çıplak omuzlarıma kayıyor.

"Kazak ister misin?" diyor. "İstersen getirebilirim."

"İstemem, teşekkür ederim."

"Emin misin?"

"Alt tarafı hafif bir esinti."

Şimdi çevremizde azıcık bir hareket var ama karanlıkta görünmeyen bir yerden sıcak, kadife gibi bir hava geliyor. Serinletici değil.

"Şeytan mı dürttü?"

"Herhalde," diyorum ama böyle bir yorum karşısında soğukkanlılığımı korumak için çabalamam gerekiyor.

Kafam dağılsın diye parmağımı mum ateşine koyuyorum çünkü Lucas'ın yaptığını yapmak istiyorum ama hemen canım yanınca elimi geri çekiyorum. Lucas gülüyor, ardından yeniden susuyoruz. Lucas bizimle bu evde yaşamasaydı, hayatın bana ne kadar çekilmez geleceğini düşünüyorum. Annem kazadan beri sıcak davranmıyor, Chris zaten sıcak biri değil. Grace sıcaktır ama bebeklere özgü, boğucu bir sıcaklık; o yüzden bana kişisel anlamda

gerçekten sıcak davranan tek kişi Lucas. Pek konuşmasa da olayları hemen hemen benim gibi gören tek kişi o.

"Lucas," diyorum ama aynı anda o da bir şey söylüyor.

"Piyanoyu bırakmayı düşündün mü hiç?" diyor. Ondan böyle bir şey duymak öylesine inanılamaz, öylesine beklenmedik, öylesine sarsıcı ki ben bile söyleyecek bir şey bulamadan, ağzım bir karış açık kalakalıyorum.

"Neden?" diye soruyorum. Piyanodan vazgeçmeyi aklıma getirmemem bile. Piyano çalmak benim için bir alışkanlık gibidir. Yürümem gereken yol, içmem gereken su, yemem gereken yemek, solumam gereken havadır. Kafamın sağlam kalmasını sağlayan tek şeydir. Üstelik herkes piyanonun bana "parlak bir gelecek" sağlayacağını söyler.

"Böyle bir şey söylediğimi babama söyleme," diyor. Şaşkınlığımı görünce geriliyor ama ben sözüne sadık biriyimdir.

"Söylemem," diyorum hemen çünkü Lucas'ın, onun tarafını tuttuğumu bilmesini istiyorum ama yeniden sormak zorundayım: "Neden?"

"Bırakıyorum demedim." Geri adım atıyor.

"İyi ama böyle bir şeyi neden düşünüyorsun ki?"

Arkasına yaslanıyor. "Çünkü iyi gitmeyen bir şeyler var."

"Piyano mu?"

"Hayır."

"İyi gitmeyen ne?"

"Bu işte. Her şey."

"Ne demek istiyorsun?" Kulaklarıma inanamıyorum çünkü Lucas benden daha çok, benden daha sıkı piyano çalışır. Hiçbir zaman da yakınmaz.

Şimdi parmaklarıyla havada bir kare yaparak, karenin içinden bana bakıyor. Ne yaptığını biliyorum; beni kadrajın içine alıyor çünkü kafayı sinemayla bozmuş. Sık sık böyle şeyler yapar, bu da Chris'i gerçekten sinir eder.

"Film çekmek istediğin için mi?" Çekmek istediğini biliyorum, hepimiz biliyoruz ama Chris sinemacılığa, uygun bir kariyer gözüyle bakmadığından Lucas konu hakkında konuşmuyor.

Ellerini indiriyor. "Evet, film çekmek istiyorum. Sırf bu değil gerçi. Bazen piyano, çarkın yalnızca bir dişlisi gibi geliyor bana. Kendi başına bir anlamı yokmuş gibi, sırf görünüşü kurtarmak için. Bundan nefret ediyorum. Sen de etmiyor musun?"

Söylediklerini duyunca az önce içime yakıcı bir hava çekmişim gibi nefesim kesiliyor çünkü gerçekten şaşkınlığa uğruyorum. Ben piyanoyu asla bırakmamam. Asla bırakamam işte çünkü ilerlemek zorundayız.

Masadan kalkıp Lucas'a arkamı dönme isteği duyuyorum çünkü yaşların gözlerimi bir film tabakası gibi kapladığını görmesini istemiyorum, o yüzden beceriksizce ayağa kalkıyorum. Hani aceleyle kalkmaya davranırsınız da dizileriniz masanın altında biraz sıkışmıştır, işte aynen öyle bir durumdayım ve tam o sırada, elimle bruschetta tabağını havaya savurmayı başarıyorum.

Gökten bruschetta yağıyor. Yağ, doğranmış domates ve fesleğen parçaları masa örtüsüne, Lucas'ın üstüne ve yerlere saçılıyor. Lucas'ın siyah konser gömleği, yüzü ve saçları batıyor. Püskürtme tabancası kullansam ortalığı daha iyi batıramazdım. Bir de, ne yapacağımı bilemediğimden gülüyorum. Kötü şeyler yaşanınca gülmek gibi kötü bir huyum vardır. Engelleyemediğim bir tepki işte. Bu yüzden bir kere ıslahevinde de başım belaya girmişti çünkü orada gerçekten insanlara gülmemeniz gerekir. O gece ve ondan sonraki gece yatağıma ne koyduklarını söylemeyeceğim.

Lucas doğruca gözümün içine bakıyor. Birkaç saniye önceki aşırı ciddi ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar yumuşuyor, o da gülüyor.

O gülünce ben de yeniden gülüyorum. Katıla katıla gülüyorum. Gülmekten yerlere yatıyorum, o yüzden Chris eşikten seslenince, geldiğini hiç duymadığım için şokların en ağırını yaşıyorum ve kısa, keskin bir çığlık atıyorum.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diyor. Daha önce hiç duymadığım bir ses kullanıyor. Buz gibi soğuk bir ses.

Lucas, "Özür dilerim," diyor. Ben de, "Benim hatam. Gerçekten özür dilerim," diyorum. İşte yine o anlardan birini yaşıyorum: Bir an üzerinizde elbisenizle gülersiniz, birisiyle iyi zaman geçirdiğiniz için kendinizi iyi hissedersiniz, sonra bir bakarsınız ki gerçek dünyaya geri dönmüşsünüz ve siz, yine sizsiniz. Beş para etmezsiniz, büyük olasılıkla kötüsünüzdür de.

Chris bunu görüyor.

Chris, bana hiçbir zaman kötü bir laf etmemiştir. Gerçi benimle pek konuştuğunu da söyleyemem ya.

Lucas'a, "Git de üstünü başını temizle," diyor.

Bana, "Oğlumun karşısında sürtük gibi davranmayı kes. Nasıl davrandığını görmedim sanma," diyor.

O sözlerin ardından gelen sessizlik, biri çevremde dolanarak üflüyormuş gibi tüylerimi ürpertiyor çünkü ne yapacağımı şaşırıyorum. Hiç kıpırdamadan durarak havuzda filtrelerin önündeki suyun şıp şıp akışına odaklanıyorum. Dudaklarımın içini de dişlerimin arasında kemiriyorum. Burnum karıncalanarak gözyaşlarımın geleceğini erkenden haber verince bir kez daha elden geldiğince sessizce ve belli etmeden, ağlama isteğimle boğuşuyorum.

Chris yanıt vermemi bekliyormuş gibi bakıyor ama söyleyecek bir şey gelmiyor aklıma çünkü yaşananların belirsizliğinden kafam karışmış durumda. Sürtük gibi davrandığımın farkında değildim. Belki de farkındaydım, bile bile utanç verici bir şey yapmıştım ama böyle bile olsa, acaba kabul etmem gerekir mi?

Kendimi çıplakmışım gibi hissediyorum. Chris'in sözleri eskiden aldığım PANOP mesajlarını anımsatıyor. Bana yem atan kızları ve ıslahevindeki günlerimi anımsatıyor. Bu sözcükler bu eve ait değil. "Özür dilerim Chris," diyorum. "Öyle bir niyetim yoktu. Gerçekten yoktu."

"Buzun üzerinde yürüyorsun küçük hanım," diyor. "Gidip bebekle ilgilen. Annene de söyle aşağı insin, onunla konuşmam gerek."

Gözlerine bakmadan Chris ile Lucas'ın yanından geçiyorum. Başımı dik tutarak sürtük gibi yürümemeye çalışıyorum. Eve girince de koşmaya başlıyorum ve merdivenleri paldır küldür çıkıp Grace'in kapısının önündeki sahanlığa gelene kadar da durmuyorum.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

TESSA

"Seni tanıyorum," diyor Tom Barlow. "Öyle değil mi?"

"Zoe'nin teyzesiyim ben. Tessa Downing."

"Sen de mahkemedeydin." Aradan geçen onca yıla rağmen beni tanıyor.

Başımla onaylıyorum.

"Başın sağ olsun," diyorum. Hiçbir şeyi düzeltemeyeceğim için sözlerim havada kalıyor. Tek umudum adamın iyi niyetime kulak vermesi.

Mariaların evinin önündeki sokakta duruyoruz ama adamın biraz daha uzaklaşmasını istiyorum. İstese buradan kolaylıkla eve girebilir veya evin arka tarafına geçerek Zoe'yi bahçede bulabilir. Artık sır açığa çıktığına göre, sanırım en büyük korkum Tom Barlow'un Zoe'ye bir zarar vermesi. Bu saatten sonra, doğacak zararı ancak azaltmaya uğraşabilirim.

"Konuşmak ister misin?" diye soruyorum. "Benim arabamda oturabiliriz. Yürüyebiliriz de."

Adam hakkında bildiklerimi anımsamaya, gazetelerde hakkında yazılanları, öteki aileler hakkında yazılanlardan ayırmaya çalışıyorum. Anımsadığım kadarıyla Tom

Barlow'un hali vakti yerinde veya yerindeydi. İşin aslı, profili Chris'inkinden pek de farklı değildi. Kendi başına bir yerlere gelmiş bir iş adamıydı ve bundan gurur duyuyordu. Chris ile Tom Barlow başka şartlar altında tanışsalardı iyi anlaşabilirlerdi. Kazada ölen Amelia Barlow ailesinin tek çocuğu değildi ama tek kızlarıydı. Cenaze fotoğraflarında anne babasının elini tutan iki oğlan çocuğunu anımsıyorum. Kız kardeşlerinin kopyasıydılar.

"Sigara içmem gerek," diyor ve Chrislerin bahçesinin ön sınırını oluşturan taş duvarın üzerine çöküyor. Duvarın başladığı yerde gür yapraklı bitkiler var. Evden uzaklaşsak daha iyi olurdu ama en azından burada oturunca evden gözükmeyiz.

Paketinden bir sigara çıkarıyor, bana da bir tane ikram ediyor ama başımı iki yana sallıyorum.

"Sakıncası yoksa?" diye soruyor bana. Onca şeyin ortasında böyle bir soruyla karşılaşınca güleceğim geliyor. Terbiye nasıl da tüm durumlarda kendini göstermeyi biliyor. Hayvanlarına ötenazi uyguladığım insanların, ağladıkları için benden kaç kere özür dilediğini anımsamıyorum bile.

"Sakıncası yok," diyorum. "İçebilirsin elbette."

Tom Barlow öne doğru eğiyor başını. Ellerini dizlerinin arasında sıkıştırmış, sigarası da parmak boğumlarının arasından sarkıyor. Yükselen duman yüzünden başını hafifçe benden öteki tarafa çeviriyor.

Tepesinde incelen saçların keşişlerdeki gibi bir açıklık yarattığını fark ediyorum. Bölgeyi bir tür saç ürünü kullanarak kapamaya çalışmış. Demek ki güne Zoe'yi düşünerek başlamamış. Artık sonra ne olduysa, bizi ettiği kadar Tom Barlow'u da şok etmiştir büyük olasılıkla. Öfke ve hiddet içinizi kemirirken saç ürünleriyle uğraşmaya vakit ayırmazsınız herhalde.

Konuşmadan oturuyoruz çünkü yanlış bir şey söyleye-

rek adamın öfkesini tetiklemek istemiyorum. Birkaç dakika sonra, sigarasının yarısına gelmişken elini şortunun cebine atıp bana buruşturulmuş bir kâğıt parçası uzatıyor.

Zoe'nin konserini bildiren bir ilan.

"Kapımın altından atmışlar," diyor. "Bu sabah. Ön kapımın altından atmışlar. Benim paspasıma düşmüş, benim evime. Benim evime. Geldim çünkü gerçekten o olabileceğine inanamamıştım."

İlanı ellerimde tutuyorum. Kimin dağıttığına dair hiçbir fikrim yok ama kilisenin işgüzar organizatörlerinden biridir diye tahmin ediyorum.

"Eğer bilseydik..." diyorum dikkatle. "Asla ama asla böyle bir şeye meydan vermezdik. Lütfen inan bana."

"Yaşananlardan kaçmak için buraya geldik. Her şeyimizi satıp savdık. Oğlanları gönderdik. Paramızı kaybettik, yeni baştan başladık. Kolay olmadı."

Sesi çatlıyor. Zoe ile Maria'nın Devon'dan Bristol'a gelişinin de aynı kelimelerle anlatılabileceğini düşünüyorum ama elbette düşüncemi dile getirmiyorum.

Adamı yatıştırmak için elimi sırtına koymak istiyorum ama doğru mu olur bilemediğimden, "Çok ama çok üzgünüm," diyorum.

"Onu Hartland'a gömdük," deyince yeniden gazetedeki resimleri, siyah giysileriyle cenaze törenine katılmış kişilerin arkasındaki Hartland Kilisesi'nin sıra sıra, sivri uçlu gri taşlarını düşünüyorum. Gemiciler için bir yer işareti görevi görsün, Point'teki deniz fenerinden yüzyıllar önce insanların yaşamını kurtarsın diye kule gibi uzun yapılan taşları. "Taşındığımız zaman onu beraberimizde getiremedik ama Westbury'deki kiliseye bir levha koydurduk. Levhayı oğlanlarla birlikte seçtik."

Böylece olayın korkunçluğunu anlıyorum. Zoe, bahçesine yol açtığı kazanın kurbanlarından birinin anısına levha

konmuş bir kilisede konser vermişti. Zoe, kurbanının anıldığı bir yerde kendi yaşamını yeniden kurmaya çalışmıştı.

"Bay Barlow," diyorum. Söyleyeceğim kelimeleri seçerken aşırı bir özen gösteriyorum ama lafımı kesiyor.

"O adam kim?" diyor. "Babası değil."

"Değil. Maria yeniden evlendi. Adam Zoe'nin üvey babası."

"Haberi var mı? Kızın yaptığından haberi var mı? Nasıl biri olduğundan? Yoksa her şeyi bile bile mi bana ayakkabısına bulaşan bir pislikmişim gibi davranıyor?"

Ben yanıt vermeye, ortalığı iyice kızıştırmadan ne söyleyebileceğimi bulmaya çalışırken yüzümü dikkatle inceliyor ama ben elimi çabuk tutamayınca gerçeği anlıyor.

"Haberi yok, öyle değil mi?"

"Sanırım..." diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Bir katille birlikte yaşadıkları için ailen için üzülüyorum."

Ayağa kalkınca ben de kalkıyorum. İşlerin yeniden kontrolümden çıktığı hissine kapılıyorum. "Bilmelisin ki çok ama çok üzgünüz," diyorum.

"İnsanların öğrenmesi gerek. Cezasını çekmeli."

"Yaptığı şeyin cezasını çekti ya. O artık bambaşka biri."

"Ne? On iki ayını, rahatça ortaöğrenim diploması aldığı bir ıslahevinde geçirerek mi? Bu nasıl yaptığı şeyin karşılığı olabilir?"

Eliyle Chrislerin evini, evin ihtişamını işaret ediyor. Tüm yüzünü kaplayan ifadeden, bu adaletsizliğe inanamadığı anlaşılıyor.

"Bizim hiçbir şeyimiz kalmadı! Bizden her şeyimizi aldı. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi piyanosuyla gösteriş yapıp villalarda oturuyor."

"Doğru değil bu. O da cezalandırıldı. Onun da yaşamı mahvoldu. Adil ol."

Ama yanlış bir laf ettim. "Adil mi?" Elimdeki programı kapıp okuyor. "Bristol'da ilk kez sahne alan, üstün yetenekli bu iki genci kaçırmamalısınız. Size çok özel bir gece vaat ediyorlar."

Sesinde yalnızca tiksinti var.

"İnsanların öğrenmesi gerek. Ben de öğrenmelerini sağlayacağım."

"Onun bir gelecek kurması bu kadar yanlış mı?" Artık çaresiz durumdayım. Sakinliğimi koruma becerim ellerimin arasından kayıp gidiyor.

"Biz kuramazken o neden kuracakmış?"

Kâğıdı buruşturup ayaklarımın dibine atıyor, sonra da arkasını dönüp çökmüş omuzları ve öne eğilmiş başıyla evden uzağa, yolun sonundaki posta kutusunun tepesini oynak, kırmız bir ışıkla aydınlatan sokak lambasına doğru ilerliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyorum arkasından. "Ne yapacaksın?"

Köşeyi dönüp kayboluyor.

İçeride neler yaşandığını merak ederek eve bakıyorum, ardından da Tom Barlow'un az önce kaybolduğu köşeye bakıyorum ve peşinden girmeye karar veriyorum.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Chris'in sözleri beni sarstı. Bana kötü şeyler söylenmesine alışığım ama Chris'in söylemesine alışık değilim. Benden istediği gibi, annemi getirmek üzere koşarak yukarıya çıkıyorum.

Sahanlıkta, yeniden kelebeği fark ediyorum. Banyodan çıkmış, şimdi tavanın bir köşesinde, duvara karşı boş yere kanat çırpıyor. Böyle yapması hoşuma gitmiyor çünkü kanatlarının her vuruşunda üzerlerindeki pırıltılı tozun döküldüğü gözümde canlanıyor. Mikroskobik, yanardöner tozlar bir kum saatinin kumları gibi sağanak halinde dökülerek bir daha uçamayacak hale gelinceye kadar kelebeği azar azar güçten düşürüyorlar.

Kendi yaşamım geliyor aklıma, verdiğim zarar. Şimdiye değin şansımın yaver gittiğini düşünüyorum çünkü işler ters gittiğinde, kum saatimdeki kumlar tümüyle akıp zamanımın dolduğunu bildirdiğinde, o kum saatini baş aşağı çevirip yeniden başlayabildim. Ama bu böyle sürecek mi diye merak ediyorum. Acaba şans bir insanın yüzüne kaç kere güler?

Grace'in odasının kapısını kolaylıkla açıyorum. An-

nem Grace'in beşiğinin karşısındaki yatakta uzanıyor. Ben gözlerimi karanlığa alıştırırken annemle bebeğin başlarını bana doğru çevirdiğini görüyorum. İkisinin de gözleri holden yansıyan ışıkla parlıyor.

"Anne," diye fısıldıyorum. "Chris seninle konuşmak istiyor. Grace'e ben bakayım mı?"

Chris'in bana söylediklerinden söz etmiyorum çünkü annemin bugünlük başka sorunla uğraşmasını istemiyorum, özellikle de suç bendeyken.

Normalde annem söylediklerimi duyar duymaz ayağa fırlardı. Chris çağırınca hemencecik gider. Ona karşı aşırı hassastır. Chris birinci sınıf hizmet görür çünkü İkinci Şans Ailesi, tıpkı Chris'in işi ve Lucas ile ikimizin performans standardı gibi birinci sınıf bir operasyondur. Chris ile annem buna çok önem verirler.

Ama annem ayağa fırlamıyor. Odanın zifiri karanlığında yanlarına giderken Grace ile annemin bir ayı ile yavrusu gibi yan yana yattıklarını görüyorum. Annem Grace'i uyutmaya çalışmıyor, onunla oynuyor. Parmağının kenarını Grace'in alnında gezdiriyor, Grace de annemin elini alıp yüzünün önünde tutuyor. Annem parmağının ucuyla Grace'in burnuna hafifçe dokununca Grace kıkır kıkır gülüyor.

Sessizce yaklaşıyorum çünkü yatakta yanlarına yatmak istiyorum. Grace'in yattığı yerin hemen yanında küçük bir alan var. Dikkatlice oraya tünüyorum. Annem sırtını duvara vermiş. Grace beni nazikçe tekmeliyor. Oda sıcak, Grace'in üzerinde yalnızca bezi var. Sıcak ayak parmaklarının çıplak bacağıma değdiğini hissediyorum. Akşam piyanoya çarpıp moraran yerimin yakınlarına değdiği için Grace'in parmaklarını biraz kenara çekiyorum.

"Chris seni çağırıyor," diye fısıldıyorum anneme.

"Yanımıza uzan."

Annem böyle söyleyince kalbim öyle gümbür gümbür atıyor ki neredeyse taşikardi geçirdiğimi sanacağım. Annem duvara doğru kaykılıp Grace'i de kendine doğru çekerek yatağın kenarında incecik bir yer açıyor bana. Uzanıp başımı Grace'in başının yanına koyuyorum. Grace kutlamak için canavar tekmeleri savuruyor, ardından da bir tutam saçımı alıp çekiyor. Aldırmıyorum gerçi, alışkınım. Grace oturmaya çalışıyor ama annem, "Grace, kızım... Bizimle yat, hadi," diye fısıldayınca Grace mucizevi bir biçimde söz dinliyor.

Bir dakika uzandıktan sonra annem, "Kızlar," diyor sıcak çikolata gibi tatlı, ılık bir sesle. Başını Grace'in başına yaslıyor. Eliniyse yanağıma koyuyor. Başparmağının benim de alnımda gezindiğini hissedince zilyon yıldır ilk kez ters giden her şeyi unutup gevşiyorum. Orada öylece uzanarak annemin elini, Grace'in aramızda kıpırdanan bedenini hissediyorum. Bir de hâlâ sahanlıkta kanat çırpıp bana kum saati yaşamımı anımsatan kelebeği duymasam kendimi cennette sanacağım.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

TESSA

Tom Barlow'un, Chris ile Maria'nın yeni evine yalnızca birkaç kilometre uzaklıkta oturma olasılığı nedir? Düşüktür. Tıpkı Zoe'nin, Amelia'nın hatırasının anıldığı kilisede konser verme olasılığı gibi.

Ama siz de benimki gibi bir işte çalışıyorsanız, düşük olasılıkların her zaman bir fark yaratmadığını bilirsiniz. Her zaman birileri umulmadık, korkunç şeyleri yaşayan o küçük yüzdeyi oluşturur ve aynı şeyin sizin başınıza gelmeyeceği söylenemez.

Tom Barlow'un yürüyüşü uzun sürmüyor. Chris ile Maria'nın evinin sokağındaki köşeden dönüp arabasına biniyor. Bense Maria'nın ev sahibeliği becerilerinin bu geceki başarısızlığı sayesinde, çantamın eve vardığımda alınmadığını, hâlâ omzumda asılı durduğunu, anahtarlarımın da içinde olduğunu fark ediyorum ve hızlıca geri dönüp arabama biniyorum. Adamı kaybetmekten korksam da kaybetmiyorum. Ben köşeyi döndüğümde onun arabası henüz park yerinden çıkıyor, sanki gitmeden önce arabada birkaç dakika oturup sakinleşmesi gerekmiş veya bir telefon konuşması yapmış gibi.

Chris ile Maria'nın mahallesinin geniş, ağaçlıklı, sakin yollarından ayrılıp kısmen, konserden dönerken geçtiğimiz güzergâhtan geçerek banliyöye doğru ilerliyoruz. Tom Barlow Westbury'de, bitmek bilmezmiş gibi görünen, uzun bir sokakta yavaşlayıp altmışlarda yapılmış gibi duran, mütevazı bir yarı müstakil evin garaj yoluna park ediyor. Ben de evin karşısında park edecek bir yer buluyorum. Yüzümü görmesin diye başımı geriye çekiyorum ama evi de görebiliyorum.

Evin ön tarafında geniş bir manzara penceresi var. Bakınca salonu görebiliyorum. İçeride iki koltuk ile bir televizyon, bir de oyun ekipmanları var. Duvarlar açık manolya rengine boyanmış. Duvarda poster boyutlu bir aile fotoğrafından başka pek bir şey yok. Fotoğrafta çocuklar henüz küçük, Amelia iki erkek kardeşinin arasında duruyor. Oğlanlar ikiz anlaşılan. Eşyaların azlığı, odayı sevilen bir yerden ziyade kullanışlı kılmış.

Tom Barlow çıkmadan önce, dolu dolu birkaç dakika arabasında oturuyor. Hatta öyle uzun bir süre arabada kalıyor ki sonunda karısı olduğunu anladığım bir kadın kapıyı açıp sorgulayan bakışlarla kocasına bakıyor.

Tom Barlow arabadan inip karısına sıkıca, uzun uzun sarılıyor.

"Senin geldiğini anlamıştım. İyi misin?" dediğini duyuyorum. "Sorun ne?"

Yanıtı duyamıyorum ama sorun yok der gibi başın sallıyor, ardından kadın kocasını geriye ittirerek omuzlarından tutuyor ve gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum," diyor. Oğlanlardan biri kapının eşiğinden bakıyor. Üstü çıplak, yalnızca pijama altı giymiş. Tom Barlow eve girerken kolunu oğlunun omzuna atıyor. Kapı kapanırken çocuk havanın uyunmayacak kadar sıcak olduğunu anlatmaya başlıyor.

Oraya gelirken kapının zilini çalıp aileyle konuşmayı düşünüyordum. Zoe'ye bir şans verilmesi gerektiği, Maria ile kızının mahremiyeti ve yaşamlarını sürdürmeyi hak ettiği konusunda onları ikna etmeye çalışacaktım. Ama artık kapıyı çalamam çünkü Tom Barlow'un bu gece yaptıklarını evdeki kimsenin bilmediğinden adım gibi eminim. En azından henüz bilmiyorlar, ben de söyleyen kişi olmak istemem.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Holden usul usul Grace'in odasına sızan ışık bir anda sönüyor. Nedenini anlamak için annemle birlikte başlarımızı kapıya doğru çeviriyoruz. Kapının eşiğinde adam boyu bir gölge var. Önce Lucas mı, Chris mi, anlamakta zorlanıyoruz. Kısa bir duraksamadan sonra adam hiçbir şey söylemeden uzaklaşıyor ama bu kadarı annemi yerinden kaldırmaya yetiyor. Hafif bir iniltiye benzettiğim bir ses çıkardıktan sonra doğrulup yataktan kalkıyor. Grace bebek annesinin gitmesini istemiyor. Küçük bir hıçkırık kopanıyor ama ben dikkatini dağıtmak için parmaklarımı suratına doğru oynatınca Grace de parmaklarımı yakalıyor.

Grace'in beni ne zaman yedek anne olarak kabul edeceğini Tanrı bilir. Bazen varlığımdan mutluluk duyuyor, bazense annesi geri gelene kadar kıyametleri koparıyor. Lucas'layken de böyle. Hatta Chris'leyken bile böyle. Annem kuşkusuz Grace'in gözdesi. Ah, bir de Katya. Ama dürüst davranmam gerekirse o kısmı atlamayı yeğlerim çünkü beni son derece rahatsız ediyor.

Annem odadan çıkarken kapıyı usulca arkasından çekiyor ama bizim bıraktığı gibi kalmamızı istermişçesine tamamen kapamıyor. Grace'in şimdi uykusu gelmiş gibi

bir hali var. Bana dönüyor, ben de başını göğsüme yaslayabilsin diye bir kolumla ona sarılıp küçükken babamın bana söylediği ninniyi mırıldanıyorum.

Babamı sık sık düşünüyorum. Babam çiftçidir. Kazayla başa çıkamadı çünkü annemi suçluyordu: Annem beni müzik konusunda gereğinden fazla zorlayarak hiç dönüşmemem gereken birine dönüştürmüş. Zaten müzik bursuna hiç başvurmamalıymışım çünkü bu bizim gibi insanlara göre değilmiş. Mahallemizdeki okulda kalmalı, babamın yetiştiği gibi yetişmeliymişim. Çiftlikte, güvenli bir çevrede, yöre halkının arasında.

"Ama sen Zoe'nin çaldıklarını dinlemeye *bayılırsın*," demişti annem. Islahevinde, babamın katıldığı son aileyi yeniden bir araya getirme toplantısındaydık. "Onu zorlamakta haklısın derdin hep."

"Bunlar pahasına değil," diye yanıtlamıştı babam ve ceketini giyip, "Özür dilerim Zoe," demiş, sonra da gitmişti. Jason kalmasını söylemiş, dışarıdaki koridorda uzun süre babamla konuşmuştu ama nafile.

Babamı sonraki dokuz ay boyunca görmedim. Dokuz ayda yepyeni bir insan yaratılabilir. Islahevinden çıkınca babamı görmek için çiftliğe döndüm ama yalnızca bir kere. Fena bir gün geçirmedik. Babaannem çörek yapıp getirdi ama babam çoğunlukla üzgün ve tuhaftı. Bir ara sığırlara bakmaya gidince babaannem babamın duygularını kelimelere dökmeyi hiçbir zaman öğrenemediğini, onu öyle kabullenmek gerektiğini söyledi ama beni sevdiğinden ve hep seveceğinden adı gibi eminmiş.

Babama, ben hâlâ kazadan önceki kızım, hâlâ senin kızınım demek istedim. Kötü biri değilim, yalnızca kazara kötü bir şey yaptım demek istedim ama o günkü sessizliği yüzünden ben de düşüncelerimi kelimelere dökmekte zorlandım. Belki de bulaşıcı bir şeydir bu.

Babaannem içimde biriktirdiğim onca şey olduğunu anlayınca şöyle dedi: "Biliyorum, annen ikinizi de yüzüstü bıraktığımı düşünüyor ama baban benim çocuğum, ben de onu korumak zorundayım. Annen senin için ne yapıyorsa, ben de aynısını yapıyorum. Babanın seni sevdiğini bil Zoe. Şimdilik bundan fazlası için söz veremem. Vermem çünkü insanların beklentilerini yükseltmekten hoşlanmam ama zaman her şeyi iyileştirir canım."

Ama o gün trenle Bristol'a dönerken, zamanın aynı zamanda çiftlikteki her şeyi yok ettiğini, babamın yaşamının bir kısmının, zamanın kırıp döktüğü şeyleri tamir etmekle geçtiğini düşündüm. Kırmızı çiftçi yanakları ve çatık kaşlarıyla babamı gözümün önüne getirince her şeyinin aşağı yukarı kazadan önceki gibi göründüğünü düşündüm. Bir tek, çiftlikte o eski sıcak ev ortamı yoktu ve babamın gözlerinden hüzün akıyordu. Eğer aşırı dramatik bir yaklaşımda bulunsaydım (Romantik vampir öyküleri hayranları: Hazır olun! Şimdi sizin sıranız!) gözlerinde yaş dolu kuyular vardı derdim.

Ben ıslahevindeyken annemle babamın neler yaşadığını tam olarak bilemiyorum. Tek bildiğim, birlikteliklerini sürdürmekte zorlandıkları. Jason'ın dediğine göre, aile içerisinde yaşanan travmatik bir olay evliliğin sürmesini zorlaştırabilirmiş. Ben de bunu böyle kabullenmeliymişim. "Bir evlilikteki çatlaklar," demişti, "bir travmanın sarsıntısıyla derin yarıklara dönüşebilir."

"Neredeyse bir şair gibi konuşuyorsun," demiştim.

O da bana, "Bazı şeyleri ciddiye almayı öğrenmen senin yararına olur," demişti.

Ben içeriden çıktığımda, annem çiftlikteki tüm eşyamızla birlikte Bristol'daki bir apartman dairesine taşınmış, Tessa Teyzemin harika, çocuk ruhlu kocası, içkiye düşkün roket bilimci Richard aracılığıyla bulduğu bir işte çalışmaya başlamıştı.

"Geçmişi arkamızda bırakacağız," demişti annem. Önümüze bakacak, yeni bir başlangıç yapacaktık. "Baban kendi başının çaresine bakar." Ben de tatillerde babamda kalabilirdim ama annem her gece ağlıyordu. Bazı sabahlar kalktığında da ağlıyordu, ta ki Chris'le tanışana kadar.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

TESSA

Kapı Tom Barlow ile karısının arkasından kapanınca ben de daha fazla oyalanmıyorum. Vitesi değiştirip Barlowların sokağından uzaklaşıyorum ama köşeyi dönüp görüş alanlarından çıkınca yeniden park ediyorum çünkü düşünmek istiyorum.

Farları kapayınca, nemden ağırlaşan karanlık havanın kokusunu fark ediyorum. Birilerinin bahçesinden gelen mangal kokusunu da duyabiliyorum. Bir bisikletli vm diye yanımdan geçerek beni yerimden sıçratıyor.

Telefonum arka cebimde, çıkarmak için kıpırdanıyorum. Richard'ın beni bir kez daha aradığını görünce ben de onu arıyorum. Telefonu açması yarım dakika kadar sürüyor.

"Tess!" Benim aradığımı anlıyor çünkü bizim ev telefonunu başka kimse aramaz.

"Selam."

"Neredesin?" Konuşurken dilinin ne kadar dolaştığına bakarak sarhoşluk seviyesini ölçmeye çalışıyorum. Zil zurna içtiği sonucuna varıyorum. Belli ki paranoyaya da kapılmış.

"Zoe'nin konserindeydim. Sonra da Marialara gittim. Chris ile Lucas'ı bırakmam gerekti."

Akşam hakkında başka bir şey anlatmıyorum. Richard tüm kafası kendi sorunlarıyla doluyken başkalarının sorunlarını özümsemekte iyi değildir. Söylediklerime vereceği karşılık, hangi telden çaldığını anlamama yardım eder.

Richard, içince ya kendinden nefret eder ya da aşırı bir hırsa kapılır ama şişenin dibini bulunca hangisiyle karşıma çıkacağını bilemem. İki seçenek de beni heyecanlandırmıyor. Kendinden nefret ettiğinde adamı bunaltır çünkü yenilgiyi baştan kabullenmiş, durmadan kendini yineleyen bir ruh haline girer ama aşırı hırsa kapılması da beterdir. O zaman da birtakım kuruntulara kapılarak asla tutmayacağı sözler verir.

Richard, "Seni yine hayal kırklığına uğrattım," deyince yanıtımı alıyorum: Bu gece Richard, sarhoşken kendinden nefret etme vakasından muzdarip ve benden destek bekliyor.

"Başka ne yaparım ki ben zaten? Neden beni terk etmiyorsun Tessa? Beni terk etsene."

Güzel bir soru. Ben de kendime sayısız kereler aynı soruyu sordum, hatta Sam de sordu. "Onu neden terk etmiyorsun?"

Yanıtı basit çünkü şimdi bile Richard'dan hoşlanıyorum. Uzun yıllardır evliyiz ve kocamla severek evlendim.

Richard'la tanıştığımızda, eğitimimin bir parçası olarak hayvanlara yuva bulmakla uğraşıyordum. Richard'sa mühendislik bölümünde doktorasını yapıyordu. Aklınıza gelebilecek en zarif, en kolay başlayan ilişkiydi bizimkisi. Sanki kendimizi bildik bileli arkadaşmışız gibiydik. Birlikte gülüyorduk; aynı şeyleri yapmaktan hoşlandığımızı keşfediyorduk. Richard'ın asil zekâsına, konuşmadan önce düşünmesine, hiçbir şeyle dalga geçmemesine veya züppelik etmemesine bayılıyordum.

Tanıştıktan yalnızca dört ay sonra birlikte yaşamaya başladık. Clifton Asma Köprüsü'nü kısmen gören, ufacık bir çatı katında kalıyorduk. İkimiz de deliler gibi çalışıyor, sırayla birbirimize fincan fincan hazır kahveler yapıp konserve kıymalı fasulye ve fırında patatesle besleniyorduk.

Mobilyamız yoktu. Daracık bir yer yatağında birlikte yatıyorduk. Televizyon izlerken de katlanır sandalyelerde oturuyorduk çünkü koltuk alacak paramız yoktu. Böylece, okulu bitirdikten sonra yapacağımız yolculuklara da kendimizi alıştırmış olduk. Richard'la birlikte sırt çantalarımızı alıp bir yıl dünyayı gezdik, sonra da bir süre, ikimizin de iş bulmayı başardığı Kenya'da kaldık.

İngiltere'ye dönünce evlendik. Düğünümüzü de Bristol Hayvanat Bahçesi'ndeki Clifton Köşkü'nde yaptık. O zamanlar hâlâ mutluyduk. Bristol'a adamakıllı yerleşmemiz, yeni işler bulup yeni bir eve çıkmamız birkaç yılı aldı. Derken her şey hissedilmeyecek bir yavaşlıkta çığırından çıkarak hayallerimizden uzak bir şeye dönüşmeye başladı.

Şimdiyse, hayallerimizi süsleyen çiftin acı bir versiyonuyuz sadece. Richard işsiz, çocuğumuz yok ve severek evlendiğim adam, yaşadığı hüsran yüzünden depresif, aptal sarhoşun tekine dönüştü. Ancak bazı saatler, günler, haftalar var ki sevdiğim adam yeniden ortaya çıkıyor, ben de ilişkiyi sürdürmek için bu kadarını yeterli buluyorum. Ayrılırsak alkolün bizi yok ettiğini kabullenmiş olacağız, bense henüz buna hazır değilim.

Sam'e yalnızca, "Olmaz, şimdilik olmaz," diyorum, böyle derken de kendimi klasik bir aldatan eş gibi hissediyorum ama konunun statükoyu korumakla bir ilgisi yok. Yalnızca yaşanmışlıklarımızdan, gerçek yaşamımız düşlediğimizden çok başka olsa da, eski halimizin hayalinden vazgeçemiyorum.

Telefondaki Richard'a, sakinliğimi korumak için tüm

gücümü toplayarak, "Lazanyayı buldun mu? Bir şeyler yemelisin. Ben gelirim sonra," demekle yetiniyorum. Ardından, beni de kendi mutsuzluğuna çekmesine meydan vermeden telefonu kapayıp motoru çalıştırıyorum.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Grace gerçekten huzurlu bir uykuya dalıyor yanı başımda. Grace'i uyurken seyretmeye bayılıyorum. Öyle harika görünüyor ki! Tüm o enerji, bir süreliğine ipek gibi yumuşacık bedeninin içine saklanmış. Grace uyanınca yeniden patlak vermek üzere güç topluyor. Grace'in basit gereksinimleri var. Uyan, sevgi ver, sevgi al, yakıtını al, enerjini harca, uyu. Bu hoşuma gidiyor. Enerjisine laf yok doğrusu; Hadron çarpıştırıcısını çalıştırabilir.

Grace'le birlikte yatakta kalmak, tüm gece onunla birlikte uyumak istiyorum. Böyle yaptığım olmuştur. Gece Grace'in uyandığını annemden veya Chris'den önce fark edersem yanına gelip Grace'i odadaki yatağa yatırıyorum, böylece annem biraz dinlenmiş oluyor. Sabah Grace uyanınca da annem sese kalkmasın diye, Grace'le birlikte kalkıp altını değiştiriyorum, yatağı da hızla topluyorum çünkü onunla uyuduğum duyulursa "rutine aykırı davrandığım için" kaşlar çatılabilir. İşimi bitirdiğimde de Grace'i anneme götürüyorum ve aşağı inip biberonunu hazırlamaya koyuluyorum. Grace annemlerin yatağına girmeyi seviyor. Herhalde bir futbol sahası kadar büyük geliyordur

ona. Kollarıyla bacaklarını açıp başıyla nevresimi eşeliyor, sonra da başını kaldırıp birileri gülüyor mu diye bakıyor.

Bir keresinde Chris'in anneme şöyle dediğini duydum: "Bir kıza göre biraz fazla enerjik, değil mi?" Sanki biraz endişelenmiş gibiydi ama annem, "Bu yaşta hepsi böyledir, endişelenecek bir şey yok," demişti. Konuşmanın gerisini duymadım çünkü annemler öpüştü, ben de ortadan kayboldum.

Kıyametler kopsa, güneş kan kırmızı batsa, mahşerin dört atlısı son hızla üzerimden geçse bile, orada gereğinden fazla kalıp da o ikisinin öpüşmesini, Chris'in bir eliyle annemin kalçasını sıkıp ipek pijamasının altını buruştururken, öteki elinin parmaklarıyla annemin poposuyla bacağının birleştiği yeri aramasını seyretmem.

O gece Grace'in yanında kalabilirdim, o zaman her şey başka türlü sonuçlanırdı belki ama kapının eşiğinde beliren Lucas, odaya babasınınki gibi kara bir gölge düşürerek, "Zoe, gelmelisin," diyor.

Olabildiğince dikkat ederek Grace'i kaldırıyorum. Kolları bacakları sıcacık, ağır ve yumuşak. Başını koluma alıyorum, sonra da onu dikkatlice beşiğine yatırıyorum. Bir an yeniden uyanacak sanıyorum çünkü sırtı mindere değince geriliyor ama ardından gevşiyor. Başı yanına düşüyor. Ben de ince, pamuklu pikeyi üzerine çekiyorum ama sıcaktan bunalmasın diye yalnızca bacaklarını örtüyorum. Karanlıkta göğsünün minik hareketlerle inip kalktığını seçebiliyorum; dudakları da bir prensten öpücük beklermiş gibi büzülmüş.

Lucas sahanlıkta bekliyor. Kelebeği fark etmiş. Hayvan, hâlâ tavanın bir köşesinde kanat çırpmayı sürdürüyor. Kanatlarıysa benim piyanoda çalabildiğim en hızlı vibrato kadar yüksek bir frekansa ulaşmış. Daha ne kadar devam edebilir acaba?

"Onu kurtarabilir misin?" diyorum Lucas'a.

"Çok yüksek."

"Neden ışığa doğru uçmuyor?"

"Yalnızca güveler ışığa doğru uçar. Kelebekler yapay ışıktan hoşlanmaz."

Lucas uzanıp elektrik düğmesini kapayınca karanlıkta kalan kelebek rahatlamış gibi kanat çırpmayı bırakıyor.

Lucas'a bakıp gülümsüyorum. O ise bir tür duygu yoğunluğu içinde bana bakıyor. Gerçi Lucas için pek alışılmadık bir şey değil ama hemen ardından yaptığı şey gerçekten alışılmadık.

Beni öpüyor.

Böyle bir şeyi hiç beklemediğimden başta beceriksizce öpüyor. Ağzını benimkinin üzerine koyuyor, ardından da, daha önce kimselerin, hatta Jack Bell'in bile öpmediği gibi öpüyor beni. Filmlerdeki gibi, çekingen ve aşırı seksi bir öpücük bu.

Yalnızca birkaç saniye sürüyor, sonra da Lucas geri çekiliyor. Bense ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Zoe," diye fısıldıyor. "Hakkındaki her şeyi biliyorum. Uzun zaman önce öğrendim ama babam bilmiyor. Babamın ve annenin yanında kalmalıyız. Onları yalnız bırakmamalıyız, anlıyor musun? Yalnız kalmamalılar. Bir de, bu çok önemli, annene benim e-postamı okutmalısın."

"Ama Grace'e bakmamız gerek."

"Bu daha önemli. Gel..."

Merdivenlerden inmeye başlıyor ama sonra durup yeniden bana bakıyor çünkü ben hâlâ hiçbir şey anlamamış bir halde yukarıda duruyorum.

"Gelsene." Bana elini uzatıyor. Avucu açık, tutulmaya hazır.

"Onları neden yalnız bırakamazmışız?"

"Bırakamayız da ondan."

"Neden işte?"

Yüzündeki ifadeyi göremediğimden, yanıt vermeden önceki birkaç saniye içinde ne düşündüğünü bilmiyorum. "Babam bazen kabalaşabiliyor."

Ben de bunun üzerine ne söyleyeceğimi bilemediğimden, Lucas'ın elini tutup hafifçe sıkıyorum ve peşi sıra merdivenlerden iniyorum.

Annemle Chris'i mutfakta buluyoruz. Aralarında mutfak adası, karşılıklı duruyorlar. Chris sanki havaya kaldırmayı deneyecekmiş gibi ellerini granit tezgâha koymuş. Annem öteki tarafta, son hızla vızır vızır dönen doğrayıcının içine iri, beyaz ekmek parçaları tıkıştırıyor. Doğrayıcı da ekmekleri un ufak edip düzgün ekmek kırıntılarına çeviriyor.

Annem ağlamış. Rimeli biraz akmış.

Chris, "Sana Grace'e bakmanı söylemiştim sanırım," diyor Lucas ile bana.

Elbette artık ele ele değiliz. Mutfağa girmeden önce Lucas elimi bıraktı. Aramızda her zamanki gibi bir adam boyu mesafe var.

"Uyudu," diyorum.

"Nerede?" diye soruyor annem telaşla. Sanki Grace'i tek başına yatakta bırakacak kadar aptalmışım gibi.

"Beşiğe koydum. Sırtüstü. Çarşafı da yalnızca bacaklarına örttüm."

"Ay! Sıcaktan bunalabilir. Monitör nerede?"

Getirmeye gidiyorum. Dışarıdaki masanın üzerinde, henüz temizlenmemiş bruschetta enkazının arasında duruyor. Üzerindeki bir miktar domatesi silip sesini açıyorum. Grace'in sesi çıkmıyor. İçeri girince annem monitörü elimden alıyor. "Odası on dokuz derece," diyor Chris'e. "Sence üzerinde pike olması iyi mi?" Monitör Grace'in odası hakkında her şeyi söyler, bir tek Grace'i videoya almadığı kalır.

Chris yerinden kıpırdamıyor. Onunla göz göze gelmeye pek cesaret edemiyorum ama çenesini biraz oynattığını, dişlerini sıkıp gevşettiğini görebiliyorum.

"Bana bunu neden sorduğunu anlamıyorum sevgilim," diyor kaba bir sesle. "Çünkü bana kendin ve kızın hakkındaki gerçekleri anlatacak kadar bile saygı duymadığın ortada."

Annem doğrayıcının kapağını yavaşça kaldırıp ekmek kırıntılarını geniş, sığ bir tabağa boşaltıyor. Yavaş yavaş, çok derin bir nefes alıyor. Resmen kendine bir süre yetecek kadar havayı içine çekiyor, ardından da şişkin göğsünden nefes veriyor. O sırada da tavuk göğüslerini kaplamaya hazırlamak için ekmek kırıntılarını elinin kenarıyla ezerek düzeltiyor.

"Bak ne diyeceğim?" diyor. "Bence oturalım, bir şeyler yiyelim ve ailecek bu konuyu konuşalım. Zoe ile benim size söylemek istediğimiz bir şey var ama bunu her zaman yaptığımız gibi adamakıllı yapmak isterim."

"Bunun için biraz geç kalmadın mı?"

Annem sırtını esneterek buzdolabına gidiyor. Hangar gibi büyük dolabın paslanmaz çelik kapısını açıyor ve içinde on iki adet organik, serbest dolaşan tavuk yumurtası bulunan kutuyu çıkarıyor. Dudağı titreyerek mutfak adasına geri dönüyor. Dönünce de havaya kaldırdığı yumurta kutusunu şap diye sertçe tezgâha çarpıyor.

"Tabii, eğer..." diyor Chris'e, kelleşmiş fesleğen bitkisinin üzerinden bakarak; önündeki yumurta kutusu ezilmiş gibi görünüyor, her yanından yumurtaların beyazıyla sarısı akıyor. "Bu iki çocuk, yukarıdaki bebek ve birlikte kurduğumuz yaşam umurunda değilse. Tabii sen yaşamlarımızın böyle sonlanmasını istiyorsan!"

Kutunun kapağını açıyor. İçinde parçalanıp enkaza dönmüş, cıvık cıvık sekiz-dokuz yumurta var. Başımı çe-

virmek zorunda kalıyorum çünkü parçalanmış şeyler görmeye dayanamam.

"İstediğin bu mu?" diyor Chris'e. "Bu mu? Böyle mi olsun istiyorsun?"

Yumurtaların arasına daldırdığı elleriyle kırık kabuk parçalarını topluyor, ardından da cıvık cıvık yumurta damlayan parmaklarındaki kabukları Chris'e gösteriyor. Mide bulandırıcı. Damlalardan birkaçı annemin ipek gömleğine damlamış.

"Delirdin mi sen?" diye soruyor Chris. "Şu haline bir bak. Keçileri mi kaçırdın?"

Konuşmadan birbirlerine bakıyorlar. Sözsüz, hareketsiz bir savaşta gibiler.

Lucas öne çıkıp yumurta kutusunu kaldırmaya kalkışıyor ama kutuyu eline alır almaz Chris, "Elleme, bırak," deyince Lucas da bırakıyor. Ameliyat yapıyormuşçasına dikkatli hareketlerle kutuyu yeniden tezgâha, annemin önüne koyup geri çekiliyor.

Annem, "Delirmek mi? Sana delilik gibi mi geliyor bu?" diye soruyor.

Yiyeceklerin kırılıp dökülmesi, annemin delirdiğini düşündürtecek bir şey değildir çünkü kazadan önce, annemle babam kavga ederken böyle şeyler yaşanırdı. Yiyecekler fırlatılır, belki bir fincan kırılır, bağrışmalar duyulurdu. Ardından her şey biter, ortalık temizlenir, her şey normale dönerdi ve koltukta kucaklaşırlardı.

Malum olay dışında, yani Chris'in az sonra benimle ilgili her şeyi öğreneceği gerçeği dışında, beni şu an asıl korkutan şey annemin Chris'in yanında daha önce hiç böyle davranmamış olması. Uygun bir ortam bulunca annem oturur, kanatlarını da sımsıkı kapayıp derli toplu bir halde, neredeyse hiç dikkat çekmeden, sabırla, sancılar çekerek, Chris'e kanatlarını açıp güzelliğini göstereceği zamanı bek-

ler. O zaman gelince de hayranlık uyandıran, olağanüstü bir güzelliğe kavuşur. Ama yalnızca Chris annemi öyle görmek istediğinde. Bu kadar işte. Annem asla ama asla kontrolden çıkmaz. İkinci Şans Ailesi'nde işler böyle yürümez.

"Ben sana deliliğin ne olduğunu söyleyeyim," diyor annem. Şimdi elleri granit tezgâhta. Öne eğilmiş, doğruca Chris'in yüzüne bakıyor. Yağlı saç buklesi yeniden alnına düşmüş. Onun şimdiki halini bir kelebeğe benzetmek gerekse yaralı bir kelebek olduğu söylenebilir. Paramparça, işe yaramaz kanatlarıyla yerde daireler çizerek üzerine basıp sefaletine son verecek ayağı bekleyen bir kelebek.

"Delilik bu işte! Tüm bunlar delilik!" Havaya savurduğu kollarıyla teatral hareketler yapıyor.

Chris bir anneme bir bize baktıktan sonra gözlerini annemin önünde, granitin üzerinde duran kullanılmış boş şarap kadehine çeviriyor. Kadeh yumurta kutusuyla devrilmekten kıl payı kurtulmuş.

"Sarhoşsun sen Maria," diyor. "Hiç zarif değil."

"Ben sarhoş DEĞİLİM."

Chris hafifçe kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım gerçeği ikimiz de biliyoruz."

"Bana patronluk taslama!"

"Seni yukarıya götüreyim. Sabah konuşuruz."

Lucas, "Hayır!" diyerek hepimizin dikkatini çekiyor. "Tessa nerede?" diyor. "Yemek yemeyecek mi?"

Chris ile annem, sanki Lucas ile benim varlığımı ancak şimdi anımsamışlar gibi bir an bakakalıyorlar. Ardından annem, "Tessa birkaç dakikalığına dışarı çıktı ama evet, hadi yemek yiyelim," diyor. Koluyla alnını sildikten sonra, neden yapış yapış olduğunu anlayamıyormuş gibi ellerine bakıyor.

Chris'e, "Baba?" diyor Lucas. Chris ise dik dik anneme bakıyor.

"Çıkın," diyor bana ve Lucas'a. "Odadan çıkın. Hemen!"

Derken öyle bir bağırıyor ki ellerimle kulaklarımı kapamak zorunda kalıyorum. Sanki tüm dünyam kararıyor, gözlerim bir daha görmeyecek sanıyorum. Derken ağzımı açıyorum çünkü şu an aklıma çığlık atmaktan başka yapacak bir şey gelmiyor.

PAZAR GECESİ

Konserden sonra

TESSA

Marialara dönünce yine sokağa park ettikten sonra içeri giriyorum. İlk duyduğum bir çığlık oluyor. Uzun, tiz bir çığlık. Merdivenleri yıldırım hızıyla geçerek mutfağa giriyorum.

Çığlığı atan Zoe. Ellerini kulaklarına bastırmış, ağzını kocaman açmış, dayanılmaz bir şey olmuş gibi çığlık atıyor.

Mutfak adasında duran Maria, "Kes şunu Zoe! Yeter. Kes! Keser misin şunu?" diyor ama ben Zoe'ye sıkıca sarılana kadar sesini kesmiyor. Ben sarılınca bedeninin gevşediğini hissediyorum. Lucas endişeyle başımızda dikiliyor. Chris dehşete düşmüş.

Bir şeyler ters gitmiş, orası belli. Sanırım Chris, Maria'ya yaşananların hesabını sormuş. Maria perişan bir halde: Göz makyajı akmış, gömleği kirlenmiş, gözleri kızarmış, tezgâhın üzerinde de kırılmış yumurtalar var.

"Benimle gel tatlım," diyerek Zoe'yi kapıya götürüyorum. Ardından yukarıdaki salona çıkıyoruz. Salonun dekorasyonuna bakan, ailenin düzenli aralıklarla ikinci dereceden saraylıları ağırladığını sanır. Gerçi kim bilir? Belki

de ağırlıyorlardır. Zoe'yi oturtuyorum. Hava kucaklaşmalar için fazla sıcak gerçi ama yine de titremesi geçene kadar dakikalarca ona sarılıyorum.

Zoe'nin adam öldürmekten sabıkası var. Lafı dolandırmanın manası yok. Tom Barlow büyük olasılıkla bunu bir adım ileri götürerek Zoe'ye katil diyecektir ama o hâlâ benim yeğenim. Hâlâ yıllar önce, doğumundan birkaç saat sonra ziyaret ettiğim, dünyanın tüm potansiyelini içinde barındıran, karman çorman bir hurda parçasını andıran o bebek. Yürüme çağına gelince plaja götürdüğüm, birlikte kumdan kaleler yaptığımız, hayvanat bahçesine gittiğimizde papağanları beslemek isteyip de eline konmalarından korkunca cesaret verdiğim o kız çocuğu. İlk yerel piyano finalinde göz kamaştırıcı bir resital vermeyi başararak diplerine kadar yenmiş tırnaklarıma rağmen göğsümü kabarttığında, tezahüratlar eşliğinde alkışladığım o dokuz yaşındaki çocuk.

O benim sevdiğim, hep düşündüğüm, yakından ilgilendiğim çocuk.

O yüzden, ne suç işlerse işlesin Zoe'yi yine severim. Yaşamının bir gecesinde aptalca bir hata yaptı ve o hata da korkunç sonuçlar doğurdu fakat ben yeğenimi her zaman seveceğim. Birinin onu sevmesi gerek.

Maria da kızını seviyor, biliyorum ama birbirlerine yakınlıkları yüzünden Zoe'nin eylemlerinin yansıması Maria'nın yaşamını bir kere parçaladı ve şimdi yeniden parçalayabilir. Yani insan ne kadar severse sevsin, işler bazen karışabiliyor. Yaşamları, birbirlerini kolayca sevemeyecekleri kadar birbirine bağlı ama bence Zoe'nin temiz bir kalbi var. Yıllar önceki o kaza gecesi hakkında anlattıklarına inanıyorum ve birilerinin, onu kazadan önce sevdiği gibi sevmesini istiyorum. Bence bunu hak ediyor.

O yüzden, Zoe ile yakın ten temasımda dolayı iyice ısınan bedenim ter içinde kalırken, yeğenimin akan gözyaşlarını silerek ona sarılmaya devam ediyorum. Ne yaşanırsa yaşansın, hep yanında olacağımı fısıldıyorum kulağına. Onu daima seveceğimi fısıldıyorum. Zoe yeterince sakinleşince yatıp dinlenmesini söylüyorum ve aşağıda neler yaşandığını görmek için yeniden merdivenlerden iniyorum.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Tessa Teyzem aşağı inince ve oturma odasında bir kez daha tek başıma kalınca tüm yaşananları, özellikle de yine her şeyi nasıl berbat ettiğimi düşünüyorum çünkü öyle durup dururken çığlık atamazsınız.

"Çığlık atmak sana bir çıkış gibi görünebilir," demişti Jason. "Bir bakıma öyledir de ama duygularımızı yönlendirmenin başka yolları da vardır. Odadan çıkabiliriz, mola isteyebiliriz. Söylenenlerden rahatsızlık duyduğumuzu ve gerildiğimizi hareketlerimizle göstermek yerine ağzımızla söyleyebiliriz. Bu stratejiler bağırmaktan iyidir."

"Peki, kurt gibi uluyabilir miyiz?" diye sormuştum.

Jason gülümsemiş ama uzatmamıştı. Ben de uzatacağını sanmamıştım zaten. Onu güldürmek hoşuma gidiyordu yalnızca.

"Çığlık atmak yerine neler yapabilirsin, onu konuşalım," demiş, ardından nasıl işe yarar bir insan olunacağı hakkında vaaz vermeye başlamıştı.

Ne tuhaf... Islahevine girmeden önce kendimi işe yarar biri sanırdım ama orada öğütlerle öyle bir canınıza okuyorlardı ki ne kadar acayip biri olduğunuzu anlayıveriyordunuz.

Jack Bell'in partisine gittiğim gece kendimi acayip hissetmiyordum. Popüler insanların alanına adım atıyormuşum gibi hissediyordum.

Jack'le yatak odasında yaşadıklarımı, avukatım Sam'e ve mahkemede anlatmak zorunda kaldım ama asıl önemlisi, alkol seviyeleri ve (öğrenmek zorunda kaldığım yeni kelime) kusurluluk meselesiydi.

Partinin o kısmından benim için iyi bir şey çıkacağını sanmadığımı anımsıyorum.

O gece Jack yatak odasına koca bir bardak kolayla döndü. Ben yarım litrelik bardağı görüp aşırıya kaçtığını söyleyince de güldü.

Bardağı bana uzatınca büyük bir yudum aldım ve sırf Jack'i güldürmek için, gözlerim pörtleyip baloncuklar burnumu gıdıklayana kadar içtim.

"Hiçbir şeyi yarım yapmazsın, değil mi?" dedi.

"Diyet kola mı bu? Tuhaf bir tadı var."

"Nesin sen? Kola uzmanı mı? Evet, diyet kola. O yüzden tadı farklı. Başka bir tane getirmemi ister misin?"

"Hayır. İyidir. Sevdim."

Bana çok yakın oturup elini elimin üstüne koydu. Parmaklarını parmaklarımın arasına soktu.

"Seni hiç piyano çalarken dinlemedim. Bir gün dinlemeliyim." Ne diyeceğimi bilemedim. Piyano tanınmamı sağlasa da benim için her zaman özel bir şey olmuştur. Jack'in parmaklarımın üzerindeki parmaklarını görünce bir anda aklıma annemin eliyle parmaklarımı tuşların üzerinde koyup bastırdığı zamanlar geldi. O günlerde annemin elleri benimkilerden çok daha büyük, benim ellerimse bir oktava uzanamayacak kadar küçüktü.

Jack sessizliğimi nazlanmama, kur yapmama yordu. "Bir dahaki konserine gelirim belki," dedi. "En ön sırada otururum..." Üzerime eğilerek parmaklarını kulağımın al-

tından çeneme doğru götürdü. "Yoksa hoşuna gitmez mi?" İyice üzerime eğildi. Ağzını ağzıma koyup elini göğsüme indirdi.

Jack'i biraz ittim çünkü heyecanın yoğunluğu biraz korkmama sebep olmuştu, üstelik Jack benden hem yaşça büyük hem de iriydi.

"Duyduğuma göre cin gibi çalıyormuşsun. Sanki içine cin girmiş falan gibi."

Güldüm. "Bilmem," dedim ama bazen olabilir, diye geçirdim içimden. Kendimi müziğe kaptırdığım zamanlarda. İyi çalarken nasıl göründüğünüzü pek bilemezsiniz çünkü odaklanmak ve dinlemek her şeyden önemlidir.

Böyle şeyleri insanlara söyleseniz tuhaf bulurlar, o yüzden beceriksizliğimden kurtulmak için kolamdan biraz daha içtim, Jack de beni izledi. İçkisini bir dikişte içerken bile gözlerini benden ayırmadı.

"Sen ne içiyorsun?" diye sordum ona.

"*Cider*. Denemek ister misin? Sana da getirebilirim."

Başımı iki yana salladım.

"Tadı güzel," dedi ve kolamı elimden alıp komodinin üzerinde koydu. Kendi içkisini de benimkinin yanına bıraktıktan sonra üzerime çıkıp beni nazikçe yastıkların üzerine devirdi. Tam kulağıma bir şeyler fısıldamaya, hayalini kurduğum şeyleri söylemeye başlamıştı ki kapı çaldı.

"Şişt," dedi Jack.

"Zoe?" Kapıdaki Gull'dı.

"Bakmam gerek," dedim.

"Bakma," dedi bana. "Seni istiyorum."

Ama Gull'ı bir başına bırakamazdım; benim yapabileceğim bir şey değildi bu. Jack de bunu anladı. Öfkeyle homurdanarak dönüp sırtüstü yattı.

"Gull," dedim.

Kapıya gittim. Kilitliydi. Oysa kapıyı kilitlediğini hiç

fark etmemiştim ama anahtar üzerindeydi. Kapıyı açınca Gull'ı duvara yığılmış bir halde buldum.

"Nerelerdeydin?" dedi. "Seni hiçbir yerde bulamadım."

Yön duygusunu kaybetmiş gibiydi, dili de dolaşıyordu.

"Kusura bakma." Gull tüm ağırlığıyla üzerime abanıyordu. "Gull? Sen iyi misin?"

Gull yerlere kustu.

"Ha siktir!" dedi Jack. "Onu banyoya götür."

Gull'ı neredeyse yaka paça banyoya götürdü. Yanında oturup Gull'ın defalarca tuvalete kusmasını bekledim, Jack de yerleri temizlemeye gitti. Keşke kapıyı kilitleseymişim çünkü çok geçmeden Eva Bell ile en iyi arkadaşı Amelia Barlow, yüzlerinde küçümseme dolu bir ifadeyle, omuz omuza, kapının eşiğinde belirdiler.

"Siz kütüphanede kalmalıydınız kızlar," dedi. "Madem içkiyi kaldıramıyorsunuz."

Bir keresinde, Eva ile arkadaşlarının partilere giderken, orada yeterince alkol bulamazlarsa diye içkilerine katmak için bir şeyler aldıklarını duymuştum.

"Kapa çeneni," dedim ama pek içten değildim çünkü Gull'ın kusmaktan içi dışına çıkmış, ağlayacak raddeye gelmişti.

"Annem beni öldürecek," dedi. Ben de saçlarını toplayıp sırtına çektim.

"Bilmesine gerek yok."

"Eve gitmek istiyorum," dedi Gull. Tökezleyerek bana tutundu. "Eve gitmem gerek. Yarın benim doğum günüm."

"Sen ne içtin?" Saatin gece yarısını geçtiğini, şu an zaten doğum günü olduğunu söylemedim çünkü söylesem herhalde iyice üzülürdü.

"Biri içkime bir şey kattı. Yemin ederim, biri bir şey yaptı."

Partiye bisikletle gelmiştik, Gull'ın bisikletine ikimiz

binmiştik. Eve giden altı kilometrelik, çoğunlukla yokuş aşağı bir yol vardı. Dönüşte bisikletle birlikte yürümeyi planlamıştık ama artık yürüyemeyeceğimizi anlayabiliyordum. Gull bana tutunarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Yürümeyi başarabileceğini bile sanmıyordum.

Jack, "Sizi eve bırakabilirim," dedi. Sinirli bir hali vardı. Herhalde bu geceki planları arasında kusmuk temizlemek ve bebek bakıcılığı yapmak yoktu.

Amy, Gull'ın benim yanımda durduğu gibi Jack'in yanı başında durmuş bekliyordu. Tek fark, o bedenini Jack'e yaslamıştı. Jack'in söylediklerini duyunca Amy ile Eva'nın gözleri bir anda lazer gibi üzerime dikildiler. Amy çok sarhoş değildi, sarhoşsa bile saklamayı iyi beceriyordu.

"Sen kaç tane içtin?" diye sordu Jack'e. "Yürüyerek gitseler ya. Yakınlarda oturmuyor mu?"

Amy haklıydı. Gull'ın ailesinin Hartland'da küçük, modern bir evi vardı. Evde bulaşıklar hiç yıkanmaz, köpekler bile yerdeki yağ kalıntılarını yalama zahmetine girmezdi. Annesiyle babası tanıyabileceğiniz en sıcak insanlardı ama böyle şeyleri önemsemezlerdi. Gull'ı önemserlerdi. Kuruşuna kadar tüm paralarını Gull için harcarlardı. Tüm sevgileri, tüm emekleri kızları içindi.

"Kızımız rüzgâr gibi koşar," derdi babası. "Rüzgâr gibi." Babam da, "Babası da vaktiyle rüzgâr gibi koşardı, Gull babasına çekmiş," diye mırıldanırdı.

Gull'ın asıl adı Linda'ydı ama tam çocuk yapmaktan umudu kesmişken bebek sürprizi yaşayan ailesi, bebeğe Gull* demeye başlamıştı çünkü babası şöyle derdi: "Durmadan martı gibi ciyaklıyordu, başka ne ad verecektik?"

"Çok gülerdik," derdi babası. "Avaz avaz bir ciyaklayışı vardı. Duysan, çocuğu boğazlıyoruz, yemeğini vermiyoruz, hanımefendinin altını temizlemiyoruz sanırdın."

* (İng.) Martı. –*çn*

Gull insanların yaşadığı yeri bilmesini istemezdi çünkü o da benim gibi bursluydu. Jack ile Eva Bell, Amy Barlow ve okuldaki diğer çocukların evleri gibi büyük evlerimiz yoktu bizim. Normal evlerde yaşıyorduk. Etrafta çamur olurdu, eşyalarımız eskiydi, hayvanlar ateşin yanında yatarlardı, pencerelerimiz tek camlıydı.

"Burada kalamaz," dedi Jack. "Annemler sabaha gelecekler."

"Ben sarhoş değilim," dedim. "Bana bir araba ödünç verirseniz onu eve bırakabilirim."

"Sen araba kullanamazsın," dedi Amy.

"Babam bana kullanmayı öğretti."

Aniden Jack'in gözlerinde bir ifade belirdi. "Gull'ı eve bırakıp deniz fenerine gidebiliriz," dedi. "Hiç gittin mi?"

"Hayır," dedim ama aniden Jack'in gözündeki parıltıya kapıldım. "Ama gitmek isterim."

"Aptalca bir fikir Jack," dedi Amy. "Gull'ı evine bıraksın, sonra da arabayı geri getirsin. Kendi evine bisikletle gidebilir."

Jack, Amy'yi duymazlıktan geldi. "Harikadır," dedi. "Tepeye tırmanabilirsin. Bir yol biliyorum. Babamın arabasını alabiliriz."

Bir anda deniz fenerine gitme fikri aklıma giriverdi. O güçlü ışığın, aşağıdaki dalgalara vurduğunu düşününce kafamda etkili bir müzik duydum; klasik müzik kayalara vuran sular gibi yükseldi. Orada bir gemi enkazı bulunduğunu da biliyordum. Deniz çekildiğinde, korkunç bir ölümden geriye kalan turuncu bir iskelet gibi, taşlık kumsalda sere serpe uzanmış enkaz görünürdü.

"Sen de onlarla gitmelisin Amy," dedi Eva dili dolaşarak. Sarhoştu besbelli. "Jack piyanocuyla öpüşüp koklaşmasın. Kafası güzel, ne yapacağı belli olmaz."

"Kes sesini," dedi Jack.

Douglas adlı bir çocuk, Eva'nın arkasında belirdi. Ellerini kızın beline indirip başını ensesine koydu.

"Sen de geliyorsun öyleyse Eva?" dedi Amy.

"Jack giderse birinin kalıp kaleyi koruması gerek. Sen git, uslu durmasını sağla."

Eva, Douglas'a döndü. Çocuğun üzerine abanıyor gibiydi. Öyle uzun uzun, öyle şevkle öpüştüler ki çok utandım. O anda görünüşe göre, benim Gull'ı eve bırakmam kararlaştırılmıştı.

Gull'la yatağın üzerinde oturup Jack'in araba anahtarlarını getirmesini beklerken içkimi bitirdiğimi anımsıyorum. Bir kolumla Gull'a sarılmıştım, ötekindeyse yarım litrelik kola bardağını tutuyordum. Amy'nin, bizim yanımızda durmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı yeğlermiş ama başka çaresi kalmamış gibi ters ters baktığını anımsıyorum.

Gull'ın arabaya yürümesine ve binmesine yardım ettiğimi, motoru çalıştırdığımı anımsıyorum. Çiftlikte kullandığım kamyona hiç benzemeyen arabanın, güçlü motoruyla yağ gibi gittiğini anımsıyorum.

Ama anılarımı burada kesiyorum çünkü bu noktada acı verici kısım başlıyor.

Yeniden salonda bir başıma oturduğumu düşünüyorum. Acaba aşağı inip öyle bağırdığım için özür dilesem mi diye de düşünüyorum çünkü "özür dilemek her zaman iyidir ve gereklidir" ama annem ortalığı yatıştırmak için benim burada kalmamı istiyor olabilir.

Lucas takılıyor aklıma: beni öpüşü, hakkımda bildikleri. Nereden biliyor ki? Merak ediyorum. Şimdiye kadar neden söylemedi? E-postasını okumamı istediği geliyor aklıma yeniden. Telefonum nerede acaba diye düşünürken, koltuk minderlerinin altını eşeleyince buluyorum.

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Bideford'da, Zoe'nin davasını konuşmak için buluştuğumuz o sabah ayazında, Bay ve Bayan Guerin ile kızlarından yapmalarını istediğim seçim, zor bir seçimdi.

Zoe ilk duruşmada mahkemeye çıkıp suçunu kabul edebilirdi. Böylelikle pahalı bir dava süreci önleneceğinden mahkeme suçun kabul edilmesine iyi gözle bakardı. Büyük olasılıkla Zoe'ye asgari ceza uygulanırdı ama ıslahevine girmekten kaçmasına olanak yoktu.

Ya da Zoe ilk duruşmada "özel sebepler" ileri sürebilirdi. Yine arabayı sürdüğünü ve kazaya sebebiyet verdiğini kabul etmek zorunda kalırdı ama yargıçtan, sarhoşken bilerek araba kullanmakla suçlanıp suçlanamayacağına karar vermesini isteyebilirdi. Eğer Zoe'nin açıklamasını kabul edersek partide birinin, büyük olasılıkla birlikte takıldığı, kaza kurbanlarından Jack Bell'in, Zoe'nin içkisine alkol kattığı sonucu ortaya çıkıyordu. Mahkemede ispatlamak gerekirdi gerçi. Başlıca tanıklardan üçünün öldüğünü düşünürsek bu da hiç kolay olmayacaktı.

"Peki, öyle yapalım o halde," demişti Bay Guerin bu seçeneği duyunca. "Plan bu öyleyse."

Sistemle ilk kez karşılaşan insanlar, her zaman bir savunma oluşturmak isterler çünkü yaptıklarını savunmak, yarıktan sızan bir ışık; verdikleri zararı, hissettikleri suçluluğu, kendilerinin ve ailelerinin şerefine sürülecek lekeyi en aza indirmenin bir yolu gibi gelir.

Maria tuzakları görebiliyordu. "Peki ama bir dakika, ya ona inanmazlarsa?"

"Ama gerçek bu, öyle değil mi?" dedi kocası.

Maria bir şey söylemeden yanıt vermemi bekliyordu.

"Mahkeme bu savunmayı kabul etmezse Zoe suçunu kabul ettiği takdirde alacağı cezadan daha ağır bir ceza alabilir."

"Ama olay sırasında bilinci yerinde değilmiş, öyle değil mi?" dedi Bay Guerin. "Suçunu kabul etmesi demek, kızımızın tüm dünyaya o çocukları öldürdüğünü haykırması demek Maria."

Zoe sandalyesinde büzüldü.

Maria kocasını duymazlıktan geldi. "Bu bir kumar öyleyse." Bana söylüyordu.

"Kumar, evet."

"Yargıç iddiayı kabul ederse Zoe'nin, suçunu kabul ettiği takdirde alacağı cezadan daha az bir ceza alma şansı var mı?"

"Pek sanmıyorum."

"Ama vicdanımıza sığdıramayız," dedi Maria. "Aşağı yukarı aynı cezayı alsa da sarhoşluğunun farkında olmadığı, yaşananların normal bir kaza olduğu kanıtlanır hiç değilse."

Bana kalırsa, uçan kuştan medet umuyorlardı ama ailenin her şeyden medet umduğu aşikârdı.

Bay Guerin ayağa kalkmış, ofisimin su kenarına bakan penceresinin önünde duruyordu. O sabah deniz çekilmiş, teknelerin çoğu çamura saplanmıştı. Aile seçeneklerini

değerlendirirken basık, hareketsiz, gri gökyüzü sabırla olay yerinin üzerinde bekliyor, limanın karşısındaki manzarayı matlaştırıyordu. Aşağıda martılar, her gün yaptıkları gibi daireler çizerek gökyüzünde süzülüyorlardı.

Bay Guerin bize sırtını dönmüştü ama kararlı bir sesle konuşmaya başlayınca kafasında bir U dönüşü yaptığı anlaşıldı.

"Riski göze almaya değmez," dedi. "Ya inanmazlarsa?"

"Ben gerçeği söyleyeceğim," dedi Zoe.

"Sen adam öldürdün Zoe," dedi babası. "Sana kim inanır?"

Adamın sesindeki umutsuz teslimiyet ve bunun kızının üzerindeki etkisi bir yana, söylediklerinden etkilendim çünkü Philip Guerin tam da dünyanın bu kesiminde, jüride karşımıza çıkması beklenen türde bir adamdı ve Zoe'nin yargılanacağı çocuk mahkemesinde jüri olmayacağını bilsem de yargıçlar veya sulh hâkimleri de pekâlâ Bay Guerin'in görüşlerini paylaşabilirdi.

"İnanırlar." Maria'nın aniden dik kafalılığı tuttu. "Ona kılavuzluk edebiliriz. Haline üzülürler. Ayrıca o iyi bir tanık. Hem belki öteki çocuklardan birkaçını da tanık kürsüsüne çağırabiliriz."

"Hayır," dedi Bay Guerin. "Senin ona kılavuzluk etmenden bıktım Maria. Ona yeterince kılavuzluk ettin. Müzik bursu almasını sağlamasaydın şimdi bu hallere düşmezdik. Zoe devlet okuluna gidebilirdi pekâlâ. Devlet okulu bana uygun ama senin kızına uygun değil, ha? Eğer devlet okuluna gitseydi bunların hiçbiri yaşanmazdı. O kendini beğenmişlerin okuluna gidip de oradaki çocuklarla aşık atmaya kalkıştığı için geldi bunlar başımıza. Hayır. Ben bunu kabul etmiyorum. Suçunu kabul edecek, yaptığı şeyin sonuçlarına katlanacak ve bedelini ödeyecek. Belki o zaman biz de bir gün bağışlanırız."

"Sana katılmıyorum," dedi Maria. "Zoe'yi düşün. Bizi düşün!"

"Ben Zoe'yi düşünüyorum. Öteki aileleri de düşünüyorum. Ben Matt'le birlikte büyüdüm." Sesi boğuklaştı. Söylediği adı tanıdım. Zoe'nin arkadaşı Gull'ın babasıydı.

"Biliyorum," dedi Maria.

"Matt ile Sue'yu mahkemelerde süründüremem."

"Zoe'ye adını temizlemesi için bir şans vermeliyiz."

"Hayır! Gull onların tek çocuğuydu, sen de biliyorsun."

"Başka ailelerin duygularını düşüneceğim diye Zoe'nin geleceğini tehlikeye atamam."

"Bazen ne taş yürekli oluyorsun Maria. Artık Zoe'nin geleceği mi kaldı?"

Araya girip Zoe'yi savunmak istedim ama Maria da ayağa kalkmıştı; ikisi de Zoe'nin varlığını unutmuş gibiydi.

"Kızını korumanın nesi taş yüreklilik oluyormuş?" Maria alçak sesle konuşuyordu ama sesinde tedirgin edici bir hararet vardı.

"Peki ya bu savunma onu koruyamazsa? Ya her şey ters gider de Zoe suçunu kabul ettiği takdirde alacağı cezadan fazlasını yatmak zorunda kalırsa?"

Masanın iki tarafında karşılıklı duruyorlardı ama Bay Guerin şimdi sırtını pencereye döndüğü için yüzündeki ifade pek görünmüyordu.

"Zoe," dedim çünkü artık ortalığı yatıştırmanın zamanı gelmişti. Bir de bu iki yetişkine, çocuklarının onları dinlediğini anımsatmak istiyordum. "Vereceğin kararın önemini anlıyor musun?"

"Ben hapse girmek istemiyorum ama diğer aileleri de kötü duruma düşürmek istemem," dedi. "Suçluyum derim."

Maria nefesini sertçe içine çekerken Bay Guerin masanın öbür tarafından gelip elini Zoe'nin omzuna koydu.

Kuruyup nasır tutmuş, kocaman, kırmızı elleri vardı. Zoe bu ellerin yanında iyice küçük, iyice kırılgan görünüyordu.

"Aferin kızım," dedi babası.

Ama Maria ve endişeyle annesini izleyen Zoe'ye bakınca kararın henüz verilmediğini anladım.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

TESSA

Yeniden aşağı inince mutfakta kimseyi bulamıyorum. Mutfak adasının üzerindeki ezilmiş yumurta kutusu öylece duruyor. Kutudan akanlar granit tezgâhın kenarından altın rengi yer döşemesine damlıyor.

Dışarı çıkıyorum. Lucas ile babası yüzme havuzunun bir kenarında duruyorlar, yüzlerine mavili sarılı ışıklar vuruyor. Kız kardeşimse atlama tahtasının kenarında oturuyor, ayak parmakları suyun içinde.

Maria'nın kazadan sonra yaşadığı çöküntü yavaş yavaş gelişti. Zoe'nin hüküm giyip ıslahevine götürülmesiyle başladı. Maria'nın artık bir amacı kalmamıştı. Mahkeme sürecini ve mahkemeden önceki ayları geçirmesini sağlayan adrenalinin yerinde yeller esiyordu. O zamana kadar tüm detaylarla yakından ilgilenmiş, Sam'le ve Zoe'nin diğer hukuki danışmanlarıyla birlikte hareket etmiş, savunma stratejilerini tartışmıştı. Adrenalinden güç alıyordu. Kilo kaybetmişti. Düştükleri güçlü görüş ayrılıkları dolayısıyla kocasını da kaybetmiş sayılırdı ama yine de tüm dikkatini davaya vermişti. Kaplan gibi bir anne olmayı sürdürüyordu.

Ama Zoe'nin içeri atılmasının dakikasında Maria mücadeleyi bıraktı çünkü bir anda yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Elinde yalnızca boş bir çiftlik evi, başka odada uyuyan bir koca ve kocasıyla ne zaman aynı odada bulunsalar, avare avare yanlarında oturup bir ona bir kocasına bakan sessizlik kalmıştı.

"Philip durumu kaldıramadı," demişti bana Maria. "Utanç duyuyor. Kızını yüzüstü bıraktığını hissediyor, bir aile kurmayı başaramadığını hissediyor."

Haklıydı sanırım. Philip Guerin, gidişat iyiyken kızına düşkün bir babaydı ama yaşadığı hiçbir şey Philip Guerin'i, Zoe'nin yaptığı şeye hazırlamamıştı, Maria işleri ele alınca da Philip Guerin geri çekilip içine kapanmıştı. Böyle yapmasının nedeni, çocuğu ölen aileler gibi onun da yıllar yılı o toplumda kök salmış olmasıydı muhtemelen. Belki de bu yüzden, o üç genç çocuğun ölümü Maria'dan çok onu etkiledi. Ya da Maria'dan daha zayıftı. Nedeni ne olursa olsun, Philip Guerin'in mücadele etmedeki yetersizliği sarsıcıydı. Maria'nın bana yakın oturup, Zoe'yle yeni bir başlangıç yapmak için Bristol'a taşınmasına bile karşı çıkmadı.

Gecenin boğucu havasında, atlama tahtasının ucunda oturan Maria eteğini kalçasına kadar çekmiş. Ayakkabıları havuzun kenarında çıkarılmış, biri yan dönmüş. Çıplak bacakları incecik. Ayak tırnaklarında kızıl-siyah ojeler var.

Beni görünce, neredeyse tanınmayacak kadar gergin bir sesle bana sesleniyor.

"Böylece," diyor, "kocama üvey kızı Zoe'nin başından geçenleri anlattım. Zoe'nin bir suçtan hüküm giydiğini anlattım. Ne oldu biliyor musun Tess? Sanırım bizi terk edecek."

Chris bana dönüyor.

"Sarhoş," diyor. "Aklını kaçırmış. Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramıyorum."

Ben havuzun kenarında yürümeye başlıyorum, Maria'ysa ayağa kalkmaya çalışıyor. Maria'nın nasıl böyle çabucak kafayı bulduğunu pek anlayamıyorum çünkü hesaplarıma göre ben yalnızca kırk beş dakikalığına, taş çatlasa bir saatliğine evden ayrıldım. Gerçi belki, söylediği gibi sarhoş değildir gerçekten.

"Yanıma yaklaşmayın!" diye bağırıyor. "Kimse yanıma gelmesin!"

Güleceğim geliyor çünkü atlama tahtası hiç de yüksek değil, oysa Maria'nın ses tonu öyle tehditkâr ki duyan da onu Avon Gorge'un metrelerce yukarısındaki Clifton Asma Köprüsü'nün kenarında durmuş, sendeliyor sanır. Ama ben gülmüyorum çünkü Maria kırık bir oyuncak bebeğe benziyor. Chris'se çaresiz görünüyor, ben de onların bu geceyi atlatmalarına yardım etmekten başka bir şey istemiyorum. Bu geceyi bir atlatsalar, hâlâ birlikte bir gelecekleri olduğunu anlayacaklarını umuyorum.

"Maria," diyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkıyor, üst bacaklarını sıkıca saran eteği yüzünden yalpalıyor. "Yanıma yaklaşmayın!" diye yineliyor.

Ben de yolun yarısında duruveriyorum. Acaba Chris dengesizliği sarhoşluk mu sanıyor diye düşünüyorum. Acaba olayın gerçek açıklaması bu mu? Acaba yıllar yılı biriken korku zirveye ulaştı da şimdi Maria'nın akıl sağlığını bozmak üzere mi? Grace'e hamile kalınca Maria için endişelenmiş, her şeye baştan başlamaya dayanamayabileceğini düşünmüştüm. Oysa Maria, Bayan Christopher Kennedy, Zoe'nin annesi, Lucas'ın üvey annesi rollerine kolayca alıştığı gibi bunun da kolayca üstesinden gelmişti. Şimdiyse acaba her şey, derinlere indiğini bildiğim o yaraları kapayan bir yara bandı mıydı diye düşünüyorum.

Chris, "Maria, in oradan lütfen. Hadi konuşalım, yemek yiyelim. Öyle istiyordun ya," diyor.

"Hayır," diyor Maria, "çünkü yumurtalar kırıldı, artık ekmek kırıntılarını ete yapıştıramam." Hali içler acısı. Bana bakıyor. "Özür dilerim, Tessa."

"Önemli değil," diyorum. "Ne önemi var. Saçmalama."

Gömleğindeki lekeyi fark eden Maria, şimdi tahtanın üzerinde sendeleyerek lekeyi gördüğü yeri çitiliyor. İşe yaramayınca da gömleğinin düğmelerini çözüyor.

"Tanrı aşkına Maria!" Chris'in sesi havuzun çevresinde yankılanıyor. "Ne yapıyorsun?"

Lucas başını öte yana çeviriyor çünkü biz daha ne olup bittiğini anlamadan gömleğini çıkaran Maria altında eteği, üzerinde göğüslerini dik ve dolgun tutan dantelli sütyeniyle kalakalıyor. Vücudu sımsıkı. Sanırım o sütyen, benim üzerimdeki tüm kıyafetlerden daha pahalıya patlamıştır.

"Ay, özür dilerim!" diye bağırıyor Chris'e. "Kusursuz biri olmadığım için çok özür dilerim."

Chris havuzun çevresinden dolanarak Maria'ya doğru yürüyor.

"Ne yapıyorsun?" diyen Maria, Chris'i kışkırtacak sözler söylüyor. "Beni azarlamaya mı geliyorsun? Uslu durmamı mı söyleyeceksin? Hiçbir işe yaramadığımı mı söyleyeceksin?"

Chris, ne yapacağını kestiremez bir halde atlama tahtasının ucunda duruyor.

"Maria!" diyorum. "Tanrı aşkına."

Maria'ysa bir anda acıklı, olağandışı bir hareketle arkasını dönüp burnunu kapayarak sırtüstü suya atlıyor. Biz de bir-iki saniyeliğine sıçrayan suların dinmesini bekliyoruz ve Maria'nın suyun dibine çöktüğünü, gözleri kapalı bir şekilde orada bir-iki saniye durduğunu görüyoruz.

Maria'yı Lucas çıkarıyor. Giysileriyle suya atlayıp Maria'yı yüzeye çekiyor. Birlikte havuzun kenarına yüzüyorlar; ardından Lucas, Maria'nın merdivenden çıkmasına izin veriyor. Maria nefes nefese kalmış, öksürüp duruyor ama ikisi sudan çıkana kadar Chris içeri giriyor. Arkasını dönüp uzaklaşıyor, Maria'yla uğraşamayacak kadar bezmiş görünüyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan ıslak Maria'yı Lucas'tan devralıp çocuğu üzerini değişsin diye içeri gönderiyorum çünkü hem Lucas'ın üzerine kuru bir şeyler giymesi gerek hem de benim Maria'nın ıslak eteğini çıkarmam gerek ve Maria'nın daha fazla rezil olmasını istemiyorum.

Dakikalar önce Zoe'yi tuttuğum gibi şimdi de Maria'yı tutuyorum. Maria'yı ikna edip ıslak giysilerini çıkarmaya çalışırken Chris yeniden ortaya çıkıyor. Elinde geniş bir havlu ile Maria için getirdiği giysiler var. Havluyu tutup açınca Maria bir süre havluya baktıktan sonra yavaşça Chris'e doğru yürüyerek havluyu üzerine sarmasına izin veriyor.

Chris havluya sardığı Maria'yı kollarında sımsıkı tutuyor. Maria'nın ıslak eteğinin suları foşur foşur bacaklarından süzülüyor. Maria titriyor.

"Maria," diyor Chris. "Maria'm benim. Gel hadi. Seni duşa sokalım."

Maria başını kaldırıp Chris'in yüzüne baktıktan sonra başıyla onaylıyor. "Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Hadi konuşalım." Maria gözlerini kapayıp Chris'e yaslanıyor.

"Bence sen şimdi en iyisi evine git," diyor bana Chris. "Biz iyiyiz. Her şey düzelecek."

"Emin misin?" diyorum. Maria'nın onayını almak istiyorum ama titreye titreye Chris'e sokulan Maria, kocasının

bedeninin sıcaklığını arıyor çünkü hava hafiften esmeye başlamış.

"Ben onunla ilgilenirim," diyor Chris. "Sen ne dersin tatlım? Tess gitsin mi?"

Chris parmağıyla nazikçe çenesini kaldırınca Maria ona bakarak başıyla onaylıyor. Umutlu ama kararsız bir gülümsemesi var. Havuza düşen kâğıt mendil gibi parçalara ayrılacak sanki. Bir süre suyun üstünde durduktan sonra, yumuşacık girdaba kapılıp ağır ağır parçalanacak.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Telefonumu çıkarınca PANOP uygulamasından yeni bir bildirim geldiğini görüyorum. Şöyle yazıyor:

> Böyle bir şeyi saklayabileceğini nasıl düşünebildin?
>
> Ben en başından beri biliyordum.

Okur okumaz, mesajları Lucas'ın gönderdiğini anlıyorum, başka kim gönderebilir ki? Mesajları Lucas gönderiyor. Söylediği gibi, uzun bir süredir de gerçeği biliyor, üstelik bildiğini benden sakladı. Bir bakıma içim rahatlıyor çünkü mesajları gönderen kişi eskiden tanıdığım biri değil ama bir bakıma da korkutucu.

Ben de mesaja yanıt verme hakkını kendimde görüyorum:

> Nereden biliyorsun?

Nasıl öğrendiğini, konuyla ilgili ne düşündüğünü merak ediyorum çünkü sorma şansı bulamadım. Beni neden

öptüğünü merak ediyorum. Gerçek bir öpücük müydü? Yoksa yalnızca bir katili öpmenin nasıl hissettireceğini mi merak etmişti? İşin aslı çoğu genç böyle şeylerden heyecan duyar. Gerçi ben Lucas'ın öyle biri olduğunu sanmıyorum ama kimse hakkında kesin konuşamazsınız.

Ayrıca benimle iletişim kurmak için neden PANOP'u kullandığını da merak ediyorum çünkü korkunç bir şey, son derece tüyler ürpertici ama Lucas tam bir bilgisayar kurdudur, o yüzden benim hakkımda bir şeyler öğrenmiş olması sanırım pek şaşırtıcı değil. PANOP'u kapayıp gelen kutumu açıyorum çünkü aklım hâlâ Lucas'ın e-postasında. E-postayı buluyorum ama nedense yeniden telefonuma indirmem gerektiği için hemen okuyamıyorum. Telefonum beni hep böyle yüzüstü bırakır, sürekli güncelleme yapılmasını ister.

Beklerken, hızlanıp sığlaşan nefes alıp verişlerimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Kafamı dağıtmak için telefonumu kontrol edince Lucas'ın e-postasının yanı sıra yirmi kadar okunmamış e-postam olduğunu fark ediyorum. Hiçbiri de şahsi e-posta değil.

Katya'nın hareketlerini haber veren bir Facebook bildirimi ilgimi çekiyor yalnızca. Bize ilk geldiğinde, insanın bacaklarına sürünen bir kedi gibi oldukça sokulgan davranmış, Facebook'ta birbirimizi eklememizi istemişti. Ardından benim sosyal açıdan en alt tabakadan olduğumu, ne internette ne gerçek hayatta doğru dürüst arkadaşım bulunduğunu öğrenmişti. Katya ile Facebook'ta arkadaşlık etmek demek, onun değişen profil fotoğrafını görebilmek demektir. Hatta şimdi de değiştirmiş. Az önce, geçen hafta koyduğu, dudakları büzülmüş, vamp Kardashian pozunu değiştirmiş, yerine Barney Scott ile birlikte bir resmini koymuş. Burun deliklerini, alınlarını, güneş gözlüklerini, dişlerini ve çenelerini görünce yüreğime bir ağırlık çöküyor

çünkü tam da gençlerden beklendiği gibi seksi, eğlenceli ve havalı görünüyorlar.

Benim mahkemede çekilmiş fotoğraflarım internette yok, basında adımın bildirilmesi veya fotoğrafımın yayınlaması yasaklanmıştı. Bu da, annemin zamanında dediği gibi bir lütuftu.

Şu an internette yalnızca, annemin benim profilimi yönetmek için açtığı bir web sitesindeki fotoğraflarım var. O fotoğraflarda da, üzerimde hep bir konser kıyafetiyle derli toplu görünüyorum. Sarhoş, kafayı bulmuş, seksi veya güneş gözlüklü fotoğrafım yok. Dilim pop şarkıcıları gibi edepsizce dışarı çıkmıyor. İnternetteki fotoğraflarımda görülebilecek yegâne aksesuarım parlak, gümüş bir kupadır. Onu da çok geçmeden annem elimden kapacak, götürüp altına adımı kazıtacaktı, tıpkı sabıka kaydım gibi, ömür boyu silinmesin diye.

Birinin geldiğini işitiyorum. İkişer ikişer basamakları çıkan Chris, oturma odasının kapısının önünden geçip birinci kata çıkıyor. "Şişt," demek istiyorum. "Bebeği uyandıracaksın." Ama asla cesaret edemem. Bu sözler aklıma geliyor çünkü annemle Chris sürekli bana ve Lucas'a böyle söylerler. Bir şeyi bin kere söyleyince de artık sonsuza dek aklınızda kalır. Dudaklarımı oynatarak sessizce o sözleri söylemekle yetiniyorum. Çok geçmeden yeniden görünen Chris elinde bir tomar eşyayla aşağı iniyor. Bana bakmıyor, izlediğimin farkında değil. Neler döndüğünü merak ediyorum.

Gerçi sanırım merdivenlerden uzak durmam en iyisi çünkü bu gece her şeyi berbat ediyorum. O yüzden Facebook'la ilgili e-postayı kapayıp yeniden Lucas'ınkine dönüyorum.

Eklenti öyle yavaş yükleniyor ki inanılmaz canım sıkılıyor. E-postanın başlığını düşününce kalp atışlarım biraz

hızlanıyor çünkü şimdi "Bildiklerim" başlığının neye gönderme yaptığını ve senaryonun bizim şimdiki yaşamımızı anlatıp anlatmayacağını merak ediyorum. Acaba senaryo annesinden söz ettikten sonra, Lucas'ın hakkımdaki gerçekleri nasıl öğrendiğini mi söyleyecek bana? Zihnimden derin bir nefes alıyorum çünkü insanların bana düşmanlık beslemesinden çekinmişimdir. Şimdi acaba Lucas da mı bana düşmanlık besliyor diye merak ediyorum çünkü sizi öpen insanlar bile, hatta sizi şehvetle öpmüş olsa bile size düşmanlık besleyebilirler.

"Karışık bir mesele," demişti Jason bir keresinde bana. Jack Bell'le yaşadıklarımı konuşuyorduk. "Çünkü insanların sevgi ve nefret duygularını nasıl kolayca karıştırabildiğini bir bilsen şaşarsın. Sen olanaksız sanırsın ama olur çünkü ikisi de güçlü ve zaman zaman korkutucu duygulardır."

Jason'a hak vermek zorunda kalmıştım çünkü kimseye söz etmemişsem de kazanın hemen öncesinde, onlar ölmeden hemen önce neler yaşandığını çok net anımsıyordum.

Tartışıyorduk. Arabayı aşırı yavaş kullanıyordum, yani gerçekten aşırı yavaş gidiyordum çünkü yollar buz kaplıydı. Ben de arabayı idare etmekte hâlâ zorlanıyordum. Dikiz aynasından Gull'ın başının düşüp kalktığını görebiliyordum. Jack'se, "Hadi! Deniz fenerine şimdi gidelim, hep birlikte. Sen onunla ilgilenirsin Amy. Sorun olmaz, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedim. "Gull'ı eve götürmem gerekiyor."

Bir anda kendimi bir garip hissettim. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Önümdeki yolsa başka bir âlemdi sanki, rüzgârda dalgalanan bir kurdeleye benziyordu. Gözlerimi kırpıştırınca yol düzeldi. İlerideki ışıklarda uçları buzlanmış çitleri görebiliyordum. O köşeyi dönünce, de-

niz fenerine giden kavşaktan hemen sonra Gull'ların evine giden cadde vardı.

Ben direksiyonu dikkatle, iki elim ve on parmağımla kavrayınca Amy arka koltuktan, "Tanrı aşkına Zoe," dedi. "Kız gibi araba kullanıyorsun."

"O zaten kız," dedi Jack. "İyi gidiyor." Ama ardından bana eğilip kulağıma fısıldadı. "Gerçi hızını birazcık artırabilirsin."

Jack araba teybini açıp hoparlörler patlayana kadar müziğin sesini yükseltti: "*Highway to Hell,* AC/DC," diyerek ağzı kulaklarında bana gülümsedi. Gülümsemesi öyle hoşuma gidiyordu ki. Arabada bangır bangır müzik çalarken, pedala birazcık bastım. Jack arka koltuğa bir bakış attı. "Gull uyuyor," dedi. "Hadi ya! Deniz fenerine gidelim."

"Hayır, olmaz," dedim. "Gull'ı eve götürmeliyiz. Aslında ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum." Gerçekten de yön duygumu kaybetmiş gibiydim. Kendimi tuhaf ve kararsız hissediyordum çünkü iki yanımızdaki çitler bir anda yabancı gelmeye başlamıştı, nerede olduğumuzu kestiremiyordum.

"Sakinleş yahu," dedi Jack. Müziğin ritmine göre bacaklarına vuruyordu. "Deniz fenerinin orası nasıl güzeldir, inanamazsın. Çok samimi söylüyorum."

Derken Amy konuştu. "Onunla orada ne yapmayı planlıyorsun ki Jack? Alt tarafı acınası bir sürtük o, biliyorsun."

Söylediklerini öyle açık seçik duydum ki ona yanıt vermek için bir saniyeliğe arkamı döndüm; söylediği şey sayesinde bana PANOP mesajları gönderen orospunun kendisi olduğunu kanıtladığını söyleyecektim ama tam o sırada Jack, "Zoe! Sapağı kaçırıyorsun," deyince deniz fenerine giden sapağı görmek için yeniden önüme döndüm ama yanlışlıkla gaza basınca araba bir anda ileri atıldı.

Jack direksiyonu Gull'ların evinden deniz feneri yönüne kırmak için uzandı ve saniyenin milyonda biri kadar bir süre geçmeden her şey karardı. Gerisini anımsamıyorum. Uyandığımda birileri ambulans çağırıyordu ve yaşamımın öbür yarısı başlamıştı.

Ben tüm yaşananları yavaş çekim bir film gibi gözümün önüne getirip, eklentinin volkanik küllerin altında kalarak ölmek kadar acı verici bir yavaşlıkta yüklenmesini beklerken Tessa yukarı geliyor.

"Selam," diyor. "Annen havuza girdi. Şimdi iyi ama saat geç olduğu için akşam yemeği yemeyeceğiz, ben de eve gidiyorum."

"Annem yüzmek mi istedi?"

"Hayır, kazara oldu sayılır."

Annem de benim gibi sakardır ama sanırım sakarlığı bu gece tavan yapmış. Jason olsa öyle derdi.

"Gitmen mi gerekiyor?" diye soruyorum.

Gitmesini istemiyorum. Hiç istemiyorum. Son günlerde Tessa Teyzemi en yakın arkadaşım gibi görüyorum, üstelik sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Gelip gece bizde kalmak ister misin?" diyor.

İsterim elbette; gerçekten çok ama çok isterim ama annemin bana burada ihtiyaç duyabileceğini biliyorum ve olası bir tartışma veya "konuşma" durumunda annemi yalnız bırakmak istemem, o yüzden, "Ben iyiyim. Kalsam iyi olur," diyorum.

Teyzem bana yeniden sarılıyor. Sıcaklığını, sevecenliğini hissediyorum. Bana her zamanki gibi sarılırken sırtımı da sıvazlıyor. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Yalnızca bir tane.

"Seni sabah ararım," diyor. "Güçlü ol kelebeğim. Üzülecek bir şey yok. Hiçbir şey yok. Bunu unutma. Sen yap-

tıklarının cezasını çektin, kendine bir yaşam kurmak senin de hakkın."

Ağır perdelerden birinin arkasında durup ön pencereden, çakıl taşlarına basa basa garaj yolunda yürüyen teyzemi izliyorum. Son bir kez eve bakmak için döndükten sonra gözden kayboluyor.

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Zoe suçunu kabul etmedi. Babasının isteklerine karşın, annesinin kılavuzluğunda suçlamayı reddetti ve özel sebepler savunmasını tercih etti. Alışılmadık bir savunmaydı bu. Aileyi de defalarca uyarmıştım ama başlarda başarı kazanabilirmişiz gibi görünüyordu.

Zoe kürsüye çıktı ve o gece yaşananları anlatırken oldukça iyi bir görünüm sergiledi. Büyük pişmanlık duyduğunu gösterdi. Arabayı kullanmayı kabul etmekle hata ettiğini kabullendi ama sarhoşluğunun bilincinde olmadığı konusunda yargıca güvence verdi. Partiye geldiğinde bir *Spritzer* içtiğini kabul etti ama sonrasında yalnızca kola istediği konusunda diretti ve duruma bakıldığında, içkisine alkol katıldığı yargısına vardığını yineledi.

Ancak Jack Bell'in ikiz kız kardeşi Eva Bell ile savcılık makamının bir tanığı kürsüye çıkınca kazanma şansımız varsa bile hiç kalmadı.

Savcılık makamı, Zoe'nin bilerek aşırı miktarda alkol aldığına tanıklık etmesi için Eva Bell'i çağırdı. Zaten Eva Bell'den daha başarılı bir tanık bulunamazdı.

Mahkeme salonunda Zoe'nin yaşı dolayısıyla çok az

sayıda insan vardı. Biz de kaza yeri, arabanın durumu ve kandaki alkol seviyesi hakkında uzmanların ifadesini dinlemek için bir haftadır mahkeme salonuna geliyorduk, bu yüzden kovuşturmaların yarattığı gerilimin-yerini kısmen can sıkıntısı almıştı. Mahkeme salonunun duvarları tahta şeritlerle kaplıydı, içeri doğal ışık girmiyordu, dolayısıyla hepimiz sanki bir haftadır yerin altına gömülmüş gibiydik. Zoe annesinin duruşmalara katılmasını kabul etmiş ama babasının gelmesini istememişti çünkü baştan suçu kabul etmesini isteyen babasının sözünü dinlemediği için utanıyordu. Eğer suçu baştan kabul etseydi, mahkemeye gidilmeyecekti.

Eva Bell annesiyle gelmişti. Ayrı bir bekleme salonundan mahkeme salonuna getirildiler. Zoe ile annesinin bekleme salonu başka bir yerdeydi. Çirkin olayları en aza indirmek için adliye iki tarafa da ayrı bekleme salonu hizmeti sunuyordu. Eva Bell ile annesi, savcının karşısındaki bir sırada tek başlarına oturdular.

Zoe'nin bir işkenceci gibi betimlediği Eva Bell tam tersine ağırbaşlı, akıllı bir görünüm sergiledi ama hepsinden de çok, inanılmaz üzgün görünüyordu. Kızı tanıklık ederken annesi duyulur bir sesle hıçkırıyordu. Eva, Zoe'ye bir kez bile bakmadı.

Ne yazık ki şansımıza savcı çocuklarınızın vaftiz annesi olmasını isteyeceğiniz tipte bir kadındı. Eva'yı nazikçe sorgulayarak bizi mahvedecek sorular sordu.

"Kardeşin Jack, Zoe için içecek bir şeyler almaya geldiğinde sen de orada mıydın?"

"Evet, oradaydım."

"Gördüğün kadarıyla Jack içeceğe alkol kattı mı?"

"İçeceği bardağa ben koydum, yani Jack'in bir şey katmadığını biliyorum."

"İçeceği şişeden mi koydun?"

"Evet ama şişeyi ilk ben açtım."

"İçeceğin içine alkol katıldığını düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Evet. Jack'in, takıldıkları odaya bardakla birlikte girdiğini gördüm. Eğer Jack bardağa bir şey katmışsa onun önünde katması gerekmiştir."

Bu ifade karşısında Zoe'nin yüzündeki paniği gördüm ve sakinliğini korumasını istedim. Mahkemeye anlattığı öykünün seyri, Eva'nın ifadesiyle doğrudan çelişiyordu.

"Peki, Zoe'nin o akşam daha önce bir şeyler içtiğini gördün mü?"

"Evet."

"Ne içiyordu?"

Burada Eva soğukkanlılığı elden bırakır gibi oldu ama yargıç durumu pekâlâ kızın acısına yorabilirdi.

"İçki içiyordu," dedi Eva. "Votka kola."

"Ona sen mi hazırladın?"

"Hayır. Kendisi hazırladı. Votkayı da bol koydu."

"Peki, bardağını yeniden doldurduğunu gördün mü?"

Yanıt vermeden önce dudaklarını büzdü. "Evet, gördüm." Maria, tüm mahkeme salonunun duyabileceği bir sesle, nefesini sertçe içine çekti.

Savcılığın işi henüz bitmemişti üstelik. Eva ile Amelia'nın bir kız arkadaşları da aynı şeye tanıklık edince iddiaya karşı çıkmak için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı. Onların sözüne karşı Zoe'nin sözü vardı ama onlar çoğunluktaydı.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

TESSA

Arabama binip Maria ile Chris'in evinden uzaklaşınca kendimi bitmiş tükenmiş hissediyorum. Saat gecenin on biri. Yatağıma girmek istiyorum. Beni beklemediği umuduyla, Sam'e bir mesaj göndererek eve gidip uyumam gerektiği için gelemeyeceğimi söylüyorum. Aslında kararlaştırılmış bir planımız yoktu ama konsere yalnız gittiğimi ve sonrasında ona uğrama fırsatı bulabileceğimi biliyordu, o yüzden en azından gelemeyeceğimi haber verme nezaketini göstermem gerektiğini düşünüyorum.

Sam'le görüşünce kendimi hep suçlu hissediyorum; benim için kolay olmuyor ama sürekli Sam'e gitmekten de kendimi alamıyorum çünkü Richard'ı sevmeme rağmen neşesiz varlığından usandım.

Richard'ın moralini düzeltmek için elimizden geleni yaptık: ilaç tedavisi, terapi seansları, tatiller, hobiler, farklı bir beslenme düzeni, egzersizler ve daha neler neler. Bunların farklı kombinasyonlarını da denedik ama sonunda hiçbiri bir işe yaramadı.

Richard'ın daimi yoldaşı bunalımıdır. İlişkilerinin yoğun mayasını da alkolle kabartır. Richard'ın yaşamında

artık bir rolüm varsa, o da Richard bunalımıyla pençeleşirken yaşamını sürdürmesini sağlamaktır. Böyle yapıyorum çünkü bir gün depresyondan çıkacağını umuyorum. Eğer hiç çıkmazsa kötü bir karar vermişim demektir. Bağımlılığı karşısmda yenik düşerim. İronik bir durum aslında. Ne de olsa iyileştirmek ve düzeltmek benim işim.

Eve gitmeye çekiniyorum. Her gün ayaklarım geri geri gidiyor. Kocamın monoton umutsuzluğundan, renkli ne varsa hepsini solduruşundan çekiniyorum. Bir fincan sıcak çaydan veya dalından koparılmış bir nane yaprağının kokusundan keyif almayı bile beceremememesinden çekiniyorum. Duygularına anlayış gösteriyorum çünkü depresyon nedir bilirim ya da en azından bildiğimi sanıyorum ama bedenimin son hücresine kadar, depresyonundan da çekiniyorum.

İşte o yüzden, Chris'le tanıştığında Maria için sevinçten havalara uçtum. Chris'le tanışana kadar Maria da Zoe'yle uğraşmaktan, Devon'daki çiftlikte kurduğu dünyayı kaybetmenin şokundan bunalımın pençesine düşmüştü. Çiftçi ailelerinin patlamalar yaşamadığını sanırsınız, en azından ben öyle sanırdım. Yaşam biçimlerinin sürekliliği, bizlerin aldığı kararlardan daha istikrarlı kararlar aldıklarını düşündürtür dışarıdan bakıldığında. Ama yanılmışım anlaşılan. O yüzden Maria, Chris ile tanışınca ve aralarında bir ilişki başlayınca hem Maria için hem de Zoe için çok sevindim. Hatta açıkçası, inanılmaz derecede rahatladım da.

Richard, kafasındaki karanlığı bir parça ışıkla delecek o şeyi henüz bulamadı. Doğrusunu söylemem gerekirse, kafasına o karanlığın neden çöktüğünü de bilmiyorum. İşinde hayal kırıklığı yaşadı kuşkusuz. Departmanında politik davranmayı hiçbir zaman başaramadığı için, Richard'ın atanması gereken, prestijli bir göreve onun yerine bir baş-

kasını atadılar ama başkaları ruhsal bir çöküntünün pençesine düşmeden böyle şeyleri atlatırlar.

Acaba çocuğumuzun olmayışı, Richard'ı bir mutluluk kaynağından yoksun mu bıraktı diye düşünüyorum bazen. Baba olmak, evliliğimizin ilk yıllarında işinde coşkuyla çalışan, gezmeyi seven, evimizi dekore eden, bahçemize özenle bitkiler diken, yazın açan çiçekleri ve gün ışığını düşleyen Richard'ı kurtarır mıydı acaba? Bir fark yaratır mıydı? Yoksa ben tüm zamanımı kafası karışık yavrumuza, babasının neden bugün yatağından çıkmadığını veya neden Noel'de bile gülümsemediğini açıklamakla mı geçirirdim?

Gerçeği asla öğrenemeyeceğim. Bir neden bulmaya çalışırken, acaba mı diye düşüneceğim yalnızca. Ben tek başıma Richard'ı şimdiye bağlamaya yetemiyorum; o yüzden elbette bunu bir aile olarak başarabilir miydik diye düşünüyorum.

Öyle çok acaba var ki kafamda... Zoe'nin de aklında bir sürü acaba vardır kuşkusuz. Acaba o gece arabaya binmeseydi ne olurdu? Acaba o partiye gitmeseydi ne olurdu? Dava süresince Zoe avukatlar, mahkeme evrakları ve polis tutanakları ortasında kalmışken beni en çok etkileyen, onun davası karşısında her başın eğilmesiydi. Sam de aynı şeyi söylerdi. Polisin yeğenime ne kadar yumuşak davrandığını, herkesin onun talihsiz durumundan etkilendiğini anlatırdı.

O zamanlar Maria da acaba şöyle olsaydı, ne olurdu diye geçirmiştir içinden. Acaba itibarını kurtarmaya çalışmasaydı ne olurdu? Acaba ilk duruşmada suçu kabul etseydi ne olurdu? Acaba...

Arabayı evimin garaj yoluna park ediyorum. Eve girdiğimde çıt çıkmıyor, yalnızca üst katın sahanlığında bir lamba yanıyor.

Richard yatak odamızda sırtüstü yatmış, uyuyor. Uyurken de gürültülü ve düzenli biçimde horluyor. Yatak odasında şişe yok ama Richard'ın gardırobunun altındaki karanlık, dar bölgeye sıkıştırılmış bir tane buluyorum. Şişenin ağzı hâlâ ıslak, taze şarap kokuyor. Yüreğim daralıyor çünkü Richard herhalde yatakta sızmadan önce şişeyi buraya sıkıştırıvermiş. Mesanesi de doludur büyük olasılıkla ama bunu fark edemeyecek kadar sarhoştur. İçimi çekiyorum çünkü bu yüzden onu uyandırmak zorunda kalacağım.

Richard'ı çişini yapmaya göndereyim diye, onu uyanıklığı andıran bir bilinç durumuna getirene kadar bir on dakika harcıyorum. Sonuçta başarıyor. Sahanlıktan sarhoşlar gibi ki zaten sarhoş, sallana sallana geçiyor. Fiziksel hareketleri ne kadar beceriksizceyse, konuşurken dili de öyle dolaşıyor. Laflar ağzından paldır küldür çıkıyor. İşini bitirince, yeniden az önceki gibi yatağa yatıp sızıyor. Bense Richard'ı koridorda yürütmekten, ne yapacağını tane tane anlatmaktan ve bu kadar ileri gidince hep yaptığı, oysa ikimizin de bildiği üzere, bir kere yatay pozisyona geçince hiçbir yere varmayacak şehvet girişimlerini bastırmaya çalışmaktan ağrıyan kollarım ve küt küt atan kalbimle kalakalıyorum.

Aşağıda, Richard'ın lazanyayı ısıtıp yerken batırdığı ortalığı temizliyorum ve gecenin boğucu havasında ardına kadar açık bıraktığı arka kapıyı kilitliyorum.

Ardından, artık ovularak iş yerimdeki ameliyathanem kadar temizlenmiş olan mutfak masasına oturup Richard'la sabah yapacağımız konuşmayı düşünüyorum. İkimizin de replikleri ezbere bildiği aynı konuşma hep. Rehabilitasyona gitmekten konuşulacak. Ben gitmesini ne kadar istediğimi söyleyeceğim, o da gerek duymadığını çünkü kendi başına düzelebileceğini hissettiğini söyleyecek. Bunu, ayrı-

ca Tom Barlow'u ve Maria'nın bu gece Chris'e açıklaması gereken onca şeyi düşününce bunalıyorum. İçime bir yalnızlık duygusu çöreklenivеriyor, birkaç dakika ağlıyorum hatta. Aniden uykunun değil, bir dostun özlemini çekiyorum ve yapmamam gerekeni yapıyorum: Sam'e telefon açıyorum.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Tessa gittikten kısa bir süre sonra uzanıp telefonumun ekranına, bir türlü yüklenmeyen PDF dosyasına bakarken Lucas salona geliyor. Hep birlikte Chris'in çalışma odasında toplanıp konuşacağımızı söylüyor. Üstünü değiştirmiş, saçları da ıslak.

Benimle ilgili gerçeği nereden biliyorsun? demeye çalışıyorum ama parmağını dudaklarına götürüyor.

Beni ayağa kaldırmak için uzattığı elini tutunca elektrik çarpıyor. Acaba artık Lucas benim arkadaşım mı, yoksa erkek arkadaşım mı ya da ikisi de değil mi diye merak ediyorum ama sormaya cesaret edemiyorum. Zaten şimdi sırası da değil.

Islahevinde anneme söz edemediğim birtakım arkadaşlıklar kurdum. Hatta o arkadaşlıklardan İkinci Şans Ailesi'nde kimseye söz edemem. Islahevinde arkadaşlık kurmak kimi zaman okuldakinden kolaydı. Sonuçta oradaki insanlarla ortak noktanız suç işlemiş olmanızdı. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, üstelik işleri her zaman kolaylaştırmazdı ama Jason'ın dediği gibi gerçekten de "şartları eşitlerdi."

Islahevindeki arkadaşlarım: Connor (defalarca haneye tecavüz) ile Ellie (müessir fiil, üç yumrukta kendinizden geçersiniz). Jason'ın "döner kapı vakaları" dediklerindendi.

"Sen döner kapı vakası kategorisine *girmiyorsun*," derdi. "O ka-te-go-ri-de de-ğil-sin." Anlatmaya çalıştığı şeyi anlamam için her heceyi vurgulardı. Jason'ın, bir şey anlatmak için kelime oyunlarından başka kullanacak bir şeyi olmazdı pek. Bir de gözünüzün içine bakardı. PowerPoint sunumları ona göre değildi. Pencereleri parmaklıklı ve kapısı kurşungeçirmez camla kaplı bir odada yalnızca ikimiz olurduk, bir de yere sabitlenmiş bir masa ile iki sandalye.

Benim üzerimde, yeşil eşofman takımından oluşan güzelim ıslahevi giysim, Jason'ın üzerindeyse kot pantolonla tişört olurdu ama mevsimlerden kışsa, dışarıdaki dikenli telleri bile örten incecik kar tabakaları, sert rüzgârlarla usulcacık girdaplar çizerek dağılıp binanın tüm çatlaklarına ve gediklerine saçılmaktaysa o zaman başka. O zaman Jason tişörtünün üzerine kısa kollu bir kazak giyerdi. Doğrusunu söylemem gerekirse, bu haliyle de evde sessiz bir gece geçiren, doksanlı yılların hüzünlü pop yıldızlarına benzerdi.

Havanın soğuduğu ilk gece, Ellie "S********n kaloriferini yakın," diye bağırdı tüm gece. "S********n sıcaklığını yükseltin. S********n a****ları, g*tüm dondu burada." Ağzı öyle bozuktu ki yüzüm kızarırdı.

O gece bir metalin kenarıyla kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak düzenli aralıklarla kapısına da vurdu. Ellerimle kulaklarımı sıkıca kapamak zorunda kalmıştım. Teneke bir fincanla kapıya vurursanız bir hayli gürültü çıkarabilirsiniz. Ertesi gün bize fazladan battaniye verdiler. Üzerlerinde "Dartmoor Hapishanesi" yazan o ince, gri battaniyelerin altında daha önce kimlerin yattığını merak ettim. Acaba

sürekli dönüp dolaşıp yine hapishaneye düşen, döner kapı vakaları mıydı? Hapishaneye girmek için on sekiz yaşına basmanız yeterliydi.

Jason'a göre benim döner kapı vakası kategorisine girmememin nedeni ailemdi. Yani, benim dışarı çıkınca bir şansım vardı. Jason'a göre annem benim için yeni bir başlangıç yapmaya, bana yardım etmeye kararlıydı. Bir yeteneğim de vardı üstelik. Öyle derdi. Müziğim vardı. Annem Jason'a her şeyi anlatmış, sonra da ikisi benim durumumu düzeltmenin daha iyi bir yolunun bulunamayacağında anlaşmışlardı. Döner kapı vakalarının şansı yoktu. Onlar suistimal, mahrumiyet ve ihmal dolu yaşamlarına geri dönecekler, farkına bile varmadan yeni bir suç işleyip kendilerini yeniden mahkeme salonunda bulacaklardı. Aileleriyse, eğer boy gösterme zahmetine girerlerse, yaşananların kaçınılmazlığından boğulmuş bir halde, boş bakışlarla olan biteni izleyeceklerdi.

Hep birlikte Chris'in odasında toplandığımızda Lucas'ın dosyası hâlâ yüklenmemiş halde. Yüzde altmış beşi inmiş ve beş dakikası kalmış. Sanırım modem Chris'in çalışma odasında bulunduğundan içeriye girince yükleme hızı biraz artmıştır ama odaya girdiğimizde tüm bunları unutuyorum.

Burası normalde girdiğim bir yer değil. Çalışma odası Chris'in tapınağıdır. "Sohbet" etmeleri gerektiğinde Lucas'la burada konuşur. Lucas içeri girerken hiç mutlu görünmez. Annem arada sırada girer ama genelde yalnızca Chris'e bir şeyler getirmek için: bir fincan çay veya kahve ya da saat altıyı geçtiyse bir kadeh Tom Collins. Ben bir-iki kere girdim. Buraya girince genelde Chris'in masasının arkasındaki duvarda asılı duran çerçeveye bakarım. Yaklaşık otuz santimetre boyundaki siyah çerçevenin tam ortasında, siyah bir zeminin üzerine yapıştırılmış bir çip

vardır. Chris'in icat ettiği o çip zenginliğinin de nedenidir. Chris çipi yaptığında Midas gibiydi: Çip dokunduğu her şeyi altına çeviriyordu.

Gerçi çalışma odasına bakınca böyle düşünmezsiniz çünkü oda oldukça sade döşenmiştir. Annem burayı dekore etmek ister hep. Hatta zaman zaman eve kumaş örnekleri getirir. Koltuğu veya perdeleri için yeni kumaşlar önerir ama Chris her zaman reddeder. Odadaki koltuk, çipi icat ettiği günlerde iş yerindeki ofisinde bulunan koltuktur. Chris "duygusal bir adam olmadığını" ama "o koltuğu atmaya kıyamadığını" söyler. Chris'in şans koltuğudur o.

Bunu anlıyorum çünkü benim de ilk piyano yarışmamda taktığım bir şans kurdelem var. Artık takmıyorum çünkü imajım değişti ama bir yarışma veya konser öncesinde hâlâ kurdelemin varlığını duyumsarım. Bu geceki konserden önce de dokunmuştum, pek yararı olmadı gerçi. Kurdelem siyah kadifeden, hiçbir şeye benzemez. Artık uçları biraz yıprandı ama bana şans getirdiğini hissederim hâlâ.

Kıdemli koltuğun yanında iki de berjer var. Chris'i o koltukları almaya annem ikna etmişti. Odası bir Ikea sergisiymiş gibi görünmeden de evdeki ofisinde görüşmeler yapabilmesi gerektiğini söylemişti. Kıdemli koltuğun karşısındaki duvarın önünde Chris'in uzun, büyük masası, masanın dört bir yanında da bilgisayar programlama ve benzer şeyler hakkında tonlarca kitabın bulunduğu raflar var. O kitapların arasında Chris'in yazığı üç kitap bulunuyor.

Chris çok ama çok akıllıdır. Annem Chris'le ilk randevusundan geldiğinde bana böyle söylemişti. Ayrıca temel seviyede genetik bilginiz varsa, Lucas'ın da büyük olasılıkla babasına çektiğini anlarsınız. Lucas bir keresinde annesinin de akıllı olduğunu söylemişti ama ölmeden gösterme

şansı bulamamış. Aslında Lucas'la bu konuyu pek konuşamıyordum çünkü aklıma hep Gull geliyordu.

"Standartların üstünde potansiyele sahip bir öğrenci," demişti savcı kapanış konuşmasında Gull'dan söz ederken. "Açamadan kesilen bir çiçek." Sözlerini biraz aşırı bulmuştum ama böyle bir şeye dikkat çekemezdim kesinlikle. Gerçi bence Gull, hakkında söylenenleri duysaydı burnundan nefes vererek gülerdi. Böyle şeyler duyunca, sabah ayazı yemiş taylar gibi burnundan nefes vererek gülerdi hep.

Önce ben oturuyorum. Koltuğa geçiyorum ama minderler geriye kayınca, annemin "edepli" diyeceği bir duruş sergilemek için minderlerin kenarına tünemem gerekiyor. Bacak bacak üstüne atmadan, ayak bileklerimi kavuşturmaya dikkat ediyorum. Elbisemin eteğini de çekerek bacaklarımı örtebildiğim kadar örtüyorum. Ne yazık ki eteğini çekince bu sefer de elbisemin üstü aşağı iniyor, ben de üstümü başımı toparlayabildiğim kadar toparlayabilmek için kıpırdanıyorum. Bu sırada Chris'in asık bir suratla bana baktığını anlayabiliyorum.

Lucas berjerlerden birine oturuyor. Yerine yerleşirken Chris'e benzediğini düşünüyorum. Genelde onları pek birbirlerine benzetmem. Lucas'ın dış görünüşü büyük ölçüde annesine çekmiş, orası açık. Evimizde, Lucas'ın odası dışında hiçbir yerde annesinin fotoğrafı yok ama Lucas'ın odasına girdiğimde birbirlerine ne kadar benzediklerini anlamıştım.

Chris'in elinde Grace'in interkomu var. İnterkomu masaya bırakırken bilgisayarının faresini dürtünce büyük ekran hayata dönüyor. Süper yüksek çözünürlüklü, donmuş ekranda Lucas ile benim kilisede piyano başında otururken çekilmiş bir resmimiz var. Lucas kameraya doğru bakıyor, bense piyanonun üzerine eğilmiş çalıyorum. Ellerim

bir sonraki notanın üzerinde, saçlarımın uçları da tuşları süpürüyor.

Fonda Tom Barlow var, daha doğrusu sırtı. Lucas'ın baktığı da o.

Her şey o an başlıyor. Fotoğrafı görünce, odaya giren annemin nefesi kesiliyor.

PAZARTESİ SABAHI

SAM

Yargıç, Zoe'nin özel sebepler savunmasını kabul etmedi.

Zoe'nin aleyhine karar verdi çünkü Zoe'nin o gece içtiği miktara dikkat ettiğine inanmadı. Zoe'nin ne kadar bilinçli bir kişi ve iyi bir öğrenci olduğunu, önceki gün bir piyano yarışmasına girdiğini anlattıksa da fayda etmedi. Belki yargıcı zaten ikna edemeyecektik ama Eva Bell ile arkadaşının tanıklığı, Jack Bell'in Zoe'nin içkisine alkol kattığı şeklindeki iddiamızla çelişmesi Zoe'nin sırtına bıçağı sapladı, üstüne bir de çevirdi.

Mahkeme salonunda yargıç konuşurken Zoe ayağa kalktı.

"Kanımca," dedi okuma gözlüğünün üzerinden bakarak, "parti gecesi henüz on dört yaşında olduğuna göre, araba kullanacağını düşünerek içtiklerinin miktarına dikkat etmene gerek yoktu çünkü senin motorlu taşıt kullanman zaten yasal değildi. O akşam özgürce içki içtiğin ve gerçekte ne kadar içtiğini bilmediğin kanısındayım. O yüzden, üzülerek vardığım kanıya göre, ne kadar içtiğini bilmesen bile o arabayı süremeyecek kadar alkol aldığını biliyordun."

Yargıç, Zoe'nin on sekiz ay hapsine ve talimine karar verdi. Yani, dokuz ay yatacaktı. Koşulları düşününce bence çok kötü değildi ama ailesi, Zoe'nin istemeden sarhoş olduğu için kazaya yol açtığını kanıtlama mutluluğuna asla erişemeyecekti.

Zoe'nin annesiyle vedalaşmamız sessiz ve acılıydı. Tessa da oradaydı çünkü dışarıda, perişan bir halde yan yana durduklarını anımsıyorum. Zoe'nin o gün başka destekçisi yoktu.

Davayı kafamdan atmam biraz zaman aldı. Bir bakıma başarısızlığa uğradığımı hissediyordum çünkü acaba ilk duruşmada suçunu kabul etmesi konusunda ısrar etmem gerekir miydi diye düşünüyordum. Belki o zaman daha hafif bir ceza alabilirdi. Sonuçta, hukuki bir kumar oynamış ve kaybetmiştik. Bedelini de Zoe ödüyordu. Acaba her şeye karşın, en azından doğruyu söylediği için mutluluk duyuyor mudur diye merak ediyordum. Yoksa pişman mıydı ya da daha kötüsü içerlemiş miydi acaba?

Ancak iki yıl sonra, ben ceza avukatlığı deneyimimi arttırmak için Bristol'a taşındıktan sonra tesadüfen Tessa'yla karşılaştım. Birbirimizi derhal tanıdık ve sonraki hafta da kahve içmek için buluştuk. Sonra olaylar gelişti. Sonuçta dün geceye kadar geldik.

Şimdi Tessa'nın, arabasıyla apartmanımın önündeki pazartesi sabah trafiğine girişini izliyorum. Kız kardeşinin neden ve nasıl öldüğünü öğrenmeye gidiyor. Bense işlerin nasıl böyle arapsaçına döndüğünü düşünüyorum.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Tuhaftır ki her şey iyi gidiyor ama Lucas'a bakan hayatta inanmaz çünkü konuşma boyunca, televizyondaki gündüz kuşağı dramlarında, ameliyat masasında bekleyen bir adamınki gibi yüzü.

Annem ekranda hareketsiz duran Tom Barlow'u, beni ve Lucas'ı görmenin şokunu atlatınca, bence şartlar düşünüldüğünde oldukça etkileyici bir biçimde kontrolü ele alıyor.

Annem aşağı indiğinde üzerinde normal İkinci Şans Ailesi giysileri yok. Bir taytla bol bir tişört girmiş. Belki o yüzden biraz rahatlıyorum çünkü eskiden, o olay yaşanmadan önce, babamla birlikteyken giyindiği gibi giyinmiş: Hâlâ güzel, hâlâ alımlı ama biraz daha gündelik. Yüzünden makyajını silmiş, saçlarını da arkasından toplamış. Tişörtünün kısa, yumuşak kolları içinde annemin kolları incecik ve narin görünüyor. Yüzünde fondöten yokken gözlerinin altındaki koyu halkalar küçük morluklara benziyor. Annemin çok yorgun olduğunu anlıyorum.

Chris kapının önünde duran anneme, sandalyelere ve kıdemli koltuğa doğru gelmesini işaret ediyor. Annemin

benim yanıma oturacağını sanıyorum ama oturmuyor. Lucas'ın karşısındaki berjere oturuyor, Chris'e de koltuktaki boş yer kalıyor. Chris oturunca ağırlığıyla koltuğun minderleri çöküveriyor. Bense dizlerimin ve omuzlarımın çıplaklığını iyiden iyiye hissediyorum.

"Dik otur Zoe." Annemin ilk lafı bu oluyor. Kızarmış gözlerinde anlamdan yoksun, esrarengiz bir bakışla bana bakıyor. Kazadan sonra uzunca bir süre böyle bakmıştı. "Kamburunu çıkarıyorsun."

Annemin lafının üzerine Lucas'ın da duruşunu düzelttiğini fark ediyorum ama annem farkında değil. Türünün yeryüzündeki son örneği bir hayvanmış gibi tüm varlığıyla Chris'e odaklanıyor.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim," diyor. "Zoe ile size açıklamamız gereken bir şeyler var. İkinize de bir açıklama borçluyuz. Dinlediğiniz için minnettarım..." Annem acı bakışlarla yutkununca gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor ama aldırış etmiyor. Benim de ağlayasım geliyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Annem farkında değil gerçi. Baston yutmuş gibi dimdik oturuyor, gözlerini de Chris'e dikmiş. Bir keresinde Chris'in anneme, gözlerinin güzel olduğunu söylediğini duymuştum.

Chris şairane betimlemeler yapmaz. Annem dekorasyonla ilgili bir seçim yapmasını istediğinde, "Ben alt tarafı bir bilgisayar uzmanıyım!" der bazen. "Yaratıcı olan sensin." Yani "güzel" kelimesi Chris için herhalde esnek bir sıfattı. Betimlemesine şunları da ekleyebilirim: Annemin berrak gözleri, buz mavisidir. Gözünün içi açık maviyken kenarları biraz daha koyudur. Yakından bakarsanız irislerinden birinde, davetsiz bir misafiri andıran kahverengi lekeyi görebilirsiniz.

Annem Chris ile Lucas'a kazayı, benim nasıl gözden

düştüğümü, mahkemede neler anlattığımızı en ince ayrıntısına kadar açıklıyor. Annemin anlattığı versiyonda, kötü olduğu kadar da iyiyim. Annem öykünün, arabayı kullanmakla doğru şeyi yaptığımı düşündüğüm versiyonunu anlatıyor. Yani, gerçek versiyonunu.

Annem bitirince Chris ayağa kalkıyor. Annem konuşurken o ağzını açmadı. Bilgisayar ekranında donakalmış kilise resmi, Munch'ın sessiz çığlık tablosuna benziyor. Chris yanından geçerken annem elini tutmaya çalışıyor ama yetişemiyor. Ardından, bana bakmadan ellerini kucağında kavuşturup bekliyor, ben de annemi taklit ediyorum.

Odada yanan ışıklara bakıyorum çünkü odanın geri kalanı karanlık. Chris'in masa lambası, masanın üzerine yorgun, sarı bir ışık halkası yansıtıyor. Yanan meşale biçimi verilmiş, cam duvar ışıkları ve Chris'in meşhur, çerçeveli bilgisayar çipini aydınlatan ampul de yanıyor. Işıkların arasındaysa kasvet var.

"Maria," diyor Chris. "Anlatmana sevindim. Teşekkür ederim."

Annemin dudakları ağzının içinde kayboluyor. Yanaklarından süzülen yaşların hızı artıyor. Chris bana bakmıyor. Anneme de bakmıyor. Büyülenmiş gibi bilgisayar ekranına bakıyor. Öne eğilip fareyi kullanarak oynat düğmesine basınca video oynamaya başlıyor.

"Bu ne maskaralık!" diye bağırıyor Tom Barlow. "Maskaralık."

Ekrandaki görüntümde, sonunda Tom Barlow'u fark ediyorum. Adama bakakalıyorum, ardından ayağa kalkıyorum. Bacağımı piyanoya çarpıp koşarak kareden çıkıyorum. Masallarda kurttan kaçan kıza benziyorum. Lucas öylece bakakalıyor, ardından ön tarafta ayağa kalkan annem dönüp, "Bay Barlow, Tom..." diyor. Derken Chris durdur düğmesine basıyor.

"Yalnızca," diyor Chris, "bana *iki kez* yalan söylemeni kabullenmek güç geliyor."

Terapi konuşması bu, şu "kabullenmek güç" meselesi. Yeterince terapiye girdiğim için duyar duymaz tanırım. "Duygularını söylemek, göstermekten iyidir." Islahevinde hafta sonlarımı öfke nöbetleri ve hıçkırıklara boğularak geçirince pazartesi toplantımızda Jason sabırla aynı şeyi yinelerdi. "O zaman insanlar sana dokunup elleri yanmış gibi hissedeceklerine, duygularınla baş etmende sana yardım edebilirler."

Chris durmadan konuşuyor. Chris'in sesi bir kedi olsaydı, tüylerini sessizce kabartarak, gözlerini kırpmadan, aralıksız adımlarla anneme doğru yürürdü diye düşünüyorum.

"Bana Zoe'nin geçmişi hakkında yalan söyledin ama sanırım bunu anlayabilirim, herhalde anlayabilirim. Zoe'yle yaşadıklarınız belli ki... Tamam, şimdi tarif edecek sözcükler aklıma gelmiyor. Bana anlatmalıydınız ama neden anlatmadığınızı anlıyorum. Aslında yalan söylemekten çok, saklamış oldunuz. Benim asıl anlayamadığım, suratıma bir tokat yemişim gibi hissettiren şey, bana bugün o adamı tanımıyorum diyerek yalan söylemen. Bu tam anlamıyla bir yalandı ve yalan konusundaki hislerimi biliyorsun. İşte ben bunu kabullenmeyi çok güç buluyorum."

"Özür dilerim," diyor annem. Ayağa kalkıp Chris'e doğru yürüyor.

"Adam benim evime geliyor!" diyor Chris. "Zıvanadan çıkmış. Tek başına dolaşacak halde değil ve bu eve eliyor!"

"Sana hiç bir zaman yalan söylemek istemedim."

"Yalan konusundaki hislerimi biliyorsun. Böyle bir şeyin benim evimde yaşanmaması gerektiğini biliyorsun."

"Bizim evimiz," diyorum. Bilmiyorum neden. Öylece çıkıveriyor ağzımdan çünkü Chris iki kere "benim" evim

deyince dayanamıyorum ama düşüncemi kendime saklamam gerekirdi.

"Sen! Sen bu işe karışma." Annemi izlediğinden bana bakmıyor. Gözlerini annemin gözlerinden ayırmadan, kolunu yana açıp parmağını bana uzatıyor.

Annem doğruca Chris'in karşısında dikiliyor. Çıplak ayaklarıyla, Chris'in karşısında normalden daha ufak tefek görünüyor. Kolunu Chris'in beline dolayıp başını göğsüne yaslıyor. Chris karşılık veremeyecek kadar kızdığından havada kalan kolları, annemle arasındaki mesafeyi koruyor. Annem başını kaldırıp Chris'e öyle bir bakıyor ki sanki yüzünü Chris'in ışığında yıkamaya çalışan bir ricacıya benziyor. "Çok ama çok özür dilerim," diyor. "Panikledim. Sana güvenmem gerekirdi. Aptallık ettim, güvenemedim."

Annem, iki eli birbirine değinceye kadar onun beline sarılınca Chris'in bedeninin biraz yumuşadığını görebiliyorum. Biraz şaşırıyorum. Yanımdaki Lucas da annemlere bakıyor ama gözlerimi ona çevirdiğimi fark edince bana kısa bir bakış atıyor. Acaba benim de Lucas üzerinde öyle bir gücüm var mı, yoksa kontrol onda mı diye merak ediyorum.

Chris annemin kollarını çözüp ellerini ellerinin arasına alıyor, birlikte dua edeceklermiş gibi bir halleri var.

"Yağmur yağacak," diyor. Hakkı var. Ben de açık camı tıngırdatan, sert ve serin esintinin farkına varıyorum aniden. Dışarıda yaprakların kıpırdadığını duyabiliyoruz. "Hadi, ortalığı toplayıp yatalım."

"Chris..." Annemin sesinde içimi parçalayan bir çaresizlik var, işlerin gidişatını anlayamadığını fark ediyorum.

Annemin çaresizliğini Chris de duyuyor. "Konuşuruz," diyor. "Yukarıda." Annemin saçını kulağının arkasına itiyor.

"Burada konuşalım," diyor Lucas. "Hep birlikte."

Chris, Lucas'a bakıyor. "Sanırım şu noktada Maria ile baş başa konuşmamız gereken bir şey bu."

Chris'e hak veriyorum. Lucas'ın onları yalnız bırakmamızı istemediğini biliyorum ama nedenini anlamıyorum. Anneme bir şans vermek için, "Ben ortalığı toplarım," diyorum ve yağmur pencere pervazına vurmaya başlarken ayağa kalkıyorum.

"Ben hallederim, siz yatmaya gidin," diyorum.

Kapının eşiğine varınca dönüp ayakta duran annemle Chris'e bakıyorum bir anlığına ve "Özür dilerim anne, özür dilerim Chris," diyorum.

PAZAR GECESİ

Konserden sonra

TESSA

Mutfak dolaplarımın altındaki floresanlardan birinin ışığı gidip geliyor. Değiştirmek gerek.

Sam telefonuna yanıt vermeyince bir mesaj bırakıp gelip gelemeyeceğimi soruyorum. Acaba uyumuş mudur diye de düşünüyorum. Rahatsız ettiysem diye özür diliyorum. Sam ile birbirimize kibar davranırız ama yalnızca formaliteden değil. Sanırım birbirimizi kaybetmekten korkuyoruz.

Telefonumu mutfak masasında bırakıp ekranın kararmasını izliyorum. Kaslarımı kerpeten gibi sıkan gerginliği azaltmak için omuzlarımı geriye doğru döndürüyorum.

Oda çok havasız, Richard'ın lazanyasının kokusu hâlâ gitmemiş. Öyle iç bayıltıcı kokuyor ki sanki koku gırtlağıma yapışacakmış gibi hissediyorum. Bir bardak alıp lavabonun musluğunu açıyorum. Sıcak su yerini soğuk suya bırakana kadar bekledikten sonra bardağımı doldurup bir dikişte içiyorum. Bahçemizdeki karanlığa bakıp Richard'ın uçtaki kulübesini görünce sabah onu orada nasıl bulduğumu anımsıyorum.

Bristol'daki sokakların ve evlerin, pazar akşamlarını normal, huzurlu geçiren insanlarla dolu olduğunu bilsem

de yeryüzündeki son insanmışım gibi hissediyorum.

Aniden evde kalmak dayanılmaz bir hal alıyor. Çantamı kaptığım gibi çıkıyorum. Şansımı deneyip Sam'in dairesine gideceğim çünkü şu an olmak istediğim başka bir yer yok.

Yolun yarısında, arabayı kenara çekip Sam'e geleceğimi haber vermek için yeniden telefon etmeye niyetlenince telefonumu evde, mutfak masasının üzerinde unuttuğumu anımsıyorum. Sam'in evine çok yaklaştığım için değil ama şu an gerçekten gidip telefonumu almaya gücüm yok.

Önemli değil, diye düşünüyorum. Richard, benimle bir süre temas kuramadı diye ölmez. Desteğe gerek duyduğunda eşine ulaşamamanın nasıl bir his olduğunu anlamasından; sabah uyanınca, yaşamını paylaşması gereken kişinin, güven uyandırmayan eylemleriyle uğraşmak zorunda kalıp korkuya kapılmasından bir zarar gelmez. Sabah doğruca işe gidersem telefonsuz idare edebilirim. Richard beni bulmak isterse iş yerimi arayabilir. Geceyi Marialarda veya bir arkadaşta geçirdiğimi söylerim.

Richard'a karşı böyle güçlü bir garez duygusu beslediğime şaşırıyorum ama gerçek şu ki alkolik bir eşle başa çıkmak için enerji gerekir. Benimse bu gece hiç enerjim yok, kinim var.

Arabayı sürerken yağmur yağmaya başlıyor. Yağmur şiddetli değil ama aralıksız yağdığı için cam silecekleri gürültüyle gıcırdayarak camın üzerinde gidip geliyor.

Kent merkezi bomboş. Sam'in apartmanının yakınlarında park edecek bir yer buluyorum kolayca.

Sam'in dairesine çıkmadan önce, bir süre arabanın içinde oturup acaba Marialara dönüp durumlarına baksam mı diye düşünüyorum ama ardından Maria'nın bir yetişkin olduğunu, işlerine karışmamam gerektiğini kendime anımsatıyorum.

Acaba Tom Barlow ne yapıyordur, ne düşünüyordur? Acaba yatakta karısının yanında uzanmış, içi içini mi yiyordur, yoksa internette Zoe ve yeni ailesi hakkında araştırma mı yapıyordur?

Yağmur damlaları, oyuncak silahların açtığı bir yaylım ateşi gibi birbiri ardına minibüsün metalik tavanına vuruyor. Düşüncelerim öyle yorucu bir hal alıyor ki arabada yeterince oturduğuma karar veriyorum. Arabadan çıkıp koşa koşa caddeyi Sam'in binasından ayıran geniş kaldırımı geçiyorum. Kötü orantılı sundurmanın kısmi örtüsüne sığınana kadar da durmuyorum. Ardından da Sam'in ziline basıyorum.

PAZAR GECESİ

Konserden Sonra

ZOE

Yağan yağmur, havuzun çarşaf gibi yüzeyini karman çorman ediyor. Masanın altında, herhalde masanın üzerinden aldığı bruschettaları mideye indiren bir tilki var. Beni görünce kaçıyor. İlk iş, mutfağın büyük kapılarını çekip kapıyorum çünkü yağmur içeriye kadar girip taş döşemeyi ıslattığı için yerler deli gibi kayıyor. Masadan toplayabildiklerimi içeri getirirken, yağmur altında yürüdüğümden sırılsıklam oluyorum.

Eve ikinci turumu yapmak üzere dönünce Lucas'ın mutfak kapısının eşiğinde durduğunu görüyorum. Yağmur da öyle bir şiddetleniyor ki elimdeki tabaklara vuran damlalar yüzüme sıçrıyor. Durumun romantizme geçit verdiğini fark etmemiş değilim: Tam şu noktada erkek kahraman, sırılsıklam ıslanan kadın kahramanı tutup kollarına alabilir ama almıyor.

"Babamları yalnız bırakmamalıyız," diyor Lucas.

"Bana yardım edebilir misin?"

"İçeri gelsene."

"Ortalığı toplayacağım dedim."

Bu gece hiç değilse bir şeyi doğru yapmak istiyorum.

Mutfağı annem için pırıl pırıl yapacağım. Sonra da, bunu önceden düşünmüştüm, annem gece kalkmak zorunda kalmasın diye gidip Grace'in yanına yatacağım.

"Beni neden dinlemiyorsun?"

"Çünkü aklını oynatmış gibi bir halin var," diyorum. Gerçi pek de doğru sayılmaz.

Tabakları lavabonun yanına bırakıyorum, Lucas da bana yardım eder diye umuyorum ama orada öylece duruyor.

"Beni nasıl öğrendin?"

"Truro'da bir piyano yarışmasına katılmıştım," diyor. "Sen de oradaydın. Beni yenmiştin. Seni anımsıyorum." Yüzünde çarpık bir gülümseme var.

"Ne zaman?" Anımsamaya çalışıyorum çünkü Truro'da benim çocukluğum boyunca, çoğu yıl katıldığım bir yarışma vardı ama Lucas'ın hafızası bende yok.

"Yıllar önceydi. Beni yendiğin için adını anımsıyordum. Seni görünce de tanıdığımı düşündüm. Gerisini internetten öğrendim."

"Ama adımın yayınlanmasına izin vermemişlerdi."

"Dikkatlice bakarsan parçaları birleştirebilirsin."

Beni piyanodan anımsaması mantıklı geliyor. Yarışmalarda her yıl boy gösteren çocuklar dışında, ben yalnızca beni yenenleri anımsarım, yendiklerimiyse anımsamam. Lucas da herhalde bu yüzden beni anımsıyor.

"Ya Chris?" diye soruyorum.

"O zaman yanımda bir tek annem vardı. Bir hafta tatilimiz vardı. Havalar da kötü gidince bir anda aklımıza esti, bir performans deneyimim daha olsun diye yarışmaya katıldık."

"Hmm." Böyle diyerek duraksıyorum çünkü Lucas normalde annesinden hiç söz etmediğinden ne diyeceğimi bilemiyorum. Ardından aklıma bir şey geliyor.

"PANOP'u nereden öğrendin?" diye soruyorum.

"Telefonunda uygulamayı gördüm. Hesabını bulmam zor olmadı."

Bir gün telefonumu karıştırmış olmalı o halde. Her zaman piyanonun yanında unuturum çünkü parlak siyah tahtanın üzerinde telefonu fark etmek zordur. Lucas şifremi girdiğimi de kolayca görmüş olabilir.

"Bana o uygulama aracılığıyla mesaj gönderirlerdi," dedim. "Okulumdakiler. Bana zorbalık ederlerdi."

"Özür dilerim. Yalnızca senin dikkatini çekmek istemiştim. Sırrını sakladığımı bilirsen bana güvenirsin diye düşünmüştüm."

"Okuldakilerin bana yolladığı eski mesajları okudun mu?"

"Hayır. Bunu yapamazdım."

Sevindim.

"Sana hangi konuda güvenmemi istiyorsun ki?" diye sordum çünkü söylediği şey tuhaftı.

"Senaryo konusunda."

"Böyle davranmana gerek yoktu. Senaryonu zaten okuyacaktım."

Lucas'ın gerçekten tuhaf davrandığını, onca şey yaşanırken senaryo diye tutturarak bencillik ettiğini düşünüyorum.

"Özür dilerim," diyor ama sesindeki sabırsızlık beni rahatsız ediyor çünkü bana gönderdiği mesaj gerçekten ürkütücüydü. "Hadi gel. Yukarı çıkalım." Kolumu yakalayınca silkinerek elinden kurtulmaya çalışıyorum ama oldukça güçlü tutuyor.

"Sen git. Ben işimi bitirince gelirim."

"Zoe!"

"Ne var? Annem için bunu yapmak istiyorum!"

Yanıt vermek istermiş gibi bir hali var ama söylemek istediği şeyi söylemek zor, o yüzden kolumu bırakıyor ama parmaklarını bastırdığı yer acıyor.

"İyi," deyip yukarı çıkıyor.

Ortalığı toplamayı bitirdiğimde her yer sütliman, evin tüm ışıkları da kapalı. Chris'in çalışma odasından geçerken Grace'in interkomunun düzenli yeşil ışığını görerek aleti yanlarına almayı unuttuklarını fark ediyorum, böylece Grace'in yanında uyumam için bir neden daha çıkıyor.

Yukarıdaki odalarda, holde ve sahanlıkta da tüm ışıklar kapalı. Çıt çıkmıyor. Kelebek hâlâ oradaysa bile ses çıkarmıyor. Bir tek merdiven boşluğunun tepesindeki tavan penceresine pıtır pıtır vuran yağmurun sesi duyuluyor.

Aşağıda kahvaltı sofrasını kurmuşum, hiçbir eksik yok. Annemin en sevdiği fincanı çıkarmışım, yanına da bir Earl Grey poşet çay, bir de kaşık koymuşum. Yanına Chris için bir kupa ve sevdiği English Breakfast poşet çayından koymuşum.

Odama girince ıslak giysilerimi çıkarıp şort ve tişörtten oluşan pijamalarımı giyiyorum. Saçlarımı bir havluyla kuruluyorum. Komodinimden iPod'umu alıyorum. Bu evdeki kurallardan birine göre Lucas da ben de yatmadan önce repertuarımızdaki parçaları dinleriz. Böylece anımsamamız kolaylaşır, parçalar en ince ayrıntısına kadar aklımıza kazınır.

Sessizce Grace'in odasına giriyorum. Beşiğinde başı yana dönük, sırtüstü yatıyor. Küçük yumruklarını gevşekçe sıkmış. Birini ağzına koymuş, ötekiyse ensesindeki delicesine yumuşak saçlarına değdi değecek. Hep böyle uyur. Çıtı çıkmıyor. Yapmamam gerektiğini bile bile Grace'i beşikten alıp yatağa getiriyorum. Düşmesin diye Grace'i duvarla arama koyuyorum. Hiç kıpırdamıyor, ben de kokusunu içime çekiyorum.

Dikkatle kulaklıklarımı takıp iPod'umu açıyorum. Chopin'in bir noktürnü çalıyor.

Müzik yükselirken yanımdaki küçük kız kardeşimi dü-

şünüyorum. Dünyaya yaptığım şeyin bedelini ödememin tek bir yolu varsa, o da kız kardeşimle elimden geldiğince ilgilenmek, benim yaptığım hataları yapmamasını, başka insanları incitmemesini sağlamaktır diye düşünüyorum. Hastanede Grace'le ilk karşılaştığımda buna yemin etmiştim ve o yemini her zaman tekrarlıyorum.

Yatağa uzanıp üzerime incecik bir çarşaf örtüyorum çünkü Grace'in odası gerçekten sıcak. Kulaklığımdan gelen Chopin'le gevşeyerek derin bir uykuya dalmadan önce, yatağın yanındaki saatin gece yarısını birkaç dakika geçtiğini görüyorum. Demek ki artık günlerden pazar değil, pazartesi. Umarım pazartesi pazardan iyi geçer.

PAZAR GECESİ

Gece Yarısı

TESSA

Sam'le bir Hitchcock filmi izleyince gevşiyorum. Yatağa girince kıvrılıp Sam'e sokuluyorum. Akşam yaşananlardan sonra kendime bir sığınak bulduğumu hissediyorum. Sonunda kimsenin bakıcısı, destekçisi veya başkalarının herhangi bir şeyi olmam gerekmeyen bir yerdeyim. Yalnızca kendim olabilirim.

Sam'in nefes alıp verişleri uyku ritmine girerken ben uyumadan akşamki olayları ve Marialardan çıkınca nasıl mutluluğa kavuştuğumu düşünüyorum çünkü sonuçta hayat Maria'nın hayatı, benim değil. Maria da sonuçta kendi kararlarını verebilecek bir yaşta.

Geçirdiğimiz zamana gölge düşürmemek için yaşananları Sam'e anlatmadım. Bu gece basit ve güzel birkaç saat geçirelim istedim. Bir leke gibi yaşamımın başka alanlarına yayılan aksaklıklar gecemizi bozmasın istedim.

Ama yanı başımda bedeninin sıcaklığını hissetmek bile beni bir süreliğine gerçeklerden koruyan bir kozaya sarıyor. Uykuya dalmadan bir-iki damla gözyaşı döküyorum. Yalnızca bir-iki damla.

PAZAR GECESİ

Gece Yarısı

ZOE

Güç bela uykuya dalmıştım ki yeniden uyanıyorum. Bir çığlık duyuyorum. Bir an kafam karışıyor. Çığlık benden çıktı sanıyorum.

Ama ben değilim.

Evin ön tarafından tiz, korkunç bir ses geliyor.

Bağrışmalar da duyuluyor, derken evde bir şamata kopuyor. Paldır küldür ayak sesleri geliyor.

Kollarımda Grace, terkedilmiş sahanlığa koşuyorum. Yatak odalarının kapıları ve ışıklar açık. Koşarak aşağı iniyorum. Ön kapı da ardına kadar açık. Dışarı çıkıp ayağımın tabanına batan, kaygan, keskin çakıl taşlarının üzerinde koşar adım yürüyorum. Katya ile Barney Scott, çöp kutularımıza ev sahipliği yapan ahşap kulübenin yanında duruyorlar. İkisi de yağmurdan sucuk gibi ıslanmış, giysileri streç film gibi üzerlerine yapışmış.

Kulübenin kapısına bakıyorlar. Ben de o yöne bakınca şortu ve tişörtüyle duran Chris'i görüyorum. Elini ağzına kapamış.

"Ambulans çağırın," diye bağırıyor. "Telefonunuzu verin," diyor onlara. "Ambulans çağırmamız gerek."

Grace kollarımda mızıldanmaya başlıyor çünkü her yer kapkaranlık ve ıslak. Bağrışmalar duyuluyor ve Grace neden uyandığını anlamıyor. Gözlerine giren yağmuru silmek için yumruğunu kullanmaya çalışıyor ama suyu dağıttığıyla kalıyor.

"Bebeği uzaklaştır," diyor Chris bana ama Barney'nin telefonuyla uğraşmaktan, benim yanından geçip kulübenin içine bakmamı engelleyemiyor.

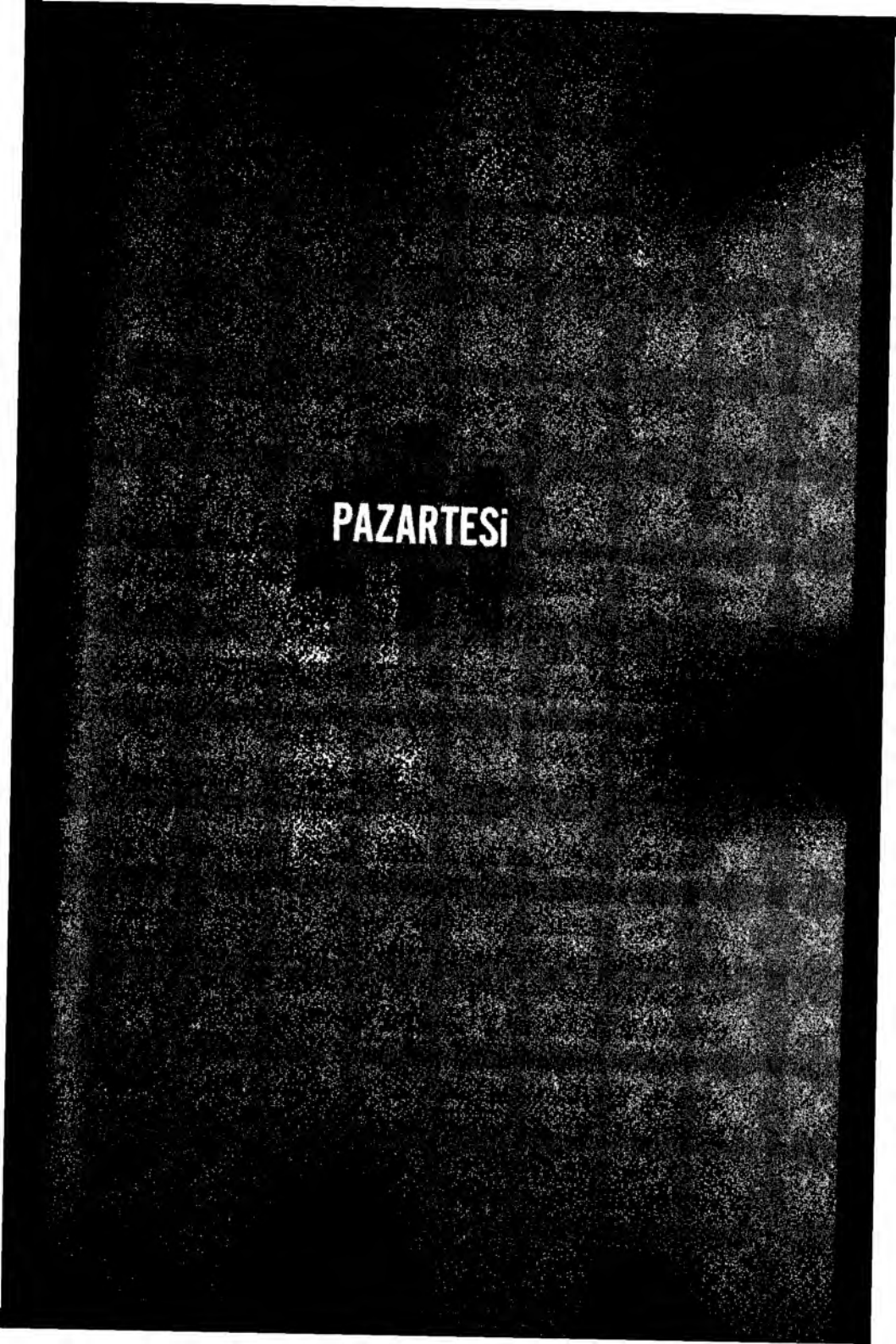
Kulübenin zemininde, kilisedeki mezar taşları gibi hareketsiz, açık renkli melek saçlarının bir yanı kanlar içinde annem yatıyor. Açık kalmış gözleri bomboş bakıyor.

Ambulans geldiğinde hâlâ annemin yanı başında, dizlerimin üzerindeyim. Grace'i uzun süre önce elimden aldılar ama beni annemin yanından kaldıramıyorlar. Başımı annemin boynuna, göğsüne gömüyorum. Canlı kokusunu son kez içime çekiyorum. Onun bana ve Grace'e yaptığı gibi, yumuşacık şakaklarını okşuyorum. Kulağına ona söylemek istediğim şeyleri fısıldıyorum ama ben ne yaparsam yapayım gözleri hareket etmiyor.

Sağlık görevlilerinden biri beni kulübeden çıkarıp annemden uzaklaştırınca Chris'in, Barney'nin ve Lucas'ın orada durduğunu görüyorum. Katya, Grace'i tutmuş, ev kapısının eşiğinde duruyor.

Ambulansın garaj yoluna girdiğini görüyorum, arka kapıları ardına kadar açık. Işıkları yavaş yavaş yanıp sönen bir polis arabası gelmiş. Yağmurun dindiğini görüyorum. Artık su damlacıkları havadaki toz zerreciklerini andırıyorlar. Karanlık gecede mavi mavi parlayarak havada dönüyorlar.

Yeniden anneme koşmaya, onunla biraz daha zaman geçirmeye çalışıyorum çünkü annemi bırakmaya hazır değilim ama bana izin vermiyorlar.

PAZARTESİ

ZOE

İkinci Şans Evi'nin salonunda, hep birlikte daire şeklinde oturuyoruz. Dokunsalar ağlayacağım. Tenim, saçlarım kırılacakmış gibi geliyor. Kenetlenen dişlerim bir daha hiç açılmayacak sanki.

Çaldığım bazı parçalar beni çok etkiler, böyle hissetmeme yol açarlar ama parmaklarımı piyano tuşlarından çekince o his de geçer.

Ama bu his geçmiyor. Yapışıp kalıyor, bana geçmişi anımsatıyor.

"Keder çiçek gibi açar," derdi Jason bana ıslahevindeki terapi seanslarında. Ölümlerine yol açtığım üç kişinin ardından, çözülmemiş keder duygusu yaşayıp yaşamadığımı anlamaya çalışıyordu. Aslında haklıydı çünkü Gull'ı ve ötekileri kaybetmenin acısı, gerçekten de önce yeni bir tomurcuk gibi açılmış, uzun bir süre de solmamıştı.

Tüm o hislerin adını biliyorum çünkü Jason hepsini söyledi. Yetişkinler hissettikleri her şeye ad takmaya bayılırlar; sanki ad takmakla hislerini etkisiz hale getirebilirlermiş gibi. Ama getiremezler. Bir şeyler gelip içine yerleşir ve hangi adla anarsanız anın sizi asla terk etmezler.

Bugünkü hislerimse öncekinden çok büyük. Annemin ölümünden sonra kederim çiçek gibi açmakla kalmıyor, patlak veriyor. Aniden bir yoğunlaşma bulutu oluşuveriyor. Bulut o gece göğü kaplayarak hepimizi sarmalıyor. Tepemizde yükselerek zehir saçıyor. Richter ölçeğini aşıyor.

Hissediyorum.

Chris de hissediyor.

Lucas da hissediyor.

Grace hissetmiyor çünkü olanları anlamıyor. Bir bebek olarak kalmayı sürdürüyor, bizlerse hiçbir açıklama yapamadan Grace'i izleyip kucaktan kucağa gezdiriyoruz.

Bir Agatha Christie romanındaymışız gibi hep birlikte evin salonunda oturuyoruz.

İlk gençlik çağında dört genç, bir bebek, bir de Chris.

Bir de bizimle görüşen bir polis memuru var. Kadın gözlerini yere dikmiş ama konuştuğumuz her şeyi dinliyor. Polis memurları söylenenleri her zaman dinlerler, ondan kuşkum yok.

Tessa'yı istiyorum. Onlar da Tessa'ya ulaşmak, yaşananları anlatmak, buraya gelip bizimle kalmasını söylemek istiyorlar ama ona ulaşamıyorlar. Telefonuna yanıt vermiyor, ev telefonu da çalıyor ama Richard telefonu açmıyor.

Dışarıdaki ince yağmur durmuş, yanıp sönen mavi ışıklar da kapanmış ama güneş doğarken, polis araçlarının hâlâ kapının önünde durduğunu görüyoruz. Şafak puslar içerisinde parlak ışıklar saçarak sökerken, üzerlerindeki gölgeleri de kaldırarak çökmüş, zayıf yüzlerimizi de gözler önüne seriyor. Hepimiz şokun etkisiyle tokat yemiş gibi hissiziz.

Garaj yolumuzun girişine ve annemin cesedinin durduğu kulübenin çevresine sarı bir şerit çekilmiş.

İlkin, polislerden biri kaza olasılığının bulunup bulunmadığını, annemin içki içip içmediğini soruyor.

"Bilmiyorum," diyor Chris. "Hiç bilmiyorum. Biraz şarap içmişti ama sonra hepimiz yatmaya gittik. Hepimiz uyuyorduk."

Chris üzgün ve sinirli ama başkasını ilk suçlayan da o.

"O adam yapmıştır," diyor. "Tom Barlow. Gidip o Tom Barlow denen adamı bulun."

Polis memuru ayağa kalkmış olan Chris'i yeniden yerine oturtup söylediklerini dikkate alacağını, zamanı gelince kendisinin de sorgulanacağını ama şimdilik, mümkünse herkesin olduğu yerde kalmasını yeğlediklerini söylüyor.

Hıçkırıklara boğulan Lucas acı acı ağlıyor. Emekleyerek yanına gelen Grace elini bacağma koyup ayağa kalkınca Lucas uzanıp Grace'in küçük parmaklarını okşayarak daha çok ağlıyor. Ağzı açık Lucas'a bakan Grace de ağlamaya başlıyor sonunda. Ardından çaresizlik içinde pat diye yeniden yere oturuyor.

Barney Scott'ın babası gelip kapıda durarak, "Başınız sağ olsun," diyor ve polisle konuştuktan sonra Barney'yi alıp götürüyor.

Herkes konuşuyor. Aynı şeyin yaşandığını anımsıyorum. Her zaman konuşulur, sözlerden kafesler yapılır.

Küstah duruşundan sıyrılmış, gözü yaşlı Katya yanı başımda oturuyor. Televizyon programlarında gördüğünüz, birbirine sarılıp hüngür hüngür ağlayan kadınlar gibi bana sarılmak istiyor sanki ama ona karşı hiçbir his beslemiyorum; üstelik duygularımı kendi kendime yaşamaya da alışığım, o yüzden Katya'nın bana dokunmasına geçit vermemek için kenara kayıyorum.

Sonradan, şafak vakti yerini sabaha bırakınca, mümkünse polislerle birlikte karakola gidip gidemeyeceğimizi soruyorlar. Evin artık "olay yeri" olduğunu söylüyorlar. Bense sürekli "kaza yeri"nden söz ettikleri mahkeme ânına dönüyorum yine. İçgüdüsel olarak annem de aynı şeyi dü-

şünüyor mudur diye çevreme bakınıyorum ama sonra aklıma geliyor: Annem öldü.

Polis eşyalarımızı alalım diye bizi sırayla, birer birer yukarı çıkarıyor. Bilmiş bir edayla "küçük bir çanta" hazırlamamızı söylüyorlar. Hepimiz denileni yapıyoruz. Bir tek, Katya'nın yapmasını istemediğimden, Grace için bizzat hazırladığım çanta tıka basa eşya dolu.

Çakıl taşlarının üzerinde durmuş, gitmeyi beklerken sanki olağandışı bir şey yaşananmış gibi, sanki mavi toz yağmuru yağmamış gibi, ölü bir beden yokmuş gibi günün sıcaklığının yeniden bastırdığını hissederken, metanetimi korumak için, Converselerimin tabanını zorlayan keskin taşlara odaklanıyorum. Ama ne yaparsam yapayım, kulübeye kaçamak bakışlar atıp annemin hâlâ içeride olup olmadığını düşünmeden edemiyorum çünkü ambulans gitmiş. Kulübenin kapısının önünde bir polis durmuş telefonuna bakıyor. Ben sorumu yüksek sesle sorunca, başka biri bana annemin kısa bir süre sonra götürüleceğini söylüyor.

"Ambulansa gerek yok mu?" diye soruyorum ama kimseden yanıt gelmiyor.

Hepimizi birden götürmek için iki araba kullanıyorlar ancak bundan önce, Grace'in sıkışan araba koltuğunu annemin arabasından çıkarmayı başaramayan Chris sinirleniyor. Normalde araba koltuğunu annem çıkarır. Chris araba koltuğunu hızla çekip kurtarmayı başardıktan sonra küfrede küfrede koltuğu çakıl taşlarının üzerine fırlatıp tozu dumana katarak polis arabasına vuruyor ama kimse bundan söz etmiyor. Ben koltuğu yerden alıp arabaya koyuyorum. Şimdiyse birlikte arabanın arka koltuğunda giderken Grace'in parmaklarını sıkıca tutuyorum. Öbür yanımda da dizlerinin üzerinde Grace'in çantasını taşıyan Katya oturuyor.

Arabayı kullanan polis, sonunda Tessa Teyzemin kocası Richard Enişteme ulaşmayı başardıklarını söylüyor. Bizimle karakolda buluşacakmış.

Biz evden uzaklaşırken, başka bir polis bizim caddenin sonundaki sarı şeridi kaldırıyor, biri de köpeğiyle kaldırımda durmuş bize bakıyor. İçime öyle bir his doluveriyor ki annemden başka hiçbir şey istemediğimi hissediyorum. Yaşamımın yeniden parçalandığı hissi kafamın içinde patlak veriyor. Ağlamaya başlıyorum. Katya görmüyor çünkü Paskalya Adası'nda bulunan heykellerinkine benzeyen bir yüzle öteki camdan dışarı bakıyor. Grace ise herhalde evdeyken aldığı bir çakıl taşıyla oynamakla meşgul.

Üstüne üstlük bir yandan ağlarken, bir yandan da annem Grace daha taşı ağzına koyma fırsatı bulamadan durumu fark ederdi diye düşünerek kendimi suçlu hissediyorum ve böyle bir şeye meydan vermeden Grace'in elinden taşı alıveriyorum.

Karmakarışık kafamdaki bu düşüncelerin yanı sıra korkum da kederim kadar hızla çiçek açıveriyor.

Aklımda öne çıkmak için birbiriyle yarışan iki soru beni öyle bir ürkütüyor ki titreme noktasına geliyorum.

Birincisi: Ya biri annemi benden intikam almak için öldürdüyse ve sıra bana da gelirse?

İkincisi: Ya polis benim yaptığımı düşünürse?

Ne de olsa adam öldürmekten sabıkam var.

TESSA

Mariaların sokağına vardığımda arabayla devam etmeme izin vermiyorlar. Arabamı bitişikteki sokağa park edip koşuyorum. Caddenin girişine gerilmiş suç mahalli şeridini koruyan polis memuru kollarını kaldırarak beni durduruyor.

"Ailedenim," diyorum. "Oradaki kız kardeşim."

Polis, söylediklerimin "suç mahalline" girmek için neden iyi bir gerekçe oluşturmadığını açıklamaya çalışıyor ama dinleyemem çünkü görmem gerek. O yüzden adamdan uzaklaşıp bandın altından geçiyorum ve sokak boyunca yüz metre koşarak garaj yolunun girişine varıyorum. Aldığım nefesler boğazımı yakıyor.

Tam kulübeden bir ceset torbası çıkarılırken oraya varıyorum; torbayı bir sedyeye koyuyorlar. Bayılacak gibiyim. Garaj yolunun girişindeki altın rengi taş sütuna yaslanmak zorunda kalıyorum. Olayın gerçekliğini tüm çıplaklığıyla fark ediyorum.

Maria benim küçük kız kardeşim. Bana kıyasla hep bağımsız bir ruh, hep başına buyruk biriydi. Küçüklüğümüzde benim gölgemdi, sözde küslerken bile babamın yüzünü

güldürendi. Ama artık o yok. Küçük kız kardeşiniz sizden önce ölmemeli, böylesi hiç doğru değil. Benden önce ölmesinden korktuğum bir çocuğum olmadığı için, yaşanan olay işlerin doğal düzenini öyle bir bozuyor ki hiç beklenmedik bir şok yaşıyorum. Annemiz de babamız da hayatta değil ama ben şimdiye kadar kendimi hiç yetim gibi hissetmedim çünkü hep Maria vardı.

Adamların Maria'yı taşımasını izlerken, nasıl hissettiklerini gözümde canlandırıyorum çünkü ölü bir bedenin ağırlığını bilirim. Birden çok kez arabanın arkasından hayvan cesedi çıkarmış veya bedenlerini ameliyat masasından kaldırmışımdır. Tüm canlı dokular ölünce, kalp de kan pompalamayı bırakınca ölünün ağırlığı olağanüstü artar. Biri bize ölü bir hayvan getirdiğinde, ölüyü kliniğin otoparkından alıp kremasyon için binaya getirmeye hazırlanırken, genellikle insanları üzmemek için yoldan geçenlerin gitmesini bekleriz ama Maria'nın evinin önünde sedyeyle bekleyenler böyle önlemler almıyorlar. Sağlık görevlisi değiller çünkü artık sağlık görevlisine gerek yok. Bunlar gazetede nadiren ilan edilen işlerde çalışan insanlar. Görevleri cansız bedenleri toplamak. Tekerlekli sedyeyi üzerinde bir şey yazmayan bir kamyonetin arkasına götürüyorlar. Artık ambulansa da gerek yok.

Yarımda duran polis beni olay yerinden uzaklaştırıyor ama beni destekleme ve açıklama yapma nezaketini de göstererek Maria'nın cesediyle artık adli tıp görevlisinin ilgileneceğini, otopsi yapılacağını ve bir cinayet soruşturması açıldığını nazikçe belirtiyor.

Evlerine son kez bakarken, daha önce düşündüğüm şeyi düşünüyorum: "Ne yazık." Benim şüpheci ruhum bile acaba ailemizin üzerinde bir lanet mi var diye düşünmeden edemiyor.

ZOE

Polis arabasında kendimi bir bakıma güvende hissediyorum çünkü eğer Tom Barlow anneme zarar verdiyse beni burada bulamaz ama bir yandan da korkuyorum çünkü polis arabasındayken önceki hislerimi yeniden yaşıyorum.

Hava soğuk değil, karanlık da değil. Üzerimde parti elbisem, saçlarımda cam parçaları, yüzümde kesikler yok. Limiti aşmış da değilim ama yine de bir polis arabasındayım ve karakola götürülüyorum.

İşte o zaman Sam'i aramam gerektiğini düşünüyorum.

Sam'in Bristol'da olduğunu biliyorum çünkü Tessa bir keresinde anneme yolda Sam'e rastladığını, onun da artık bizim gibi burada yaşadığını söylemişti.

"Amma da komik bir rastlantı, ne dersin?" demişti anneme ama annem elbette konu üzerine konuşmak istemediğinden, Tess rastlantı karşısında yüzünde beliren küçük gülümsemeyi kendine saklamak zorunda kalmıştı.

Beni Sam'i görmeye bir tek Richard Enişte götürebilir ama ilkin bundan söz edemiyorum çünkü karakolda karşılaştığımızda enişte bana sıkı sıkı sarılıyor. Sonra polise, Tessa Teyzemin dün gece eve gelmediğini anlatmaya

çalışmaktan başka bir şey yapmıyor. Başta kimse eniştemi dinlemiyor ama enişte polislere yaklaşık bin kere aynı şeyi söyleyince içlerinden biri Richard'a karısının güvenliğinden endişe etmesi için herhangi bir gerekçesi bulunup bulunmadığını veya Tess'in kız kardeşiyle tartışmak için bir nedeni olup olmadığını soruyor.

"Hayır!" diye bağırıyor. Kupkuru sesi bir oktav yüksek çıkıyor. "Hayır, hiçbir neden yoktu. Bu ne cüret?" Richard Enişte Tess'ten söz ederken hep böyle hararetlenir. Annemin söylediğine göre teyzemi çok sevdiği içinmiş.

Daha önce yaptığım şey yüzünden Sam'i istiyorum. Sam'in tavsiyesine ihtiyacım var çünkü insanların beni suçlayacağından korkuyorum.

Planımı uygulamaya koyacak kadar kafamı topluyorum çünkü ben kederimi bir kutuya koyup düşünme şapkamı takmayı becerebilirim. Bana bunu yapmayı ıslahevindeki Jason öğretti. "Kederini yeni açmış bir çiçek gibi düşün," dedi seanslarımızın birinde. Ben de, "Kederin çiçek açtığını söylemiştin zaten," falan dedim.

"Lafımı bitirmeme izin ver. Gözünde canlandır."

Ben de gözlerimi kapayıp dediğini yaptım; kederimi büyük, salkım saçak bir şakayık haline getirdim.

"Şimdi o çiçeği, kâğıttan yapılmış bir şeye çevir."

Söylediğini duyunca gözlerimi açtım. "Ne?"

"Orada kal. Origami nedir bilir misin?"

"Elbette. Japonca. Ori katlamak, kami de kâğıt demektir. Kâğıt modellerden ilk kez Ihara Saikaku 1680 tarihli bir şiirinde açıkça söz etmiştir."

Jason arkasına yaslanıp bana baktı. "Zoe-pedi," deyince devam etme cesareti buldum. "Şiir bir rüyadaki kelebekleri anlatır, kelebekler origamiden yapılmıştır. Düğünlerde kâğıt kelebek kullanılması âdettenmiş."

Soluklanmak için durdum çünkü daha anlatacaklarım

vardı. Şiirden Japonca bir dize okurum diye düşünüyordum çünkü bir keresinde okunuşunu okumuştum ama Jason lafımı kesti.

"Öyleyse gözünün önüne bir origami çiçeği getir."

Kafamda canlandırdığım, insanı havasızlıktan boğabilecek kadar yumuşak, salkım saçak yapraklardan oluşan şakayık, keskin katlardan yapılmış, simetrik bir şeye dönüşüverdi.

"Şimdi, o çiçeği sıkı sıkı katla. Yapraklarını da içe doğru katla."

Söyledikleri kafamda canlandı. Çiçek bozularak elimde düzgün bir pakete dönüştü. Çiçekleri kapandı.

"Şimdi o katlanmış çiçeği bir kutuya sakladığını gözünde canlandır. Daha sonra çıkarıp yeniden açacaksın ama şimdilik ortadan kaldırıp güvenli bir yerde saklayacaksın. Çiçek bir süre ortalarda yokken, neler olacağına bakacaksın."

Hemen olmadı ama bu düşünceleri defalarca uygulayınca ve bazen kederden biraz uzaklaşmanın insana iyi geldiğini söyleyen Jason'a sonunda inanınca, odaklanma gücümü yeniden kazandığımı keşfettim. Gördüğüm her şeyi ezberlememe izin veren, beni müzikle birleştiren odaklanma gücüm geri geldi. Babaannem kafamın içini ailemizin kirli sepetine benzetirdi: Her zaman ağzına kadar dolu, her zaman aşırı yüklü. Hiçbir zaman her şeyi içine tıkıp kapağını kapayamazsın.

Böylece annemin öldüğü günün sabahı, Jason'ın önerisine uyarak annemin ardından durduğum kederi bir kutuya kaldırıyorum. Kederimi uzun süre o kutuda tutamayacağımı biliyorum çünkü çok büyük ama tutmaya çalışmam gerekiyor. Aklımı başıma toplamak zorundayım. Richard'dan beni Sam'e götürmesini istiyorum. Daha önce başıma gelenler yüzünden Sam'e gitmemiz gerektiğini

söylüyorum. Sam'in Tessa'yı o zamanlardan tanıdığını, teyzemi bulmakta bize yardım edebileceğini söylüyorum.

Richard yüzüme bakıp, "Eh, buradakiler kadar yararsız olamayacağı kesin. Gel öyleyse, bir deneyelim," diyor.

Richard Enişte hemen telefonundan internete girip Sam'in ofisinin adresini buluveriyor ama herhalde saat henüz çok erken olduğundan telefonu kimse açmayınca en iyisi oraya gitmek gibi görünüyor.

İlkin gitmek için polisleri ikna etmekte biraz sorun yaşıyoruz çünkü gitmemize ne tepki vereceklerini bilmiyormuş gibi davranıyorlar. Üstelik Chris, Lucas ve Katya da onları bırakıp gitmek istediğimiz için şoka girmiş gibiler. Yüzümüze bakakalıyorlar. Ama Richard akıllıdır, resmen tutuklanmadığımıza göre polisin bizi karakolda alıkoyamayacağını biliyor. Yani gitmemizi engelleyemezler, özellikle de kısa bir süre için gideceksek. Richard, Sam'in bir aile dostu; aynı zamanda da onun bir avukat olduğunu, Sam'le görüşebilirsem gerçekten çok rahatlayacağımı söylüyor.

Polis memurunun durumdan hoşlanmadığı açık ama görünüşe göre yapabileceği tüm itirazları yapmış, tüm itirazlarına da Richard'dan kendinden emin yanıtlar almış. Yalnızca Richard'a, bu halde araba kullanmayı düşünüp düşünmediğini soruyor. Richard da, konu alkollü araç kullanmaya gelince insanların hep yaptığı gibi bana gergin bir bakış attıktan sonra, karakola gelirken yaptığı gibi şimdi de bir taksi tutacağı konusunda polise güvence veriyor. Polisin sorusuyla gururunun incindiğini anlayabiliyorum ama Richard bizi bırakmalarını istediğinden, fazla sinirlenmemeye veya ters düşmemeye çalışıyor.

Vardığımızda, Sam'in ofisi yeni açılıyor ama bir süre beklemek zorunda kalıyoruz çünkü hiç aklıma gelmemişti ama bugün Sam'in izin günüymüş. Şık iş takımları içinde

yanımızdan geçen ofis çalışanları bize dik dik bakarken, sekreteri de Sam'e telefon ediyor.

Sekreter, Sam'le konuştuktan sonra, "Geliyor," diyor. "Şansınız varmış ki ona ulaşabildim."

Sam gelince daha iyi hissediyorum çünkü şimdi odasında konuşabiliriz. Sam yaptıklarıma dair en ince detayları bile bildiğinden bir rahatlama duygusu yayılıyor içime. Sam'den hiçbir şeyi saklamak zorunda değilim, başkası gibi davranmak zorunda da değilim.

Bazen olayı bilen insanların yanında kendimi daha mutlu hissediyorum. Islahevindeyken, hepimiz kötü bir şey yaptığımız için oradaydık, o yüzden benim oradaki kimseden bir farkım yoktu. Bu da rahatlatıcıydı bir bakıma, gerçekten rahatlatıcıydı. Sam'le konuşurken de beni yargılamadığını, yalnızca yardım ettiğini hissediyorum. Sam'e her şeyi anlatabilirim. İkinci Şans Ailesi'nde böyle değildi. Söyleyemeyeceğim çok şey vardı, utanç duymam gereken çok şey. Mahkeme adaletsiz bir karar vermişti vermesine ama o karar her gün içimi altüst ediyordu.

Sam oturunca biz de oturuyoruz. Yerde gelişigüzel bir halı, masanın arkasında çerçeveli diplomalar var. O karanlık, sıcak ofiste kendimi Sam'e tüm yaşananları anlatmaya hazır hissediyorum.

SAM

Déjà vu yaşıyorum: Zoe Maisey bir kere daha, şoktan rengi atmış bir halde karşımda oturuyor. Tek fark, şimdi saçlarında cam kırıklarının ve üzerinde hastanenin verdiği kıyafetlerin olmaması. Genç kızların giydiği tipte bir pijama takımı giymiş, sırtında da sıkı sıkı sarındığı, incecik bir hırka var. Titriyor.

Yanında eniştesi oturuyor. Yüzü kıpkırmızı, ter içinde ve leş gibi alkol kokuyor. Zoe'yi arabayla getirmediğini umuyorum çünkü alkol seviyesi herhalde şimdi bile limitin üzerindedir ama bu ailenin böyle bir şeye benden çok dikkat edeceğini düşünerek içimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Ama işin kötüsü, kan çanağı gözlerine, geniş gözenekli, yağlı cildine ve şakaklarında yeni yeni ortaya çıkan tek tük birkaç beyaz saçına karşın Richard oldukça hoş, hatta yakışıklı bir adam. Cana yakın ve nazik. Hiç beklemediğim kadar da gösterişli. Tess'in kocasını hiç gösterişli bir adam olarak düşünmemiştim ama şimdi onunla neden evlendiğini anlayabiliyorum ve bu yüzden Richard'dan nefret etmekten kaçınmam gerek. İkimiz arasında kıyaslama yap-

mamalıyım. Kıskançlık uygun kaçmaz.

"Zoe'nin gerçekten teyzesine ihtiyacı var," diyor Richard bana. "Karıma. Ona saatlerdir ulaşmaya çalışıyorum ama dün gece bir yere gitmiş, cep telefonunu da evde unutmuş. Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Adamın adını biliyorum ama o bunu bilmiyor, o yüzden ne söylediğime dikkat etmeliyim.

Elimi uzatıyorum. "Sam Locke."

"Richard Downing." Tokalaşırken eli titriyor, avuçları da yapış yapış. İki elini kullanarak tokalaşıyor. Elleriyle benim elimi kavrarken, Tess'inkinin tıpatıp aynısı alyansı parmak boğumlarıma çarpıyor. "Böyle çat kapı geldiğimiz için kusura bakmayın ama daha önce onlara ne kadar yardım ettiğinizi biliyorum. Karım Tessa bana anlatmıştı, Zoe de çaresiz bir haldeydi."

Acaba neden Devon'daki mahkemeye hiç gelmemişti? Neden hiç karşılaşmamıştık? Bunları düşünecek zamanım yok gerçi çünkü Richard hızlı hızlı, neredeyse fısıldayarak konuşuyor.

"Sorun şu ki karım için endişeleniyorum. Neredeyse bilmiyorum. Özür dilerim. Dün gece yaşananların yanında bu devede kulak kalır biliyorum ama hiç âdeti değildir. Ya onun da başına bir şey geldiyse?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, içten bir endişe duyuyor ama konuşmaya devam etmek istemiyorum.

Boş gözlerle bana bakan Zoe'ye bir bakış atıyorum; bence konuştuklarımızın tek kelimesini anlamıyor.

"Karınız ortaya çıkacaktır, eminim," diyorum Richard'a kısa keserek çünkü karısının başına bir şey gelmediği konusunda ona nasıl güvence verebilirim ki? "Belki dün gece bir arkadaşında kalmıştır."

Richard yanıt vermeye davranıyor ama bu konuda konuşmayı kesinlikle sürdüremeyeceğim için Zoe'ye dönüp

Jeanette'in telefonunu aldığımdan beri kafamı kurcalayan soruyu soruyorum: "Neden bana geldin?"

"Çünkü her şey tıpkı önceki gibi geliyor," diyor. "Önceki olayı anımsatıyor."

Derken hıçkıra hıçkıra öyle bir ağlamaya başlıyor ki sırf sesi bile sizi yaralayabilir ama ben asıl şunu merak ediyorum: Kederini böyle dışa vurmasına rağmen, acaba bir şey biliyor da o yüzden mi korunmaya ihtiyaç duyuyor?

Richard, Zoe'yi yatıştırmaya çalışıyor. Kolunu omzuna koyunca Zoe de başını enişteşinin omzuna yaslıyor. Richard bitmiş tükenmiş gibi görünüyor. Göz göze geldiğimizde gözlerinde merhamet ve şaşkınlık görüyorum, bir de yardım isteği.

Zoe'nin gözyaşları biraz dinince, "Neden öncekini anımsatıyor?" diye soruyorum. "Kendini bir açıdan sorumlu mu tutuyorsun?"

Richard, "Orada dur bakalım," diyor.

"Sormak zorundayım."

"Kız daha yeni annesini kaybetti!" diyor dili dolaşarak.

"Ben onun tarafındayım ama buraya neden gelmek istediğini bilmem gerek."

Zoe duygusal ve sosyal açıdan pek gelişmemiştir ama olağanüstü bir zekâsı vardır. Mahkemedeki tüm tutanaklar bunun altını çiziyordu. Zoe'nin süreçle ilgili, davasına bakabilecek herhangi bir yargıca denk bilgisi vardır, üstelik sistem konusunda deneyimi de. Evet, şimdi şokta. Evet, annesini yeni kaybetti ama buraya gelmesinin bir nedeni var. Benim de bu nedeni bilmem gerekiyor.

Enişteşinin gözyaşlarıyla ıslanmış omzundan sıyrılarak, "Çünkü korkuyorum," diyor.

"Neden korkuyorsun?"

"Tom Barlow'dan korkuyorum."

Adamı mahkemeden anımsıyorum.

"Neden Tom Barlow?"

"Dünkü konseri bölmüş, ardından da eve gelmiş," diye açıklıyor Richard. Zoe'yse gözlerini koyun gibi bana dikiyor şaşkın şaşkın.

"Sence annene bir şey yapmış mıdır?"

"Bilmem. İyi adamdır."

O zaman da hep bunu söylemişti: Amelia Barlow korkunç biriydi ama annesiyle babası gerçekten iyi insanlardı.

"Polis adamla konuşacakmış," diye ekliyor Richard.

"Polis bildiğine göre endişelenmene gerek yok," diyorum Zoe'ye. "Sana zarar vermesine izin vermezler. Ne?"

Deliler gibi kafasını sallıyor. "Peki, ya beni suçlarlarsa?"

İçimi çekiyorum. Zoe çoktan kurban psikolojisine girmiş bile. Ben de sert bir tavır takınıyorum. "Seni suçlayabilecekleri bir şey var mı Zoe?"

"Ah, Tanrım! Zavallı çocuk." Richard kızın sırtını sıvazlıyor. "Soruya yanıt vermek zorunda değilsin."

Zoe'nin gözlerine bakınca, benim soruyu sormam gerektiğini, onun da yanıt vermeye hazır olduğunu anlıyorum. Birilerinin ölümündeki sorumluluğu hakkında ilk kez konuşmuyoruz. Richard kusacakmış gibi dursa da biz Zoe'yle bu yollardan daha önce geçtiğimiz için gözümüz korkmaz.

"Hayır," diyor. "Ben uyuyordum. Küçük kız kardeşimin, yeni bir kız kardeşim var, yanında uyuyakalmışım. Onunla birlikte uyumak için odasına gelmiştim. Hiçbir şey duymadım çünkü kulağımda kulaklıklar vardı."

Durum anlattığı gibiyse endişelenmesini gerektirecek bir şey bulunmadığını, polisin de durup dururken Zoe'nin öz annesine zarar verdiğini düşünmeyeceğini söylemek üzereyken Richard araya giriyor.

Sanki hafızası, alkolden bulanmış kafasındaki boş gölde, aniden tutmayı başardığı büyük bir balıkmış gibi, "Tessa da konsere gitti!" diyor pat diye.

"Ardından da bizimle yemek yemeye geldi," diyor Zoe. "Bizdeydi."

"Evet, doğru," diye katılıyor Richard. Zoe, Tess'in yaptıklarını anımsatınca, Richard'ın alev alev yanan nöronları akşamdan kalmalığından kurtularak dün geceyi bir nevi sıraya sokuyor. "Konsere gitti, ardından konuştuk. Akşam yemeğine kalacağını söyledi ama sonra onu görmedim."

Ben gördüm, diye geçiriyorum içimden ama söyleyemiyorum.

"Bruschetta yedik," diyor Zoe Richard'a, kocaman gözyaşları hâlâ yanaklarından akıyor. "Ama şimdi evde polisler var, bizim girmemize izin vermiyorlar."

Genelde Zoe'nin yaşına göre fazla zeki olduğunu düşünmekle birlikte, bugün karşımda daha çok bir çocuğa benziyor, o yüzden kızı öyle sertçe sorguladığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama başka şansım yoktu.

Derken mesleki zorunluluklarımı bir hayli aştığımı fark ediyorum. Sanki mesleki değil de özel bir görüşme yapıyormuşum hissine kapılıyorum. Bu da son derece canımı sıkıyor. Tess, Zoe'nin yanında olsaydı, buraya gelmesine izin vermezdi.

Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Düşüncelerimi bir düzene sokmam gerek.

Tam şekillenmemiş birtakım fikirler geçiyor aklımdan: Zoe'nin ciddi anlamda yardıma ihtiyacı olacak ama benim verebileceğim türden bir yardıma değil. Buraya korktuğu için gelmiş, hepsi bu. Aslında hukuki bir desteğe ihtiyacı yok. Sezgilerim Zoe'nin bu işe fail olarak karışmadığını söylüyor ve sezgilerim her zaman değilse bile genelde yanılmaz.

Ama beni asıl tasalandıran, dahası, küçük binamızı yanı başımızda yükselen bloktan ayıran su yatağının temiz havasını içime çekme umuduyla pencereyi iyice açma isteği

doğuran ve yeni yeni fark etmeye başladığım bir şey var: Eğer istesem bile bu meselede Zoe'ye ne resmi ne de kişisel olarak yardım edebilirim çünkü geceyi Tess'le geçirdim. Bundan da iki sonuç çıkıyor: Birincisi ben de potansiyel bir tanığım, ikincisiyse ilişkimiz açığa çıkacak.

Sanırım çıkar bir yol bulmam gerek.

ZOE

Sam ofisinin camından karşıdaki binaya bakarken ben de oturduğum yerden tuhaf, tatlı bir koku yayan Richard Enişteme yaslanıyorum. Adamlar şimdi İkinci Şans Evi'ndedir herhalde, ipucu arıyorlardır. Tıpkı Devon'daki araba enkazında yaptıkları gibi yapmışlardır: Şerit çekmişlerdir evin çevresine.

Acaba kelebek hâlâ İkinci Şans Evi'nin sahanlığında, tavanın bir köşesine sinmiş duruyor mudur, yoksa karanlıkta kanat çırpmaktan tüm enerjisini tüketip yere mi düşmüştür? Acaba beyaz giysili adamlar, sahanlığın krem rengi halısında ufak bir toz yığınıyla, kelebeğin çırpı bacaklı ölüsünü bulurlar mı?

Bir süre sonra, Sam boğazını temizleyerek bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söylüyor ve odadan çıkıyor. Richard ile oturmaya devam ediyoruz. Eniştem önce telefonunun ekranını kaydırıyor, ardından da telefonu masaya koyuyor ama kontrol etmek için yeniden eline alıp duruyor. Tess'in aramasını bekliyor belli ki.

Bense Sam'in baktığı manzaraya bakmakla yetiniyorum.

Karşıdaki binanın pencereleri küçük kutulara benziyor, her pencere size birinin gündelik yaşamından bir kesit gösteriyor. Masasında oturan bir kadının bıçakla zarfları boydan boya düzgünce keserek açmasını izliyorum. Ardından mektupları çıkarıp açıyor ve üzerlerine büyük bir kaşe basıyor. Bir şey duyamıyorum elbette ama beynim fon müziğini oluşturuveriyor: Kâğıda güm diye basılan kaşe, zarfları boydan boya kesen bıçağın keskin sesi, kadının karton bardaktaki kahvesinden lüp diye aldığı yudumlar beynimde yankılanıyor. Kapıldığım panik duygusu gibi kafamın içinde birbirleriyle yer değiştirerek gittikçe yükseliyorlar. Derken Sam dönüyor.

Paniğe kapılmakta haklıymışım çünkü Sam bana ihanet etmiş.

"Babanı aradım," diyor. "Geliyor."

"Hayır!" Babamı kesinlikle ama kesinlikle istemiyorum. Benimle daha önce uğraşmadı, şimdi işler iyice beter bir hal almışken nasıl uğraşacak ki?

"Kızma Zoe," diyor Sam. "Birinin seninle ilgilenmesi gerek."

"Sen ne bileceksin?"

"Biliyorum."

Bana bakarak başını sallıyor. Böyle yapınca ona hak vereceğimi sanıyorsa çok yanılıyor. Bu konuyu konuşmak istiyorum çünkü babamın bana nasıl davranacağını düşündükçe ödüm kopuyor.

Sam'e dik dik bakarak, ne söyleyeceğimi düşünürken eniştemin telefonu çalıyor. Richard'ın titreyen ellerinden daha hızlı bir şekilde titreşerek parlak masanın üzerinde kıpırdanan telefonu kapmak için öne atılıyor.

"TESS CEP" yazıyor ekranda.

Beceriksizce ekrana dokunup telefonu açmayı başarınca, "Aman Tanrım, sensin!" diye bağırıyor Richard resmen.

"Tanrı'ya şükür! Tanrı'ya şükür! Hangi cehennemdeydin?"

Tess, Richard'la hızlı hızlı konuşuyor, o kadarı duyuluyor ama ne söylediği anlaşılmıyor. Richard karısının söylediklerine odaklanırken yüzü gevşeyiveriyor.

Sonunda, "Çok üzgünüm sevgilim. Başın sağ olsun. Yaşananlara inanamıyorum, sandım ki senin de... Yok, endişelenme. Senin de başına bir şey gelmiş olabilir sandım," diyor eli göğsünde. Yalan söyleyerek, "Tanrım, Tessa! Hayır, ağladığım falan yok. Evet, tamam," diyor. Ardından da eski haline geri dönerek, "Avukatın yanındayız, Zoe'nin avukatı. Anımsıyor musun? Zoe buraya gelmek istedi... Elbette polise nereye gittiğimizi söyledik. Açıkçası karakolda da tam bir kaos hakim. İnsanda hiç güven uyandırmıyor... Hayır, böyle düşünmemiştim. Yok... Özür dilerim. Hayır, belki de düşünmeliydim ama düşünecek zaman yoktu. Evet, burada. Tamam..."

Telefonu bana veriyor. "Tess Teyzen seninle konuşmak istiyor. İyiymiş."

İlkin teyzemle konuşamıyorum. Sesini işitince, kelimelerin boğazında düğümlendiğini duyunca yeniden hıçkırıklara boğuluyorum.

"Ne oldu?" diyor.

Nefes alıp verişimi kontrol altına almam birkaç dakikayı buluyor. Ben sakinleşmeye çalışırken Richard da kolunu omzuma koyuyor. "Bilmiyorum. Kulübedeydi. Kulübeye hiç gitmez ki."

"Ne zaman? Saat kaçta?"

"Biz yatmıştık. Hepimiz uyuyorduk. Katya dönünce bizi uyandırdı."

"Anneni Katya mı bulmuş?"

"Evet."

"Zoe, sen yanlış bir şey yapmadın, o yüzden ne olursa olsun, yanlış bir şey yapmışsın gibi davranma. Bence

Sam'in ofisinden çıkıp karakola, diğerlerinin yanına dönmelisin."

"Karakola gitmek istemiyorum." Mahkeme salonu gibi karakol da tehlikelerle doludur. Orada yanlış bir şey söyleyip kendi kendimi köşeye sıkıştırabilirim, kendi kuyumu kazıp kendimi parmaklıkların ardına gönderebilirim.

"Biliyorum, anlıyorum ama şimdi ben de geliyorum. Seninle orada buluşalım, neler döndüğünü öğrenelim. Ona göre davranırız. Senin avukata ihtiyacın yok. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Polislerin yanında olmak istemiyorum."

"Ama polislerin bir şey yaptığından şüphelenmesini de istemezsin, değil mi?"

Bazen insanlar sizinle dobra dobra konuşurlar, bu da hoşuma gider. Sam'i görmeye gelerek kötü bir izlenim bırakabileceğimi düşünememiştim ama aniden teyzeme hak veriyorum.

Teyzem susunca, "Sen neredesin?" diye soruyorum.

"Bir arkadaşımda kaldım. Telefonumu evde unutmuşum. Özür dilerim, daha erken gelemedim."

"Ben artık babamla mı kalacağım?"

Yanıt vermeden önce kof bir ses çıkararak içini çekiyor. "Açıkçası, ne yapacağımızı bilmiyorum. Sırası gelince düşünürüz. Zoe? Orada mısın?"

"Evet."

"Sen şimdi bunları düşünme. Biz seninle ilgileniriz, tamam mı? Söz."

Sam nazikçe bizi geçiriyor. Merdivenlerden patır patır inip binadan çıkıyoruz.

"Sanırım daha önce bir müvekkilim böyle habersizce çıkagelmemişti hiç," diyor. "Gerçekten rastlanan bir şey değil."

Belki kimse sana benim kadar ihtiyaç duymamıştır,

diye geçiriyorum içimden. Şimdi binanın önündeki basamaklarda duruyoruz. Sabahın erken saatine özgü yumuşak gölgeler çoktan kısalmaya başlamışlar, iyice de vahşi bir hal almışlar çünkü yükselen güneş kenti aşırı bir sıcaklığa boğarak tüm yüzeyleri bir alev topuna dönüştürmeye başlamış.

"Korkma, Zoe," diyor. "Polis neler olduğunu öğrenene kadar seni korur. Bunu benden daha iyi becerirler."

Daha önce benim için her şeyin nasıl ters gittiğini gören Sam'in böyle bir şeyi söylemesi bir yana, düşünebilmesi bile beni resmen şok ediyor. Şimdiye dek Sam, "anlamayan yetişkinler" kategorisine hiç girmemişti ama şimdi, şuracıkta üyelik rozetini kazanıyor. Benimse hayal kırıklığından midem bulanıyor.

Karakola geri dönerken, yaşananlar yüzünden kafam öyle boş ki Richard'ın arabasındaki havalandırmanın çalışmadığından ve eniştemin koltuk altlarında yarım ay şeklinde ter izleri oluştuğundan başka bir şey dikkatimi çekmiyor.

TESSA

Karakola Richard ve Zoe'yle aynı zamanda varıyorum. Richard bana sarılmak için acele ettiğinden taksiden resmen düşer gibi iniyor ama benim kollarıma almak istediğim ilk kişi Zoe çünkü o benim kanımdan, benim canımdan.

"Nerelerdeydin?" diyor Richard, ben Zoe'ye sarılırken. "Çok endişelendim."

Sorusu beni son derece rahatsız ediyor çünkü benim için değil, kendisi için kaygılandığını seziyorum. Zoe'yi Sam'e götürdüğü için Richard'a zaten kızgınım. Kızgınım çünkü hem benim için riskli hem de Zoe için. Zoe'nin avukata ihtiyacı yok. Zoe için alenen hukuki bir tavsiye arayarak neden durumu iyice umutsuz bir hale sokalım, şüpheleri Zoe'nin üzerine çekelim ki? Richard'ın hiç sağduyusu yok; Zoe'nin isteğine boyun eğmemeliydi.

"Sonra," diyorum. "Tanrı aşkına."

Richard'la göz göze gelmiyorum ama Zoe'yle karakolun giriş kapısına doğru yürürken peşimize düşüşünden, sonra da hızla önümüze geçip kapıyı açışından anlıyorum ki Sam'le yaşadıklarımızdan haberi yok, en azından şimdilik, çok şükür.

Üniformalı bir memur bizi karakolun içindeki bir koridordan geçirirken Chris'i görmeden sesini duyuyoruz. Köşeyi dönünce Chris'in kontrolden çıkmış denebilecek, yüksek sesi duyuluyor. Birilerine artık canına tak ettiğini, ailecek karakolda kalamayacaklarını söylüyor.

"Neden bizi alıkoyuyorsunuz?" diye soruyor. "Bizi burada tutmanızın ne yararı var ki?"

Küçük bir odaya açılan kapının eşiğine geliyoruz. İçeride Lucas, Katya ve bebek uzun, alçak bir masanın çevresindeki koltuklara oturmuşlar. Grace'in gözü yaşlı, Katya da yüzünde hem fiziksel açıdan hem de ruhsal açıdan bitip tükenmiş birinin ifadesiyle bebeği tutuyor. Chris kapının yanında durmuş, bir kadın polise serzenişte bulunuyor. Kadının gözü korkmuş gibi.

"Karınızın ölümüyle ilgili bir soruşturma açma sürecindeyiz beyefendi," diye açıklıyor kelimeleri özenle seçerek. "Bu süreçte siz de bize kolaylık gösterirseniz, sizi elbette olan bitenden haberdar ederiz. Güç bir..."

Chris kadının sözünü kesiyor. "Güçlüğü anlıyorum. Ama neden burada tutulduğumuzu anlamıyorum. Biz neden sizin karakolunuzda *kamp* kuruyoruz? Plan nedir?"

Chris'in sesi artık iyice yükseliyor, bebek de yeniden harekete geçiyor.

"Bize gelebilirsiniz," diyorum. "Eğer isterseniz."

Chris bizi ilk kez fark ediyor ama Zoe'nin neredeyse yüzüne bile bakmıyor.

Yeniden polis memuruna dönüyor. "Gitmemize izin var mı?" diyor. "Yoksa şüpheli miyiz?"

Kadın temkinli bir yanıt veriyor. "Burada zorla tutulmuyorsunuz beyefendi. Biz yalnızca size, evinize giremediğiniz süre içinde kalabileceğiniz bir yer önermek istiyoruz. Yakın zamanda herkesle konuşmamız gerekeceğinden

sizin burada bulunmanız, sorguları idare etmeyi de kolaylaştırır diye düşünüyoruz."

Chris'in arkasında Grace alçak perdeden bir inilti koyuverince Katya gelişigüzel hareketlerle bebeği dizinde hoplatıyor ama Grace'in ağzı çaresizlik içinde iyice açıldığıyla kalıyor. Chris'in yanından geçip yanlarına gelen Zoe bebeği kucağına alıyor.

"Benim bir bebeğim var!" diyor Chris. "Sorumluluğunu taşıdığım çocuklarım var. Yaptığınız şey doğru değil. Şunların haline bakın!"

Halleri içler acısı. Çantalar oraya buraya bırakılmış, bebek eşyaları ortalıklara saçılmış. Yerde bir pusetle alt değiştirme minderi, bir yığın ıslak mendil, mendillerin yanında da yarısı yenmiş bir kavanoz mama duruyor.

Yardıma ihtiyaçları var.

"Memure hanım," diyorum. "İzin verirseniz benim evime gelebilirler. Hemen şurada, Stoke Bishop'ta oturuyorum."

"Bir bakayım," diyor. "Bence şimdilik burada kalmanızı tercih edeceklerdir ama sorarım."

Kadın polisin koridorda uzaklaşmasını bekleyip Chris'in yanına gidiyorum ve sonradan aklımıza gelmiş gibi birbirimize beceriksizce sarılıyoruz. Yaşadığı keder Chris'i fiziksel açıdan zayıf düşürmemiş. Bedeni davul derisi gibi sımsıkı.

Polis hep birlikte bize gitmemize karşı çıkmayınca çeşitli araçlarla yola çıkıyoruz.

Eve varınca bunu teklif ettiğime pişman oluyorum çünkü Chris'in varlığı, bebeği, Katya'yı ve çocukları evimde görmek aniden katlanılmaz geliyor. Bir aile irtibat memuresi de bizimle geldi. Bizim ev standartlara göre oldukça geniştir ama onca insan doluşunca mekân inanılmaz klostrofobik bir hal alıyor.

Richard ne hissettiğimi anlıyor, o da aynısını hissediyordur belki. "Yukarı çık," diyor. "Kendine biraz zaman ayır."

Merdivenlerden çıkmaya koyulurken Richard'ın, "Banyo da yaparsın," diye eklediğini duyunca hâlâ konserden kalma giysilerle olduğumu fark ediyorum. Richard dün ne giydiğimi anımsamıyordur herhalde ama aptal da değildir. Acaba banyo yap lafının altında bir ima aramalı mıyım, yoksa paranoyaklık mı ediyorum?

Kız kardeşimin öldüğü gerçeği kafama tekrar tekrar dank ederken Richard'a karşı katı bir tutum takınıyorum: Aldattıysam aldattım. Sen de hak ettin. İçe içe beni buna zorladın.

Duşu açıp su neredeyse dayanılmaz bir sıcaklığa gelene kadar bekliyorum. Alt katta bağrışmalar duyuyorum, bebek avaz avaz ağlıyor ama artık suyun altında kalmaya dayanamayacak hale gelene kadar duştan çıkmak istemiyorum çünkü aşağıdakilerin hiçbiriyle uğraşmak gelmiyor içimden. Bir tekinin bile yüzüne bakmak istemiyorum.

Sam'i ve birlikte geçirdiğimiz geceyi düşününce Richard'ın her zamanki gibi sarhoş, kız kardeşimle Zoe'nin de yeni yaşamlarında mutlu ve sorunsuz olduğu zamanlarda, dünyanın yalnızca ikimizin etrafında döndüğü o dairede yeniden Sam'le birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum

Dahası, sırtımdan aşağı sular, gözlerimden yaşlar süzülürken uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyorum.

ZOE

Annem Chris'le tanıştıktan sonra teyzemlere pek gitmedik ama evlerini severim.

"Her evin kendine ait bir dünyası vardır," demişti annem. Chris'le birlikte, İkinci Şans Evi'nin son rötuşlarına karar veriyorlardı. Annem çeşit çeşit şey için öyle çok numune getirtmişti ki hepsini masaya yayıp hangisinin hangisine daha çok uyduğunu görmek için yapboz parçaları gibi yerlerini değiştirip duruyordu.

Renk renk, çeşit çeşit kumaş, taş, tahta ve boya numunemiz vardı. Annem yumuşak renkleri ve pahalı malzemeleri tercih etti; hepsi de birbirinden havalıydı. Annem seçimlerinden mutluydu. Sipariş ettiği bir şey getirildiğinde yüzünde güller açarak doğruca Chris'e bakardı. Chris de, "Amma zevklisin Maria," derdi.

Sonunda annem dergilerdeki gibi bir dünya yarattı. Eserini çok beğendi. Chris de beğendi. Evi ne kadar beğendiklerini söyleyip durdular. Grace evin çeşitli yerlerine kustu, ben de çok beğendiğimi söyledim ama çoğu zaman çiftlik evimizi özlüyordum. Katya ilk geldiğinde evin tüm odalarını gezdikten sonra, mutfağa gelip yüzünde gayet

hoşnut bir ifadeyle, "Lüks bir hayatınız var," dedi.

Lucas hiçbir şey söylemedi, sessizce evin çeşitli kısımlarını dolaşmakla yetindi. Ne zaman bir yere otursa, beyaz kumların üzerine düşen kara bir gölgeyi anımsatırdı bana.

Tessaların evi İkinci Şans Evi'ne hiç benzemez ama buraya gerçekten bayılıyorum. Tess ve Richard'a dair bir sürü öykü anlatıyor.

En çok da, Tess ile Richard'ın gençliklerinde bir hayli yolculuk ettiklerini, bir sürü eşya topladıklarını anlatıyor. Ev; yolculuklarından getirdikleri bütün eşyaları sergileyen bir vitrin âdeta ama züppelikten eser yok. Sıcak ve sevecen bir ortam var. Ev bu eşyalar kadar resimlerle de dolu. İstediğiniz her şeyi elinize alabilirsiniz, isterseniz lap diye koltuklara oturabilirsiniz. Koltukların üzerinde battaniyeler, eşyalar, bazen de Tess'in işi gereği baktığı bir köpek olur. Yerler de halı kaplıdır, takılıp düşmemek için dikkat etmeniz gerekir çünkü Tesslerin evinde hiçbir şey kusursuz değildir. Halıların da kıvrılmış kenarları, eprimiş yerleri vardır. Salondaki çoğu duvar tavana kadar raflarla kaplıdır. Raflara gelişigüzel dizilmiş kitaplar farklı ebatlarda, farklı ağırlıklardadır. Hiçbiri de alfabetik sıraya göre dizilmemiştir. Kitapların çoğu gezi, bilim ve veterinerlik kitabıdır. Aralarında bir sürü roman, yığınla da DVD vardır.

Biz gelince Tess yukarı çıkıyor. Richard'sa bize çay yapmaya kalkışıyor ama kimse istemiyor. Chris bir süre salonda volta atıyor, ardından durup Katya'ya bağırıyor: "Bebeği sustur. Bebeği susturur musun?"

Katya da, "Bebek annesini kaybetti!" diye bağırıyor beklenmedik bir güçle. "Şimdi susmasını bekleyemezsin."

Richard bir kıza bir Chris'e baktıktan sonra Chris'e, "Bırakın, ben de yardım edeyim. Neye ihtiyacınız var?" diye soruyor.

"Bebeğe yatacak bir yer gerek," diyor Katya. "Bir de

süt." Richard'ın nazik tavrı karşısında Katya'nın sesi yumuşuyor ama hâlâ ters ters Chris'e bakıyor. Keşke ben de Chris'e böyle bakmaya cesaret edebilseydim, diye geçiriyorum içimden ama ben öyle baksam kim bilir ne derdi?

"Bana yardım edebilir misin?" diye soruyor Richard, Katya'ya. "Ne ayarlayabiliriz, bir bakalım."

Katya karşılık olarak kucağındaki Grace'i iyice yukarı kaldırıyor ve oflayıp puflayarak Richard'ın peşinden gidiyor.

Chris bana dönüyor. "Sabah gerçekten avukatla görüşmeye mi gittin?" diye soruyor bana.

Başımla onaylıyorum. Başıma saplanan bir ağrı gözlerimi yaşartıyor. Dün gece bana söyledikleri yüzünden sorusu bir tehdit gibi geliyor.

"Neden?"

"Bilmem."

"Bilmen gerekir."

Ellerimin titremeye başladığını hissediyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Chris'le bunları konuşmaya hazır değilim. Bu sırrı öyle uzun bir süredir saklıyorum ki artık gerçekten ifade edecek kelime bulamıyorum.

"Ne?" diyor, oysa bir şey söylediğimi sanmıyorum.

"Sam'in yardımını istedim. Önceden tanışıyoruz."

Chris kollarını kavuşturmuş, odanın ortasında duruyor. Sabah sürekli saçlarını sıvazlayıp durduğu için saçları havaya dikilmiş. İlginç bir tabloymuşum gibi inceliyor beni.

"Senin hakkında bilmediğim çok şey var Zoe," diyor. Bakışlarımı kaçırmak için başımı eğiyorum.

Islahevinde odamı paylaştığım kız, babasından eşek sudan gelinceye kadar dayak yememek için böyle yaptığını anlatmıştı: *Bazen işe yarar,* demişti. *Bazense yaramaz ama denemekten zarar gelmez çünkü tek istedikleri, kendilerini senin kralınmış gibi hissetmektir.*

Chris'in üzerinde işe yarıyor. Çoğu insanın şizofreni kulübünün daimi üyesi olduğu konusunda haklıymışım demek ki. Bir yaptıkları bir yaptıklarını tutmaz. Aniden değişiverirler. Jason bile bana bir öyle davranırken bir böyle davranmıştır.

Chris, koltukta Lucas'la ortamıza oturup dua edecekmişiz gibi bir eliyle benim bir eliyle de Lucas'ın elini tutuyor.

Chris'le fiziksel temas kurmaktan hoşlanmıyorum ama kendimi zorlayarak parmaklarımı Chris'in sıcak avucuna bırakıyorum.

"Biz hâlâ bir aileyiz," diyor Chris, konuşurken sesi boğuklaşıyor. "Bilmenizi isterim ki ben ikinizin de yanındayım."

Elimi sertçe sıkıyor, ardından ayağa kalkıp başka bir şey demeden odadan çıkıyor.

Lucas'la birbirimize bakıyoruz. Olaydan beri hiç yalnız kalmadık.

"Çok üzgünüm," diyor.

"Annem neden ön bahçedeydi?" diyorum. "Orada ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum."

Başını öne eğince sinirleniyorum çünkü daha fazlasını yapmasını istiyorum. Dün gece kurduğumuz bağlantıyı istiyorum.

"Şimdi kâbus başlayacak," diyorum, Lucas da hemen oltaya geliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Bazen kızınca, bildiğim tüm o kötü şeyleri insanların yüzüne haykırmak isterim. Hissetmek zorunda kaldığım tüm o korkunç şeyleri onlar da hissetsin isterim.

"Böyle yapabilirsin," demişti Jason bir keresinde. Amy Barlow'un gözleri açık ama cansız, kulağı yarı yarıya kopmuş bir halde arabanın arkasında nasıl yattığını anlatıyor-

dum. "Beni o sahnenin içine çekmeyi, böylece beni yaralamayı deneyebilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki orada yalnızca sen varsın Zoe. Benim işim seni oradan güvenli bir şekilde çıkarmak, sana katılmak değil. Dehşet benim dehşetim değil. İnsanlara acı çektirmek için böyle şeyler anlatırsan yalnızca kendine zarar verirsin çünkü insanlar senden uzaklaşır."

Bu sabah Jason'ın önerisine kulak asmadan, bildiklerimle Lucas'ı cezalandırmaya çalışıyorum.

"Ne yapacaklarını biliyor musun? Bizi içeri alıp sorgulayacaklar. Telefonlarımızı, bilgisayarlarımızı alacaklar. Bizi bekletecekler. Bir hücreye kapayacaklar. Soruşturma sürdükçe sürecek, ardından mahkeme başlayacak. Hiç bitmeyecek Lucas. Sonrasında ne yaparsan yap, hiç unutamayacaksın."

"Hepimiz uyuyorduk," diyor. "Bir şey bilmiyoruz ki."

"Öyle mi? Uyuyor muydun?"

"Ben de babam da uyuyorduk!"

"Ben de uyuyordum. Bir şey duymadım."

Annemin başına bunlar gelirken uyuduğumu düşünmek işkence gibi çünkü kulaklıklarımı takmasaydım her şey ne kadar farklı olabilirdi diye düşünmeden edemiyorum. Belki o zaman annemin dışarı çıktığını duyar, çıkmasını engeller, gelip benimle ve Grace'le yatmasını isterdim. Böyle yapabilirdim. Başım veya karnım ağrıyormuş numarası falan yapardım. Yanıma gelirdi herhalde.

Yeniden ağlamaya başlıyorum ama Lucas yerinden kıpırdamıyor. Üzerindeki birbirinin eşi geometrik desenlerle insanın gözünü alan, püsküllü halıya öylece bakıyor. Konuşmuyoruz. Ben de Richard Eniştenin çerçeveletip kuzinenin üzerine astığı, karakalem bina resmine bakıyorum. Nota kâğıdı gibi beyaz üzerine çizilmiş düzgün, siyah çizgileriyle harika görünüyor. Derken aklıma bir şey geliyor.

"Sence Bay Barlow'u görmek için mi dışarı çıkmıştır?"

"Bilmem," diyor. "Telefonlarımızı alacaklarını nereden biliyorsun?"

"Çünkü öyle yaparlar."

"Ama biz şüpheli değiliz ki."

"Benden şüphelenirler."

"Neden?"

"Önceki olay yüzünden."

Islahevinde size böyle söylerler. Eğer bir kez yakalandıysan, ikincisinde seni daha çabuk yakalarlar. Böylece polisin yaşamı kolaylaşır. Islahevindeki herkes, yaşamı kendilerine düzenlenmiş bir suikast gibi görür.

"Hiç de değil," derdi Jason bundan söz ederken. "Ama bazıları suç ve ceza döngüsü içinde sıkışıp kalırlar, orası doğru ama aynı şey senin için de geçerli olacak diye bir şey yok Zoe. Böyle olmamalı."

"Haksız yere hüküm giydim."

"Buna inandığını biliyorum. Belki haklısındır, belki de değilsindir..."

"Haklıyım." Bunu her gün düşünüyorum, mahkemede ihanete uğrayınca hissettiklerimi, kimsenin bana inanmayışı karşısındaki çaresizliğimi. Islahevine girdiğimde öfkem yatışmamıştı. Hâlâ içten içe öfkelensem bile artık öfkemi saklamayı öğrendim çünkü kimse duymak istemiyor.

"Bırak da bitireyim. Hakkında doğru hüküm verilmiş olsun veya olmasın, sen artık önüne bakmalısın. Üstelik sen o döngüden kurtulmak için gereken desteğe de fırsata da sahipsin."

Desteğim annemdi, fırsatım da müzik. Onu da annem organize ederdi. Şimdi neyim var peki?

Lucas diyor ki: "Otomatikman senden şüphelenmeleri mantığa uygun değil."

"Mantığa uymasına gerek yok zaten."

"Paranoyaklık ediyorsun."

Söylediği şeye yanıt verecek değilim. Böyle konular hakkında yalnızca benim bildiğim şeyler var. Lucas'ın deneyimi yok.

Lafına karşılık vermeyeceğimi anlayınca, "Zoe, benim için bir şey yapabilir misin?" diye soruyor.

"Nedir?"

"Sana gönderdiğim e-postayı sil. Senaryoyu."

"Neden?"

"Okudun mu?"

"Yalnızca ilk kısmını."

"Tamam, sil işte. Ben kendiminkini siliyorum."

Telefonunu çıkarıp ekranı kaydırıyor. Herhalde gönderilenler kutusundaki senaryoyu siliyor.

"Neden?"

"Artık bir önemi yok. Aptalca."

"Ne?"

"Telefonunu versene, sileyim."

"Hayır."

Oturduğu yerden bir hamlede yanıma yaklaşıp elini bacağıma koyunca, içim ürperiyor ama dün gece beni öptüğünde hissettiğim şey değil bu. Nedense daha tuhaf bir şey.

"Ben senin yerine silerim. Lütfen. Aptalca bir şeydi. Şimdi yanlış geliyor. Lütfen Zoe. Ben de annemi kaybettim, unuttun mu?"

Ama ne demek istediğini açıklayacak bir kelime bulamayınca sinirleniyor.

"Ne?"

Kısa bir sessizlik. Gözlerini gözlerime dikiyor. Sabırsızlandığımı anlayınca, "Karışık bir konu. Özel bir mesele," diyor.

"Kafamı çorba ettin." Islahevinde hep böyle derlerdi. Ardından, "Annenin ölümünden sonra bir danışmanla görüştün mü?" diye soruyorum çünkü ben de görüşmek zorunda kalır mıyım diye merak ediyorum. Jason gibi iyi birileriyle görüşmeye aldırış etmem ama bana büyüklük taslayıp canımı sıkacaklarsa o zaman başka.

"Hayır," diyor ama gözlerini kaçırır gibi olunca yalan söylediği hissine kapılıyorum

"Neden?"

"Bilmem. Babam, işte... Babam birbirimize yardım edebileceğimizi söyledi. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz dedi. İdare ettik."

Ama alt dudağını ısırışından pek de idare edemediklerini anlıyorum, ardından elini yeniden telefonuma uzatıp, "Lütfen, Zoe?" deyince, yumuşak kalpliliğimden telefonumu veriyorum. Dosyayı sildikten sonra telefonumu geri veriyor. Ben de, "Sildiğin her şeyi bulabilirler, biliyorsun değil mi? Bana yolladığın PANOP mesajlarını da bulacaklardır," diyorum.

Böyle diyorum ama bulsalar da bir şey fark etmeyeceğini biliyorum çünkü adımı bilgisayarlarına yazar yazmaz geçmişimi öğrenecekler ve Lucas'ınki gibi bir PANOP mesajı göndermek de suç değil ama nedense Lucas'la uğraşmak istiyor canım. Gerçi o yanıt verme şansı bulamadan Richard Eniştem araya giriyor.

"Polis geliyor," diyor. "Herkesle tekrar konuşmak istiyorlarmış."

Sabah polisle biraz konuşmuştuk ama teke tek değil, toplu halde konuşmuştuk. Ama en çok teke tek konuşmayı sevdiklerini biliyorum.

"İlk beyanlarımızı almak istiyorlar," diyorum.

RICHARD

Sakinliğini koru ve yoluna devam et.*

Son zamanlarda her yerde bu sloganı görürsünüz, hatta mutfak radyatörünüze astığınız kurulama bezlerinin üstüne bile bu sözler işlenmiştir. Yakın bir zamanda popüler kültürümüzün bir parçası haline gelmişse de sloganın kökenleri savaş zamanı gereken dayanıklılıkta ve kendi kendine yeterlilikte yatar. Bugünse o sloganın beden bulmuş hali olmaya yeminliyim çünkü Maria'nın ölümü ailemizi krize sürükleyen bir trajedi ve birinin aileyi toparlaması gerek.

İşin aslı namussuz bir ağrı başımı mengene gibi sıkıyor, migren denecek kadar kötü bir akşamdan kalmalık yaşıyorum. Çölde trekking yapmışım gibi ağzım dilim kurumuş ama benim için hareket etmek, eczaneden alacağınız türlü çeşit ağrı kesiciden daha etkilidir her zaman. Utanç duygusuna kapılmamı da engeller.

Matemli aile henüz bir saattir bizde ama en çok bebeğin uğraştıracağı anlaşıldığı için bebekle ilgilenmeye karar verdim.

---

* *Keep Calm and Carry On. –çn*

Harikulade bir yaratık, son derece sevimli. Şimdiden gönlümü çeldiğini itiraf etmeliyim. Bebeğe bakıcı kız bakıyordu ama kız yatmaya gitti. Zavallı kız bitmiş, tükenmiş haldeydi. Sanırım bu sabah ikimiz de benzer alkol sonrası semptomlarından muzdaribiz, gerçi ben uyumanın faydasını gördüm.

Tessa dün gece eve gelmedi. Düşünmesi ağır geliyor çünkü insan daha dün doğmadıysa, Tessa'nın geceyi büyük olasılıkla başka bir adamla geçirdiğini anlayabilir. Eğer böylesine saldırganca bir karşılık vermeseydi, bir kız arkadaşında kaldığına inanabilirdim. Bir şok yaşıyor, normal davranışları değişecektir elbette ama biz Tess'le öyle bir birbirimizi suçlama oyunu oynarız ki suçluluk psikolojisinden kaynaklanan saldırganlığı görür görmez tanırım. Sonuçta konunun uzmanıyım.

Bebeği pışpışlarken düşüncelerim Maria'ya kayıyor. İçten içe, ona hiçbir zaman ısınamadığımı düşünüyorum. Maria iki kızı gibi güzel bir kadındı ama onu huysuz, açıkçası biraz da sığ bulurdum.

Tessa, Maria hakkındaki düşüncelerime haklı olarak son derece karşı çıktığından kavga çıkar korkusuyla konuyu tartışmazdık ama Maria ile Philip'in, Zoe'yi gönülsüzce piyano çalmaya zorlaması hoşuma gitmezdi. Görebildiğim kadarıyla, zavallı kızcağız arpej çalışmaktan, o çiftlikte ne bir ağaca tırmandı ne de bir tavuk besledi. Philip, Maria kadar kötü değildi ama onun da suçu vardı. Tess kız kardeşinin ve Philip'in bu tavrını neden bağışladı, bilmem. En iyi tahminim, ailenin en başarılısı ve en uslusu olduğu için suçluluk duyarak, Maria'nın da sonunda o başarıları kızı aracılığıyla da olsa yaşama şansı bulmasına sevindi.

Evimize insanların doluşması tuhaf bir his. Dün evin sessizliğinden güç kazanan dürtülerimle yaptığım savaşı kaybetmişken, bugün kendimi oldukça iyi kontrol ettiğimi

fark ediyorum. Şartlara bakıldığında ve gerginliğin giderek arttığı düşünüldüğünde kendimi kontrol edebilmem tuhaf ama yine de kabulüm.

Bebeği yukarı çıkarıp bezini değiştirmeye çalışırken, bir tanesini takana kadar o lanet olası bezlerden üç tane harcadım. Bu oynak kollara bacaklara temiz giysiler giydirmek kolay değil ama ben giydirmeye uğraşırken bebeğin elimi kavraması bir hayli hoşuma gidiyor. Ellerimin titremesi kesiliyor.

Aşağıya inerken banyonun kapısında duruyorum. Küvetin altına, kaplamanın arkasına bir-iki şişe votka sotelemiştim. Boğazım, dudaklarım ve beynim içmek istiyor. İçme isteği kalbimi bile çaldı.

Bebek, hiç anlamadığım bir nedenden ötürü alışkanlık edindiği gibi parmaklarını ağzıma sokunca elini ittirip susuzluktan kavrulmuş dudaklarımı yalıyorum. Hadi Richard, diyorum içimden. Kendini topla. Nedense bebek kucağımdayken içmek yanlış geliyor. O benim önceden belirlenmiş, rezil yaşam yolumun bir antitezi. Öyle taze, öyle yeni ve öyle saf ki onu lekeleyemem.

Banyonun önünden geçip aşağı iniyorum.

Sonra, Tessa kendini hazır hissedince dün geceyi nerede geçirdiği hakkında konuşmamız gerekecek. Bu konuşma da çoğu zamanki gibi acı, üzücü, hatta belki de hepsinden beter bir konuşma olacak.

O zamana kadar ben de bir işe yaramayı deneyeceğim.

"Dünyalar güzeli Grace," diyorum. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Mutfağa girerken, içki içme dürtüsüne direndiğim için kendimi güçlenmiş hissettiğimden birtakım katı kararlar alıyorum. Diğerleri uğraşmak zorunda kalmasın diye bebekle ben ilgileneceğim. Kendimi tutup karıma dün geceyi nerede geçirdiğini sormayacağım çünkü daha yeni kız kardeşini kaybetti.

Bu matemli aileyi yüzüstü bırakmayacağım, karımı yüzüstü bırakmayacağım.

Grace büyük bir iştahla muz püresini yemeye başlayınca ilk küçük başarımı kazandığımı hissediyorum.

SAM

Zoe Maisey ile eniştesi Richard ofisimden çıkar çıkmaz kapıyı kapayıp saatime bakıyorum.

On bir buçukta bir tarama randevum var, ondan biraz sonra da tarama sonucunu konuşmak için bir uzmanla görüşeceğim. "Hızlı hizmet" dedikleri şey bu ama benim duymak istediğim bu değil.

Ofisimden hastaneye yürüyerek gidebilirim, o halde hiç yapmamam gereken bir telefon görüşmesini yapacak zamanım var.

Derin bir nefes alarak telefonumdaki kişiler listesini gözden geçirip polis müfettişi Nick George'u buluyorum. Nick eski bir okul arkadaşımdır. Acaba bana bir iyilik yapar mı? Başka kimseyi arayamam çünkü bu işe hiç karışmamam gerekir: Ben potansiyel bir tanığım.

Aramadan önce, görüşmeyi dışarıda yapmamın daha iyi olacağına karar veriyorum. Biz avukatlar işlerimizi gizlilik içinde yürütürüz ama yerin kulağı vardır. Yapacağım telefon konuşması da kimsenin kulağına gitmemeli.

Ben dışarı çıkarken sekreterim, "Bugün burada mısın, dışarıda mısın Sam?" diyor.

"Dışarıdayım," diyorum. "Kesinlikle dışarıdayım."

Kapı arkamdan kapanırken sekreterin bir başka personele, "Çok sıkı çalışıyor," dediğini duyuyorum. "Bugün normalde izin günüydü."

Randevumla ilgili bir şey bilmiyorlar, işteki kimse bilmiyor.

Nick George, Bristol Ceza Araştırma Şubesi'nde çalışıyor. Buraya ilk taşındığımda buluşup bir şeyler içmiştik, o zaman evlendiğini, tüp bebek tedavisi sayesinde ikiz bebekleri olduğunu, o geceleri çalışırken karısının bebeklerle uğraşmak zorunda kaldığını öğrenmiştim. Okulda iyi anlaşırdık, hiçbir zaman yakın değildik ama birbirimize karşı dostane hisler beslerdik. İkimiz de hırslıydık üstelik. Gizli ineklerdik. İş dünyasında henüz yollarımız kesişmedi ama eli kulağındadır.

Dışarıda, sokaklara çoktan sıcak çökmüş. Binaların yanlarındaki gölgelerden ayrılmadan kent merkezine doğru yürürken Nick'in numarasını çeviriyorum. Açmıyor. Birkaç dakika sonra, kanal kenarında dolanırken çarşaf gibi suyun üzerinde bir güzellik arayıp da beton kıyılara yığılmış çöp parçaları ile çevremdeki kurumsal şirketlerin yansımalarından başka bir şey bulamazken Nick beni geri arıyor.

"Neden merak ediyorsun?" diye soruyor Nick.

Su kenarındaki bir barın gölgesinde duruyorum, kaldırım bir gece önce dökülen içkilerden yapış yapış. Yanımdaki koca alan, bir bina projesi için boşaltılmış. Alanın ortasında, yağmurdan kalan birkaç sığ su birikintisi var ama çoğunlukla göz alabildiğine toprak ve molozlar yığılı.

"Onları tanıyorum." En iyisi Nick'e baştan sona her şeyi açıkça anlatmak diye düşünüyorum ama sanırım tamamen dürüst davranmıyorum, tanık sayılabileceğimi söylemiyorum.

"Yalnızca cesedin evin ön tarafında, bahçedeki bir binada bulunduğunu söyleyebilirim."

Söylediklerini duyunca rahatlıyorum çünkü bu senaryoya göre, hem aileden hem de aile dışından bir sürü kişiden şüphelenebileceklerini anlıyorum.

Malum nedenden ötürü, katilin aile dışından biri olma olasılığı benim için önemli. Başka bin tane soru var aklımda. Mesela ölüm nedeninin bilinip bilinmediğini sormak istiyorum ama bu kesinlikle sınırı aşmak olur. Sınırı aşmamalıyım.

"Ailenin yakını mısın?"

"Ölen kadının kız kardeşini tanıyorum."

"Tüh, üzüldüm."

İkimiz de konuşmanın bittiğini, hatta hiç yapılmaması gerektiğini biliyoruz. Karısıyla çocuklarını soruyorum. Tam telefonu kapamaya hazırlanırken, "Duyduğuma göre pek iyi değilmişsin," diyor.

"Kim söyledi?"

"Annem." Mahcup mahcup gülüyor. "Bideford asmalarının refahı yerinde."

Gerçekten de aileme semptomlarımdan ve doktorun şüphelerinden söz etmiştim. Bir tek annemle babam biliyordu ya da ben öyle sanıyordum. İnsanlara anlatmışlar demek.

"Ben iyiyim."

"Gerçekten mi?"

Aniden, yanı başımdaki boş alana bakıp Tess'i özlediğimi hissedince birine söyleme ihtiyacı duyuyorum.

"Bugün teşhisin kesinleşmesi için bir tarama yaptıracağım. Karışık bir durum."

"Olasılık nedir?"

"Oldukça eminler."

"Çok üzüldüm dostum."

"Boş ver."

"Çalışmaya devam edecek misin?"

"Elimden geldiğince."

Boğazını temizliyor. "Yakınlarda içmeye gidiyoruz, değil mi?"

"Elbette. Bak, şimdi kapamam gerek. Seni ararım."

"Tamam. Telefonunu bekliyorum."

Ararım herhalde.

TESSA

Richard bebeği kucağına almış. Grace'i kalçasına oturtup evde bir dolanışı var ki bu iş için doğmuş sanırsınız. Richard'ı böyle görünce ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Bir süre önce arkadaşlarımızın bebekleri vardı, biz de zaman zaman o bebekleri kucağımıza alırdık ama Richard'ın daha önce Grace'i kucağına aldığını hiç sanmıyorum. Dönüşüm geçirerek iyiliksever bir enişte imajına bürünmüş. Bense kocamı aldattığım için bugünkü olağanüstü iyiliğine içerliyorum. Neredeyse böyle davranarak benimle dalga geçtiğine inanacağım.

Ama kafamdaki düşünceden kurtulmaya çalışıyorum çünkü kederin ne tuhaf, ne beklenmedik bir şey olduğunu bilirim. Kederin içimdeki öfke dalgalarını tetiklediğini anlıyorum. Dürüst davranmam gerekirse Richard'dan istediğim tek şey benimle ilgilenmesi, yalnızca benimle.

Yoksa Sam'in ilgilenmesini yeğler miyim? Kafam karışık. Sanırım işin gerçeği, şu an ikisini de istiyorum.

"Katya dinleniyor," diyor Richard. "Zavallı kız bitik halde. Sanırım tüm gece bebekle o ilgilendi."

Dün geceki içki âleminin etkisini hissetmiyormuş gibi

davranıyor ama yatak odasındaki boş ilaç kutularını gördüm.

Bebeği bir anlığına bırakıp kendimize dönüyoruz.

"Dün gece neredeydin Tess?" diye soruyor.

"Biraz yalnız kalmak istedim."

Söylediğim şeyi hazmetmeye çalışıyor, incindiğini görebiliyorum. Bazı şeyleri öyle çok tartıştık ki Richard sonucu daha baştan biliyor: Richard alkoliğin teki, ahlaki açıdan üstünlük bende. Hemen her zaman böyle bu. O yüzden boyun eğiyor.

"Endişelendim," diye karşılık veriyor sonunda. Birimiz odanın bir tarafında, diğerimiz öteki tarafında, dik dik birbirimize bakıyoruz. Grace de elini Richard'ın ağzına sokmaya çalışıyor.

"Bir daha deneyeyim deme," diyerek bebeğin parmaklarını ağzından çekiyor. "İçeride fi tarihinden kalma dolgulardan veya bir korku tünelinden başka bir şey bulamazsın."

Bebek yeniden deniyor. "Yapma," diyor Richard bebeğin elini iterek. Ardından gülüyor. Çok değil, birazcık gülüyor ama gülüşü ve yüzündeki neşe içimi ürpertiyor çünkü Richard'ı en son ne zaman gülerken gördüğümü anımsamıyorum.

Polis dedektifleri eve gelince atmosfer anında değişiyor. Biz kayıp ruhlar gibi oda oda dolaşırken ve aile irtibat memuresi bir anne tavuk gibi çayla çaydanlığı ararken bir anda hepimiz kendimizi kısıtlanmış hissediyoruz. Sinirler geriliyor, heyecan artıyor. Göz hapsindeymişiz gibi hissediyoruz.

Chris polis dedektifleriyle konuşurken, mevcut şartlar altında elinden geldiğince iyi bir görünüm sergilemeyi başarıyor. Elleri titriyor. Süreçle ilgili soru sorarken kelimeleri bulmaya çalışıyor ama bana kusurlu bir oyuncak robotu

anımsatıyor: Ne yapması gerektiğini anlıyorsunuz ama bir türlü doğru düzgün yapmayı beceremiyor.

Dedektifler sorgu için kullanabilecekleri bir oda bulunup bulunmadığını soruyorlar.

Onları yemek odasına alıyorum.

Salonda, Zoe koltuğun bir kenarına kıvrılmış, saçlarının arkasına gizlenen gözleriyle olanları izliyor.

Yanında oturan Lucas'ın taş kesilmiş gibi bir hali var.

Richard, Grace'i bizim yatağa yatırıp biraz uyutmak için yukarı çıkarmış; Bildiğini bile bilmediğim bir ninni mırıldandığını duyuyorum. Katya küçük misafir odasındaki yatakların birinde sızıp kalmış. Sarsıntıdan mı, yorgunluktan mı, yoksa dün gece sefasını sürdüğü şeyden mi, bilmiyorum.

Dedektiflere yer açmak için yemek masasının üstünü boşaltıyorum. Masanın üzerine yayılmış, işimle, çoğunlukla da kliniğin idaresiyle ilgili bir sürü şeyi bir kenara ittiriyorum. Richard'ın yapım aşamasındaki modellerinden biri de masanın üstünde. Richard en azından bu modeli, tüm titizliğini ve dikkatini vererek kısmen de olsa birleştirmiş.

Dedektiflere, kaloriferlere bakım yapmaya gelmiş tesisatçılarmışçasına çay öneriyorum. Kibarca reddediyorlar. Çok profesyoneller: Jilet gibi gömleklerini, parlak deri kemerlerle çevrelenmiş pantolonlarının içine sokmuşlar. İkisinin de saçlarının arkası ve yanları kısacık kesilmiş, birinin kulaklarında çiller var. Zaman zaman şık giysilerle kapımıza gelen Yehova'nın Şahitleri'ni anımsatıyorlar.

Dedektifler önce Chris'le konuşmak isteyince biz de aile irtibat memuresiyle birlikte neredeyse çıt çıkarmadan, gergin gergin bekliyoruz. Holden ve yemek odasının kapılı kapısının ardından kırk beş dakika boyunca anlaşılmaz mırıltılar geliyor. Chris sonunda odadan çıktığında gergin görünüyor.

Ardından Zoe'yi görmek istiyorlar ama Zoe yerinden kıpırdamıyor; kız kardeşimin gözleriyle bana bakıyor.

"Sam'in yanımda olmasını istiyorum," diyor. "Lütfen, Sam'i tekrar arayabilir miyiz?" Anlıyorum ki şu an Zoe'nin yardımına koşması beklenen kişi benim. Bu sorumluluk içimi kaldırıyor.

"Avukata ihtiyacın yok canım. Gerçekten yok."

Hâlâ koltuktan kalkmıyor. Acaba polisin soru sormak için zor kullanarak Zoe'yi yemek odasına götürme yetkisi var mıdır diye düşünüyorum.

"Polislerle biraz sohbet edersiniz," diyor aile irtibat memuresi. Tıknaz memurenin öyle bir espri anlayışı var ki eğer hayvan olsaydı, kendisini tedavi etmek isterdim.

"Seninle konuşur konuşmaz, işe koyulup annenin başına gelenleri öğrenmeye..." Sesi kesiliyor. Zoe'nin gözlerinde fırtınalar kopuyor.

"Konuşmaktan bir zarar gelmez," diyerek güvence vermeye çalışıyorum ama kolay değil.

"Sana söyleneni yap," diyor Chris. Sözleri kamçı etkisi yaratıyor. "Tartışılacak bir şey yok."

Zoe aniden ayağa kalkınca üzerindeki elbiseyle bir an hortlağa benziyor. Ardından kollarını kavuşturunca kıyafeti yeniden üzerine oturuyor ve ayaklarını sürüyerek yemek odasına gidiyor. Dedektiflerin karşısındaki bir koltuğa kendini bıraktığını görüyorum. Ardından adamlardan biri ayağa kalkıp masanın çevresinden dolanarak kapıyı kapıyor.

ZOE

Annem benim koruyucumdu. Hatalar yaptıysa bile denemediğini söyleyemezdiniz. Bunu biliyordum, Jason da durmadan aynı şeyden dem vururdu. Annem, Sam gelmeden benimle görüşmelerine izin vermezdi.

Annem benden birazcık uzundu. Grace ile bana miras bıraktığı, hayranlık uyandıran, parlak sarı saçları vardı.

Ben çocukken annem sevimli, kararlı ve uysaldı. Üstü başı odun dumanı ve yemek kokardı. Kazadan sonra yaşadığımız dairedeyse annem buram buram sigara kokardı. İkinci Şans Evi'ndeyse Chris'in süslü şişelerde verdiği, tuvalet masasının üzerinde dizili parfümlerin kokusu yayılırdı üstünden. O zamanlar iyice incelmişti. Eskisi gibi sevimli değil, harika görünüyordu çünkü *çok ince*ydi. Herkes öyle söylüyordu.

Kulübede yerde yatan cesedi soğuk görünüyordu, üşümüş gibiydi.

Şimdi bir tek babam kaldı, bir de Tess, Richard, Sam ve Chris. Ama Chris'ten yana pek emin değilim. Bildiğim tek şey var: Annem varlığıyla aramızda bir köprü oluşturmazken Chris'i gerçekten tanıyamıyorum. Bildiğim tek şey var:

Dün akşam bana sürtük dedi, bakışları da karanlıktı.

Tess ile Richard beni severler ama annemin savunduğu gibi savunmazlar.

Sam, ona ihtiyacım olduğunu düşünmüyor.

Babam henüz gelmedi, gelmesini de *istemiyorum* zaten.

Dolayısıyla soruşturmacıların karşısına oturunca, kendi kendimi korumam gerektiğine karar veriyorum. Ne yapacağımı da biliyorum.

Polisler, tek bir fabrikadan çıkmış gibi tıpatıp birbirlerine benziyorlar. Ben çok polisle karşılaştım ve karşımdakiler kesinlikle gördüğüm en profesyonel polisler. Chris'i görmeye eve gelen birtakım adamları andırıyorlar: Üzerlerindeki kusursuz takımları çıkarıp, altında atan kalpleri ve nefes alan ciğerleri var mı diye bakma isteği uyandırıyorlar.

"Başınız sağ olsun," diyor içlerinden biri.

Başta yanıt vermiyorum çünkü ıslahevini düşünüyorum.

Islahevine girerken, oradaki herkesin kalın kafalı olduğunu sanıyordum. Beni akıllı bulacaklarını düşünüyordum, tabii yalnızca sınav başarılarından söz ediyorsak. İkinci Şans Ailesi tarzındaki başarılardan.

Zekilikten söz ediyorsak, ıslahevindeki çocuklar hiç de kalın kafalı değillerdir. Polis soruşturmaları, hukuki tavsiye ve mahkemeler hakkında kimseden duymadığınız şeyler bilirler.

Şimdilik herhangi bir şeyle suçlanmıyorum, farkındayım.

Ama suçlanmasam da, ıslahevindekilerin sorgularda "yorum yok" stratejisi izlemekle ilgili söyledikleri aklımdan çıkmıyor. Söylediğiniz bir şeyin başınıza iş açmasın istemiyorsanız, en iyi stratejidir bu. Kimse size söylemez ama önceden uyarılmasanız da, polisle yalnızca "sohbet'

etseniz bile kafalarına göre "önemli ifade" diye anabilecekleri bir şey söyleyebilirsiniz ve sonrasında, kayıt altına alınan doğru dürüst bir sorguda, size o ifadenizle ilgili sorular sorabilirler. Mahkemede de o sorgulamadan alıntılar yapabilirler.

Demek ki: Polisle yaptığınız hiçbir sohbet "zararsız" değildir.

Demek ki: Ben kendi "yorum yok" savunmamı yürütmek durumundayım.

Çünkü o zaman, böyle yapmamın işbirliğine yanaşmıyormuş gibi görünmeme yol açabileceğini söyleseler de, suratlarını assalar da ve tüm o benzeri korkutma taktiklerini uygulasalar da tuzaklarına düşünüp kendimi ele vermeyeceğim çünkü "yorum yok" stratejisini izlersem, beni suçlamak istediklerinde kanıt bulma yükü polisin omuzlarına kalır.

Islahevindeki çocukların dediklerine neden bu kadar önem veriyorum? Çünkü sandığımdan akıllı olduklarını anlamam bir yana, onları hem seviyorum hem de sözlerine güveniyorum. Gerçi elbette hepsinden değil, birkaçından söz ediyorum çünkü bazıları tam psikopattı. Ayrıca yaşamımdaki kimsenin söz etmediği bir şey daha var: Bok gibi haksız yere hüküm giydim.

Eva Bell kardeşini korumak amacıyla yalan söylediği için annemin istediği gibi "suçsuz" bulunma şansımı elimden almıştı. O zaman hıçkırıklara boğulan annem, "Adalet yerini bulmadı," demiş, bembeyaz kesilen Sam de ne kadar üzüldüğünü söylemişti. Babamsa, bana yanlış savunmayı seçtirdiği için annemi suçlamıştı. Islahevinde Jason'a biraz anlatmıştım ama uzun uzadıya konuşmamıştık çünkü ıslahevindeki herkes aslında öyle ya da böyle tongaya düştüğüne inandığı için görevliler bunları duymaktan bıkmış usanmışlardır.

Islahevinden çıktığımda ve o apartman dairesine taşındığımızda annem benimle konuşurdu. Durumu hâlâ içine sindiremiyordu ama Chris'le tanıştıktan sonra, bana yapılan haksızlıktan söz etmeme izin vermedi. Artık her şeyi "geride bırakmanın" zamanı gelmişti anneme göre. "Yerini bulmayan adaletin" İkinci Şans Yaşamı'nda yeri yoktu çünkü İkinci Şans Yaşamı'nda böyle bir olay yoktu. Tümüyle silinmişti. Oysa o haksızlık mahkemeden beri içimi yakıyordu, hâlâ da yakar.

Şimdiyse yapabileceğim tek şey, olaydan öğrendiklerimi kullanmak: İhtiyatı elden bırakmamak gerekir ve sisteme hiçbir zaman güvenemezsiniz. Hiçbir zaman.

Karar verdiğim şeyi yapmak güç. Önceki deneyimimden biliyorum çünkü sorguya yumuşak bir giriş yapılır. Polisler arkadaşınız gibidir, sizi anlarlar. Konuşmak cazip gelir, hatta konuşmak istersiniz. Kazadan sonra onlara her şeyi anlatmış, söylediğim her kelimenin, Kendi Mezarımı Kazma Projesi'ne kürek kürek atıldığını fark etmemiştim.

O yüzden kendi kendime güçlü olmam gerektiğini söyleyerek stratejimi eyleme geçiriyorum. Dedektifler, "Başınız sağ olsun," dediklerinde yanıt veriyorum: "Yorum yok."

Kısa bir duraklamadan sonra içlerinden biri, "Suçlanmıyorsun canım. Resmi ifadeni almıyoruz. Sadece dün gece yaşananlar hakkında bize bir şeyler anlatabileceğini umuyoruz. Yalnızca ilk beyanını almak istiyoruz," diyor.

Düşündüğüm şeyi duyunca anlıyorum. Biliyordum, ilk beyan diyeceklerini biliyordum ama, "Yorum yok," demekle yetiniyorum.

Defterini masaya koyup kalemini de üstüne bırakıyor. Ardından bana doğru eğiliyor. "Böyle bir sorguda yorum yok demen gereksiz. Hesap vermeni istemiyoruz, alt tarafı biraz sohbet edeceğiz."

"Yorum yok."

"Bize hiç değilse yaşını söyleyebilir misin?"

"Yorum yok."

"Sanırım dün gece bir piyano konseri vermişsin," diyor öteki polis dedektifi.

"Yorum yok."

Kaşları çatılıyor. İnsanların canını sıktığımı her zaman anlayamam ama şimdi adamın tepesini cidden attırdığımı anlayabiliyorum.

"Duyduğuma göre çok iyi piyano çalıyormuşsun."

"Yorum yok."

"Bu yaşta sahneye çıkmak çok önemli bir şey, öyle değil mi?"

Bir sorguda "yorum yok" stratejisi izlemek düşündüğünüzden zordur.

Özellikle dostane veya övgü dolu sorular karşısında yanıt vermek için güçlü bir istek duyarsınız. Sorulara normalde vereceğiniz yanıtlar ağzınızda şekillenir ama söyleyeceklerinizi kendinize saklayıp polisleri, çileden çıkmıyorlarmış gibi davranmak zorunda bırakan o iki sözcüğü söylemeniz gerekir.

"Yorum yok."

"Kendini dâhi diye tanımlar mıydın?"

"Yorum yok."

"Kardeşinle birlikte çalmak hoşuna gidiyor mu?"

Son soruya yanıt vermemek özellikle zor geliyor çünkü durumu yanlış anlamışlar, yanlış anlaşılmalar hiç hoşuma gitmez. "Üvey kardeşim," demek istiyorum. Kafamdan da, "Budala herifler," diye ekliyorum. Jason insanları düzeltmemden hoşlanmazdı ama annemle babam aldırış etmezdi. Hoşlarına bile giderdi.

"Yorum yok."

Sessiz sakin duran polis dedektifinin de canının sıkıldığını anlıyorum. Boyuna birtakım taktiklere başvurup

duruyor. Gülümsüyor, ardından sert sert bakıyor. Ardından ne diye "yorum yok" dediğimi anlayamıyormuş gibi şaşkın bir ifade takınıyor.

Şimdi boğazını temizleyerek konuşuyor. "Sen de biliyorsun Zoe, biz yalnızca dün gece yaşananların iç yüzünü öğrenmek istiyoruz, tamam mı? Bize dün gece neler yaşandığını anlatman herkesin yararına olur çünkü o zaman annenin başına neler geldiğini bulmaya odaklanabiliriz. Annen için bunu yapmak istersin, değil mi?"

- "Yorum yok."

Kendini tutmaya çalışıyor ama dudağının hafifçe kıvrılışından hüsrana uğradığını anlıyorum, ben de gülümsememek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Islahevinde polislerle ters düşme pahasına pişkin pişkin gülerseniz yıldızlı pek iyi alırdınız, adınızın yanına bir işaret konurdu ya da parlak bir rozet falan takılırdı.

Gerçi polis dedektiflerinin dudaklarımdaki seğirmeyi fark ettiğini sanmıyorum çünkü odanın kapısı aniden açılınca yerimden sıçrıyorum. Kapıda da gerçek, öz babam duruyor.

TESSA

Zoe'yle ilk kez yüz yüze geldiklerinde Philip Guerin'in yanı başında duruyorum ve ilk izlenimime göre, aralarında Büyük Kanyon varmış gibi ikisi de başta hareketsiz kalıyor ama Philip Guerin sonunda kollarını açınca Zoe koltuğundan kalkıp babasının kollarına koşuyor ve adamı soluksuz bırakacak kadar sıkı sıkı sarılıyor.

Philip Guerin'in ilk lafı şu oluyor: "Zoe neden yanında bir yetişkin olmadan sorgulanıyor?"

Polis dedektifleri ayağa kalkıyor. Soldaki, "Bildiğimiz kadarıyla Zoe on yedi yaşında," diyor.

"Yaş sınırı tartışmalı bir mesele," diyor babası. "Siz de biliyorsunuz." Öyle bir söyleyişi var ki hukuk sisteminde çocuk hakları hakkında bildiklerini pek de önemsemiyormuş gibi bitkin çıkıyor sesi ki bu durumda büyük olasılıkla önemsemiyor.

"Bu durumda kabul edilebilir," diye diretiyor polis dedektifi. "Özellikle de kızın suçlanmadığı göz önüne alınırsa. Şu anda yalnızca gayriresmî birkaç soru soruyoruz. Bu arada siz kimsiniz beyefendi?"

"Babasıyım."

Philip Guerin son gördüğümden beri korkunç derecede yaşlanmış. Kazadan beri pek iyi olmadığını Maria'dan duyuyordum. Yaşlı annesi, oğluna yemek yapmak için çiftlik evine gelmiş. Yüzündeki çizgilerin konumlarından ve bozguna uğramış duruşundan hissettiği çaresizlik anlaşılıyor ama belki de sabah aldığı kötü haber yüzünden bu haldedir.

Her şeye karşın, birlikte yaşamanın sonuçlarına katlanamadığını iddia ederek kız kardeşimi ve Zoe'yi terk ettiği için Philip Guerin'e içerlemeden edemiyorum. Kendini aklamak için, Zoe'yi serada yetiştirir gibi yetiştirdiğini söyleyerek kız kardeşimi suçlamıştı ama onun da aynı şeyi yaptığını görmüştüm. Zoe'ye piyano çaldırmak için ebeveynlerin tam teçhizat tüm silahlarına başvurduğunu kulaklarımla duymuştum: tehditler, Zoe iyi çaldığı zaman bol keseden övgüler ve bir dolu duygusal şantaj. "Öğretmenini ya da anneni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi? Annen sen piyano çalabilesin diye her şeyinden vazgeçti."

Polis dedektifi elini uzatıp Philip'e baş sağlığı diliyor. Acemice el sıkışıyorlar, resmi sıfatlarıyla kendilerini tanıtıyorlar. O sırada da Zoe hâlâ babasına yapışmış duruyor.

"Aceleci davrandığımızı düşünmenizi istemem," diyor polis dedektifi. "Zoe'nin hukuk sistemiyle daha önce karşı karşıya geldiğini biliyoruz ama sizi temin ederim ki şu an Zoe şüpheli değil. Dün gece yaşananları onun ağzından dinlemek istiyoruz sadece, böylece araştırmamızı derinleştirebiliriz."

Derken babasının göğsünden Zoe'nin sesi duyuluyor. "Ben uyuyordum." Ağzı kumaşa değdiğinden sesi boğuk çıkıyor.

Philip, *alın işte, size her şeyi söyledi,* der gibi ellerini kaldırıyor ama kızma sarılmıyor. Zoe'nin babasına sarılışını

tanımlamak için "çılgınlar gibi"den başka söz gelmiyor aklıma. Philip Guerin'se yüzünde bozguna uğramış gibi bir ifadeyle kollarını iki yana sarkıtmış duruyor. İçimde, kızına hiç ama hiç yardım etmeyeceğine dair kötü bir his var.

SAM

Hiç beklenmedik bir anda, hastanenin bekleme salonunda otururken Nick George beni arıyor. Geciktikleri için telefonumdan haberlere göz atıp Maria hakkında bir şey var mı diye bakarak zaman öldürüyorum.

"STOKE BISHOP'TAKİ EVDE BİR ÖLÜ BULUNDU," diyor *Bristol 24/7*.

Konuyla ilgili tek gelişme şu: Polisin son dakika haberleri sunan sitesinde, kurban otuzlarında bir kadın olarak tanımlanıyor. Henüz Maria'nın adını açıklamamışlar ama yakında açıklarlar kesin.

Nick bu kez hoşbeşle zaman kaybetmiyor. "Bak," diyor. "Sana tek bir şey söyleyeceğim, aslında bunu bile yapmamam gerekir."

Parmağımı öteki kulağıma koyuyorum çünkü resepsiyonist, başı önüne düşüp durduğu için ensesindeki omurları açık seçik görülen yaşlı bir adamla gerçekten yüksek bir sesle konuşuyor.

"Nedir?" diye soruyorum.

"Adli tıp evde kan izi bulmuş."

"Olamaz!"

"Sana daha fazlasını söyleyemem. Kanın kime ait olduğunu saptamaları veya başka bir sonuç çıkması günler sürer ama bilmen gerektiğini düşündüm."

"Tanrım." Öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyorum. Adli tıp ekibi basit bir testle olay yerinde, silinmiş olsa bile kan ve sperm bulunup bulunmadığını anında saptar. Hemen sonuç veren tek test budur. Diğer her şey incelenmek üzere laboratuvara gönderilir.

"Kapamam gerek. Umarım şimdi ailenin durumu iyice kötüye gitmez."

"Kan neredeymiş?"

"Sana söyleyemem, biliyorsun. Bu kadarını bile söylememem gerekirdi."

Ağzından daha çok laf almak istiyorum ama şansımı zorlamak da istemiyorum. "Teşekkür ederim Nick. Sağ ol."

"Önemli değil. Çok üzgünüm, biliyorsun işte."

Maria Maisey'nin ölümünden değil de sağlık durumumdan söz ettiğini anlıyorum. Beni duygularını paylaştığını göstermek, kendince sırtımı sıvazlamak için aramış. Bir erkek olarak, bir başka erkeğin talihsizliğini anladığını göstermek istemiş.

"Kusura bakma Nick, kapamam gerekiyor ama sağ ol dostum, gerçekten sağ ol."

Hemşire beni minyatür bir kabine götürüp verdiği giysiyi giymemi söylüyor. "Koridorda dolap var," diyor. Eşyalarımı oraya bırakabilirmişim.

Üstümü değiştiriyorum ve eşyalarımı dolaba koymadan önce Tessa'ya telefon ediyorum ama doğruca telesekreter çıkıyor. Hemşire tepemde dikiliyor. Radyolog beni bekliyormuş, öyle söylüyor. Acele etmemiz gerekiyormuş.

TESSA

Polis dedektifleriyle görüşme sırası bana gelince ellerim titriyor. Son birkaç saati atlatmamı sağlayan adrenalinin yerinde yeller esiyor. Oturunca, istemsiz hareketlerini sürdüren ellerimi masanın altında kucağıma koyuyorum. Richard da hep böyle hissediyordur diye düşünüyorum.

Polis dedektiflerinin arkasındaki şömine rafında, tazelemeyi unuttuğum, boynu bükük vazo çiçekleri gözüme çarpıyor. Çiçekleri kliniğimdeki minnettar bir aile vermişti ama artık kâğıt gibi yaprakları ve büzülmüş saplarıyla yalnızca kuru bir gövde kalmış geriye. Çiçeklerin yanında, Richard ile Hong Kong'dan aldığımız, pek sevdiğimiz sulu boya resim asılı. Zarif, basit renk darbeleri, bir daldaki iki armut ile küçük bir kuşu resmediyor. Manzaranın sakinliği, bizim içinde bulunduğumuz karmaşadan dünyalar kadar uzak.

Polis dedektifleri bana ilkin, "Başınız sağ olsun Bayan Downing," kabilinden bir şeyler söylüyorlar. Ardından da gözyaşlarım dinene kadar beklemek zorunda kalıyorlar. Genelde aynı şeyi klinikte ben yaşarım. Acı bir olay karşısında nazikçe birkaç laf ettikten sonra karşımdakilerin

kederinin yatışmasını ben beklerim; o yüzden rollerin değişmesi tuhafıma gidiyor. Utanıyorum.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Lütfen," diyor ilk konuşan polis dedektifi. "Acele etmeyin."

Ben gözyaşlarımı silerken polisler de not defterlerine bakıyorlar. Yeterli bir aradan sonra ben gürültülü gürültü burnumu çekmeyi bırakınca kendimi hazır hissedip hissetmediğimi soruyorlar.

"Nasıl öldürülmüş?" diye soruyorum.

"Yani, şu anda kesin bir şey söylemek zor ama kız kardeşinizin cesediyle ilgilenen adli tıp görevlisi birtakım testler yapıyor. Sonuçları alınca kardeşinizin başına gelenleri saptayabileceğiz," diye yanıtlıyor öteki polis dedektifi. Boyu meslektaşından kısa, gözleri de şefkatle bakıyor.

"Zamanı gelince," diye ekliyor ortağı benim hızlı bir hizmet beklememden çekiniyormuşçasına.

Elbette aklıma morg, parlak paslanmaz çelik, çekmecelerdeki cesetler, ameliyat aletlerinin metal tepsiye konarken çıkardığı çınlama ve otopsinin kansız kesikleri geliyor. Kız kardeşim böyle bir muameleyi hak etmeyecek kadar güzeldir. Maria ne kadar direnirse direnşin, ona karşı her zaman bir koruma içgüdüsü duymuşumdur. Canını dişine takıp bağımsızca kendi yaşam yolunu seçtiğinde bile o güdüyü yaşamım boyunca her gün içimde duymuşumdur, ta ki kardeşimin beni kati suretle başından atmayı başardığı bugüne kadar.

"Bize dün gece hakkında bildiklerinizi anlatabilir misiniz?"

"Ne zamandan itibaren?"

"Ne zamandan başlamak isterseniz o zamandan." Adamlardan sabır saçılıyor, yanıtlarımı da kesinlikle yönlendirmiyorlar. Bu kadarını anlayabiliyorum. Ne anlatacağım bana kalmış.

"Zoe'nin konserine gittim. Yedi buçukta başladı ama kamerayı nasıl kullanacağımı öğrenmek için ben altı kırk beşte geldim çünkü çocukların performansını kaydetmek benim işimdi."

"Yalnız mı gittiniz?"

Nedenini sormayacağını umarak başımla onaylıyorum. Polis dedektifi not almakla yetinince de rahatlıyorum. Öteki kollarını kavuşturmuş, başı da hafifçe yana eğilmiş. Dinlemekten ve izlemekten başka bir şey yapmaması canımı sıkıyor. Aniden Sam'i düşünüveriyorum çünkü bana öyle geliyor ki şu an onun dünyasındayım, yaşamım boyunca hiç görmediğim bir dünyada.

"Bize konserden söz edebilir misiniz?" diyor not tutan polis dedektifi.

Gözümde anılar berrak bir biçimde canlanıyor. Her şeyi anlatıyorum. Polis dedektiflerinin yanıtlarından Zoe'nin sabıkasını bildiklerini anlayabiliyorum. Ya geçmişimizi hızlıca araştırmışlar veya Chris her şeyi anlatmış diye düşünüyorum ve ikinci olasılığı daha yüksek buluyorum.

Bir sürü not aldıktan sonra akşamı biraz daha anlatmamı istiyorlar.

Hep birlikte Chrislerin evine döndüğümüz kısma gelene kadar anlattıkça anlatıyorum çünkü orası özel bölge ve tıpkı Maria gibi ben de özel yaşamımdan söz etmekten kaçınırım. Ailemizin mahremiyetinin ihlal edilmesi, Zoe'nin kazasından sonra hepimiz için katlanılması en güç şeylerden biri.

"Olay basına yansıyacak mı?" diye soruyorum.

"Ölüm olayını yazarlar", diye yanıtlıyor dinleyen polis dedektifi. "Soruşturma sürecini de yazarlar."

"Ya Zoe'yi?"

"Zoe'nin geçmişini yayınlamazlar."

"Yayınlayabilirler mi?"

Yanıt gözlerindeki ifadede: Bir noktadan sonra basının yapacaklarını denetleyemem diyor.

Polis sonunda, "Davayı olumsuz etkileme durumu olursa yayınlanmaması için elimizden geleni yaparız," deyince öteki polis meslektaşına sert bir bakış atarak, "Şimdilik aceleci davranmayalım," diyor.

"Ne?" İlkin anlamıyorum. Anlayınca da boğazıma bir yumru oturuveriyor: Zoe'nin da bir şüpheli olabileceğini söylemek istiyorlar.

"Devam edelim. Eve ilk ne zaman geldiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Elimden geleni yapıyorum ama yapım gereği özel konulara girmekten kaçındığım için yaşananları anlatırken kem küm ediyorum. Polis, Tom Barlow'la konuşmam hakkında söylediklerimi not alırken durmamı isteyince kendimi suçlu hissediyorum. Tom Barlow'u neden takip ettiğimi sorduklarında ve buna yanıt verirken de kendimi suçlu hissediyorum: "Çünkü ne yapacağını bilmiyordum." Ardından adamı kapısının eşiğinde, karısı ve çocuğuyla gözümün önüne getirince duyduğum suçluluk katmer katmer artıyor.

Hakkında söylediklerim, Tom Barlow'un iyi ve sevecen bir adam olduğu yönündeki içgüdülerime ters düşüyor ama aynı zamanda Chris'in de paylaştığını bildiğim bir şüpheyi de besliyorlar: Tom Barlow, Maria'ya bir şey yapmış olabilir. Acaba Maria, Tom Barlow'la evin dışında buluşarak Zoe'nin yaptıklarını basına anlatmaması için adamı ikna etmeye mi çalıştı? Acaba Maria, Tom Barlow'un çaresizlik ve hüsranla geçen uzun, sıcak bir gecenin ardından daha fazla içinde tutamadığı öfkeyi mi tetikledi? Kuşkusuz şu an olayın seyriyle ilgili en yüksek olasılık bu görünüyor.

Aynı zamanda kız kardeşimi korumam gerekiyormuş hissine de kapılıyorum. Eski alışkanlıklardan kurtulmak

kolay değildir, o yüzden Maria'nın havuz kenarındaki rezaletini örtbas etmek için, içtiği bir kadeh şarabın kardeşime dokunduğunu, bebekle ilgilenmekten yorgun düştüğünü, sıcağa da zaten hiç dayanamadığını anlatıyorum. Maria havuzdan çıktıktan sonra da eve döndüğümü söylüyorum.

"Siz giderken aile ne durumda görünüyordu?"

"Bence herkes yorgundu, biraz da keyifsiz. Konserde açığa çıkan gerçekler hepsinin keyfini kaçırmıştı. Karmakarışık bir geceydi."

- "Sizce kocası kızgın mıydı?"

Yanıt vermeden önce düşünüyorum çünkü pek emin değilim. "Bence keyfi kaçmıştı ama karısını sever."

Chris'in Maria'yı kollarına alıp havluya sardığını anımsıyorum. Maria'nın başını Chris'in göğsüne gömdüğünü anımsıyorum.

"Karısını severdi," diyorum.

"Tamam." Adam bir şeyler not ediyor ama o not alırken ben de acaba bundan emin miyim diye düşünüyorum.

"Ekleyecek bir şeyiniz var mı?" Yüz ifademdeki bir şey beni izleyen polis dedektifinin dikkatini çekiyor.

"Hayır."

Kız kardeşimin iyi bir yaşamı vardı, orası kesin. Yaşanan her şeyden sonra, hepimiz kardeşim için böylesini istiyorduk. Böyle bir yaşamı hak ediyordu.

"Son bir şey daha," diyor. "Gece evde bulunan herkesten, sakıncası yoksa telefonlarını bize bırakmalarını istiyoruz. Böylece bazı olasılıkları ortadan kaldırıp soruşturmamızı hızlandırabiliriz. Sizin için uygun mudur?"

Sam'le ikimizin tüm o telefon mesajlarını ve e-postaları düşünüyorum ama polis beni izlediğinden düşüncelerimi belli etmemeye çalışıyorum.

"Yok, sorun değil," diyerek cebimden çıkardığım telefonumu uzatıyorum.

Adam telefonu meslektaşına uzatıyor, meslektaşı da telefonu bir poşete koyup üstüne adımı yazıyor. Gördüğüm kadarıyla Zoe'ninkini çoktan almışlar.

"Tom Barlow'u tutukladınız mı?" diye soruyorum çünkü Tom Barlow'un yaptıklarıyla daha çok ilgilenmeleri gerekiyormuş gibi geliyor bana.

Polis dedektifi tartıyormuş gibi yüzüme bakıyor. Ardından şöyle diyor: "Bay Barlow sorgulandı ama geçerli bir tanığı var. Kız kardeşinizi o öldürmedi."

ZOE

Babamla birlikte bahçede oturuyoruz. Bahçede üzeri yosun ve kuş pisliği kaplı bir bank var. Annem görse basınçlı yıkama makinesiyle yıkatırdı ama biz aldırış etmeden oturuyoruz.

Babam gözlerini siliyor çünkü gözlerinden ağır ağır, çamur gibi yaşlar akıyor; çiftlikteki avlumuzda bulunan eski demiryolu traverslerinden akan katranlar gibi. Babamın anneme ağladığını biliyorum ama aynı zamanda böyle görünmesine de alışığım çünkü kazadan sonra çiftlik evimizin penceresinde saatlerce oturup manzaranın bir nebze okyanusu görmenize izin veren aralığına bakarken de böyle ağlardı.

Kazadan sonra köydeki kimse bizimle konuşmadı. İçlerinden bazıları babamı bebekliğinden beri tanırdı üstelik. Tüm toplu etkinliklerden de dışlandık. Kimse bizim ürünümüzü almıyor, yağ masrafımızı paylaşmıyor, bizimle hiçbir alışverişte bulunmuyorlardı. Babam gerçekten kırılmış, babaannemin dediğine göre. Benim yaptığım şey yüzünden değil ama sonrasında insanların babama davranış biçimden dolayı. Çok sarsılmış.

"İnanamıyorum," diyor babam. "İkimizden ilk onun öleceği hayatta aklıma gelmezdi."

Annemi düşünüyor ama ne desem bilemiyorum çünkü bu şimdiki durumumuzla, şimdiki sorunumuzla ilgisiz kaçıyor. Annemi kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz ve ben korkuyorum.

"Amelia Barlow'un babası konsere geldi," diyorum. "Kilisenin bahçesinde kızı için bir taş dikildiğini bilmiyorduk."

"Dün gece yaptığı şeyi biliyorum ama o adam katil değildir," diyor babam.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ailesini tanırım."

"Ailesini tanımandan ne çıkar ki?"

"O iyi bir soydan geliyor Zoe."

"Neden? Devonlu diye mi? Bu neyi değiştirir ki? Gerçek dünyaya dön baba. Ben de Devonluyum ve adam öldürdüm ama sen hiç benim arkamda durmadın!"

Birden parlayıvermiştim. Pek sık parlamam ama parlayınca da yaptığım şeyin bir kaza olduğunu ve aslında hapse hiç girmemem gerektiğini kabullenmemekte direnen herkese öfke kusarım. Beni sevmesi gereken insanların kafamdaki düşüncelere ayak uyduramamasından usanıyorum. Kafamdaki düşüncelere de öfkeleniyorum. Böylesine direnç göstermelerine, durmadan kafamda dönüp çoğalarak geceleri uykumu kaçırmalarına öfkeleniyorum.

Jason ile anneme göre, ben kızınca kendimin en büyük düşmanı oluyormuşum.

Şimdi ayağa kalkmış, babamın karşısında duruyorum. Çok çirkin gözüküyorumdur kuşkusuz çünkü yüzümün gözümün buruştuğunu hissediyorum. Şimdi annem burada olsaydı, omuzlarımı tutup gözlerimin içine bakarak sakinleşmemi söyler, onunla birlikte ona kadar saymamı

ister, duygularımı kontrol altında tutmak için uyguladığım tekniklere ulaşmaya çalışırdı.

Babam yüzünü ellerine gömmekle yetinince dayanamıyorum, babama vurmaya başlıyorum. Güçlü vurmuyorum. Ellerim gelişigüzel omuzlarına ve başına vuruyor. Vurdukça vuruyorum, derken babam ayağa kalkıp bileklerimi tutarak bağırıyor. "Yeter! Zoe! Yeter!"

Derken dizlerimin bağı çözülüyor, Tess'in çimenliğindeki kuru çimenlere yığılıveriyorum. Kuru çimenler baldırlarıma, alnıma, ellerime batıyor. Ağzımdan içeriye giriyor.

Babamı yaşlı gözlerle ve benden kaynaklandığını bildiğim daimi bir hayal kırıklığı, daimi bir yenilmişlik ifadesiyle görmek istemiyorum. Annemi istiyorum.

Gözümün ucuyla, aval aval tepemde dikilen babamın iki bacağını görebiliyorum. Ardından aile irtibat memuresinin sesini duyuyorum. "Her şey yolunda mı Bay Guerin?"

Babamsa, "Hayır, değil. Bu kızla ne yapacağımı bilmiyorum," diyor. Ardından birlikte ayağa kalkmama yardım ediyorlar. Bense tüm ağırlığımı vererek kendimi bırakmaya çalışıyorum çünkü bazen insanlar size karşı kaba kuvvete başvurunca protesto etmenin başka yolu kalmaz.

RICHARD

Zoe bahçede olay çıkarıyor. Mutfak penceresinden olayı görüyorum. Yemek odasındaki polis dedektifleri de görmüş olacak ki içlerinden biri Tessa'yı sorgulamayı bırakarak aile irtibat memuresine dışarı çıkıp yardım etmesini söylüyor. Grace'le birlikte, yiyebileceği uygun bir şeyler bulmak için küçük çaplı bir mücadele veriyoruz ama bir hayli sevdiği anlaşılan bisküvide karar kılıyoruz. Zaten biri buzdolabına Grace için bir biberon süt koymuş, ben de sütü sabah Rus kızdan gördüğüm gibi ısıtıyorum. Küçük sos tavası, kaynayan su, suyun üzerinde de biberon. Gözlemlediğim gibi, ısısını test etmek için bileğimin iç kısmına biraz süt sıkarken kendimi profesyonel hissediyorum.

"Tam kıvamında hayatım," diyorum Grace'e. Grace de salona adamakıllı oturup yerleşmemizi beklemeden biberonu ağzına sokup anasının memesinden emen bir kuzunun göz korkutucu açgözlülüğüyle lıkır lıkır içiyor.

Lucas'ı rahatsız ediyoruz. Benim DVD koleksiyonuma bakarken odaya girmemizle birlikte sanki elini cüzdanımın üstünde yakalamışım gibi, yüreği ağzında, yerinden sıçrıyor.

"İstediğin film varsa ödünç alabilirsin," diyorum Lucas'ı yatıştırmak için. "Yani, bugün değil. İşler biraz... Gerçi şimdi bir şeyler izlemenin yararı olacaksa hiç çekinme."

"Hayır, teşekkür ederim. Yalnızca bakıyordum." Arkasına yaslanıp ellerini ceplerine daldırıyor.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, çocuğa üzülüyorum gerçi. Maria'yı benimsemiştir herhalde, hatta belki sevmeye bile başlamıştır. Ayrıca kendi annesinin zamansız ölümünün ardından bir de Maria'yı kaybetmek zor gelecektir, *geliyordur*. Bir de, çoğunlukla işteki diğer bilim adamlarından, evde de Tess'ten başka kimseyle konuşmadığım için söyleyecek söz bulamıyorum. Arkadaşlarım uzun zaman önce, benim seyrek temas kurma çabalarımın arasındaki çatlaklardan kayıp gittiler. Rahatlatacak, yatıştıracak bir şeyler söylemem gerekir, biliyorum ama aklıma gele gele, "Sinemadan hoşlanıyorsun demek ki?" demek geliyor.

Başıyla onaylıyor. Hareketleri ekonomik, göz teması kısa süreli.

"Ne tarz filmlerden hoşlanırsın?"

Bir bana bir kapıya bakıyor. O da böyle konuşmamız doğru mu acaba diye düşünüyor sanki. Ama bana kalırsa, durumu atlatmasına yardım ettiği sürece, birilerinin onunla ilgilendiğini anımsattığı sürece sorun yok.

"Eski filmlerden bazılarını severim."

"Mesela?"

"Hmm. *Apocalypse Now* en sevdiklerimdendir."

O kendi içine kapalı evde bu filmi izlemesine izin verildiğini duymak beni şaşırtıyor ama renk vermemeye çalışıyorum.

"Benim de en sevdiğim açılış sekanslarındandır," diyorum.

Oturduğu yerde doğrularak şaşırtıcı bir ilgi yoğunlu-

ğuyla konuşmaya başlıyor. "Bilmez miyim? İnanılmaz. Başta montaj biraz kafa karıştırıcı ama tüm sahneyi veriyor. Helikopter pervanesinin yankı gibi gelip giden, ağır aksak sesiyle başlıyor. Yavaş yavaş mavi gökyüzüyle palmiye ağaçları, ardından da sarı duman ve ağaçların arasında gidip gelen helikopterler görüntüye giriyor. Ardından da BOM! Yoğun bir patlama yaşanıyor. Derken üst üste binmiş onca görüntünün arasında, otel odasında Vietnam'da yaşadıklarını anımsayan adamın yüzünü görüyorsun. Derken adamın otel odasının tavanındaki pervane helikopter pervanesine dönüşüyor, o sırada *This is The End* çalıyor. Öyle bir yoğunluk yaşanıyor ki adamın gözlerini, toplu iğne başı gibi göz bebeklerini görüyorsun. Ardından kamera pencereye gidiyor: Saygon'dasın. Dış ses konuşmaya başlıyor. İnanılmaz."

Lucas söylevini verirken canlanıyor, bense hayretler içindeyim çünkü bu oğlanın bu kadar çok konuştuğunu hiç duymamıştım. Tamam, belki yalnızca birkaç kere bir araya geldik ama Lucas hep dilini yutmuş gibiydi. Aynı gözlemi Tessa da yapmıştı.

"Ana karakteri tanıttıkları sahneyi severim," diyorum. İyi geleceğini düşünerek Lucas'ı konuşturmak istiyorum.

Canlı canlı parlayan, pekmez karası gözlerini üzerime dikiyor. Biraz değişik bir aksanla konuşuyor: "Her insanın kalbinde mantıkla mantık dışı, iyiyle kötü arasında bir savaş sürer. Herkesin bir kırılma noktası vardır."

"Ne?" Biraz gözüm korkuyor ama derken filmden alıntı yaptığını fark ediyorum hayranlıkla, hatta tam da az önce söz ettiğim sahneden. İşin aslı filmle anımsadığım çok az şey var ama oğlanın cesaretini kırmak istemediğimden, "Ah, pardon! Doğru ya! Bravo Lucas. Evet, harika," diyorum. "Son derece karanlık bir filmdi bence." O kısmını anımsıyorum.

"Bence adamın en iyi filmi."

"Ne o?" Chris hissettirmeden burnumuzun dibine kadar gelmiş ama kızını benden almak için bir hamle yapmıyor. Zavallı adam perişan görünüyor.

"Bir şeyler içer misin?" diye soruyorum. "Bir fincan çay?"

"Sen işine devam et." Grace'i işaret ediyor. Grace, Chris'i görünce oralı olmadı çünkü bitmesine az bir şey kalan biberonunu emmekle meşgul hâlâ. "Umarım filmlerden söz ederek kafa ütülemiyorsundur," diyor Lucas'a. Tavrını biraz haşin buluyorum ama herkes baskı altında elbette.

"Hayır, hiç olur mu? Bir şey sormuştum da, ona yanıt veriyordu," diyerek geçiştiriyorum. Lucas'sa yeniden gözlerini yere dikiyor.

Koridordan geçirilerek yukarı çıkarılan Zoe'yi görünce dikkatimiz dağılıyor. Zoe aile irtibat memuresinin koluna yaslanmış, babası da peşlerinden gidiyor. Aşırı yavaş adımlarla çıkıyorlar, biz de izliyoruz.

"Yaşananlar ağır geldi sanırım," diyorum ötekilere çünkü belki de Zoe, Chris'le Lucas'ın ailesine girmeden önce bize ait olduğundan, yaptığı şeye bir özür bulma gereği hissediyorum. Derken biberonunu bitirmek için tam o anı seçen Grace, dudaklarındaki son süt damlasını damlata damlata oturur pozisyona geçmeye çalışıyor ama Grace'le uğraşırken bile Chris'in Zoe'ye bakışı gözümden kaçmıyor: O bakışta içtenlik veya ilgi bulmak çok zor.

ZOE

Beni yukarı çıkarıyorlar. Richard'ın ofisindeki tek kişilik yatağa uzanmamı söylüyorlar. Nevresim takımı erkek kokuyor ve kullanılmış gibi buruş buruş ama yumuşak ve rahat, o yüzden ıslahevinde bazen hissettiğim gibi uykunun beni kollarına aldığını hissediyorum: Sanki bedeniniz mola vermeniz gerektiğine karar verip son noktayı koymuş gibi, kafanızı yastığa vurur vurmaz uyursunuz.

Islahevinde, ilk birkaç ay beni sanal bir narkolepsiye iten şeyin şok olduğunu söylerlerdi.

Gözlerimi kapayınca, babamın tüm ağırlığıyla yatağın ucuna oturduğunu hissediyorum. Uykuya dalarken babamın, o beni hiçbir zaman anlayamayacakmış gibi olan bakışını takınmadığını umuyorum ama uyandığımda babamın gittiğini görerek rahatlıyorum.

Uyanışım da ani oluyor: Sanki üzerimdeki örtüler beni boğacakmış gibi derin bir nefes alarak, ani bir doğrulma dürtüsü duyarak uyanıyorum. Uyanınca da bir süzgecin deliklerinden akan sular gibi annemin artık burada olmadığı gerçeği belleğime yeniden doluveriyor.

Richard'ın komodinindeki dijital saate bakınca hepi

topu yirmi dakika kadar uyuduğumu anlıyorum. Aşağıdan konuşma sesleri geldiğini duyabiliyorum ama konuşulanlar açık seçik anlaşılmıyor.

Sessizce ağlamaya başlıyorum çünkü kimsenin hıçkırıklara boğulduğumu duyup anlayışlı bakışlarla yanıma gelmesini istemiyorum. Kimselerin ağladığımı görmesini istemiyorum, bu his küçüklüğümden beri içime işlemiş. "Bir yarışmayı kaybedince ağlama Zoe, kaybetmeyi bilmeyen insanlar ağlar yalnızca," veya "Ağlayıp duracağına, çalışmalarına iki kat ağırlık ver."

İnsanların önünde ağlamayışım, annemin anısına küçük bir saygı gösterisi sayılabilir.

Aynı zamanda, hıçkıra hıçkıra ağlayanların hedef haline geldiği ıslahevinin hatırasını da unutmamak gerek çünkü ağlarsanız diğerlerini uyandırırsınız. Onlar da size bağırarak kafa siktiğinizi, isterseniz sizi bir güzel ağlatabileceklerini söylerler.

O yüzden sessiz sessiz ağlayarak annemi düşünüyorum; nasıl da her zaman yanımda olur, ne yapmam gerektiğimi söylerdi bana. Oysa şimdi kim söyleyecek bilmiyorum.

Benim gibi annesini kaybeden Lucas'ı düşünüyorum. Aklıma sildiği e-posta gelince senaryonun devamını okumak istediğime karar veriyorum. İlk kısmı biraz fazla duygusal, biraz tuhaftı ama bu kadarla kalmıyordur herhalde çünkü baştan sona bir aşk masalı gibi ilerleseydi Lucas silmemi istemezdi. Artık benim e-postamda yok, biliyorum ama annemin hesabında vardır çünkü Lucas e-postayı bir tek bana göndermemişti.

Ama artık telefonum yok çünkü tam da Lucas'a söylediğim gibi polis dedektifleri, bir kez daha özel yaşamımı didik didik etmek, sonra da mesajlardaki kısaltmaların anlamlarını "internet uzmanlarından" öğrenerek sorguda bilgiçlik taslamak için telefonumu aldılar.

Sinirimi bozan PANOP mesajlarını göreceklerdir ama pek de umurumda değil çünkü PANOP kullanmam yasalara aykırı değil. Yalnızca Jason "önermiyordu", ayrıca hakkımdaki gerçekleri öğrenen Lucas'ın, o mesajları beni kızdırmak için attığını da anlatabilirim.

Uzandığım yatağın biraz ilerisinde bulunan masadaki bilgisayarın faresine tıklayınca monitör ses çıkarmadan aydınlanıyor. Ekranda Richard'ın işleriyle ilgili bir şeyler var ama bana internet gerekiyor, o yüzden dikkatle Richard'ın açtığı pencereleri küçülterek internete bağlanıyorum. Hiçbir aşamada şifre istenmiyor. Oysa bizim evde "internet ve kişisel verilerin güvenliği" için her şey şifreyle korunur.

Annemin e-postasına kolaylıkla erişiyorum. Sık yaptığım bir şey değildir ama annemi bir kere şifresini girerken görünce arada sırada e-postalarına bakmaktan kendimi alamamıştım. Şifresi ZoeGrace ve birtakım rakamlardan oluşuyordu.

Annemin e-posta hesabı çok sıkıcı gerçi. Çoğunlukla güzellik uzmanı ve kuaförüyle yazışmış, bir sürü de alışveriş doğrulama e-postası almış. Birtakım piyanocularla ve bebek grubundan arkadaşlarıyla yazışmaları, zaman zaman da Chris'le boya badana renkleri veya bahçıvanın ağaçları budamaya ne zaman geleceğiyle ilgili yaptığı inanılmaz sıkıcı yazışmalar var.

Lucas'ın e-postasını kolaylıkla buluyorum ve e-postanın henüz açılmadığını fark ederek üzerine tıklıyorum. Lucas anneme de bana gönderdiğinin aynısını göndermiş. Gelen kutusunun üst sıralarında duruyor. Hemen altında da Chris'ten gelen, "Çarşamba günkü randevu" başlıklı bir e-posta var, sanki annem Chris'in sekreteri falanmış gibi.

Richard ile Tess'in son derece hızlı bir internet bağlantıları var herhalde çünkü Lucas'ın gönderdiği eklenti anında açılıyor, ben de kaldığım yerden okumaya koyuluyorum.

"BİLDİKLERİM"

YAZAN: LUCAS KENNEDY

PERDE II

CHRIS İLE JULIA'NIN YENİ EVİ. İÇ. GÜNDÜZ.

JULIA, üzerinde iş tulumu, saçları arkadan toplanmış, zarif ve geniş ölçülere sahip sevimli bir odanın ortasında, bir merdivenin tepesindedir. Yüksek tavanın dallı budaklı alçı kaplamasını boyamaktadır.

ÖLEN JULIA (DS)
Başlarda evliliğim güzel gidiyordu. Tek bir üzüntüm vardı: Annemden uzakta yaşıyordum, o yüzden ölürken yanında değildim. Chris'le tanışmadan önce Bristol'da fazla arkadaş edinecek zaman bulamamıştım, birlikte kurduğumuz yaşam da beni biraz bunalttığından evimizi olağanüstü bir yere dönüştürmeye giriştim. Chris'in bizim için aldığı güzel evi yeniledik, çok geçmeden de bir bebeğimiz olacağını öğrendik.

JULIA'nın boya işine ara verdiğini, gözlerine düşen bir tutam saçı kaldırıp elini karnına koyduğunu görürüz. Bir sancı girmiştir. Gözlerine bakınca bildiğini görürüz.

KENNEDY EVİ, CHRIS İLE JULIA'NIN YATAK ODASI. İÇ. GÜNDÜZ.

Oda çok güzel dekore edilmiştir. Yatağın ayakucunda kumaş kaplı bir beşik vardır.

Yatakta da, kucağında yeni doğmuş bebeğiyle JULIA oturmaktadır.

ÖLEN JULIA (DS)
Hamilelik dönemim çok rahat geçti. Sağlığım ve enerjim yerindeydi. Sıcak bir mayıs gününde de bebeğim doğdu. Adını Lucas koyduk. İsmi Chris seçti.

Yakın çekim bebeği görüyoruz. Güzel bir bebek.

ÖLEN JULIA (DS) (DEVAM)
Ama bir sorun vardı, Chris bebeğe hiç bağlanamadı.

Kamera geri çekilirken, Chris'in yatağın ayak ucunda durduğunu görürüz. Tüm ilgisini küçük oğluna veren karısına bakmaktadır, yüzünde de boş bir ifade vardır. Hiçbir şey hissetmez. Dönüp odadan çıkar ama oğlunun gözlerinde kaybolan JULIA farkına bile varmaz. Ancak kapı Chris'in arkasından kapanınca JULIA başını kaldırır.

JULIA
Chris?

CHRIS İLE JULIA'NIN EVİ, SALON. İÇ. GÜNDÜZ.

Birkaç yıl sonra, bir Noel günüdür. Upuzun, güzel bir ağaç görürüz. Şöminede

ateş yanmaktadır. Noel süslemeleri zevkli, ölçülü ve sadedir.

ÖLEN JULIA (DS)

Lucas'ın doğumundan sonra hâlâ mutlu bir aile izlenimi uyandırıyorduk. Çoğunlukla mutluyduk ama bir şeyler değişmişti.

CHRIS, JULIA ve LUCAS hediyelerini açmaktadırlar. Sıcaklığıyla göze çarpan bir sahne değildir çünkü küçük topluluğun tavırları fazlasıyla resmidir ama hareketleri yeterince neşelidir. Yalnız üç yaşındaki LUCAS sessiz, temkinli bir çocuk görünümü sunar. Bir hediye aldığında, açmadan önce izin almak için babasına bakar.

ÖLEN JULIA (DS)

Bir sorun vardı. Lucas'ın doğumundan beri, Chris sık sık öfkesine yenik düşer olmuştu. İlk başlarda o kadar kötü değildi ama yıllar geçtikte iş ciddiye binmiş, korkutucu bir hal almıştı.

Paketi açan LUCAS, yere koyduğu hediyesine bakmaktadır. Oğlunun yanındaki bir sandalyede oturan JULIA da Chris'ten aldığı bir hediyeyi açmaktadır. Paketi açarken nefesi kesilir çünkü hediyesi alyansından büyük

ve parlak, üstelik çok pahalı olduğu her halinden belli olan bir yüzüktür.

CHRIS

Sorun nedir?

JULIA

Bir sorun yok. Çok güzel bir yüzük. Yalnızca çok şaşırdım. İyi anlamda elbette. O kadar.

CHRIS

Hoşuna gitmedi.

JULIA

Sevgilim. Bayıldım. Yalnızca bu kadarını beklemiyordum. Harikulade bir şey, gerçekten.

Yüzüğü kutusundan çıkarıp parmağına geçirmeye çalışır ama uymaz.

JULIA (DEVAM)

Tüh!

Yüzüğü çıkarıp başka bir parmağına takmayı dener ama yüzük çok küçüktür. Sinirli bir kahkaha atar. CHRIS bir atmaca gibi karısını izlemektedir. LUCAS ise her şeyden habersiz, halıda oynamaktadır.

JULIA (DEVAM)

Değiştirirler acaba?

CHRIS

Tak şunu.

JULIA

Sevgilim, yüzük birazcık küçük. Eminim ki rica edersek yüzüğü genişletebilirler. Ne dersin?

CHRIS

Tak şunu. O parmağa olmaz. Yüzük küçük parmağa takılmaz.

JULIA, LUCAS'a bir bakış attıktan sonra yeniden CHRIS'e döner. CHRIS ise kollarını kavuşturmuş, heyecansız gözlerle karısına bakmaktadır.

JULIA

Sana aldığım şeyi görmek istemez misin?

CHRIS

Yüzüğü taktığını görmek isterim.

JULIA'nın yüzündeki ifadeden, CHRIS'le tartışmanın bir işe yaramayacağını bildiğini ve olayın büyümesinden korktuğunu anlarız. CHRIS gözünü kırpmadan, JULIA'nın yüzüğü zorlayarak yüzük parmağından geçirmesini izler. Yüzüğü takmak biraz zaman alır. JULIA'nın canının acıdığı da bellidir ama JULIA bir şey söylemediği için LUCAS fark etmez. JULIA sonunda yüzüğü takınca CHRIS'e göstermek için titreyen elini uzatır. CHRIS, karısının parmaklarını tutup bir o yana bir bu yana çevirerek

yüzüğü inceler. Yüzüğün çevresindeki derinin morarıp kızardığını ve şiştiğini fark etmemek olanaksızdır.

CHRIS (DEVAM)
Çok güzel görünüyor. Aferin.

CHRIS, JULIA'yı öpmek üzere eğilince JULIA da gülümsemeye çalışarak boyun eğer.

ÖLEN JULIA (DS)
Yüzüğü bir hafta boyunca taktıktan sonra hastaneye gidip keserek çıkarttırmak zorunda kaldım. Yüzüğün altında ezilen derim enfeksiyon kaptığından antibiyotik verdiler. Chris öğrenince ensemden bir tutam saçımı çekip şansımın yaver gittiğini söyledi, o kadar.

KENNEDYLERİN EVİ, MUTFAK. İÇ. AKŞAM.

Altı yaşındaki LUCAS akşam yemeğini bitirirken, JULIA, CHRIS ve kendisi için bir şeyler hazırlamaktadır. LUCAS ile JULIA birbirlerine gülümseyince aralarında hoş, sevgi dolu bir hava estiğini anlarız.

ÖLEN JULIA (DS)
Chris her zaman böyle davranmazdı. Aslında çoğu zaman cömert, sevgi dolu bir adamdı ama bazı şeylere tepesi atardı.

Zamanla, tepesini attıran şeyleri tanımayı öğrendim.

Evin önüne park eden bir arabanın sesi, bu huzurlu sahneyi bozar. JULIA telaşla mutfak saatine bakar.

JULIA
Ah, baban bugün erkenci sanırım. Lucas, sen odana gidip oynasan, ben de babanın yemeğini hazırlasam nasıl olur?

JULIA'nın hazırladığı akşam yemeği, henüz doğranmış malzemelerden ibarettir. Pişmesine daha çok vardır, o yüzden JULIA'nın gerildiğini görürüz. LUCAS ayağa kalkınca JULIA oğlunu aceleyle mutfaktan yollar.

JULIA (DEVAM)
Aferin miniğim. Sonra yukarı gelip bir öpücük veririm.

LUCAS
Babamla birlikte mi?

JULIA
Bilmem. Baban belki yorgundur ama ben geleceğim, söz.

JULIA artık hızlı hızlı konuşur, zamanı azalmaktadır. Arka kapının açıldığını duyarız.

CHRIS
Merhaba! Julia?

JULIA (Fısıldayarak)
Ne yapmayı unutmuyorsun?

LUCAS
Masal CD'mi koymayı.

JULIA
Güzel! Başka?

LUCAS
Kapımı kilitlemeyi.

JULIA
Aferin canım. Sen akıllı bir çocuksun.

Oğlunun yukarı çıkmasını bekleyen JULIA, LUCAS'ın kapısının kilitlendiğini ve masal CD'sinin başladığını duyunca kıyafetlerini ve saçını düzeltip mutfağa döner.

JULIA (DEVAM)
Merhaba, sevgilim. Nasılsın?

CHRIS
Neredeydin?

JULIA mutfak kapısını kapar.

KENNEDYLERİN EVİ, MUTFAK. İÇ. GECE.

Henüz bir saat geçmiştir ama odada bir katliam havası esmektedir. Yiyecekler ve bardaklar ortalığa saçılmıştır. Şiddetli bir şey yaşandığı açıkça görülmektedir.

ÖLEN JULIA (DS)
Ama işler çığırından çıkarken bile, şiddete başvurduktan sonra Chris hep özür dilerdi.

CHRIS ile JULIA perişan bir halde, yerde oturmaktadırlar. JULIA'nın bluzu yırtılmış, panik duygusuyla yanakları kızarmıştır. Saçları da darmadağındır ama CHRIS'le birbirlerine sarılırlar. Gerçi JULIA'dan çok, CHRIS sarılmaktadır.

CHRIS
Özür dilerim. Çok özür dilerim. Seni çok seviyorum. Sensiz ne yaparım bilmiyorum.

ÖLEN JULIA (DS)
Her seferinde bağışlardım çünkü dürüst davranmam gerekirse, kocamı terk etmem imkânsız görünürdü. Onu terk edersem bize neler yapardı kim bilir. Üstelik utanırdım da. Ah, o utanç duygusu yok mu? O duyguydu dudaklarımı mühürleyen.

CHRIS karısının saçını okşarken biz JULIA'nın yüzündeki çaresizliği görürüz ama CHRIS görmez.

ÖZEL BİR HASTANE, DOKTORUN ODASI. İÇ. GÜNDÜZ.

Bir masanın bir tarafında JULIA ile CHRIS, öteki tarafındaysa bir doktor otürmaktadır.

ÖLEN JULIA (DS)
Sorun şu ki bir ömrü korkuyla geçirirseniz acısını yine siz çekersiniz. Beş yıl sonra bana beyin tümörü teşhisi koyduklarında tüm özgüvenim ve gücümün de büyük bir kısmı tükenmişti.

CHRIS
Yapılabilecek bir şey yok mu?

DOKTOR
Bir tedavi uygulayarak tümörü kontrol altına almaya çalışabiliriz ama tedavi edemeyiz. Ameliyat çok riskli olur.

CHRIS
Tedaviyle birlikte ne kadar zamanı var?

DOKTOR

Kesin bir şey söylemek zor. Tedavi yaşam süresini bir ay, hatta üç ay kadar uzatabilir. Ama çok önemli bir şey var. Tedavide bazı ciddi yan etkiler de görülebilir.

CHRIS ile JULIA bu sözlerin anlamını kavrarken bir duraklama yaşanır.

JULIA

Yani, yaşam kalitesi mevzubahis.

DOKTOR

Evet.

JULIA

Tedavi ol. Hastalıktan bitap düşmüş bir halde birkaç ay fazla yaşa ve öl ya da tedaviyi reddet ve daha çabuk ama daha rahat öl.

DOKTOR

Sanırım böyle özetlenebilir.

CHRIS

Başka bir görüş almaya değer mi? Emin misiniz?

DOKTOR

Elbette başka bir görüş alabilirsiniz ama itibarımı kaybetmeyi göze alarak size şöyle söyleyeyim: Farklı bir şey söyleyen çıkarsa çok şaşırırım.

BİR HASTANENİN OTOPARKI. DIŞ. GÜNDÜZ.

CHRIS ile JULIA arabaya binerler, ikisi de kendi dünyasına dalmıştır.

ÖLEN JULIA (DS)
Yine de başka bir görüş aldık. Chris'in karşılayacak gücü vardı ama ilk doktorun öngördüğü gibi ikinci görüş de ilkinin aynıydı. Chris haberi iyi karşılamadı.

CHRIS'in direksiyona vurduğunu, ardından da JULIA'ya döndüğünü görürüz. Alışıldık bir hareketmişçesine, kadının saçını kavradığı gibi kafasını yolcu camına çarpmaya yeltenir ama darbe tam gerçekleşmeden, cama bir-iki santim kala durur.

CHRIS
Ne yapacağım ben?

ÖLEN JULIA (DS)
Bense yaşamımda ilk kez ona kafa tuttum.

JULIA
Önce saçımı bırakacaksın, ardından arabayı eve süreceksin ve Lucas'a haberi birlikte vereceğiz.

CHRIS'in yüzündeki şaşkınlığı, sonra da karısının kafasını az öncekinden bile sertçe cama geçirme arzusuyla dolduğunu görürüz ama karısını bırakır

ve yüzündeki katı ifade çözülür. Motoru çalıştırır.

Hastaneden uzaklaşırlarken, kamera JULIA'nın yüzünden ayrılmaz. CHRIS arabayı sarsarak geri geri gider ve gaza basıp hastanenin dış kapısından çıkar.

ÖLEN JULIA (DS)
Chris'e o gün ilk ve tek kafa tutuşum neden başarıya ulaştı bilmiyorum. Her zamanki gibi arabayı çok hızlı kullandı çünkü hızdan hiç hoşlanmadığımı bildiğinden bana küçük dozlarda zorbalık etmeyi sürdürdü ama bana bir daha el kaldırmadı. Belki de artık bedenimin mülkiyeti hastane personelinde bulunduğu için başıma gelenleri anlamalarından korkmuştur.

JULIA'nın CHRIS'e kaçamak bir bakış atarak kocasının yüzündeki çaresiz ifadeden bir anlam çıkarmaya çalıştığını görürüz.

ÖLEN JULIA (DS)
Ama sonuçta işe yaramasının nedeni ölüm korkusuydu sanırım, ölümün gücüydü. Ölüm beni alacağına göre, artık CHRIS'e ait olmayacaktım, belki de o yüzden zorbalık ettiğine değmezdim. Belki de bana dokunursa bir şeyler kapabileceğinden, ölümün yörüngesine girebileceğinden

korkmuştu. Üzerinde pek durmadım gerçi çünkü asıl büyük soru başkaydı: Bizimki gibi bir ailede Lucas'ı nasıl bırakabilirdim?

CHRIS ile JULIA eve varınca, LUCAS'ın camdan dışarı baktığını görürler. Her şeyden habersiz, anne babasını beklemektedir.

ZOE

Senaryonun burasını okuduğumda iyice dehşete düşüyorum. Fenalaşıyorum. Senaryoda bir bölüm daha bulunduğunu gördüğümden deliler gibi devamını okumak istiyorum ama aniden aile irtibat memuresinin kapının ardından içeri baktığını görüyorum.

"Zoe, iyiysen aşağı gelip ötekilerle oturur musun?" diyor ama beni bilgisayarın başında görünce kaskatı bir tavırla odaya giriyor: Yuvarlak ve bodur bedeniyle, yüzünde de sabit bir ifadeyle kayıyormuş gibi ilerliyor.

Bir sonraki lafını, *senin hakkından geliyorum* ses tonuyla söylüyor. Islahevinde de bağırmaya başlamadan önce aynı ses tonunu kullanırlar.

Islahevinde ses tonları şöyle ilerler: Önce *sakince senin hakkından geliyorum* sesi, sonra *bana bulaşma* sesi, ardından *seni uyarıyorum* sesi, en son da *bağırıp çağırma* sesleri duyulur ve o zamana kadar çoktan bir araya toplanan görevliler içeri girip sizi kaçamayacağınız bir biçimde tutarlar ve yeterince kafanız çalışmadığından veya gereğinden fazla paniğe kapıldığınızdan tekmeler savurursanız, sizi öyle bir sıkarlar ki nefesiniz kesilir.

Benim ıslahevine gidişimden hemen önce oğlanlardan birinin başına gelmiş. İlk birkaç haftam boyunca herkes o olayı konuşuyordu.

Aile irtibat memuresinin *senin hakkından geliyorum* sesi, benzerlerine göre oldukça iyi ama insanların kendilerini sizden daha aklı başında sandıklarında kullandıkları, o kendini beğenmiş ses tonu da eksik değil.

İnternete girdiğimi inkâr edemem çünkü herhalde aptal değildir. Yine de annemin e-postasının ve senaryonun bulunduğu sayfayı kapamayı başarıyorum. Hatta kadın üst cebinden okuma gözlüklerini çıkarma zahmetine girecek kadar yaklaşmadan önce, hızlıca tarama geçmişini bile siliyorum. Görüyorsunuz ya, izimi kaybettirmekte oldukça hızlıyımdır. İkinci Şans Evi'nde öyle çok kural vardır ki izinizi kaybettirmeyi bilmeniz gerekir.

"Neye bakıyordun canım?" diyor.

"Youtube'a."

Gözlerimizle, ağzımızdan çıkan kelimelerden farklı bir konuşma yapıyoruz. Burnunun üzerine kırışık çizgiler düşürerek, onaylamadığını belli eden alnının altından gözleri şöyle söylüyor: *Bilgisayarın başında ne halt ediyordun?*

Benimkilerse şöyle diyor: *Gezegenler çarpışsa söylemem.*

"YouTube'da aradığın özel bir şey var mı?"

"Bir müzik parçasının kaydını arıyordum."

"Ben geldim diye durmana gerek yok."

"Annem o parçayı çok severdi. Sakıncası yoksa bugün paylaşmayı pek istemem."

İnsanların önünde ağlamamam gerektiğine dair aldığım tüm o derslere karşın, hatta belki de o dersler yüzünden, küçüklüğümden beri gözyaşlarımı istediğim zaman tutmayı, istediğim zaman bırakmayı bilmişimdir. Bugünse bunu yapmak her zamankinden de kolay geliyor çünkü gözyaşlarım gerçekten de pusuda bekliyorlar.

İçli içli ağlayarak içinde bulunduğum durumdan kurtuluyorum. Aile irtibat memuresiyse aşağı kadar bana eşlik ederek, "Ay yavrum... Ne zordur, kim bilir?" diyor ama kadının aptal olmadığını biliyorum. Bence kesinlikle "açılmamı" sağlamaya çalışıyor ama VIII. Henry'nin yedinci karısı olurum da o kadına açılmam.

TESSA

Sorgum bitmek bilmeyecekmiş gibi geliyor. Zoe'nin bahçede babasına vurduğunu fark edince polis dedektiflerinden biri, aile irtibat memuresine müdahale etmesini söylerken kısa bir ara veriyoruz bir tek, ardından da kesintisiz devam ediyor.

Maria'nın ev dışındaki ilişkileriyle ilgili beni uzun uzadıya sorguya çekiyorlar. Her soruyla bana sıcak basıyor, gittikçe yoruluyorum. Polis dedektiflerinden birinin telefonu titremeye başlayınca, adam telefonunu susturana kadar biraz kendime geldiğimi hissediyorum.

Ama derken ortağının telefonu da titremeye başlıyor. Bakışıyorlar. Ortağı, "Kusura bakmayın lütfen," diyerek koridora çıkıyor ve kapı arkasından kapanmadan önce, kısaca adını söyleyerek telefonu açıyor.

Giderken arkasında dümen suyu gibi yeni bir gerilim duygusu, belki de bir beklenti yaratıyor. Beni sorgulayan adam, sorularına dönmeden önce bir-iki kez kapıya bakıyor.

"Kız kardeşinizin ev dışındayken kimlerle görüştüğünü biliyor musunuz?"

Yanıt vermek üzere ağzımı açıyorum ama gerçekten de hiçbir fikrim olmadığının ayırdına varıyorum çünkü Maria arkadaşlarından hiç söz etmezdi. Grace'in doğumundan sonra, Maria'ya bir anne bebek grubuna katılıp katılmayacağını sorduğumda, Zoe'yle Devon'dayken böyle şeyler yaptığını ve artık yaşamında yeni bir sayfa açtığını açık ve net bir biçimde söylemişti. "Artık başka bir yerdeyim," demişti. Ben de söylediğini pek çok bakımdan doğru bulmuştum ama elbette dile getirmemiştim çünkü mutluluğu o zamanlar pamuk ipliğine bağlıydı.

Elimden gelenin en iyisi, "Bir tenis kulübüne üyeliği vardı sanırım," demek oluyor. "Maria bazen orada tenis maçlarına katılırdı. Kulüp Clifton'daydı sanırım."

Gerçi konuşurken bile söylediklerimden emin değilim ama bir gün Maria'yı beyaz tenis giysileriyle gördüğümü anımsar gibiyim. Kız kardeşimin yaşamına dair böylesine az şey bilmemin utancını örtmek için, "Chris veya bebek bakıcısı Katya, Maria'nın gündelik yaşamı hakkında daha çok şey biliyordur," diyorum. Bir zamanlar kardeşim hakkında her şeyi bilirdim çünkü odamızı, giysilerimizi, sırlarımızı, her şeyimizi paylaşırdık ama o günlerde ilk gençlik çağımızdaydık.

"Bir kitap kulübüne de üyeliği vardı sanırım," diyorum çünkü aklımda bir başka anı canlanıyor: Maria, üzerinde hatlarını gösteren bir kot pantolon ve ipek bir bluz, ayağında da topuklu ayakkabılarıyla mutfağında bir soğuk meze tabağını streç filmle örterken Katya ile Zoe'ye talimatlar veriyordu. Lucas'a da babasının yaklaşık bir saat içinde geleceğini söylemişti. Bense Maria'nın peşinden koridora çıkarak, "Kusura bakma, geçerken bir uğrayayım demiştim. Dışarı çıkacağını bilmiyordum." demiştim.

"Hiç gitmek istemiyorum," demişti, yemek tabağını bagaja sokuştururken. "İyi geçecek mi sence?"

Yanıt beklemiyordu. Maria fikrimi almaktan hiç hoşlanmazdı.

Bagajın kapısı pat diye kapanırken, "Neden istemiyorsun ki?" diye sormuştum.

"Çünkü okumamız gereken kitap geçekten çok uzun ve *gerçekten çok önemli* bir kitap ama bitiremedim."

"Sorun ederler mi?"

"Evet! Ederler! Kendimi küçük düşürmek istemem."

"Gitmek zorunda mısın?"

"Kulübü Chris'in iş arkadaşlarından birinin karısı yönetiyor. Gidersem iyi olur."

"Aa. Özetini okudun mu bari?"

"Göründüğüm kadar salak değilim."

Gülümseyip göz kırptığında o gecenin iyi geçeceğini anlamıştım. Bir anlığına Maria'nın gözü pek gençlik günlerini anımsatan ve büyük olasılıkla Chris'in önünde asla söylemeyeceği türden, tipik bir Maria yanıtıydı bu. Chris'in karşısında, tüm güvensizliklerinden kurtulmuş, sakin, ne istediğini bilen, halinden hoşnut, yepyeni bir görünüm kazanmıştı.

"Seni ararım," demişti. Ben de el sallayıp kendi arabama binerken hangi kitaptan söz ettiğini merak etmiş, bir zamanlar değiş tokuş ettiğimiz, sayfaları kıvrılmış Jackie Collins ve Jilly Cooper kitaplarını anımsamıştım gülümseyerek.

O konuşmayı polis dedektifine aktarmıyorum elbette çünkü konuyla bir ilgisi yok. Adam da insanın ağzının kenarını yukarı kaldıran, o rahatsız edici burun çekme hareketini yaparak Chris'in kitap kulübünden zaten söz ettiğini, birkaç isim de verdiğini söylüyor.

Sorgulama devam etmiyor çünkü kapıda biten meslektaşı, beni sorgulayan polisi çağırıyor.

"Sakıncası yoksa sonra devam edebilir miyiz?" diye so-

ruyor bana. Sesindeki aceleci tınıya bir profesyonellik cilası çekmeye çalışıyor ama pek başarılı değil.

"Olur," diyorum. "Elbette."

Dün geceyi nerede geçirdiğimi soracak zamanı bulamadıkları için rahatlıyorum.

Odadan çıkınca sorgunun beni tümüyle altüst ettiğini fark ediyorum; aklımdan geçen her şeyi sorgulamaya başladığımı hissediyorum.

Sam'e telefon etmek istediğimden, ev telefonunu kullanmaya gidiyorum. Eski moda, işe yaramaz bir şey. Üstelik kablosuz bile değil. Mutfakta duruyor ama mutfağa girince Philip'in orada oturduğunu görüyorum.

Cep telefonu duruyor. Sanırım Philip dün gece Bristol'da olmadığı için polisler telefonunu alma zahmetine girmemişler. Şimdiyse, alçak sesle biriyle konuşuyor. Beni görünce, konuştuğu kişiden özür dileyerek konuşmasını sonlandırıyor.

Philip her zaman hislerini belli etmiştir. Hatta sanıyorum Maria'yı çeken özelliklerinden biri buydu, şimdi de durum farklı değil.

Bu kez suçluluk duygusunu dışa vuruyor. Ayrıca tam da kendisinden beklendiği gibi bariz bir ilgi ihtiyacı var. Duygusal olarak son derece kolay ulaşılır olması, konuşmaya, paylaşmaya böylesine istekli hali, Philip'i gençliğinde çekici kılardı ama yaşı ilerledikçe gelişeceğine, sinirlerimi haddinden fazla bozacağını bildiğim bir toyluk biçiminde kalmış.

"Bu gece ne yapacağımı bilmiyorum," diyor.

"Bu gece neler olacağını hiçbirimizi bilmiyoruz," diyorum. "Ama uyuyacak bir yer lazımsa hiç değilse bir yorganla birkaç koltuk minderi ayarlayabiliriz."

Rahatsızlık seviyem gitgide artıyor çünkü şu dakikada kimin nerede uyuyacağını ayarlamak gibi ev sahibine

düşen ıvır zıvırlarla uğraşmak istemiyorum. Bir de yüzündeki ifadeden, beklediği yanıtı vermediğimi anlayınca rahatsızlığım katbekat artıyor, kafasında başka bir şey var herhalde.

"Bu gece eve gidemezsin," diyorum. "Zoe ne olacak?"

"Onun için ne yapabilirim bilmiyorum."

"Ne yapabileceğini bilmiyor musun?"

"Ben ne yapabilirim ki Tess? Birbirimize yabancıyız. Onu nasıl teselli edebilirim?"

"Sen onun babasısın yahu!"

Ellerimi saçlarıma daldırıyorum. İş için oturup sonuna kadar dinlediğim ne kadar insan idaresi semineri varsa hepsi aklımdan çıkmış. Makul veya anlayışlı davranmaktan uzağım. Philip Guerin'in tavrının bence anlaşılır bir yanı yok, o yüzden derhal doğru dürüst bir karşılık alamazsam, yaptıklarımdan sorumlu tutulmayacağım.

"Üzgünüm," diyor. "Çok üzgünüm. Ona nasıl babalık edeceğimi bilmiyorum ki! Zoe gibi birine nasıl babalık edersin?"

Tokadı basıyorum.

Yanağına öyle sert vuruyorum ki başı bir yana savrulurken, kendisi de bir adım geri gidiyor. Eli acıyan yanağında, kalakalıyor.

"Hak ettin," diyorum.

"Böyle hissediyorum, ne yapayım?" Hafiften titreyen sesinde, bir kendini haklı görme tınısını ön plana çıkarak ilgiyi üzerine çekmek istiyor ama kesinlikle pişman değilim.

Bana göre, eğer çocuk sahibi olma şansına erişmişseniz çocuğunuzu sevmeniz gerekir. İsterse toplum onu kusurlu diye damgalasın, isterseniz siz de onu kusurlu bulun.

"Kızına karşı yükümlülüğün var," diyorum.

"Biriyle tanıştım. Zoe'yi yanımıza alabilir miyiz, bilemem."

Yüreğim eziliyor. Philip de Maria gibi, bir İkinci Şans Yaşamı'na adım atmış ve yaralı Zoe'yi, yeni yaşamının başarısı karşısında bir tehdit olarak algılıyor demek.

"Sen ciddi misin?"

Başı öne eğiliyor.

"O halde en azından bunu kızına kendin söyleyebilirsin ama bugün değil Philip. Bugün olmaz."

"Pekâlâ."

"Ayrıca, Zoe kiminle kalmayı isteyecek sanıyorsun, bilmem ki. Bunu hiç düşünmedin mi?"

"Seninle?" deyince kulaklarıma inanamıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diyor Chris kapının eşiğinden. Bir Philip'e bir bana bakarak yüz ifadelerimizden neler döndüğünü anlamaya çalışıyor. Ne kadar zamandır orada duruyor ya da konuştuklarımızın ne kadarını duymuştur, bilmiyorum.

Philip'in üzerine atılmak, utanmasını sağlayacak bir şeyler söylemek, derdinin ne olduğunu sormak, aklını kaçırmışsın, kızının sorumluluğu sende, bende değil demek istiyorum ama Chris'in, Zoe'nin kız kardeşinin babası olduğunu düşününce vazgeçiyorum.

Her şeye karşın, Zoe bir çocuk ve biz o çocuğun geleceğini düşünmek zorundayız. Grace de geleceğinin bir parçası olmalı çünkü Zoe için kız kardeşi dünyalara bedeldir. Bugünden önce ikisini birlikte görseydi, duygusal özürlü Philip Guerin bile bunu anlardı. O halde Chris'le ilişkilerin iyi tutulması gerekiyor. Maria da bunu isterdi, biliyorum.

"Herkes için zor," diyorum.

Chris, Philip hakkında ne biliyor acaba? Bildiğim kadarıyla Maria, Chris'e son derece zorlu bir boşanma geçirdiğini, o yüzden Zoe'yle babasının pek görüşmediğini söylemişti ama bu konserden önceydi. Chris olayların şimdiki seyri karşısında başka şeyler düşünüyordur herhalde.

Chris, "Anlıyorum," diyor ama biz zoraki konuşmamıza dönemeden Richard kucağında bebekle odaya giriyor.

"Birazcık sana bırakabilir miyim ihtiyar?" diyor Chris'e bebeği uzatarak. "Banyoya bir uğramam gerekiyor da."

Richard söyleyince bu laftan hiç hoşlanmıyorum çünkü çeşit çeşit anlama gelebiliyor. Richard'ın mesanesinin gerçekten dolu olabileceğine olduğu gibi, küvetin altındaki "zuladan" çıkardığı bir içki şişesini son sürat kafaya diktikten sonra, dumanlanan nefesini ve gerilen yüz damarlarını saklama çabasıyla gereksiz yere sifonu çekeceğine de işaret edebilir.

Chris, *burada seni görmek ne hoş* dercesine şaşkın bir ifadeyle yüzüne bakan Grace'i kucağına alıyor.

Kızı kolaylıkla dirseğine oturtunca birbirlerine bakıyorlar.

"Annene ne çok benziyorsun," diyor. Yüzünü bebeğin boynuna gömünce Grace de keyifle ciyaklayarak kollarını Chris'in başına doluyor. Grace sarılmayı iyi beceriyor. Tüm bebekler gibi sıkı sıkı sarılıyor. Ne kadar sıkı, o kadar iyi.

"Tanrı'ya şükür varsın," diyor Chris kızına, gözlerinde yaşlarla. Benimse yüreğim yerinde oynuyor çünkü damarlarında annemle babamın kanı dolaşan Grace'in, artık bizim ailemizden uzakta, bambaşka bir yaşam sürdürebileceğini fark ediyorum.

Chris, Grace'i Lucas'la birlikte o koca evde mi büyütecek? Zoe nerede kalacak? Philip, kızına bakması gerektiğini kabullenecek mi, yoksa Zoe'nin bizimle birlikte, hatta kız kardeşinden uzaklaşmaması açısından Chris'le kalması daha mı iyi olacak?

"Konuşmamız gereken çok şey var," diyorum.

"Biliyorum," diyor Chris.

Ama ikimiz de o anda konuşmayı başlatmayı göze alamadığımızdan, birbirimizden ayrılarak farklı farklı odalara sığınıyoruz. Philip oturduğu yerde kalıyor.

SAM

Hastane kıyafetinin iplerini bağlayamıyorum çünkü arkamda bir yerde kaybolmuşlar, bulamıyorum. İnsanlar iç çamaşırımı görmesinler diye giysinin iki ucunu elimle birleştirerek yürümeye çalışıyorum. Çok utanç verici.

MR tarama cihazını televizyondan tanıyorum ama içine girince duyduğum gürültüye veya o kadar uzun süre, ellerimi başımın üstüne kaldırıp kıpırdamadan durmanın verdiği rahatsızlığa hiç hazır değilmişim meğer.

Makinenin karanlığı ve bana verdikleri kulaklığa rağmen kendini duyuran gümbür gümbür seslerin arasından Nick'in söylediklerinin, Tessa ile Zoe için ne anlama geldiğini düşünmeye çalışıyorum.

Nick'in söylediği gibi biri eve zorla girmemişse Maria'yı ev halkından birinin öldürmüş olması son derece büyük bir olasılık. Polis de soruşturmasını bu yönde yürütecektir. Tess'in önceki gece evime gelişini ve sessizliğini düşününce acaba bana anlatmadığı neydi diye geçiriyorum içimden.

Sabah Zoe'nin ofisimdeki hali aklıma gelince, Tanrım, umarım bana doğruyu söylemiştir, diye geçiriyorum içimden.

Bedenimden geçen manyetik dalgaları düşünüyorum.

Bekleme salonundaki onca insanı düşünüyorum. Hepsinin yanında ya aileleri, ya bir arkadaşları, ellerini tutacak, hiç değilse konuşacak birileri vardı. Sinsi bir kendine acıma duygusu, halihazırda duyduğum çaresizliğe ve klostrofobiye karışıp palazlanıyor.

Tessa'yla ilişkim, yaşamımdaki hem en iyi hem de en kötü şey. Başka birini istemiyorum ama Richard'dan ayrılmadığı sürece Tessa'yla da olamam.

Şu dakika, bu makineden çıkınca Tessa'yı göreceğimi bilmekten başka bir şey istemezdim.

Kıpırdamadan durmak korkunç bir çaba gerektiriyor ama çabalamam gerektiğini çünkü MR'ın yeniden çekilmesine hayatta dayanamayacağımı söylüyorum kendime.

Taktığım kulaklıktan duyulan bir ses, şimdi omurgama geçtiklerini söylüyor. Beyin taramam bitmiş.

Radyoloğun ne gördüğünü merak ediyorum.

ZOE

Kendisine Stella dememi isteyen aile irtibat memuresi, nereye gitsem karşımda bitiyor. Richard'a "iki çift laf" edeceğini söylüyor ama bana sorarsanız, adamın üzerine kelimelerden oluşan bir balık ağı atıyor. Richard'a, bilgisayarını kullanarak internete girdiğimi söyledikten sonra ikimize de, yirmi kez falan, şu anda internete girmemin iyi bir fikir olmadığını çünkü bana iyi gelmeyecek bir şeyler okuyabileceğimi söylüyor.

Ama aklından geçenlerin bu kadarla kalmadığını biliyorum. Beni gözleyerek bir şey yapıp yapmadığıma dair bir ipucu bulmaya çalışıyor. Sorun da şu ki Lucas'ın senaryosunun sonunu okumak için yanıp tutuşuyorum.

Babam mutfakta. Kızgınlığım hâlâ geçmese de senaryoyu okumak için babamdan daha iyi bir şansım olmadığı sonucuna varıyorum çünkü babamın telefonunu almadılar. Tess'in küçük mutfak masasında tek başına oturuyor. Önünde duran, elini sürmediği çayıyla bir lokantada oturuyormuş gibi görünüyor. Başını ağır ağır kaldırarak, yeniden kendimi kaybetmemden korkarmışçasına bana bakıyor.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Yalnızca bir dakikalığına."

Derin bir nefes alınca hayır diyeceğini sanıyorum ama, "Zoe," diyor. "Ben en iyisi bu gece bir otelde kalayım da Tessa'ya iyice yük olmayayım."

"Ben de seninle gelebilir miyim?" Buradan gitmek, polisten, Chris'ten, Richard'dan ve tüm o insanlardan uzaklaşmak ne iyi gelirdi. Babamla baş başa kalmak ne iyi gelirdi.

"Bence iyi bir fikir değil. Diğerleriyle kalmalısın."

"Neden?"

Tam karşısında durmuş bir şey söylemesini bekliyorum. Babamsa verecek yanıt bulamıyormuş gibi görünüyor.

"Neden baba?"

"Şey..." diyor sonunda. Bense patlamaya hazır haldeyim çünkü bazen babamın aklından geçenleri okuyabiliyormuşum gibi geliyor bana. Ne söyleyeceğini biliyorum, o yüzden bağırıyorum.

"Ben hiçbir şey yapmadım! Yemin ederim, doğru söylüyorum. Sen beni ne sanıyorsun?"

"Öyle bir şey düşünmüyorum ama Devon'a dönmen hakkında konuşacaksak hesaba katılması gereken başka şeyler de var," diyor beni istemediğini söylemeye hazırlanıyormuş gibi. Bense dev gibi, ağır dişlerin etime battığını hissediyorum.

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak istediğim şeye odaklanmaya çalışıyorum: babamın telefonuna. Ağzımın bir yerini ısıra ısıra yara yapmıştım zaten, şimdi de azı dişlerimi bir kez daha o yumuşak, hassas noktaya geçirerek kendimi toplamaya çalışıyorum. Jason görse benimle gurur duyardı.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim lütfen?" diye soruyorum yeniden. "Bir şeye bakmak istiyorum da."

Kendini mecbur hissettiğinden telefonunu bana uzatıyor. Suçluluk duygularını tetikleyerek insanların üzerinde kolayca güç kazanabilirsiniz. Bunu bana Jason söylemedi, kimsenin söylemesine de gerek yoktu. Kendi başıma öğrendim çünkü yaptıklarımdan ötürü duyduğum suçluluk yüzünden, yaşamımın her günü diğer insanların isteklerine uymak için kendimi şekilden şekle soktum.

Koridorda Stella'yla karşılaşınca çiftlikte herkesi bir araya toparlamaya çalışan çoban köpeği geliyor aklıma.

"Tuvalete gidip geleceğim," diyorum. Babamın telefonunu pantolonumun beline sıkıştırmış, üzerine de hırkamı bağlamıştım.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Stella acele ettiğimi düşünmesin diye tırabzanda ellerimi özellikle ağır ağır gezdiriyorum.

Banyoya girince kapıyı kilitleyip tuvalete oturuyorum.

Şifreyi bilmediğimden telefonla Tessa'nın internetine bağlanamıyorum ama sorun değil çünkü babamın 3G'si burada çekiyor, o yüzden şıp diye annemin e-postasına bağlanıp senaryoya erişiyorum.

Sonu çok üzücü.

"BİLDİKLERİM"

YAZAN: LUCAS KENNEDY

PERDE III

LUCAS'IN YATAK ODASI. İÇ. GECE.

JULIA, LUCAS'ın yatağına oturmuş, oğluna uyku öncesi bir masal okumaktadır. Hasta görünmektedir.

ÖLEN JULIA (DS)
İlkin Lucas'a teşhisim konusunda yalan söyledim çünkü gerçeği anlatmak çok acı verecekti. O yüzden, hastayım dedim ama Lucas akıllı çocuktur, çok geçmeden durumun söylediğimden kötü olduğunu anladı.

LUCAS
Anne?

JULIA
Efendim.

LUCAS
Sen ölecek misin?

JULIA
Bu hastalığa yakalanan bazı insanlar ölür.

LUCAS
İlaç alsan iyileşemez misin?

JULIA
Bazı ilaçlar alıyorum.

LUCAS
Doktor mu verdi?

JULIA
Evet, doktor verdi.

LUCAS
İlaçlar işe yarar mı?

JULIA (Bocalayarak)
Hayır canım, büyük olasılıkla yaramaz.

Birbirlerine bakarlar. JULIA, LUCAS'ın anlamasını ister ama her şeyi bir anda anlamak zorunda kalmamasını diler.

ÖLEN JULIA (DS)
Bana yanıt vermedi ama sonrasında hiç yanımdan ayrılmak istemedi.

CHRIS'IN OFİSİ. İÇ. GECE.

CHRIS koltuğuna uzanmış, tavana bakmaktadır. Duvardaki saatten ve dışarıdaki karanlıktan vaktin geç olduğunu anlarız.

ÖLEN JULIA (DS)
Chris de çok üzüldü ama yanımda duracağına geri çekildi. Hastalığım Chris'i benden uzaklaştırdı. Fırsat buldukça kendini dışarı atıyordu.

KENNEDYLERİN EVİNİN KORİDORU. İÇ. GÜNDÜZ.

Kapı zili çalınca Lucas kapıya bakmak için koşar.

ÖLEN JULIA (DS)
Böylece, bir sorunla karşı karşıya kaldık. Chris, her ne kadar en iyi sağlık hizmetini almamı sağlamışsa da kendisi benden uzaklaştığı için benimle ilgilenme işi Lucas'a düştü.

LUCAS kapıyı açınca bir HEMŞİRE görünür.

LUCAS
Merhaba, Annie.

HEMŞİRE
Merhaba dostum! Annen nasıl?

LUCAS
Bugün biraz üzgün. Sanırım canı acıyor.

HEMŞİRE
Tamam. Elimizden ne gelir, bir bakalım. Olur mu?

Yukarıda, JULIA'nın odasının kapısında duran LUCAS, HEMŞİRE'nin nazikçe annesini selamlayıp işe koyulmasını izlemektedir.

ÖLEN JULIA (DS)
Lucas'ın o yaşta karşılaşmaması gereken şeyler görmesine ve yapmasına katlanamıyordum. Ayrıca Lucas'ın, Chris'in yanımızda durması, benimle ilgilenmesi gerektiğini fark edecek yaşa geldiğini de biliyordum. O yüzden bir şeylerin değişmesi gerektiğine karar verdim. Aklıma yapılacak tek bir şey geliyordu. Bunun için de tüm gücümü toplamam gerekiyordu. Oğlumun iyiliği için onu üzmeyi göze almalıydım.

KENNEDY AİLESİNİN MUTFAĞI. İÇ. SABAH.

Kapının eşiğinde duran CHRIS, elinde araba anahtarları, JULIA ile LUCAS'ı beklemektedir. JULIA oturmuş, önünde duran LUCAS'ın formasını düzeltmektedir. JULIA'nın kolları ve bilekleri narin görünmektedir.

ÖLEN JULIA (DS)
Yaşamı dönebileceği kadar normalde dönsün diye oğlumu zorla yanımdan uzaklaştırdım. Yaşamına devam etmesi için ona gösterebileceğim başka bir yol gelmiyordu aklıma. Benden ayrılmak istemiyordu. Okula gitmeyip evde kalmak, kıvrılıp yanımda yatmak, ben son dakikalarımı yaşarken her an yanımda kalmak istiyordu ama

zorla da olsa oğlumu piyanoya,
spor kulübüne ve okula gönderdim.

LUCAS (Ağlamaklı)
Gitmek istemiyorum.

JULIA
Gitmek zorundasın.

LUCAS
Lütfen.

JULIA(Sertçe)
Lucas, benimle tartışma!

LUCAS annesinin ses tonunu duyunca hem dehşete düşer hem de kırılır. Arkasını dönüp tek kelime etmeden babasının peşinden dışarı çıkar. Kapı arkalarından kapanınca odada bir başına kalan JULIA'nın perişan bir halde olduğunu görürüz.

ÖLEN JULIA (DS)
Yaptığım şey yüzünden içim parçalanıyordu. Ama babasıyla birlikte yaşayacaksa güçlü olmalıydı, ben de onu kendimden uzaklaştırmalıydım. Üstelik işlerin böyle sürmeyeceğini de biliyordum.

CHRIS İLE JULIA'NIN ODASI. İÇ. GÜNDÜZ.

JULIA öncekinden de beter bir halde yatmaktadır. Odadaki HEMŞİRE ilaç paketlerini açmaktadır.

JULIA

Bana bir iyilik yapar mısın? Bir kâğıtla kalem, bir de kâğıdın altına koyabileceğim bir şey getirebilir misin? Aşağıda, masamın çekmecesinde bulursun.

HEMŞİRE

Bana resim mi çizeceksin?

JULIA

Gülümser ama aslında şakalaşamayacak kadar yorgundur)

Hayır. Mektup yazmak istiyorum. Bana bir de zarf getirebilir misin?

HEMŞİRE

Getiririm elbette. Pul da lazım mı?

JULIA

Hayır.

HEMŞİRE

Lucas nasıl?

JULIA

Bugün okula gitti. Gitmeyecek sandım.

HEMŞİRE
Çok iyi. Bugün ilk kez eve kendi başıma girdim. Lucas'ı göremeyince ben de okula gittiğini ummuştum. Tüm zamanını burada geçirmesi iyi değil.

JULIA
Biliyorum.

HEMŞİRE
Başının çaresine bakar, biliyorsun.

JULIA
(Acı çektiğini görürüz)
Umarım öyle olur.

HEMŞİRE
Tanrı bağışlasın, ne iyi bir çocuk.

JULIA
Öyledir.

CHRIS İLE JULIA'NIN ODASI. İÇ. GECE.

Tek başına, yatakta oturan JULIA'nın yazdığı şeyi bitirdiğini görürüz.

ÖLEN JULIA (DS)
Mektubu yazdım. O mektup da benim "resüsitasyon yapmayın" talimatımdı.

JULIA mektubu özenle bir zarfa koyduktan sonra güçlükle komodinin en üst çekmecesine yerleştirir. Bu hareketi yaparken büyük bir çaba harcaması gerekir. Komodinin içinde bir kutu vardır, JULIA kutuyu çıkarır. Kutuyu açınca içinde bir yığın hap bulunduğunu görürüz.

ÖLEN JULIA (DS)
Bir süredir biriktirdiğim hapları, sayıları yeterli mi diye saydım.

Durumdan hoşnut bir halde kutuyu çekmeceye, mektubun yanına koyar ve ışığı kapar.

CHRIS İLE JULIA'NIN EVİNİN YAKINLARINDA BİR SOKAK. DIŞ. SABAH.

LUCAS okula doğru yürümektedir. Günlerden başka bir gündür. Oğlanın üzerinde şapkası ve paltosu vardır. Kamera oğlanı izler.

ÖLEN JULIA (DS)
Sonrasında iş, Lucas'ın okula gittiği bir günü beklemeye kalmıştı.

LUCAS'ın okulda bir sınıfta oturduğunu görürüz, bir türlü dikkatini derse veremez. ÖĞRETMEN monoton bir sesle konuşurken LUCAS gözlerini kitabına diker.

ÖLEN JULIA (DS)
Zalimlik ettiğimin farkındaydım ama oğlumun, ömrümün son haftalarında acıyla kıvrandığımı, bedenimi kontrol edemediğimi görmesini istemiyordum. Gürültü patırtı çıkarmadan, sorunsuzca ayrılalım, Lucas kaldıramayacağı şeyler yaşamasın istiyordum.

Okulun yemekhanesinde LUCAS'ın beslenme çantasını karıştırdığını görürüz, hiçbirini yemek istemez. Telefonunu kontrol eder. JULIA'ya bir mesaj gönderir ve yanıt bekler.

ÖLEN JULIA (DS)
Ama zamanlama her şeydir. Tam hapları almış, yatağıma uzanmış, mektubu da göğsümün üstüne koymuştum ki Lucas bana mesaj gönderdi. Yanıt alamayınca da bir şeylerin ters gittiğini anladı.

LUCAS gözlerini telefonuna diker. Ardından JULIA'nın cebini ve ev telefonunu arar. Telefonlar açılmaz. LUCAS koşarak yemekhaneden çıkar. Okulun ana kapısından geçerek tüm hızıyla eve doğru koşar.

ÖLEN JULIA (DS)
Nasıl anladı bilmiyorum ama anladı.

LUCAS eve dalar. Paldır küldür merdivenlerden çıkar ve JULIA'nın

odasına girmeye çalışır ama kapı kilitlidir. LUCAS, JULIA'ya seslenir. Kapıyı yumruklar, tekmeler, ardından tüm ağırlığıyla kapıya abanır. Bir sonuç elde edemeyince telefonunu çıkarıp acil yardımı arar.

LUCAS

Alo. Evet, ambulans lütfen. Bir de itfaiye ekibi. Lütfen çabuk gelin. Annem kötü.

ÖZEL BİR HASTANEDE İYİ DÖŞENMİŞ BİR ODA. İÇ. GECE.

Her şey ilk sahnedeki gibidir. LUCAS ile CHRIS, yatağının başında JULIA'ya refakat etmektedirler.

ÖLEN JULIA (DS)

Lucas'ın beni bulmasını istemezdim. Cesedimi hemşirenin bulacağını ummuştum, o gelene kadar ölürüm diye düşünmüştüm ama böylesi bile Lucas'ın bitmek bilmez haftalar boyunca, günden güne çürüdüğümü görmesinden iyidir. Bu hastanede olabildiğince kontrollü bir biçimde ölebilirim. Zaten çok zamanım kalmadı. Ama gitmeden önce, dilinizin ucuna kadar gelen bir soru vardır sanırım: Oğlumu nasıl babasına bırakabildim? Beni dış dünyadan koparan, kafamı duvarlara geçiren, beni

elinde oyuncak eden adama oğlumu nasıl emanet edebildim? Yanıt vereyim: Başka seçeceğim yoktu. Tek avuntum var: Chris, Lucas'a bir kere bile el kaldırmadı. Şimdilik. Oğlum güçlü olması gerektiğini anlasın diye dualar ettim, o zaman Chris ona asla el süremez. Elimden başka bir şey gelmezdi.

Makina aniden ötmeye başlayınca, HEMŞİRELER ve DOKTOR aceleyle odaya girerler. CHRIS ile LUCAS'ı yataktan uzaklaştırırlar. Çaresizce JULIA'nin göçüp gitmesini izlemekten başka bir şey gelmez ellerinden. Resüsitasyon yapmayın emri müdahale edilmesini yasakladığı için JULIA'nın sonu çabucak gelir, biz de hemen anlarız çünkü HEMŞİRELER ile DOKTOR yataktan birkaç adım uzaklaşırlar.

ÖLEN JULIA (DS)

O takatsiz, sindirilmiş, küçük düşürülmüş, zavallı halimle oğluma elimden gelenin en iyisini vermek için canla başla uğraştım. İntihar girişimim, resüsitasyon yapmayın emri, son bir sevgi gösterisiydi. Ayrıca ömrümde yaptığım en zor şeydi de. Ama yine de yaptım çünkü sonuçta ölmem zaten kaçınılmazdı.

Şok geçiren LUCAS boş gözlerle, JULIA'nın ölüm saatini kayıtlara geçiren

DOKTOR'u izlemektedir, CHRIS'in yüzüyse kederle allak bullaktır. CHRIS elini LUCAS'ın omzuna koyar. Duygularının yoğunluğu yüzünden şaşkınlığa uğramış da desteğe ihtiyaç duymuş gibi bir hali vardır.

Ama LUCAS babasından uzaklaşır.

SON

RICHARD

Şimdiye kadar çoktan kafayı bulmuştum.

Genelde ayıkken hissettiklerim, boşluk duygusuyla süslenmiş bir öfke ve çaresizlik kokteylinden ibarettir. O da tüm hücrelerime kadar öyle bir işlemiştir ki âdeta DNA'm gibi ayrılmaz bir parçam haline gelmiştir.

Böyle hissettiğimdeyse bildiğim tek tedavi, ıstırabımı silip süpürebilecek tek şey alkoldür. Becerikli bir garson gibi görürüm alkolü. Siyah beyaz giysiler içinde, zikzaklar çize çize kalabalığın arasından geçerken yukarıda tuttuğu gümüş tepsisinin üzerinde bana özel, cömert bir erteleme ve unutma yardımı getiren bir garson.

Kim geri çevirebilir ki?

Ben çeviremem. Normal bir günde, tüm isteğim huzura kavuşmakken, o duygulardan kaçmak için ne gerekirse yapacak durumdayken geri çevirmem. Normal bir günde yapılan herhangi bir seçim içmekten yana yapılır. İçki içmek kaçınılmaz bir zorunluluk gibi görünür. Tadı çekici gelmeyebilir ama boğazınızdan aşağı inerken hissettirdikleri çok güzeldir. Uzun zamandır özlemini çektiğiniz sersemlik hissine pek yakında kavuşacağınızı haber veren fiziksel bir uyuşukluk duyarsınız.

Ama bugün, bebeği kollarımda tutarken başka türlü hissediyorum. Kendimi dinç hissediyorum.

Benim için öylesine alışılmadık bir his ki bu, temkini elden bırakmıyorum. Ne de olsa Tess'e kendimi biraz daha iyi hissettiğimi söylemek için şu andan daha uygunsuz bir an bulunmaz.

DNA testi kitiyle karakoldan gelen biri, hepimizin teker teker svap örneği vermesini istiyor. Ötekiler şaşkın şakın bakakalınca ayağa kalkıp ilk olmaktan mutluluk duyacağımı bildiriyorum.

Yeni gelen polis memuru tıraş olurken çenesini fena kesmiş. Mavi, plastik eldivenlerini giyip pamuklu bir çubuğu yanağımın içinde gezdirirken dikkatimi çekiyor bu. İşini yaparken yüzünü biraz ekşitince nefesimden keskin bir koku gelebileceğini fark ederek biraz utanıyorum.

Benimki bitince Tess giriyor. Girmeden de kucağındaki bebeği bayrak yarışındaymışız gibi bana veriyor. Ben de Grace'i alıp Katya'yı uyandırmak için yukarı çıkıyorum çünkü polisler ondan da örnek almak istiyorlar.

Katya misafir odamızda yüzükoyun uyuyor, uyanmaya da pek istekli değil.

Merdivenlerden inip çenesi yukarıda, yemek odasına giriyor. Bir-iki dakika geçmeden de yüzüne yeniden bir memnuniyetsizlik beliriyor.

Katya içeri girdiğinde Chris'in polis dedektiflerinden birine şöyle dediğini duyuyor: "Nedeni açıklanmadan, invazif bir test yaptırmamın istenmesine itiraz ediyorum." Polis dedektifi "rutin işlemler" ve "araştırmamıza yardımı dokunacağından" gibi şeylerden söz etmeye başlayınca Katya yüksek sesle haykırıyor: "Durumun ciddiyetinden ötürü, sözleşmemde bulunmamasına karşın ben svap örneği veriyorum."

Chris bir anlığına donakalınca Katya birkaç laf daha sokma fırsatını kaçırmıyor.

"İnsanlar doğru şeyi yapmalıdır. Siz de doğru şeyi yapmalısınız. Her zaman işten mişten konuşursunuz ama oğlunuza bir kere bile sarılmazsınız."

Lucas'a bakıyorum. Yaşananları endişeyle izlerken bacağı bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Testi yapın!" Artık bağırarak konuşan Katya, diğerlerinden genç olan polis memurunun plastik paketlere konmuş bir yığın kitle birlikte oturduğu yönü işaret ediyor.

Chris'in yüzünden kara bir gölge geçince olayın ancak gözyaşıyla sonuçlanacağını düşünüyorum. Karısı korkunç bir biçimde ölen bir adam, böyle şeyleri duymayı kaldırabilir mi?

Zoe'nin de ağzı bir karış açık kalıyor. Olay karşısında şok yaşadığını tahmin edebiliyorum. Her şeyin, hatta duyguların bile hep bastırıldığı yeni ailesinde herhalde böyle bir patlama görmemiştir.

"Katya," diyorum. Elimi koluna koyuyorum çünkü kızın duruşu bile saldırganca. Ben elimi koyunca bebek de kollarını açıp Katya'ya doğru eğiliyor. Katya karşı koyamıyor. Dönüp Grace'i benden alıyor. Arkada Chris yerine oturuyor. Böyle bir geri çekilme taktiği uyguladığını görmek hoşuma gidiyor.

"Size çok minnettarız, korkunç bir olay yaşıyoruz," diyorum kıza. "Bu işe karışmak zorunda kaldığınız için ne kadar üzgünüz anlatamam."

"Ajansımı aramak istiyorum," diyor. "Polisle konuştum. Svap örneği verdim, şimdi de gidip başka bir yerde kalmak istiyorum çünkü üzülünce kalbimde yoğun duygular oluşuyor."

Bir tür selam veriyormuşçasına yumruğunu göğüs kafesine bastırıyor, Grace'se parmağını Katya'nın yanağından süzülen gözyaşına koyuyor beceriksizce.

Düşününce kıza biraz hak veriyorum. Gitmekle iyi

eder, zaten bebeğin temel gereksinimleri hakkında iyi kötü bir şeyler öğrendiğime göre onsuz da başımızın çaresine bakabiliriz. Kızı odadan çıkarıp telefona doğru götürüyorum. O ahizeyi kaldırırken bebeği geri alıyorum.

Arkamızdan Lucas'ın sesi geliyor: "Baba, test yaptıracak mıyız?"

Dayanamayıp bakınca Chris'in başıyla sertçe onayladığını görüyorum.

Kriz bertaraf edildiğinde yaşadığım gizli tatmin duygusu da birazcık artıyor.

TESSA

DNA testi için svap örneği veriyorum ama testi neden yaptıklarını ve o günkü sorgumun neden apansız kesildiğini de bilmek istiyorum.

Sorgum abartılacak bir biçimde kesilmedi gerçi ama belli ki polisler arasında bir hareketlenme vardı, belki de bastırılmış bir heyecan yaşıyorlardı.

Beynim bir yarış tazısı hızıyla işliyor. Sanırım şimdi her zamankinden de çok Sam'e telefon açmam gerekiyor çünkü durumu benden daha iyi yorumlayabilir.

Katya ajansıyla konuştuktan sonra Richard anaç bir tavuk gibi kızı yeniden yukarı çıkarıyor. Ben de fırsatı değerlendirip Sam'e ulaşmaya çalışıyorum.

Ama telefonu açılmıyor. Bugün izin günü, o yüzden ulaşılamaması gayet normal. Birkaç kez daha denedikten sonra, tekrar arayacağımı söyleyen bir mesaj bırakıyorum.

Telefonuna ulaşamadığım için Sam'e kızmamaya çalışıyorum ama bir yandan da, ona ihtiyaç duyabileceğimi düşünerek telefonunu yanında tutsa ne iyi olurdu diye düşünmeden de edemiyorum. Neler yaşadığımı bilmiyor değil ki.

Ahizeyi yerine koyarken Richard'ın kapının eşiğinde durduğunu fark ediyorum.

"Kime telefon ediyorsun?" diye soruyor.

En iyi yalanlar, gerçeğe en yakın yalanlardır. Artık nereden duyduysam, bu söz bir anda kafamda beliriyor. Bir ilişkim var belki ama kendimi yalancı gözüyle görmüyorum. Yalnızca sadakatsizliğimi gizliyorum, yaşamımın öteki alanlarında tertemizim.

"Zoe'nin avukatına telefon ettim," diyorum. "Çünkü neden bizden DNA örneği aldıklarını merak ettim."

"Ne dedi?"

"Yokmuş. Dışarı çıkmış." Sam'in cebini değil de ofisini aramışım gibi yapacak kadar hızlı düşünebiliyorum.

"Zoe'ye çok yüklendi," diyor. "Hem de nasıl yüklendi."

"Birbirlerini yeterince iyi tanıyorlar, ondan yüklenmiştir eminim," diyorum. Zoe'nin davası sırasında, Richard mesleki kariyerinin kaçınılmaz bir biçimde sona erdiğini henüz fark ettiğinden önceden akla hayale gelmeyecek miktarlarda alkol tüketmeye başlamıştı. Onlara destek vermek için bir kere olsun Devon'a gelmemişti. Davanın hiçbir aşamasına tanıklık etmemişti. Alın, Richard'a içerlemem için bir neden daha!

Richard, Grace için buzdolabından çıkardığı yiyeceği ısıtmaya koyulurken ben de bebeği tutuyorum.

"Katya'nın dediğine göre bu şeyi seviyormuş," diyerek kaşığa koyduğu turuncu, balçık gibi maddeyi bana gösteriyor.

Grace pürdikkat Richard'ı izliyor. Richard'dan hoşlandığını anlayabiliyorum. Richard da yüzüne acayip ifadeler takınarak kızı kıkır kıkır güldürüyor, oysa ben neşelerini paylaşamıyorum çünkü aklımda tek bir düşünce var: Grace gelecekte Maria'yı büyük olasılıkla anımsamayacak,

hatta belki de bizim yaşamlarımızın bir parçası bile olmayacak.

"Umarım Grace'i görebiliriz," diyorum.

"Ne?"

"Yani, Chris'le gidecek sonuçta, öyle değil mi?"

Dehşet içinde kalakalan Richard bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Chris onun babası! Ne sanıyordun ya?"

"Aslında pek düşünmemiştim." Mamayı karıştırmak için arkasını dönüyor. Omuzlarının çöktüğünü fark ediyorum.

"Neyse, umarım biraz büyüdüğünde gelip bizimle kalabilir," diyor. "Chris nasıl idare edecek ki?"

"Bilmem."

"Zoe de onlarla gidecek mi?"

"Orasından şüpheliyim. Neden gitsin ki?"

Sesimdeki öfkeyi yakalıyor.

"Grace'i bana ver," diyor. "Kendi başıma halledebilirim. Sen biraz dinlen."

Hırçınlaşıyorum çünkü bunca şeye bir çözüm bulunması gerekiyor. Çocukları da karışık, acılı bir süreç bekliyor. Büyük olasılıkla bundan biz de payımızı alacağız. Benimse uğraşacak halim yok.

Ancak Chris hakkında kafamı kurcalamaya başlayan, ufak tefek kuşkuları da görmezden gelemem. Bu yönde düşünmem tehlikeli sonuçlar doğurabilir, farkındayım ama Chris'in tavrını yeniden gözden geçirmeye başlıyorum. Özellikle de akşamın sonunda kız kardeşimi havluya sarıp götürüşünü düşünüyorum. O an bana sevecen görünen o harekette, şimdi yaşananların ışığında bakınca, kötü niyetli bir yan sezmekten kendimi alamıyorum. Sevecen bir tavır mıydı, yoksa hükmedici mi? Chris'in evde Tom Barlow'a saldırışı, Lucas'a tavrı, hepimizin önünde çocuğu

paylayışı, beni iyiden iyiye o harekete olumsuz bir anlam yüklemeye itiyor.

Richard'ın görüşünü almak istiyorum çünkü her şeye karşın Richard insan sarrafıdır. Yani eskiden öyleydi ama ben soramadan kapının zili çalıyor.

"Bakıcının ajansıdır kesin," diyor.

"Ben bakarım."

Grace'in mamasından bir kaşık alıp tadına bakınca yüzünü ekşitiyor. "Çok sıcak," diyor bebeğe. "Biraz beklememiz gerekebilir."

Ben odadan çıkarken, "Avukatlık ofisinin numarası neydi?" diye sesleniyor arkamdan. "Ben de bir deneyeyim. Avukattan fikir alma konusunda haklısın sanırım."

"Ezberimde değil ki."

"Önemli değil," diyor ben ön kapıya varırken. "Yeniden ara tuşuna basarım."

Ön kapıyı açarken kendimi tutamayarak, "Hayır!" diye bağırıyorum Richard'a çünkü o tuşa basarsa doğruca Sam'in kişisel cep telefonu aranır. Katya'nın bakıcılık ajansından gelen temsilci bana şaşkın şaşkın bakıyor, Richard da öyle.

"Pardon," diyorum kadına.

Bana elini uzatıyor. "Tamara Jones, West Country Elit Bakıcılık Ajansı'ndan geliyorum. Acil durumlarda size hızlıca yardımcı olmayı hedefleriz."

Katya'yı bulmak için Tamara Jones'u merdivenlere götürürken, arkamdan Richard'ın sırtıma baktığını hissediyorum. Bir koluyla bebeği tutarken ötekiyle telefona uzandığını görebiliyorum.

ZOE

Okuduklarımdan sonra Chris'in yanına yaklaşmak istemiyorum.

Chris'i yakınlarımda görmek istemiyorum. Chris'i Lucas'ın, özellikle de Grace'in yakınlarında hiç görmek istemiyorum.

Keşke hiç ama hiç annemin yanına yanaşmasaydı çünkü korkunç bir his içimi kemiriyor. Şiddet uygularken annemi öldürmüş olabileceğini düşünüyorum.

Bu düşünce kafamı doldururken, sakinliğimi korumak için büyük bir çaba harcıyorum. Senaryo hakkında Lucas'la konuşmak için yanıp tutuşuyorum. Senaryoyu okumamı neden öyle ısrarla istediğini şimdi anladığımı, yaşadıkları için, annesinin başına gelenler için ne kadar üzüldüğümü söylemek istiyorum ama Lucas şimdi yüzüme bile bakmıyor. Öylece oturmuş, gözlerini parmaklarına dikmiş, yenmiş tırnaklarının kızarmış etlerini yoluyor.

Birine daha anlatmak istiyorum, anlatmak için yanıp tutuşuyorum. İnsanlar Chris'in gerçek yüzünü öğrensin istiyorum ama kimi seçeceğimi bilmiyorum çünkü bana inanıp inanmayacaklarından emin değilim. Şu anda Lucas'ın,

senaryosunu başkalarıyla paylaşmamı isteyeceğinden de yüzde yüz emin değilim çünkü Chris çok kötü şeyler yapmış olabilir ama sonuçta Lucas'ın babası.

Ben bunları düşünmeye çalışırken hep birlikte koltuklarda oturuyoruz: ben, Lucas, Chris, Tess ve aile irtibat memuresi. Memure buram buram balık kokan bir sandviç yiyor, kimse de konuşmuyor. Richard mutfakta Grace'i besliyor. Babam telefonunu alıp yeniden bahçeye çıkmış. Aşağı inip telefonunu geri verirken senaryoda okuduklarımı anlatmaya çalıştım ama babam, "Şimdi olmaz Zoe," dedi.

Polis dedektifleri şimdilik gittiler ama "biraz daha sohbet etmek için" geri geleceklerini söylediler. Az önce Katya da gitti. Ajansından gelen bir kadın Katya'yı götürdü. Katya'nın gidişine bir yandan üzülüyorum, bir yandan da üzülmüyorum. Katya'dan hoşlanmıyorum elbette ama gidişi her şeyi daha gerçek, daha da kesin kıldı. Gidişiyle birlikte sıkışıklık duygusu da arttı.

İçimde büyüyen panik, bildiklerimi haykırmaya, Chris'in yanına oturmak zorunda kalmayayım diye odadan kaçmaya itiyor beni. O yüzden kafamda Jason'ın tavsiyesi dönüp duruyor: "Her şeye anında tepki verme Zoe. Konuşmadan önce düşün."

Sorun şu ki bildiklerimi daha fazla kendime saklayamayacağımdan korkuyorum, o yüzden en güvenle açılabileceğimi düşündüğüm kişiye gidiyorum.

"Tess Teyze..." diye başlıyorum çünkü baş başa konuşabilelim diye odadan çıkıp benimle gelmesini isteyeceğim. İçlerinde en iyisi, en çok güvendiğim kişi o. Teyzemin adı öylece ağzımdan çıkıyor ama herhalde sesim pek yüksek çıkmamış olacak ki Tessa dönüp, *Bir şey mi dedin?* dercesine bakıyor. Ben açıklama fırsatı bulamadan Chris bir soru sorarak araya giriyor: "Telefonunu kullanabilir miyim Tessa? Bu gece otelde bize bir oda ayırtırsam iyi olur sanırım."

"Biz derken?" diye soruyor Tessa.

Chris, aptalca bir soruyla karşılaşmış gibi kaşlarını çatıyor. Ardından da, "Lucas, Grace ve ben," diyor.

"Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz," diyor Tess.

"Başından gidersek işler kolaylaşır."

"Sorun değil, gerçekten."

"Hayır, böyle bir şeyi kabul edemem. Zaten bizi evine alarak, polisin gelmesine izin vererek yeterince şey yaptın."

"Peki, Grace'i burada bırakmak ister misin?"

"O benim kızım."

"Ama bir otel odasında Grace'e bakmak kolay olmayabilir. Otel odaları sıkış tıkıştır. Grace'i şimdilik seve seve misafir ederiz. Burada bahçe var, Richard da onunla ilgilenmekten gayet hoşnut. Hiç dert etmez, eminim."

"Süit oda tutmayı planlıyorum. Başımızın çaresine bakarız, teşekkür ederim."

Chris son sözünü söylüyor.

"Telefonunu kullanabilir miyim?"

Tessa eliyle mutfak yönünü işaret ediyor. "Buyur."

Tessa da benim kadar hayal kırıklığına uğruyor belli ki. Acaba teyzemin kalbi de benimki kadar hızlı çarpıyor mudur? Şimdi değilse bile Chris hakkında bildiklerimi duyduktan sonra kesin çarpacaktır diye düşünüyorum.

Ama teyzemle konuşma fırsatı bulamıyorum çünkü tam Chris odadan çıkacakken Richard eşikte beliriyor. Kucağında tuttuğu Grace'in üstü başı turuncu mamayla kaplı. Yüzü, giysileri, elleri, saçı. Richard'ın üstü de batmış.

"Ufak bir facia," diyor Richard.

Chris, Grace'e bakıyor. Grace, bir elinin avucunu Chris'e gösteriyor. Avucu mama içinde. Ardından yumruk yaptığı elini sıkarak turuncu, yapışkan mamanın parmaklarının arasından nasıl fışkırdığını gösteriyor. Keyfi yerinde. Grace ortalığı batırmaya bayılır.

Chris, bebeği Richard'dan almak için bir hamle yapmayınca koltuktan kalkıp iki büyük adımda yanlarına varıyorum.

"Banyoya götürüp yıkayayım," diyorum. Chris'e bakıyorum. "Onu bu haldeyken götüremezsin."

Çünkü Chris'in Grace'i almaması gerekiyor.

Richard'ın, "Nereye götürecek ki?" diye sorduğunu duyuyorum ama yanıtı duymuyorum çünkü olanca hızımla, üstü başı yapış yapış olan Grace'i merdivenlerden yukarı çıkarıp banyoya sokuyorum ve ikimizden başkası girmesin diye kapıyı kilitleyip küvetin musluklarından birini açıyorum. Suya köpüklü banyo jeli sıkarken Grace'in bana yardım etmesine izin veriyorum. İşimiz bitince birlikte banyo paspasının üzerinde oturuyoruz. "Grace, çok iğrençsin," diyorum. Böyle dediğimi duysaydı, annemin ne çok güleceği geliyor gözümün önüne.

Acaba, Chris'in Grace'i alıp götürmesini engellemek için daha ne kadar burada kilitli kalabiliriz?

RICHARD

Zoe, yangın çıkmış da kaçmaları gerekiyormuş gibi Grace'i kollarımdan bir hışımla kapıyor. Paldır küldür merdivenlerden yukarı çıkıyor, banyo kapısını kapayışını aşağıdan duyuyoruz.

"Telefonunu kullanabilirim o halde, değil mi?" diye soruyor Chris, Tessa'ya.

"Buyur dedim ya."

"Lucas," diyor Chris odadan çıkmadan, oğlanın kafası babasına çevriliyor. "Eşyalarını topla, Grace'inkileri de."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyorum ama Chris beni duymuyor ya da duymazlıktan geliyor.

Yalnız kalıyoruz. Aile irtibat memuresi ortalıkta yok. Gün boyunca yaptığı gibi, sinsi bir özel dedektif misali evi dolaşıyordur kesin. Chris'in isteğine boyun eğen Lucas'sa ayaklarını sürüyerek gidiyor. Odadaki varlığından utanıyormuş gibi bir hali var.

"Otele."

"Bebekle mi?"

"O bizim bebeğimiz değil Richard."

Sinirim bozuluyor. Bazı zafiyetlerim olabilir ama aptal da değilim, ayrıca Tess'e yeterince sabır gösteriyorum.

"Avukatı aradım. Yeniden ara tuşuna bastım. Mesaj bıraktım," diyorum.

Hızlıca gözlerini kırpıştırıyor. "Ya?" diyor ama söyleyeceğim şeyi bildiğini anlayabiliyorum.

"Tuhaf gerçi. Cep telefonu çıktı. Kişisel bir telesekretere bağlandı."

Bana bakarken ağır ağır burnundan nefes veriyor. Yüz ifadesini korumayı ustalıkla başarıyor ama ardında özenle gizlenen paniği okuyabiliyorum. Kafası son sürat çalışıyordur kuşkusuz ama aklına gele gele, "Yanlış numarayı aramadığına emin misin?" demek geliyor.

Mesajı harfiyen tekrarlamaya koyuluyorum. "Merhaba. Ben Sam. Lütfen mesajınızı..."

Lafımı kesiyor. "Numarasını önceden biliyorum, tamam mı? Dava dolayısıyla."

"Ne yani? İki buçuk-üç yıl öncesinden adamın numarasını mı anımsıyorsun?"

"Evet!"

"O halde neden ofisine telefon ettiğini söyledin?"

"Yanlış söyledim. Belki fark etmemişsindir ama çok da iyi bir gün geçirmiyorum."

Bunu kabul etmiyorum. "Ne saklıyorsun Tess? Dün gece neredeydin?"

"Şimdi olmaz. Lütfen. Şimdi bunu konuşamam."

Konuşmadan oturuyoruz, ben de Tess'in açıklamasının inandırıcılığı üzerine kafa yoruyorum. Son derece inandırıcı gelebilir. Hiç inandırıcı gelmeyebilir de. Sanırım anlayamayacak kadar yorgunum.

Karşımdaki sandalyede oturan Tess yanıma oturmak için kalkıyor. Bir anlığına, acaba bana fiziksel bir ilgi mi gösterecek diye düşündüğümden, kalbim beklenti içinde gergin gergin çarpıyor çünkü basit bir dokunuşla bile olsa, uzun zamandır birbirimize böyle bir avuntu sunmuyoruz.

Ama Tess bana eğilip, "Düşündüm de," diye fısıldıyor.

Devam etmesini bekliyorum ama etmeden önce ayağa kalkıp kapıyı kapıyor, ardından az önceki yerine oturuyor.

"Eğer DNA testi bizden şüphelendikleri anlamına geliyorsa şüphelendikleri kişi kuşkusuz Chris'tir, öyle değil mi?"

"Chris mi?"

"Maria'yı evden biri öldürdüyse, Chris öldürmüştür kesin. Sence de öyle değil mi?"

Söylediklerini güçlükle duyuyorum; sesini öyle alçaltmış ki.

"*Eğer* katil evden biriyse," diyorum.

"Yoksa neden svap örneği alsınlar ki?"

"Bilmem."

Kapı açılınca ikimiz de suçlu çocuklar gibi arkamıza yaslanıyoruz.

"Ayırttım," diyor Chris. "Şimdi eşyalarımızı toplayacağım. Grace banyosunu bitirince de gideceğiz."

Bebeğin gideceğini düşünmek hiç beklenmedik bir acı veriyor ama hâlâ yapılacak çok iş var diyorum kendi kendime. Zoe'ye ve Tess'e destek olmak gerek, böylece bir nebze avuntu buluyorum. Yeni tattığım bu işe yararlılık duygusuna tutunmaya kararlıyım.

Chris'in arkasından gelen aile irtibat memuresi, "Sizi götürecek bir araç ayarlamamızı ister misiniz Bay Kennedy?" diye soruyor.

"Hayır, polis aracıyla gitmek istemem. Teşekkürler. Taksi çağırırım."

O yapmış olabilir mi diye düşünüyorum. Öyle zarif, öyle kibar ki. Sahip olduğu her şey için öyle çok çabalamış, öyle badireler atlamış ki.

Bunu düşününce, Zoe'yi avukata götür, karakola git, Tess'in dün geceyi nerede geçirdiğini merak et, buraya

gelince de herkesle ilgilen derken, henüz bir türlü düşünmeye zaman bulamadığım bir başka soru aklıma geliyor. Chris yapmadıysa kim yaptı peki? Acaba hepimizin, birbirimizde suçluluk emareleri aramaya başlayacağı zaman gelip çattı mı? Zoe bu sabah koşa koşa avukata gitmekte haklı mıydı? Suç ve suçlanma hakkında hepimizden çok şey bildiğinden bizden bir adım önde miydi? Tess de Zoe'nin düşündüğüne mi gelmişti? Ben de gelmeli miydim?

ZOE

Grace'in banyosunu hazırlamak çok sürmüyor çünkü küvetin ağzına kadar dolmasına gerek yok. Su akarken, giysilerini çıkarabileyim diye Grace'i yatırmaya çalışıyorum ama yatmıyor. Önce oturduğu yerde, ardından da onu ayağa kaldırıp kendisi sabunlukla sırtıma vururken giysilerini çıkarmakta buluyorum çareyi. Giysileri yokken öyle tombul ki. Bacakları neredeyse benim kollarımdan kalın.

Grace'i suya sokup sıkı sıkı tutuyorum çünkü Tessa ile Richard'ın banyosunda, Grace'in kaymasını önleyecek kaymaz paspaslardan yok. Grace de su samurları gibi kayıp durur. Riskli anlar yaşıyoruz. Suyun altına kayan Grace'i yukarı çekmek zorunda kalıyorum ama keyfi öylesine yerinde ki tehlikenin farkında bile değil.

Su soğuyunca bir sorun olduğunu anlıyorum. Grace hem banyoya hem de benim üstüme başıma sular sıçratmış. Artık Grace'i sudan çıkarma zamanı geliyor. Onu kaldırmak için bir havluya ihtiyacım var çünkü cildi öyle pürüzsüz ki köpüklü suyla kaplı bedeni oldukça kaygan. Havlusuz kaldırırsam onu düşürebileceğimden korkuyorum ama hiçbir yerde havlu da göremiyorum. Havluluk

boş. Havlu aramak için bir dakikalığına bile Grace'i başıboş bırakamam çünkü durmadan ayağa kalkmaya çalışıyor, kesin düşüp musluklara çarpar.

O yüzden yardım istiyorum. Tessa'ya sesleniyorum ama gele gele Lucas geliyor. Grace'i tutarken, kapıya ucu ucuna uzanıp kilidi açabiliyorum.

Umarım komik görünmüyorumdur, gerçi kesin görünüyorumdur. Komik görünmek istemiyorum çünkü Lucas'a senaryoyu bitirdiğimi söylemek istiyorum ama konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. Aynı zamanda, Lucas hakkında, Chris'in gerçek yüzünü öğrenmeden önce düşündüğüm bazı şeylerin de değiştiğini fark ediyorum.

Havlu sıkıntısı çektiğimi söyleyince odadan çıkan Lucas bir çarşafla geri dönüyor.

"Havlu bulamadım," diyor. Annem banyoyu havlusuz bırakmazdı asla diye düşünüyorum. Hatta şimdi bizi görse çıkaracağı "cık cık cık" sesini bile duyar gibiyim. Ama buradayız işte, çarşaf da işimi görür sanırım.

Çarşafı koluna asan Lucas küvete uzanıp Grace'i alıyor.

Grace kocaman çarşafı görünce şaşırıp kalıyor. Lucas onu nazikçe yerdeki çarşafın üzerine yatırınca Grace sanki kendisi bir kedi yavrusu, çarşaf da kedi otuymuş gibi çarşafın kenarlarını sallayıp burnuna sürterek oyunlar oynuyor. Birimiz Grace'in sağına, ötekimiz soluna oturuyoruz. Gören de bizi Grace'in anne babası sanır.

Ayağa kalkıp kapıyı yeniden kilitliyorum çünkü şimdi Lucas'la konuşma şansım var, biliyorum. Küt küt atan kalbimle, "Senaryoyu okudum. Baştan sona," diyorum.

Başını kaldırıp yüzüme bakmıyor ama yüzü cansızlaşıyor. Kardeşiyle oynamaya devam ederek Grace'in yüzüne örttüğü çarşafı, ani bir hareketle geri çekiyor. Grace genizden kıkır kıkır gülüyor. Lucas hiçbir şey söylemiyor.

"Babamın telefonundan okudum," diyorum, merak et-

miştir diye düşünerek. Böylece yalan söylediğimi sanmaz.

Lucas bana baktığında yüzünden bir sır perdesi kalkmış gibi; gözlerinde o güne dek gördüğüm en derin, en üzgün ifade var.

"Seni uyarmak istedim," diyor. "Anneni de. Gerçeği bilmenizi istedim."

Verecek yanıt bulamıyorum çünkü en kötü korkularım gerçeğe dönüşmüş gibi hissediyorum ama önemli değil çünkü Lucas konuşmayı sürdürüyor.

"Çünkü ben ya da annem, birilerine anlatsaydık belki her şey son bulurdu. Annem de belki daha uzun yaşardı, yaptığı şeyi yapmazdı."

"Anneni o mu öldürdü?" Çekine çekine soruyorum ama söylediklerinden bu anlam çıkıyor.

"Hayır. Annem intihar etti. Zaten ölüyordu ama o annemi incitmeseydi, hayatını mahvetmeseydi, annem daha güzel bir yaşam sürer, daha uzun yaşar, hastalığıyla daha iyi mücadele ederdi. Bundan eminim."

Baştan ayağa tüylerimin ürperdiğini hissediyorum. Tiksinti, üzüntü, korku, bir de sanırım bir kesinlik duygusu içime dalga dalga yayılıyor.

"Sence annemi baban mı öldürmüştür?"

TESSA

Sessizce bahçeden salona gelen Philip Guerin, yüzü sıcaktan kızarmış bir halde aramıza katılıyor. Aile irtibat memuresi mutfakta çay bardaklarını yıkıyor.

Chris'in otelde yer ayırttığını duyan Philip nerede kalacaklarını öğrenmek istiyor. Kendisi de otele gidip gitmemeyi düşündüğünü söylüyor.

"Başımızın üzerinde yerin var," diyor Richard ama Philip ısrarla Chris'e, otel neredeymiş, ne kadar uzaktaymış falan gibi anlamsızlık derecesine varacak sorular soruyor.

Chris otelin adını söyler söylemez, Philip Guerin'in aradan milyon yıl geçse orada konaklamayı karşılayamayacağını anlıyorum. Chris'in de aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum. Huzursuz bir hali var. Yanıtları kısa kısa, kafası belli ki başka bir yerde ama Philip'in bu ipuçlarını fark ettiği yok gibi. Tekdüze bir sesle, bir seyahatinde kaldığı bir otelden söz edip duruyor. Dünyanın en can sıkıcı sohbeti. Çeneni kapa, diye haykırmak istiyorum çünkü düşünmeye çalışıyorum. Aynı zamanda Chris'in yanında normal davranmaya çalışıyorum ama artık hiç kolay değil çünkü onun ne kadar ileri gidebileceğini düşünmekten başka bir şey beceremediğimi fark ediyorum.

Ev telefonu çalıyor. Bu günlerde telefonun sesi hep yabancı geliyor. Gerçi Richard tüm gününü evde geçirirken, beklenmedik telefonlarla sık sık bölündüğünü söylediğinde alaylı bir yanıt vermemek için dilimi ısırıyorum. Gerçekçi olalım, bütün gün hiçbir şey yaptığı yok ki.

Telefon zır zır öterken Richard'la göz göze geliyorum.

"Herhalde avukattır," diyor.

Chris hemen alarma geçiyor. "Ne istiyor ki?"

"Ben bakarım," diyerek şimşek hızıyla odadan çıkıyorum. Hareketim Richard'ın şüphesini çeker mi, bilmiyorum ama umurumda da değil. Sam'in sesinin sakin sıcaklığını duymaya ihtiyacım var. Aile sorunlarımdan başımı kaldırmama izin verecek birine ihtiyacım var. Tavsiyesini istiyorum, evet ama şu anda sevgisini de istiyorum.

Mutfağa geldiğimde telefonun sustuğunu fark ediyorum, aile irtibat memuresi ahizeyi yerine koyuyor.

"Sam Locke aradı," diyor. "Bir toplantıya katılacağı için konuşacak zamanı yokmuş ama sonra arayacakmış. Öyle söylememi istedi."

Terk edilmiş gibi hissediyorum; saçma belki ama elimde değil. Kızıyorum da üstelik. Hangi toplantı Sam'in benimle hiç değilse bir-iki kelime konuşamayacağı kadar önemli olabilir ki? Ahizeyi kaldırıp yeniden ara tuşuna basıyorum ve telefonun ilk bir-iki çalışında açılsın diye dualar ediyorum.

"Sam Locke," diyor sonunda. Sesindeki temkini seziyorum. Herhalde benim mi, yoksa Richard'ın mı aradığını bilmiyor.

Aile irtibat memuresi bir bisküvi tepsisiyle odadan çıkmaya koyulduğundan bir-iki saniye bekliyorum.

"Alo?" diyor Sam.

Memure söylediklerimi duymak istermişçesine ağır ağır hareket ediyor ama ben çıkmasını bekliyorum, ardından da dikkatlice kapıyı kapıyorum.

"Benim," diyorum Sam'e.

"Richard beni aradı."

"Biliyorum, özür dilerim. Sana danışmak istedik."

"Çok özür dilerim Tess ama bir dakika içinde biriyle görüşmem var, uzun sürmez."

"Eğer polis DNA'nı alıyorsa, sence bu senden şüphelendikleri anlamına mı gelir?"

Duraklıyor, ardından da "Evde kanıt bulmuşlar, yani evet," diyor. "Bence aileden şüpheleniyorlar. Sana bunu söylememem gerek Tess. O yüzden lütfen, sana söylediğim bilinmesin!"

"Aman Tanrım. Ne kanıtı?"

"Kan. Temizlenmiş. Hemen anlaşılan tek şey bu. Başka kanıtlar da vardır elbette ama o testler uzun sürüyor."

"Demek bu yüzden bizden svap alıyorlar."

"Öyle görünüyor, evet. Kanın kime ait olduğunu öğrenmek istiyorlar."

"Kardeşimindir."

"Bu aşamada tahmin yürütürken dikkatli ol."

"İyi de başka kimin kanı olabilir ki?"

"Ben yalnızca diyorum ki söylediğin şeyin doğrulanması günler sürecek."

Biraz mesafeli konuşuyor. Profesyonel bir ses tonu var, istediğim gibi yatıştırıcı değil. Çok korkuyorum. Chris'in Maria'ya bir şey yaptığına dair inancımın gittikçe arttığını söylemek istiyorum Sam'e ama Chris duyabilir diye burada konuşmaya korkuyorum.

Philip'in cep telefonu geliyor aklıma. Günün büyük bir bölümünde, telefonunun elden ele gezişini öyle endişeyle izlemişti ki sanki telefonu Philip'i, bulunmayı yeğleyeceği bir başka dünyaya bağlayan bir cankurtaran halatıydı.

"Sam," diyorum. "Birinin cep telefonunu ödünç alıp seni arayacağım ama gizlice aramam kolay olmayacak, o

yüzden lütfen ben arayınca telefonunu aç."

"Randevum var. Erteleyemem ama uzun sürmez."

"Korkuyorum." Uzun süren sessizlik sırasında Sam'in yutkunduğunu duyuyorum. Bir de sanırım bir koridorda yürüyormuş gibi ayak seslerinin yankılandığını duyar gibi oluyorum.

"Sen neredesin? Sam?"

Fondan başka birinin sesi geliyor. "Bay Locke? Sizi bekliyorlar."

"Kapamam gerek. Özür dilerim. Aradığında açmaya çalışacağım, söz."

"Chris bebeği götürecek," diyorum ama yetişemiyorum, Sam çoktan telefonu kapamış.

İçimin cız ettiğini itiraf etmeliyim. Böyle bir şeye alışık değilim. Genelde konuşmayı beklenmedik bir anda sonlandıran veya gizli kapaklı işler çeviren benimdir. Sam her ihtiyaç duyduğumda yanımdadır. Zaman bulup evine gelmemi bekler sabırla. Ne zaman fırsat bulup arasam telefonu açar.

Sakinleşmeye çalışıyorum. Sam'in toplantısı artık neyle ilgiliyse kesin haklı bir gerekçesi vardır diye düşünmeye çalışıyorum ama işin gerçeği canım sıkılıyor. O kadar önemli bir toplantıysa, diyorum kendi kendime, bana söz etmez miydi?

Yüzüstü bırakılmış gibi hissetmekten alamıyorum kendimi.

ZOE

Babasının annemi öldürdüğünü düşünüp düşünmediğini sorunca Lucas gözlerini yüzüme dikiyor. Bakışından, sorumun yanıtını bildiğini anlıyorum ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapı çalınıyor.

"Her şey yolunda mı canım kızlarım?"

Kapıdaki Richard. Lucas'ın bizimle birlikte olduğunu bilmiyor sanırım, bilmesini de istemem çünkü baş başa konuşmak için başka şansımız yok.

"Evet, iyiyiz," diye sesleniyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Bir dakikaya aşağıda oluruz."

Yeniden Lucas'a bakıyorum. Yüzünde allak bullak bir ifade var. Çarşafı Grace'in yüzüne doğru tutan eli havada donakalmış, Grace'se aşağıdan çarşafa uzanmaya çalışıyor. Lucas konuşmaya kalkışınca parmağımı dudaklarına koyuyorum çünkü Richard'ın gittiğinden emin olmak istiyorum.

Birkaç dakika geçtikten sonra, Richard'ın gittiğinden emin bir biçimde şöyle diyorum: "Baban sana bir şey yaptı mı?"

Yüzünü buruşturmasından, ağlamamaya çalışmasından sorumun yanıtını aldığımı düşünüyorum.

Bir soru daha soruyorum. "Sence annemi baban mı öldürmüştür?"

"Hayır," diyor fısıldayarak. Gözlerinde de öyle büyük, öyle muazzam bir hüzün var ki. Başını eğip hâlâ çarşafa uzanmaya çalışan Grace'e bakıyor. Minicik bir kaş çatılmasıyla o pürüzsüz alnı kırışmış. Lucas'ın elmacık kemiğinden süzülen bir damla yaş kumaşa damlayarak koyu bir leke bırakıyor.

Kız kardeşimize bakarken Lucas'ın gözlerinden tuhaf bir ifade geçtiğini görünce çarşafı Grace'in yüzüne kapayıp kızı boğmasın diye elinden kapasım geliyor ama ben harekete geçemeden çarşafı öyle usulca Grace'in ulaşabileceği bir mesafeye indiriyor ki Grace resmen mutluluktan havalara uçuyor.

Lucas, "Onu korumaya çalışıyordum," diyor.

"Anneni mi?"

"Hayır. Senin anneni."

"Ne?"

"Çok üzgünüm Zoe. Bilmelisin ki istemeden oldu. Anneni ben öldürdüm Zoe ama istemeden yaptım."

Gözlerimden alevler fışkırıyor. Dudaklarımın ve çenemin umutsuzca açıldığını hissediyorum. Bedenimdeki tüm kaslar boşalıyor sanki. İçim boşalıyor bir anda. Lucas'a verecek bir karşılık bulamıyorum.

"Çok üzgünüm," diyor yeniden. "Ama kazara oldu, yemin ederim kazaydı. Polise her şeyi anlatmaya karar verdim."

Hıçkırıklara boğulduğumu fark ediyorum, sarsıla sarsıla ağlıyorum. Hıçkırıklarım öyle şiddetli ki duyulmasın diye elimle ağzımı kapıyorum.

Lucas, Grace'i kaldırıp kendine yaklaştırıyor. O da hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Orada, o halde sanki saatlerce oturuyoruz. Ardından Lucas, Grace'i bana veriyor. "Onu özleyeceğim. Öyle kusursuz ki."

Gözyaşları ve akan burnu yüzünden, bir de sıcağın etkisiyle terlediğinden yanakları, üst dudağı ve alnı parlıyor. Lucas ayağa kalkıyor.

O kapının koluna uzanırken kafamda dönen bir cümle, kız kardeşime var gücümle sarılmama yol açıyor: "Lucas annemi öldürmüş."

SAM

Uzmanın oturduğu masa, belli ki yalnızca böyle şeyler için kullanıyor çünkü huysuzlanarak çekmeceleri açıp kapıyor. Masanın üzerinden bir şeyler alıp yerine koyuyor. Korkarım ki bu hareketleri, burnunun ucunda hassas bir dengede duran okuma gözlüklerini yerinden edebilir.

"Sürekli her şeyin yerini değiştiriyorlar," diyor. "Oturun lütfen."

"Sam Locke," diyorum. Oturmadan önce el sıkışıyoruz.

Böyle durumlarda masanın bu tarafında oturmaya alışık değilim, o yüzden bir tokalaşmayla bile olsa kendimi doktorla eşit gördüğümü gösterme ihtiyacı duyuyorum.

Ama böyle hissettiğim için de hemen kendimi azarlıyorum. Sonuçta yapacağım hiçbir şey doktorun bana söyleyeceklerini değiştirmeyecek. Gururumun, doktorluğa eş bir iş yaptığımı boş yere gösterme çabası bu yalnızca. Hem doktor farkına bile varmamış zaten. Aynı şeyi günde yirmi kere görüyordur. Doktorun gözünde ben yalnızca bir hastayım. Arasma profesyonel bir mesafe koyması gereken biriyim. Benim gözümde müvekkillerim neyse, ben de doktorun gözünde öyleyim.

"Tek istediğim bir kalem," diyor kaşlarını kaldırarak. "Saçmalığın daniskası."

Cebimden çıkardığım kalemi uzatıyorum. Karton muhafazasından taşan, şişkin, uçları kıvrılmış bir yığın not kâğıdının en üzerindeki kâğıda bir şeyler karalıyor, ardından da kâğıdı yanına koyuyor.

"Tamam! Kusura bakmayın. İnsanları hemencecik içeri alıyorlar. Her zaman acele ettiriyorlar."

Düzgünce üst üste konmuş bir dosya yığınından incecik, kahverengi bir dosya çıkarıyor. Tertemiz. Üzerinde de adım yazıyor. Dosyayı açınca pratisyen hekimimin yazdığı sevk mektubunu, bir-iki de dosya kâğıdını görüyorum.

"Hah," diyor. "Evet. MR çektirmişsiniz."

Başımla onaylıyorum.

"Şimdi bir bakalım."

Bilgisayarın klavyesinde bir şeyler yazmaya koyuluyor. Doğru tuşları bulmak için parmaklarına bakması gerekiyor.

"Umarım sistem bugün bize iyi davranır," diyor bana. "Sonuçlara erişmeye çalışırken karşımıza bir sürü engel çıkabiliyor."

Konuşmadan doktoru izliyorum. Adama sinir olmamalıyım diye düşünüyorum. Sonuçta benimle o ilgilenecek. Kafasının yanlarında ve ensesinde saç kökleri görünüyor. Saçları son derece kısa kesilmiş, tepesine doğru da iyice açılıyor. Bu kısmı görse hiç hoşuna gitmezdi herhalde. Üzerinde pahalı bir takım var. Gevşek bağlanmış kravatı da belli ki ipek. Yüzük parmağında kalın bir alyans var, bileğinde de pahalı bir saat göze çarpıyor. Bir hayli kazandıran özel bir muayenehanesi var herhalde.

Onca giysinin altında sıcak basmıştır kuşkusuz diye düşünüyorum. Bana bastı da.

"Hah, evet! İşte burada," diyor sonunda. "Tamamdır."

MR sonucunu incelerken kaşlarının çatıldığını görünce dünyamdan bir parçanın koparak boşluğa düştüğünü izler gibi hissediyorum kendimi.

ZOE

Lucas'ın gözlerini oymak istiyorum.

Ama kalmasını da istiyorum.

Hâlâ kucağımda tuttuğum Grace'i öyle sıkı sıkı göğsüme bastırıyorum ki ağlamaya başlıyor. Lucas hâlâ tepemizde dikilmiş, kıpırdamadan bize bakıyor ama eli kapının kolunda.

"Annemi neyden korumaya çalışıyordun?" diye soruyorum.

"Babamdan."

"Neden?"

"Çünkü annene bir şey yapacaktı. Babamın karşısına çıkmasını istemedim çünkü babamın annenin üstüne geldiğini görebiliyordum. Onu ittim, başka bir şey düşünecek zamanım yoktu ama merdivenlerin tepesindeydik. Ben itince o da düşüp kafasını çarptı. Böyle olsun istememiştim, yardım etmeye çalışıyordum. Kazaydı. Yemin ederim Zoe. Çok üzgünüm."

Bir şey söylememe fırsat vermeden kapının kilidini açıp kolu çeviriyor ve gidiyor. Kapının hareketiyle banyoya dalga dalga bir sıcak yayılıyor. Grace'in ortalığa saçtığı

suların arasında, kucağımda mızıldanan bebekle, oturduğum yerde kalakalıyorum. Lucas'ın az önce söylediklerinin ağırlığı altında, olanlara anlam vermeye çalışmak şöyle dursun, nefes almak bile zor geliyor ama düşünmek zorundayım.

Dediğine göre Lucas annemi Chris'ten korumaya çalışırken öldürmüş. Benim mahkemede kullandığım sözcükleri kullandı: "Kazaydı."

"Nasıl gidiyor?" Richard sahanlıktan sesleniyor. Bir anda ortaya çıkıvermiş gibi. "İyi misin canım? Ağladın mı yine?"

"Chris ile Lucas'ın Grace'i almasını istemiyorum," diyorum. Ağzımdan öyle çıkıyor çünkü böyle hissediyorum. Ayrıca içimden bir ses, Lucas'ın az önce söylediklerini Richard'a anlatmamam gerektiğini söylüyor. Sanırım inanmak istemiyorum.

Richard bana biraz tuhaf bakıyor. Acaba kapıyı dinleyip Lucas'ın söylediklerini mi duydu diye düşünüyorum bir an.

"Lucas iyi mi?" diye soruyor.

"İyi. Bana yardım ediyordu."

Bir saniyeliğine yüzüme baktıktan sonra gözlerini Grace'e çeviriyor.

"Neden gitmesini istemediğini anlıyorum." Grace'in başını okşayınca o da kollarını Richard'a uzatıyor. Richard da bebeği alıyor.

"Gitmelerini engelleyeceğim."

"Engelleyebileceğimizi pek sanmıyorum."

"Ama Grace'in yeri benim ve annemin yanı. Hep öyleydi."

"Dinle. Biliyorum, gerçekten çok zor ama Chris onun babası. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Bana yardım et. Hiç değilse birazcık daha burada kalsın."

Richard Eniştėm, sabahkinden daha kırmızı ve kan ter içinde. Küvetin kenarına oturup Grace'i dizinin üzerinde tutuyor.

"Bugünlük Grace'in burada kalmasını önersek? Onlar otele giriş yapıp yerleşene kadar," diyor. "Grace'i sonra otele götürürüz."

"Uyuması lazım."

"O zaman öyle söylerim. Gitmeden burada uyuyabilir."

Grace'e bakıyorum. Genelde çabucak ve gürültüsüz patırtısız uykuya dalmaz. Yine böyle yaparsa Chris onu götürmek isteyebilir. Böyle şeylere hiç sabır göstermez.

"Grace'i bebek arabasına koyayım," diyorum. "Arabayla biraz gezdirirsem uykuya dalar."

Grace'in imparator arabası gibi, minderli bir bebek arabası var. Yorulunca beş dakika bile geçmeden kendinden geçiyor. Minderler öyle rahat ki. Annemin dediğine göre, yastıkların içine gömüldüğünü hissediyormuş.

"Chris'e sen söyleyebilir misin? Beni dinlemez, biliyorum. Zaten onunla tek kelime bile konuşmak istemiyorum."

"Bana bırak," diyor Richard.

Elini omzuma koyunca enişteme güvenebileceğimi, benin tarafımı tuttuğunu hissediyorum. Derken bir anda çok daha önemli bir şey yapmam gerektiğini anlıyorum: Başka biriyle konuşmadan Lucas'ı bulmam gerekiyor.

Merdivenlerden gök gürültüsü gibi sesler çıkararak koşa koşa aşağı iniyorum. Şansım varmış ki Lucas hemen karşıma çıkıyor. Salonun önünde, holde duruyor. Yanında başka kimse yok. Kapı aralık. İçeri girip olanları herkese anlatmak için cesaretini toplar gibi bir hali var.

Kolunu tutup, "Benimle gel," diye fısıldıyorum.

Elimden kurtuluyor. Psikolojik açıdan kendini hazırlamış.

"Yapmak zorundayım." Sesi, çenesini sıkarak konuşuyormuş gibi çıkıyor.

"Önce bana lazımsın. Lütfen."

Yeniden elini tutup ağzıma götürüyorum. Dudaklarımı usulca parmaklarına değdiriyorum. Aklıma başka bir şey gelmiyor. Dokunuşumu hissetsin istiyorum çünkü İlk Şans Yaşamı'm sona erdiğinde, yaptığım şey yüzünden bana kimseler dokunmak istemezmiş, dokunulmayı hak etmiyormuşum gibi hissediyordum.

Yaptığım şey hakkında durmadan konuşuyorlardı. "Önüme bakmam" gerektiğini söylüyorlardı. Suçluluk duygusundan, zararı telafi etmekten, çekilen cezadan, gelecekteki fırsatlardan söz ediyorlardı. Böyle yapmalarını da anlıyordum ama bu bana cesaret veya güç vermedi çünkü hem yaptığım şey için çok üzgündüm, öyle üzgündüm ki her gün canım yanıyordu, hem de mahkememde yaşananlardan ötürü kızgındım ama en çok da, artık hiçbir şeyi hak etmediğimi düşünüyordum.

"Kendine saygın çok düşük, bu da hiç hoşuma gitmiyor," demişti Jason

"Bak sen şu işe," diye karşılık vermiştim ben de. Son seansımızın son saniyesindeydik. Yaptığımız son konuşmaydı neredeyse; yaptığımız son iyi konuşma yani.

Lucas titremeye başlıyor, parmakları dudaklarımın karşısında gevşiyor.

"Yaptıklarını anlatınca," diye fısıldıyorum, "seni alıp götürecekler, hem de hemen. Biz de birbirimizi çok uzun bir süre, belki de bir daha hiç göremeyeceğiz. O yüzden, polise anlatmadan önce seninle bir kez daha konuşmak istiyorum. Lütfen."

Söylediklerim Lucas'ı endişelendiriyor. Belki de endişelendiren benimdir. Yaşananları öğrendiğime göre, ona yapabileceklerimden dolayı endişeleniyordur belki.

"Senin anlatacaklarını duymak istiyorum," diyorum çünkü bu da benim hiç yaşayamadığım bir şeydi. İnsanların kınamalarını duymadan, yaşananları anlatma şansını hiç bulamamıştım. Bazen düşünüyorum da, yaşananları öldürdüğüm çocukların anne babalarına anlatmak isterdim. Mahkemeden, yargıçlardan ve avukatlardan uzakta. Benim ağzımdan dinleseler böylesine üzülmezlerdi belki.

"Kötü bir fikir," demişti Jason. "Onarıcı adalet, bazı durumlarda kurban aileleri ile mahkûmların bir araya gelmesini önerir önermesine ama seninki o sınıfa girmiyor."

"Lucas," diyorum nefesimi eline doğru vererek. Birinin konuşmamızı kesmesinden, duymasından veya geç kaldığımdan korkuyorum. "Lütfen." Nefesim, Lucas'ın parmaklarına yayılırken bile havadan sıcak geliyor.

Titremesi artıyor. Son kartımı oynuyorum. Asımı çıkarıyorum.

"Anlıyorum," diyorum. "İnan bana."

Umarım ki tavrımı sürdürebilirim. Lucas'a dersini vermek, saldırmak, onu parçalara ayırmak, bedenini, arabada yanımda oturan çocuklarınki gibi kırıp dökmek için öyle güçlü bir dürtü duyuyorum ki kafam bu kadar yerindeyken kazanması zor bir savaş bu.

Tam ben artık her şeyi kaybettiğimi, Lucas'ın itiraf edip hapse gireceğini, Chris'in Grace'i de alıp yaşamlarımızdan çekip gideceğini, benimse ellerimin bomboş kalacağını düşünürken Lucas, "Nereye gideceğiz?" diyor.

Derin bir oh çekerek aklıma gelen tek yeri söylüyorum.

TESSA

Chris, Philip ve ben, neredeyse tek kelime etmeden oturuyoruz. Aile irtibat memuresiyse binbir türlü girişimde bulunarak bizi bir sohbete veya herhangi bir sözlü iletişime çekmeye çalışıyor. Çaydan söz ediyor, yas sürecinden söz ediyor, polis soruşturmasının yapısından söz ediyor, havadan söz ediyor.

Chris birkaç karşılık vermeyi başarınca kadın Chris'in laflarını köpeğe atılmış yemek artıkları gibi havada kapıyor. Bizimle ilişki kurmaya çalışması, bize arkadaşlık etmesi gerektiği öğretilmiş herhalde. Sıcaklarda sardunyasını günde kaç kere sulamak zorunda kaldığı hiç şeyimde değil ama bir yolunu bulup kadını görmezden gelmeyi başarıyorum. Böylece söyledikleri, düşünmeye çalıştığım şeylerin arka planında beyaz bir uğultu duvarına dönüşüyor.

Philip, en rahat koltuğumuza kurulmuş, başı geride, ağzı açık, usulca horluyor. Dediğine göre, erkenden yola çıkıp araba kullandığı için yorgun düşmüş. Bencilliği karşısında duyduğum öfkeyi tarif edecek sözcük bulamıyorum.

Gözümün ucuyla memureyle konuşan Chris'i izliyorum. Acaba kadına şüphelerimden söz etsem mi diye düşünüyorum ama söz etsem ne olacak ki? Şüphelerimi kadına açarsam, Chris benim söylediğimi anlarsa, üstelik bir de haksız çıkarsam aramızı asla düzeltemeyiz. Bu riski göze alabilir miyim, bilmiyorum.

Bir bakıma, otele gitmek istediği için Chris'e minnettarım.

Böylece Richard'la Chris hakkında konuşma ve Sam'den fikir alma şansı bulurum. Ayrıca Chris hiç de suçlu bir adam gibi davranmıyor. Perişan bir hali var.

Chris, Lucas ve bebeğin gidişiyle evimin boşalmasını dört gözle beklediğimi inkâr edemem. Böylece ben kız kardeşimin yasını, Zoe de annesinin yasını tutabilir.

O yüzden Chris taksinin gelip gelmediğine bakmak için pencereye gidince aracın orada olmasını tüm kalbimle istediğimi fark ediyorum.

"Bir hareket var mı?" diyor aile irtibat memuresi.

"Hayır," diyor Chris. "Aa, bir dakika. Evet, sanırım geldi."

O sırada, kapıya bakmaya giden Chris'in, suçluysa, kaçabileceğini düşünüyorum ama sonra saçma geliyor. Zaten bu polisin sorunu, benim değil. Televizyon programı değil ya bu, diyorum kendi kendime. İnsanlar öyle bir anda ortadan kaybolamazlar. Özellikle de yönetilmesi gereken başarılı bir işletmesi, toplum içinde saygın bir yeri ve bakması gereken bir bebeği, bir de ilk gençlik çağında çocuğu bulunan insanlar.

"Lucas!" Chris merdivenlerden yukarı doğru sesleniyor. Üçümüz holde toplanmışız ama ne Richard'dan ne de çocuklardan iz var.

"Lucas!"

Kimseden yanıt gelmiyor.

"Ben bulurum onu," diyorum.

Chris ön kapıyı açınca yakası açık, jilet gibi gömlek ve chino pantolon giymiş, şık bir şoför karşımıza çıkıyor. Üzerindekilerin, yardiyalı çalışan taksi şoförlerinin rahat, gündelik giysileriyle uzaktan yakından ilgisi yok. Adamın arkasında da şık, siyah bir araç gözüme çarpıyor. Chris iş yerindeki şoförlerinden birini çağırmış. Anlaşılan taksi pek doğru bir tanımlama değil. Bir kez daha, Maria'nın ve kocasının yaşamının gidişatı hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşünüyorum.

Koşarak üst kata çıkıp hâlâ bebekle birlikte banyodalar mı diye bakıyorum. Dört bir yanda Grace'in banyo yaptığını gösteren işaretler var: Yere sular saçılmış, giderin çevresine köpükler toplanmış ama içeride kimse yok.

"Zoe?" diye sesleniyorum. "Richard?"

Yine yanıt yok.

"Lucas?"

Tüm fermuarları çekilmiş sırt çantasının, misafir yataklarımızdan birinin üzerinde durduğunu görüyorum.

Ardından pencerelerden birinden gözüme çarpıyorlar: Lucas ile Zoe bahçedeler. Görünüşe göre pusetle bebeği gezdiriyorlar. Terasın gölgeliğinde, bebek arabasını bir ileri bir geri ittiriyorlar sabırla.

Hoş bir manzara. Sanki Grace'e anne babalık etmek üzere bir araya gelmişler. Eminim, Maria çocukları böyle görmekten mutluluk duyardı. Birlikte tentenin altında Grace'e bakışlarını izliyorum. Ardından da bebekle birlikte dikkatlice bahçede yürüyorlar, ancak yerdeki eğri büğrü döşeme taşları, öbek öbek çimenler ve aralarından baş veren kuru otlar hızlarını kesiyor.

Holden konuşma sesleri geldiğini duyunca aşağı iniyorum.

"Grace sızdı," diyor Richard. "Banyodan sonra kollarımda kendinden geçiverdi, biz de onu pusete yatırdık.

Belki siz otele önden gider yerleşirsiniz, sonra da gelir bebeği alırsınız diye düşündük. Ya da biz getiririz?"

Chris hoşnut gözükmüyor. Sabırsızlıkla saatine bakıyor.

"Gidip gelmek istemiyorum ama şoförü bana birkaç şey alması için işe gönderebilirim çünkü zaten bir ara göndermem gerekiyor. O gelene kadar Grace bir saat falan uyumuş olur. Siz ne dersiniz?"

"Elbette," diyorum. Bana uygun bir planmış gibi geliyor. Ayrıca, başka türlü bir karşılık verecek enerjim de yok.

ZOE

Grace'i yatırıp güneşliği çekiyorum, pusetini geriye yatırıyorum. Verandanın çevresinde birkaç tur attıktan sonra kolayca kendinden geçiyor. Başının üzerine kaldırdığı ellerini, kulaklarının yanında yumruk yapmış. Öyle tatlı görünüyor ki. Çıplak karnı nefes alırken inip kalkıyor.

Lucas'la birlikte puseti dikkatlice tümseklerin üzerinden geçirerek Grace'i bahçenin sonuna götürüyoruz ve Richard Eniştenin kulübesinin yanı başındaki sık yapraklı, uzun ağacın altındaki gölgeliğe park ediyoruz.

Lucas'a peşimden kulübeye gelmesini işaret ediyorum. İçerisi sıcaktan fokur fokur kaynıyor âdeta. Kulübe rendelenmiş tahta, boya ve yapıştırıcı kokuyor. Yine de kapıyı kapıyorum.

Bir kenarda, üstünde alet edevat bulunan bir iş tezgâhı duruyor. Üzerinde de Richard'ın modellerinin sergilendiği bir raf var. Modellerin çoğu Balsa ağacından yapılmış uçaklardan oluşuyor ama son derece güzel boyanmış, Airfix modelleri ve her tarafından kablolar, motorlar çıkan, Meccano tipi, karmaşık görünümlü şeyler de var. Uçak modellerinden bazıları şeffaf iplerle tavandan sarkıyor, biz içeri girince de biraz sallanıyorlar.

Lucas hiçbirine bakmıyor. Çömelip yere oturuyor, ardından da bana bakıyor. "Ne istiyorsun?" diyor. "Benden nefret etmiyor musun?"

Burnunun dibine girip dizlerimin üzerine çöküyorum. Fazla zamanımız yok, çok geçmeden işgüzar yetişkinlerden biri bizi bulup ne yaptığımızı öğrenmek isteyecek.

"Lucas," diyerek ellerini tutuyorum. Bir elimle birini, ötekiyle ötekini tutup sıkıyorum çünkü tüm dikkatini bana vermesini istiyorum, tümüyle bana odaklanmasını istiyorum. "Bu gerçekten çok ama çok önemli."

"Polise her şeyi anlatmaya hazırım." Yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. "Çok üzgünüm."

"Hayır!" diyorum. "Hayır, yapamazsın. Şimdi olmaz."

"Yapmak zorundayım," diyor ve öyle bir katıla katıla ağlıyor ki onu durdurmak için ellerini sarsıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Ben de sonunda tüm gücümle yüzüne tokadı geçiriveriyorum. Öyle bir tokat atıyorum ki elim alev alev yanıyor, Lucas'ın başı da öbür yana savruluyor.

"Lucas," diyorum. "Beni dinle. Ağlamayı kes."

Gözleri kan çanağı gibi; dudakları ve burnunun altı da hâlâ ıslak. Enkaz gibi görünüyor. Yüzündeki ifade öyle çok şey anlatıyor ki. Ama tüm dikkatimi söylemek istediğim şeye yoğunlaştırdığımdan, başka her şeyi zihnimden uzaklaştırıyorum.

"Baban yaptığın şeyi biliyor mu?" diye soruyorum.

"Evet."

"O ne diyor?"

"Birbirimizi korumamız gerektiğini söylüyor. İkimiz de olay sırasında uyuduğumuzu, hiçbir şey bilmediğimizi söylemek zorundaymışız. Aksini kimse kanıtlayamazmış."

"Bana tam olarak ne yaşandığını anlat."

"Dün gece yattıktan sonra uyuyamadım. Senin yukarı çıktığını duydum, sonra da uzun bir süre gözümü kırpma-

dan yattım. Derken yatak odasında tartıştıklarını duydum. Annenin üstüne gidiyor gibiydi. İkinizin birden yalan söylemesine kızıp ona bir şey yapacak sandım. O yüzden yataktan kalkıp odalarına gittim. Kapıyı açtım çünkü dur demek istiyordum. Anneni tutmuştu ama beni görünce bıraktı. Ardından benim üzerime gelmeye başladı, çok öfkeliydi. Elinden kurtulmak için geri geri gidip sahanlığa çıktım ama beni yakalayıp duvara yapıştırdı. Merdivenlerin başındaydık. O sırada annen... babamın peşinden geldi. Şaşkınlığından yararlanıp babamı bir anlığına üzerimden çekmeyi başardı. Babamla benim aramda duruyordu ama benim durumuma bakmak için babama arkasını döndü. Arkasında, babamın çabucak toparlanarak annenin üzerine yürüdüğünü görünce, yolundan çekilsin diye anneni yere itmeye çalıştım. Ama ben itince annen kafasını merdivenlerin başındaki tırabzan direğine çarptı. Oradan da sekerek aşağıya düştü."

Anlattıkları kafamda canlanıyor. Annemin darmadağın bir halde yerde yattığını gözümün önüne getirebiliyorum.

"Kanaması vardı," diyor. "Düşünce başını çarpmıştı, kanaması vardı."

Tüm bunlar yaşanırken ben yatağımda yatmış, kucağımda Grace'le iPod'umda Chopin dinliyordum. Bu düşünce beni yolumdan alıkoyacak, cesaretimi yitirmeme sebep olacakmış gibi hissediyorum bir an.

"Kanı temizlettirdi bana," diyor Lucas. O ânı anımsayınca öğürüyor. "Ben yerleri temizlerken o da anneni dışarı taşıdı. Onu çöplerin oraya koyacağını bilmiyordum. Özür dilerim. Annen daha iyisini hak ediyordu."

Soracağım soru için doğru sözcükleri bulmak biraz zamanımı alıyor çünkü duygularımı kontrol altında tutmakta hiç bu kadar zorlanmamıştım.

"Senaryoyu neden silmemi istedin?"

"Çünkü babam birbirimizi kollamamız gerektiğini söyledi. Senaryoyu bilmiyordu ama polisin babamdan şüphelenmesine yol açabileceğini düşündüm. O zaman babam da benim yaptığımı söyleyebilirdi fakat polise her şeyi anlatmak istiyorum çünkü artık dayanamıyorum."

Lucas'a o kadar yakınım ki yüzünü âdeta bir adli tıp uzmanı gibi inceleyerek her kıvrımı, her çizgiyi anlamaya çalışıyorum. Yüzündeki tüm gözeneklere bakıyorum. Topak topak olmuş, nemli kaşlarının kavisine bakıyorum. Lucas'ın üzerinden, zaman zaman ıslahevinin havasına sinen o kokuyu alıyorum.

Korkunun kokusu.

"Senin annene de vurur muydu?"

"Evet?"

"Anneni o mu öldürdü?"

"Hayır."

"Ama onun yüzünden öldü?"

"Annem kendini öldürdü çünkü babam anneme kendini işe yaramaz hissettiriyordu."

"Ama zaten ölecekti, değil mi?"

"Hastalıkla hiç savaşmadı. O kadar boktan bir yaşam sürmeseydi savaşırdı belki. Yaşamak için hiçbir nedeni yoktu. Söylemiştim sana."

Parmağımı Lucas'ın ağzına koyuyorum. "Şişt."

"Sen vardın ya," demiyorum çünkü bazen karşınızdakini yüzde yüz kıracağınızı bildiğiniz şeyleri kendinize saklamanız daha iyidir.

Nefesi ekşi ekşi kokuyor ama tiksinmiyorum. Lucas'a bakınca, ruhunu yalnızca benim görebildiğimi bilmek hoşuma gidiyor. O da benim gibi bir sır taşıyor beraberinde, bu da güçlü bir düşünce. Kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Yanağımı yanağına yaslayınca gözyaşlarının ıslaklığı bizi birbirimize yapıştırıyor. Başımı omzuna koyuyorum.

O ise üzüntüsünün sonu gelmeyecekmiş gibi ağladıkça ağlıyor. Bu sırada kafam durmadan çalışıyor, düşüncelerim giderek netlik kazanıyor.

Ardından Lucas, "Telefonumla kameraya çektim. Yatak odasının kapısını açınca, annene vururkenki ânı kameraya aldım çünkü sana göstermek istiyordum," diyor.

"Hâlâ telefonunda mı?"

Telefonda duruyorsa polis bulur kuşkusuz.

"Senaryoyla birlikte kaydı da sildim."

Biraz uzun sürer ama yine de bulurlar. Sorun şu ki bir an önce harekete geçmek istiyorum.

"Ama internete yükledim," diye ekliyor. "Silmeden önce. Anneni, babamın elinden kurtarmaya çalıştığımı kanıtlamak zorunda kalırsam diye."

Lucas bana videoyu betimlerken düşüncelerim iyice berraklaşıyor.

Lucas'ın ellerini tutuyorum yeniden, derin bir nefes alıyorum.

Ardından da, "Seni bağışlıyorum," diyorum çünkü ben de hep bunu duymayı istemiştim. Şimdi, şuracıkta bu sözcükleri Lucas'a hediye ediyorum çünkü biliyorum ki Lucas henüz farkında değilse bile, ona verebileceğim armağanların en büyüğü bu ve umarım yeterli gelir.

Çünkü bunun, Lucas'ın anneme yaptıklarını öğrenmekten çok daha önemli bir şey olduğunu anlıyorum aniden. Grace'i kaybetmemek için tek şansımın Lucas'ta yattığını anlıyorum.

Yoksa Grace'i Chris alacak.

Chris de kız kardeşime zarar verecek.

Adım gibi biliyorum.

SAM

Uzman, "Sanırım pratisyen hekiminizle bugün sizi neyin beklediği konusunda konuşmuşsunuzdur," diyor

"Konuştuk."

"Şüphelendiğimiz gibi, MR taramanızda bazı lezyonlar görünüyor. Hem beyinde hem de omurilikte."

Bilgisayarın monitörünü bana doğru döndürünce kafatasımın resmini görüyorum.

"Burada beyninizin bir kısmı görünüyor. Kafanızın tepesinden ayaklarınıza doğru bakıyormuşuz gibi düşünün." Elindeki kalemimle ekranda değişik birkaç bölgeyi gösteriyor. "Burada lezyonlar görünüyor. Burada ve burada da var. Görebiliyorsunuzdur herhalde." MR'ın geri kalanından ayrı duran, soluk gri, küçük lekeleri gösteriyor. Sanki birisi kafamın içinde küçük, kirli parmak izleri bırakmış gibi.

"Bana kalırsa," diye sürdürüyor, "öteki semptomlarınızla birlikte ele alındığında durum MS hastalığını düşündürüyor ama teşhisi doğrulamak için lomber ponksiyon yapmak istiyorum. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

Boğazım kuruduğu için birkaç dakika doğru sözcükleri

bulmaya uğraşıyorum. "Omurilikten sıvı alınıyor," diyorum.

"Bu işlemi yapıyoruz çünkü o sıvıda miyelin proteini diye bir şey arıyoruz. Eğer bulursak teşhis doğrulanacak. Bulamazsak, bu ne yazık ki hastalığı taşımadığınız değil, yalnızca örnekte protein bulunmadığı anlamına geleceğinden testi yinelememiz gerekebilir. Ama MR'a dayanarak, kendinizi MS teşhisine hazırlamanız gerektiğini söyleyebilirim."

Yeniden bilgisayarında bir şeyler yazmaya koyuluyor.

"Bence en iyisi, semptomlarınızı nasıl giderebileceğimizi konuşalım şimdi. Şikâyetlerinizi anlatabilir misiniz?"

Hastanenin eczanesinde uzun bir süre bekliyorum. Bir buçuk saat sonra, elimde bir poşet ilaç, haftaya yaptıracağım lomber ponksiyon için randevu saatini ve hastanenin az önce tanıştığım MS hemşiresinin iletişim bilgilerini taşıyan kartla binadan çıkıyorum.

Kor gibi yanan sokaklarda, çevredeki binaların pencerelerinden ve çatılarından, arabaların kaputlarından yansıyan parlak güneş karşısında hakarete uğramış gibi hissediyorum kendimi.

Söylediklerine göre ilaçlar uyuşukluk ve beraberinde gelen ağrı gibi semptomları geçirecekmiş. Buna çok sevinirim çünkü dışarıdayken, özellikle de kalabalık ortamlarda kendimi savunmasız hissediyorum. Acımı başkalarından saklamam giderek güçleşiyor.

MS teşhisinin konulacağını biliyordum. Henüz doğrulanmadı belki ama doktor bu kadar emin olmasa bana kendimi hazırlamamı salık vermezdi sanırım.

Gölgede dururken bile sıcaktan ve henüz aldığım haberlerden dolayı bunalmış haldeyim. Telefonu sessize alıyorum.

Hastanenin önünde bekleyen taksilerden birine yaklaşarak şoföre beni eve götürmesini söylüyorum. Geveze sorularının hiçbirine yanıt vermiyorum. İçine gömüldüğüm sessizlikte, şoförün neyim olduğunu merak ederek dikiz aynasından baktığını görüyorum.

Eve gelince, bomboş dairede bir başıma kalınca keşke bu gece yanıma gelecek biri olsaydı diye geçiriyorum içimden. Keşke anlatabileceğim biri olsa, benimle birlikte sonuna kadar mücadele edecek biri.

ZOE

Dünyanız başınıza yıkıldığında her şey parçalara ayrılır, dört bir yana savrulur. Bazı parçaları bir daha hiç göremezsiniz, hiçbir şey eskisi gibi olmaz.

Kazadan önceki dünyamı kaybetmiştim, annem yeni bir dünya kurmama yardım etmişti. Şimdi o dünya da gitti. Annemi bir daha asla göremeyeceğim ama öteki parçaları da kaybetmek istemiyorum.

Islahevinden çıkmadan önce Jason bana son bir şey öğretti. Tahliyemden iki gün önce, son seansımız bitmek üzereyken Jason'a bir soru sordum: Kimimiz gençlikten veya aptallıktan yapılmış bir hatadan ötürü veya yalancı tanık, gerçekleri duyunca inanmayan hâkim gibi başka makul nedenler yüzünden buraya düşmüşken, neden hepimizi hayvanlar gibi kilit altına almışlardı?

"Cezalandırmanın etkili bir caydırma yöntemi olduğu düşünülür," diye yanıtladı Jason ve kendini tuhaf hissettiği zamanlarda hep yaptığı gibi, üzerinde *Bowling for Soup* yazan tişörtünün yakasını çekiştirdi.

"En azından teoride," diye ekledi. "Bak, sistemin kusurları var. Tamam, biliyoruz ama tam da bu yüzden bu

seanslar çok önemli çünkü başınıza gelenleri analiz edip yaşadıklarınızın nedenini anlama şansına kavuşursanız yaşamınızı sürdürmenin bir yolunu bulabilirsiniz."

"Mahkemede doğruları söyledim ama beni yine de hapse attılar."

"Evet, dediğim gibi sistemin kusurları var ama çocuklar eskiden terapi seansı bile almazlardı, biliyorsun. O bakımdan sizler şanslısınız."

Duvarın tepesindeki saat, zamanımızın dolduğunu bildirdi. Son seansımız biterken heyecanım kursağımda kalmıştı çünkü Jason daha önce yüz kez söylediği şeyleri söylemişti bana.

Jason'ın bana öğrettiği son şey bu değildi.

Yerimden kalkmadım çünkü Jason'ın bana hoşça kal gibi basit, hoş bir şeyler söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Bana veda etmesini gerçekten istiyordum ama etmedi. Gitme zamanının geldiğini söyleyerek her zamanki gibi benimle birlikte koridora doğru yürümeye başladı.

Islahevinde güvenlik kameralarının sizi göremediği yerler vardı. Oralardan çoğumuz uzak dururduk çünkü insan tek başına oralardan geçmekten korkardı. İçeri girer girmez öğrenirdiniz bunu.

Jason, farklı bölgeleri birbirine bağlayan iki sıra kapının arasındaki o kör noktalardan birinde durdu. Her zamanki gibi yolumuza devam edebilelim diye Jason'ın güvenlik kartını geçirip kapıları açmasını bekledim ama Jason durdu ve elini kolumun üst kısmına koydu. Çevrede başka kimse yoktu çünkü o saatte hemen herkes hücresinde olurdu.

"Zoe," dedi. "İki gün içinde gidiyorsun ve şanslarını iyi değerlendirirsen buraya bir daha gelmeyeceğine inanıyorum gerçekten. Şahsen seni yeniden burada görürsem hayal kırklığına uğrarım."

"Gelmem."

Hızlı hızlı konuştum çünkü parmaklarını koluma bastırışından hoşlanmamıştım. Jason'dan uzaklaşmak için birkaç adım attım ama fazla uzağa gidemedim çünkü çok dar bir alandaydık. Bedenimdeki tüm kaslar korkuyla gerilmişti.

Öyle bir donakalmıştım ki kolumu sıkı sıkı tutan parmakları çözülerek kolumun kenarından aşağıya, sweatshirtümün kolundan ve kelepçelerimin üzerinden bileğime inerken de hareket etmedim. O noktada tenime değen parmakları, sweatshirtümün kolunun bir-iki santimetre altına kıvrılırken nefesimi tuttum. Küçük parmağının şişkin kısmı bilek kemiğime hafifçe değince öylesine midem bulandı ki dokunduğu yer tuzla buz olsun istedim.

"Öyle güzel, öyle yeteneklisin ki," derken dili şişmiş gibi çıkıyordu sesi. "Buraya ait değilsin."

O sırada bileğimden çektiği elini göğsümün kenarına değdirerek yavaş yavaş yanağıma götürdü. Parmağını yanağımda gezdirince yüzümün ürperdiğini hissederek kafamı iyice geri çektim.

Sesli sesli, düzensiz nefesler alıp veriyordu.

"Bağırırım," dedim.

"Benim sözüme karşı seninki Zoe. Sence kim kazanır?"

Verebileceğim hiçbir yanıt yoktu çünkü yanıtı biliyordum. O kazanırdı.

Başını benimkine yaklaştırırken dudakları boynuma sürtündü. Ardından şöyle dedi: "Unutma ki yaşamın artık böyle olacak."

Aniden geri çekildi, kartını geçirdi ve açtığı kapıyı benim için tutarak hiçbir şey yaşanmamış gibi parlak, beyaz ışıklarla aydınlatılmış ortak kullanım alanına çıkmamı bekledi. Tökezleyip düşecekmişim gibi hissettiğimden yavaş yavaş yürüdüm. Jason'ın nöbetçi Gemma'ya merhaba diyerek

sıradaki kişiyi görmek istediğini söylediğini hayal meyal anımsıyorum. Soluksuz kalmışım gibi hissediyordum.

Odama gidip yatağıma top gibi kıvrıldım. Üşüyordum, titremeye başladım. Çarşafları yırtıp boğazıma dolamamı engelleyen tek bir düşünce vardı: Orada yalnızca iki gün daha geçirecektim, ardından annem gelip beni alacaktı. Jason'ı bir daha hiç görmeyecektim. Başka bir yaşamım olacaktı. İkinci Şans Yaşamı.

Islahevinde Jason'ın bana söylediği her şeyi kelimesi kelimesine anımsıyorum çünkü mükemmel bir belleğim vardır ama o kamerasız alanda bana verdiği o son mesaj kafamın en derinlerine kazındı.

Yaşamın adil olmadığını zaten biliyordum. Toplumun sizi korumak için devreye soktuğu yapıların her zaman işlemediğini de biliyordum ama Jason'ın bana orada verdiği ders, başıma gelenlerin beni damgaladığını, o damganın asla silinmeyeceğini, beni sesi çıkmayan, normal bir yaşam sürme hakkı bulunmayan birine dönüştürdüğünü ve insanların benimle oyuncak gibi oynayabileceğini anlatıyordu.

Ancak.

Ancak kontrolü ele alacak cesareti gösterirsem bu durum değişebilirdi.

Enişte min fırın gibi sıcak kulübesinde kafamda mükemmel bir düşünce biçimleniyor: Grace'i Chris'ten kurtaracak, yanımda tutacak, kızının annemin istediği gibi yetişmesini sağlayacağım.

Lucas'a bakarak düşüncemi gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi kestirmeye çalışıyorum. Çetrefilli bir iş, biliyorum çünkü Lucas çoğu zaman dayak yemiş köpek gibidir. Özellikle de şimdi. Ama aklımdan geçen şey Lucas'sız yapılamaz, o yüzden Lucas'ın da cesaretini toplaması son derece önemli çünkü yaşananlar konusunda yalan söylemesi gerekiyor.

Kafamdaki düşünceyi Lucas'a fısıldıyorum ama ben ne yapmamız gerektiğini anlatmayı bitirince Lucas korktuğum gibi, "Yapamam," diyor.

"Yapabilirsin."

"Olmaz."

"Gerçeği anlatırsan, beni attıkları gibi seni de hapse atarlar Lucas. Hapishane nasıl bir yerdir bilmezsin sen. Sonra baban Grace'i alır, incitir. Seninle belki de bir daha hiç görüşemeyiz."

Durabildiğim kadar dik durmaya çalışıyorum. Omuzlarımı geriye atıp saçlarımı ensemden aşağı sallıyorum. Annemin, Chris ile Lucas konserden döndüğünde takındığı duruşu takınıyorum. Mahkemem sırasında, güçlüyken annemin her gün takındığı duruşu takınıyorum. Ne yaşarsa yaşasın, büyüyünce Grace'in takınmasını istediğim duruşu takınıyorum.

Ama bir sorun var. Ben ne kadar güçlü durursam durayım, Lucas'ın gözlerindeki korku ruhuna işlemiş gibi görünüyor. Korkunun Lucas'ın içine işlediğine eminim. Onu anlıyorum da. Şu an herhalde benim kazadan sonra hissettiklerimi hissediyordur: Yaşananların şokuyla, acı ve panik içinde, kapana kısılmış bir hayvan gibi. Ama bu ruh halinden çıkmak ve söylediklerimi yapmamız gerektiğini benim kadar net bir biçimde görmek zorunda.

"Grace'in de seninki gibi bir yaşam sürmesini ister misin?" diye soruyorum. "Babandan korkarak yaşamasını ister misin?"

Başını iki yana sallıyor ama, "Benden istediğin şey çok yanlış," diyor.

"Doğru bir amaca hizmet eden bir şey yanlış değildir. Bir düşün."

Artık çaresiz hissediyorum çünkü Lucas istediğim şeyi yapmaya yanaşmazsa ikimiz de elimizde kalan her şeyi

kaybedeceğiz. Senaryoyu düşünüce Lucas da ruhunun derinliklerinde benimki gibi bir öfke duyuyordur diye geçiriyorum.

"Öfke açığa vurulabilir," demişti bir keresinde Jason ama aynı zamanda da, o sıralarda yaptığım gibi öfkemi pek göstermememi öğütlüyordu.

Çaresizlik içinde, tepemizdeki raftan Richard'ın modellerinden birini kapıp Lucas'a uzatıyorum. "Parçala şunu," diyorum çünkü Lucas'ın içini öfkeyle kasıp kavurduğunu düşündüğüm hislere ulaşmanın başka bir yolu gelmiyor aklıma. Ayrıca Lucas'ı şimdi, burada planımı izlemeye ikna etmenin başka yolu olmayabilir.

"Ne? Hayır!"

"Hadi!" Modeli Lucas'ın burnunun dibine sokuyorum ama bana öfkesinin köpürmeye başladığını düşündüren bir hareketle modeli sertçe geri ittirince öfkesini ömründe hiç dışa vurup vurmadığını merak ediyorum. Bu kadarı, iyi bir taktik seçtiğimi anlamama yetiyor.

"Ben yaparım öyleyse," diyorum. "Korkmuyorum."

Lucas'ın suratına karşı, uçağın kanadını tutup yavaş yavaş büküyorum. Parmaklarımın altında kanadın iyiden iyiye gerildiğini hissediyorum.

"Yapma!" diyor Lucas. Elimden kapmak için bir hamle yapınca uçağı direnmeden veriyorum.

"Kır şunu."

"Hayır!" Uçağı ince bir porseleni tutar gibi tutuyor ama elleri titriyor.

"O uçak senin babanla sürdürdüğün yaşamı simgeliyor. Kır şunu. Kır da babandan kurtul! Annen için kır. Kır şunu! Kır da yapmamız gerekeni yapalım. Hem senin annen hem de benim annem için adalet yerini bulsun."

"Bana neden bunu yapıyorsun? Seni uyarmaya çalışmadım mı? Senaryoyu göndermedim mi?"

"İş işten geçtikten sonra!"

Ellerindeki uçağa bakıyor.

Jason'ın, sıcak nefesi yüzüme vururken söylediği şey geliyor aklıma: "Benim sözüme karşı seninki Zoe. Sence kime inanırlar?" Lucas benimle iş birliği yapmazsa kendi başıma başaramayacağımı biliyorum.

"Bize inanırlar. Sen de biliyorsun. Başka çaresi yok bu işin."

"Ya sana gönderdiğim PANOP mesajları? Polis telefonunda mesajları bulacaktır."

"Geçmişimi biliyorlar Lucas. Senin bilmeni de umursamazlar. Bir düşün. O PANOP mesajları başka bir şeyi kanıtlamaz."

Düşüncelerimin inanılmaz bir netlik kazandığını hissediyorum ve Lucas aynı şeyi hissetmediği için de giderek hüsrana uğruyorum. Sanki beyni çamurla kaplanmış gibi. Hep yanlış şeyleri düşünüyor. "Hem zaten bizim telefonlarımıza bakma zahmetine girmezler," diyorum. "Eğer doğru şeyi yaparsak."

"Maria babamı hak etmiyordu. Benim annem de. Kimse öyle birini hak etmez."

"Grace de hak etmiyor."

Uçağı ellerinde evirip çevirerek benim yaptığım gibi kanatlarından tutunca uçağı yere bırakıp kulübeden çıkacak sanıyorum ve hiçbir şeyi başaramadığım gibi bunu da başaramayacağımı düşünüyorum ama tam o sırada bükmeye başlıyor. Nefesimi tutarak tahtanın gerilip parçalanmaya başlayışını izliyorum.

Lucas nefes nefese kalınca, "Şimdi vazgeçme," diyorum. Ben öyle deyince öfkesi aniden doruğuna ulaşıvermiş gibi yayından boşanıveriyor âdeta.

Uçağın önce kanadını, sonra da kuyruğunu çatır çutur kırıyor. Ardından da uçağı parça pinçik oluncaya kadar

kulübenin duvarlarına çarpmaya başlayınca geri çekilmek zorunda kalıyorum. Uçağı o halde bile duvarlara çarpmayı sürdürünce elini kıracağından korkuyorum. "Senden nefret ediyorum. Lanet olasıca, senden nefret ediyorum," diyor. İkimiz de o lafı bana değil, babasına söylediğini biliyoruz.

Lucas sonunda işini bitirince elinde kalan birkaç kırık parçaya bakıyor. Elindeki parçaların nereden geldiğini bilmiyormuş gibi bir hali var. "Yapacak mısın?" diyorum. O da, "Tamam," diyor. Yüreğime su serpiliyor.

RICHARD

Chris, Grace'in uykudan uyanmasını bizde beklemeye karar verince bilgisayarımı ödünç almak istiyor. "Bitirmem gereken bir-iki iş var, onları halledeyim de önümüzdeki birkaç gün bizi rahatsız etmesinler," diyor. Yüzü asık ve gergin.

"Keyfine bak," diyorum.

Chris'i yukarı çıkarıp ofisimdeki masaüstü bilgisayarı gösteriyorum.

Chris bir şey yapmış mıdır? Chris'i bilgisayarın başında bırakınca bu yeniden aklıma düşüyor. Omzunun üzerinden bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Tessa'nın kuşkuları var, tamam ama belki de yalnızca kendini suçladığı için öyle konuşuyordur çünkü nedense, evlendikten sonra Maria'yla yakınlığını korumak için çabalasa Maria'yı kurtarabileceği zannına kapılmış.

Sahanlıktan geçerken Grace'in banyosundan sonra banyoyu savaş alanı gibi bir halde bıraktığımızı fark ediyorum ve ortalığı toplayarak Tessa'ya hoşluk yapmaya karar veriyorum. Islanmış çarşafla yerleri sildikten sona bahçeye asarım düşüncesiyle çarşafı koridora koyuyorum, sonra da küvetin içindeki kurumuş köpükleri yıkıyorum.

Küveti ovalarken, Grace'in banyosu sırasında duyduğumu sandığım bir şey kafamı karıştırıyor. Sanırım, Lucas'ın Maria'nın ölümü hakkına bir şey söylediğini duydum ama yanılıyorumdur kesin. Yoksa sonrasında Zoe'yle konuştuğumda kızın tepkisi farklı olurdu.

Acaba Grace'in çaya kalması için Chris'i ikna edebilir miyim? Bir otel odasında Grace'i beslemekte zorlanacaktır. Acaba Grace çorba içer mi? Acaba annesini ne zaman özlemeye başlayacak?

Grace bizim küvetin kenarına düzgünce dizilmiş plastik şişelerin hepsiyle oynamış anlaşılan. Odanın dört bir yanına saçılmış şişeleri toplamaya başlıyorum, ardından da yeniden yerlerine koyuyorum. Tess de ben de eşyaların yerinin değişmesine alışık değiliz. Sessiz, sakin bir yaşamımız var bizim.

Küvetin altındaki platformun arkasına kaçan bir şampuan şişesini almak için diz çökünce iştahım kabarıyor. Önce içime bitkinlik çöküyor, ardından da tüm duygularım karşı koyulmaz bir biçimde şaha kalkıyor.

Yanı başımda, küveti sarmalayan kaplamanın içinde küçük bir kapak var. Kapağı itersem açılır ve arkasına gizlenmiş votkaya ulaşırım. Ucuz, pis votka. Güzel, uyuşturucu votka. Parmağımın bir hareketiyle benim olabilir.

Ama uslu durmaya çalışıyorum. Güzel, küçük banyomuzda dizlerimin üzerinde oturup o güzel bebeği, Tessa'nın harap olmuş ailesini, yerlerde sürünen evliliğimizi düşünüyorum ve gücümü son damlasına kadar kullanmam gerekse de şişeye elimi sürmeden banyodan çıkmayı başarıyorum.

Çekip gitmek çok zor ama bir getirisi de yok değil. İnkâr edemem çünkü yavaş yavaş merdivenlerden aşağı inerken içim ne kadar sıkılsa da şişe karşısında gösterdiğim direncin bir nevi zafer olduğunu zorla kendime itiraf ettiriyorum.

TESSA

Ağır ağır iniyorum basamaklardan. Polis dedektifleri şimdilik yemek odasını boşaltmışlar. Ben de bir ipucu veya düşünmeme yardım edebilecek bir şeyler bulurum umuduyla odada geziniyorum.

Yemek odasında uzun süre kalamayacak kadar huzursuzum. Yeniden hole dönerken de neredeyse Zoe'ye çarpıyorum.

Şaşkınlıktan ufak bir çığlık koparıyor. Büyük bir baskı altındaymış gibi bir hali var. Son derece sarsılmış görünüyor. Gözlerime doğru dürüst bakmıyor. Normalde hiç böyle değildir. Doğru dürüst nefes almakta zorlanıyormuş gibi sinirli bir sesle, herkesin salonda toplanmasını istediğini söylüyor.

Babasını uyandırıyor, dışarıda bebeği kontrol eden Richard'ı içeriye çağırıyor. Chris'i yukarıdaki yatak odasından aşağı indiriyor ve hepimize oturmamızı söylüyor ama koltuğun ortasında, Chris'in yanındaki yeri ısrarla aile irtibat memuresine ayırıyor.

Lucas da orada. Televizyonla bir şeyler yapıyor. Televizyonu açıp iki kumandayı eline alıyor ve bana hiç tanıdık gelmeyen sıra sıra ekranlar arasında gidip geliyor.

Richard odaya girince Lucas'a ne yapmaya çalıştığını sorup yardım etmeyi ve bilgi vermeyi öneriyor elbette ama çocuk biraz nezaketsiz bir tavırla Richard'ı savuşturuyor. Anlaşılan, göründüğünün aksine ne yaptığını gayet iyi biliyor ama Zoe gibi Lucas'ın da diken üzerinde olduğu inkâr edilemez.

Herkes yerine otururken, sandalyemin yanında duran Zoe'nin incecik bileğini ovuşturuyorum. "Neler oluyor kelebeğim?" diye soruyorum.

Bana bakmıyor, yanıt da vermiyor. Lucas'ın yaptığı şeye odaklanmış durumda.

Mahkeme zamanındaki halini anımsayınca içim parçalanıyor çünkü kafasında bir başka yerdeymiş gibi görünürdü hep. Ruhu korku içinde büzülüp kalmış gibi. Bu haliyle de hiçbirimiz Zoe'ye dokunamaz duruma gelmiştik.

"Zoe?" diye soruyorum yeniden çünkü hali tavrı beni biraz korkutuyor ama tam o sırada Lucas, "Hazır," deyince Zoe sanki önceden kararlaştırdıkları işareti almış gibi insanlara dönüyor ve içimi ürperten net ve kararlı bir tavırla kısa bir konuşma yapıyor.

"Lucas da ben de korkuyorduk ama artık bildiklerimizi anlatmaya karar verdik. Bu video dün gece çekildi."

Hepimiz televizyona dönüyoruz.

Lucas videoyu internete yüklemiş anlaşılan. Bir video sitesinde oynuyor. Acaba oynatacağı kayıt konserden mi diye düşünüyorum ama hiç de öyle görünmüyor.

Bir anda ekranda beliren görüntü, Chris ile Maria'nın evinin içine benziyor.

LUCAS

Dün geceyi gizlice kameraya çektim. Telefonumu aşağıda tuttuğum için babam fark etmedi.

Tessaların salonunda, babamın ve diğerlerinin önünde kaydı oynatırken kendimi zorlayarak yaşananları yeniden izleyebilmek ve Zoe'yle kararlaştırdığımız gibi davranabilmek için, bu sahneyi gerçek bir film için çekecek olsam neyi farklı yapardım diye düşünmekte buluyorum çareyi.

Gizlice çekmek zorunda kalışım, ardından da kamerayı elimden düşürünce sahnede yalnızca tavanın görünmesi kayda bir nevi *Blair Cadısı/Paranormal Aktivite* duygusu veriyor. Bir tür düşük bütçeli, bağımsız korku filmi havası var. Bu da işe yarayabilir. Ama filme bir üslup katmak da isterdim, o yüzden şöyle yapardım:

İlk sekansta hareket halindeki bir el kamerası sahanlıkta beni izlerdi. Kamera omzumun üzerinden baktığından babamların yatak odası kapısına doğru yürüdüğümü görebilirdiniz. Her şeyi de benim bakış açımdan görürdünüz.

Ben koridorda yürürken fon müziği vızıltı gibi uzun, alçak bir nota, belki de alçak telli bir enstrüman olurdu. Yatak odasının kapalı kapısının ardından boğuk bir tartışma sesi duyulurdu.

Ben kapının önünde durup dinlerken kamera dönerek yüzümü gösterince nasıl cesaretimi toplamaya çalıştığım görülürdü.

Yatak odasının kapısını açan elim yakın çekim görünürdü ve ardından kapı açılırdı.

Vızıltı müziği tırmanışa geçiyor ama henüz doruğa varmıyor.

Odanın içini görüyoruz. Odayı bir tek komodinin üzerindeki lambanın ışığı aydınlattığından odanın duvarlarına vuran uzun, belirgin gölgeler yüzünden babam korkunç görünüyor. Çizgi roman kapaklarındaki kötü adamlara benziyor âdeta.

Babam Maria'nın tepesine dikilmiş, duruyor. Kadını saçlarından tutup kafasını duvara ittirdiğinden Maria'nın boynunun nasıl gerildiği görülüyor.

O noktaya yakın çekimler koyardım: Babamın elinin üst kısmını, parmaklarının arasından çıkan Maria'nın saçlarını, parmak boğumlarının arasındaki gerilmiş deriyi, sonra da Maria'nın yüzünü, acı ve korkuyla gerilmiş çenesini yakın çekim verirdim.

Fon müziğini oluşturan vızıltı artardı. Ahenksizlik yaratmak için yüksek ve uyumsuz başka notalar da vızıltıya eklenirdi.

Böyle bir açılış sekansı hoşuma giderdi, her şeyi olduğu gibi gösterirdi.

Hep birlikte Tessaların salonunda otururken ne izlediğinin farkına varan babam, videoda az sonra söyleyeceklerini herkes duymadan televizyonu kapamak için bir hamle yapıyor ama yanında Zoe'nin babası ve kadın polis oturuyor. Zoe'nin babası, babamın kolunu yakalayıp aşırı kibar bir sesle oturmasını söylüyor. Zoe'nin babasının yüzü enkaza dönmüşse de bedeni iri ve güçlü. Babam onunla boy ölçüşemez.

Videoda her şeyin bir çırpıda yaşandığı kısma geliyoruz. Odadaki herkes ekrana kilitlenmiş durumda.

Korkuya kapıldığımdan görüntü burada titremeye başlıyor ama kafamda çekimimi yeniden oynatıyorum:

Bana doğru dönen babam kapıda durduğumu görüyor. "Çık dışarı," diyor. Burada, şakağındaki damarın öfkeden şişip kızardığını görmenizi sağlardım.

Belki kendi yüzümü de kameraya alıp korkumun iyice arttığını gösterirdim. Ama bu kez daha önce defalarca yaptığım gibi korkuya boyun eğip odadan çıkmıyorum. Babamı engellemek için olduğum yerde kalıyorum.

Saçı hâlâ babamın elinde, başını çevirip bana bakmaya çalışan Maria'nın yüzünü yakın plandan çekerdim. Maria'nın gözlerinde okuyamadığım mesajlar var. Okuyamıyorum çünkü onu annem kadar iyi tanımıyorum. Babam Maria'nın saçını bırakınca gözleri kapanan kadın bez bebekler gibi yere düşüyor.

Babamın bana doğru yürüdüğünü göstermek için yine hareket halinde bir el kamerası kullanırdım. Ben olduğum yerde kalıyorum.

Maria, "Dokunma ona!" diyor.

"Kes sesini," diyor babam.

"Ona zarar verirsen her şey biter."

O sırada müzik de dururdu. Ani bir sessizlik etkili olurdu bence.

Durup Maria'ya bakmak için dönen babam gülüyor. Kadının çenesini isyankârca kaldırdığını görüyoruz ama babama kıyasla küçük ve narin görünüyor. Annem de öyle görünürdü.

"Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor babam. "Amacın bu mu?"

Kadının ısrarla bakmayı sürdürmesini isterdim ama Maria başını önüne eğiyor.

"Hem biterse," diye sürdürüyor babam, "nereye gitmeyi düşünüyorsun? Başka bir kente mi? Başka küçük, pis bir dairede yaşamaya mı? Kızınla baş başa kalmaya hazır mısın? Cebinde beş kuruşsuz? Yoksa sürüne sürüne Devon'a geri dönüp kızının, çocuklarını öldürdüğü insanların arasında mı yaşayacaksın? Başaramazsın Maria. Kendi başına böyle bir şey yapacak kapasiten yok senin."

Yüzünün yakın çekiminde, kadının bir şeylerin farkına vardığı görünürdü.

"Yapamazsın," diyor kadın.

İşte o sırada, Maria'nın anladığı şeyi, babamın Grace'i alacağını ima ettiğini anlıyorum.

"Neyi yapamayacağımı söyleyeyim. Kızımın seninle ve kızınla aynı evde büyümesine göz yumamam," diyor babam. Eskiden anneme baktığı bakışla Maria'ya bakıyor: Karşısında beş para etmez, değersiz biri varmış gibi. Onu asla başka bir gözle göremezmiş gibi.

Ardından yeniden bana dönüyor. Şimdi yüzü öyle öfke dolu ki geri geri giderek sahanlığa çıkıyorum. Bir, iki, üç adım.

Önümüzdeki televizyonda, telefon kamerasının titrediğini görüyoruz. Telefonu saklamaya çalıştığımdan bacağımın arkası görünüyor. Ardından yalnızca parça parça hareketler görüyoruz ama izleyenlerden bizim evi bilenler, merdivenin başına doğru geri geri yürüdüğümü kolayca anlayabilir.

Geri çekilmek istemiyorum. Direnmek, babama bağırmak, filmlerde gördüğüm şeyleri haykırmak istiyorum. Hakkında düşündüklerimi söylemek, neden bir canavar olduğunu, böyle bir canavarın neden çocuk istediğini sormak istiyorum. Hem de iki çocuk. Ben topuklarına sıkarken onun dans etmesini istiyorum. Anlaşma yapmaya değil de öldürmeye geldiğimi anlayarak ecel terleri dök-

mesini istiyorum ama tüm görkemiyle Albay Kurtz*, gözü dönmüş bir manyak, her yanından güç fışkıran bir Golyat gibi duruyor karşımda. Zorbalığı rüyalarıma giriyor. Günlerim yumuşak bir sesle söylenmiş tehditkârca sözleriyle kâbusa dönüyor.

Ama korkuyorum, cesaretimi kaybediyorum. Şimdi beni eline geçiriyor. Eli göğsümde, merdiven başındaki duvara yapıştırıyor beni.

Arkasında Maria ayağa kalkmaya koyuluyor ama kendini büyük ölçüde halsiz hissettiğinden, içinde yalnızca doğrulmasına yardım edecek, sönmeye yüz tutmuş bir isyan kıvılcımı kaldığından duvardan destek alması gerekiyor. Babam fark etmiyor. Gözlerimi babamın gözlerine dikiyorum. Öteki elini yumruk yaptığını fark ediyorum.

Hangisine bakacağımı şaşırıyorum, gözlerine mi, yumruğuna mı çünkü vurup vurmayacağından emin değilim. Bana daha önce hiç el kaldırmadı. Şimdiye dek. Beni itip kaktı ama çoğunlukla boyunduruk altına almak için kelimeleri kullanmakla yetindi.

En çok canımı sıkan da yaşamım boyunca bana böyle davranmasına, anneme böyle davranmasına izin vermiş olmam. Gerçi annemde hiç yara bere bırakmazdı. Hem de hiç. İz bırakmayacak kadar akıllıydı. O yüzden annemi tedavi eden doktorların hiçbiri şüphelenmedi.

Anneme zarar vermesini önleyemediğim için duyduğum öfke ve suçluluk her gün benimle, bir an bile aklımdan çıkmıyor. Piyano çalarken aynı hissi duyuyorum, film izlerken, okuldayken hep aynı his kafamda yankılanıyor. Yakamdan hiç düşmüyor. Hiçbir şey geçirmiyor o hissi. Belki bir tek Zoe dışında çünkü o da benim gibi: Zoe'nin de kötü sırları var.

---

* *Colonel Kurtz: Apocalypse Now* filminde Marlon Brando'nun canlandırdığı karakter. *–çn*

Okulda rehber öğretmenle görüşüyordum. Kimsenin haberi yoktu. Ancak sorun şu ki görüşmeye gittiğimde asıl söylemek istediklerimi söyleyemediğimden sınavlar yüzünden ne kadar stres yaşadığım falan gibi saçma sapan şeyler anlatırdım. Rehber öğretmen hiçbir işime yaramayan, tonla broşür verdi bana ama iyi bir şey de söyledi. "Endişelendiğin konuları yazsana? Bir günlük falan tut mesela. Yardımı dokunabilir," dedi. Günlük yazmak istemediğimi söyleyince, "Şarkı yazmaya ne dersin?" dedi. "Neye benziyorum ben, pop star özentisine mi?" diye sorunca, "Peki, neler hoşuna gider?" dedi. "Sinema," dedim.

"Peki, o halde bir senaryo yazarsın sen de."

Zoe ile Maria'ya gönderdiğim senaryo bu senaryo işte. Senaryom için canla başla çalıştım. Annemin anımsayıp anlattığı şeyleri bir araya getirdim. Annemin babamla birlikte olmaya başladığı zamanlar hakkında söylediklerinden ve eski fotoğraflardan yola çıkarak kafamda sahneler tasarladım. Maria ile Zoe'ye de gönderdim çünkü kendini yalnız hissetmesin diye babamın gerçek yüzünü bildiğimi, Maria'nın da bilmesini istedim.

Zoe'yi de uyarmak istedim çünkü annem babama tek başına karşı koyamamıştı. Benim varlığım da bir işe yaramamıştı. Daha fazla insan gerekir böyle bir şey için. O yüzden Zoe'nin Maria'ya yardım edebileceğini düşündüm.

Ama Zoe haklıydı: İş işten geçtikten sonra!

Televizyonda video oynarken babama bakmıyorum. Filmi nasıl çekeceğimi düşünmeyi de bırakıyorum ve diğerlerinin yüzlerine bakıyorum. Tüm yaşamım boyunca tanıklık ettiğim şeylere tanıklık edince nasıl dehşete düştüklerini görüyorum.

Aniden televizyondaki hareketli görüntüyü kaybediyoruz. Babam beni duvara yapıştırınca telefonumu düşürdüm. Hemen ardından da Maria şaşkınlığından yararlana-

rak babamı yakalayıp üzerimden çekmeyi başardı.

Bunlar yaşanırken videoda yalnızca bizim sahanlığın tavanı ve yatak odasındaki loş ışığın yansımasıyla ışıldayan avize görünüyor.

Ama Maria babamı üzerimden çekerken yaşanan arbede duyuluyor. Ardından Maria bana, "İyi misin?" diye soruyor ama pek iyi duyulmuyor çünkü bir-iki saniyede toparlanan babam, "Seni küçük orospu," diyor. Ardından Maria'yı babamın yolundan çekmeye çalışırken yaptığım hamlenin sesi, Maria'nın nefesinin kesilişi, tırabzan direğine çarpışı ve düşüşü duyuluyor.

O sırada çığlık atmaya başladım ama ben fazla bir gürültü çıkaramadan babam eliyle ağzımı kapadı ve ikimiz birlikte Maria'nın başından akan kanın, merdivenin cilalı ahşap yüzeyinde birikmesini izledik.

Video az sonra sona eriyor. Ben telefonu alıp kaydı durduruyorum, babam da Maria'yı kurtarıp kurtaramayacağını anlamak için paldır küldür aşağı iniyor.

Asıl önemlisi, videoda Maria'yı benim ittiğim, aşağıya düşmesine benim yol açtığım görülmüyor. Kaydı dinleyince tam da babam yapmış gibi duruyor. Yaşananlar babamın zorbalığının kaçınılmaz bir sonucuymuş gibi görünüyor.

Olayları iyice açıklığa kavuşturmak için, tıpkı Zoe'nin söylediği gibi odaya dönerek ve aile irtibat memuresinin gözlerine bakarak, "Onu itti," diyorum.

Ardından, on iki saat içinde ikinci kez babam yumruklarını sıkıp üzerime yürüyor.

Yüzümü korumak için ellerimi kaldırıp oturduğum yerde büzülüyorum.

Bana vuramıyor gerçi. Philip tam zamanında babamı durduruyor.

"Sakın ha," diyor Philip. "Sakın!" Babamı yeniden koltuğa itip kalkmasını engelliyor.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" diye soruyor babam bana. "Lucas? İyi düşündün mü? Gerçeği anlatmak istediğine emin misin?"

O zaman bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum. Zor gelse de yapmak, güçlü durmak zorundayım. Karşılık vermemek inanılmaz zor geliyor ama vermemeliyim. Zoe, tek yapmamız gereken öykümüze sadık kalmak dedi, ben de öyle yapacağım.

Derken Zoe üzerine düşeni yaparak, "Ben de gördüm," diyor. "Chris'in bağrışlarını duyunca odamdan çıktım. Annem Lucas'ı korumaya çalışıyordu, Chris de annemi merdivenlerden aşağı itti. Çok sertçe itti. Benim de canımı yaktı." Aile irtibat memuresine kalçasındaki geniş darbe izini göstermek için pantolonunu sıyırıyor. "Beni de itti."

Bunun üzerine memure Zoe ile beni babamdan ayırıyor. Kadın, Philip'le birlikte babamın yanında kalıyor. Biz de odadan çıkıp öykümüzü bir kere de Tess ile Richard'a anlatıyoruz. Bize inanıyorlar, ikisi de inanıyor. İçim ferahlıyor.

Aile irtibat memuresi gelişmeleri bildirmek için telefon açıyor ve polis dedektifleri neredeyse dakikalar içinde geliyorlar. Polisler babamla konuşurken, babamı alıp götürürken midemin altüst olduğunu itiraf etmeliyim.

Babamı polis aracına götürürlerken açık kapıya doğru koşuyorum. Elimde değil.

"Baba!" diye bağırıyorum ama ne arkasını dönüyor ne de yüzüme bakıyor. Bir kez bile dönüp bakmıyor. Arabanın arkasına oturuyor ve ancak, araba geri geri garaj yolundan çıkıp uzaklaşırken başını bana çevirip gözlerimin içine bakıyor.

SAM

Sonunda, geç bir saatte Tessa'ya telefon açıyorum. Cep telefonunu arıyorum ama doğruca telesekreter çıkıyor. Kocası bakar diye ev telefonunu aramak da istemiyorum.

Dairemin pencerelerinden dışarıya bakınca akşam kalabalığının başladığını görebiliyorum. İnsanlar nehir kenarındaki barlara veya yürüyerek evlerine gidiyorlar.

Elimde bir birayla balkondaki bir sandalyeye oturuyorum ama bir yandan da tentenin altında ve geride kaldığımdan, kimselere görünmeden aşağıdaki insanları izliyorum.

Bazen kendi yaşamınızın öyle bir boşaldığını hissedersiniz de başkalarının yaşamlarındaki tüm detaylar sizi yaralamak için tasarlanmış gibi gelir ya, işte öyle bir ruh halindeyim. Su kenarında el ele yürüyen çifti kıskanıyorum. Kulağında telefon, bir yandan buluşacağı kişiyle konuşurken fütursuzca yürüyen ofis çalışanını kıskanıyorum.

Hızlı hızlı peşinden gelen küçük bir köpekle yürüyen yaşlı kadını bile kıskanıyorum. Onları daha önce de gördüm. Her gün aynı yoldan gidiyorlar. Köpeğin hiç tasması olmuyor. Nereye gittiklerini biliyor. Birbirlerinin arkadaşlığından hoşnutlar.

Ben utangacımdır. Karşıda gördüğüm gibi, nehir kenarındaki bir barda, kalabalık bir masada bira içen, gürültücü bir adam olamam asla. Ben köşedeki bir masada, dikkatlice seçilmiş bir arkadaşımla veya sevgilimle buluşurum.

Ama sevgilim artık beni ister mi acaba?

Sevgilimin sığınağıydım, şimdiyse ancak bir yük olurum. Hastalığım yüzünden ataklar geçireceğim. Hareket edemeyebilirim, acılar içinde kıvranabilirim. Durumum giderek kötüleşecek. O zaman ona ne yararım dokunacak? Alkolik kocası gibi bir yük olacağım sırtında. Zamanla ruh durumum ve fiziksel kapasitem, Tess'in kocasınınkini aratmayacak. Kaçınılmaz bir biçimde kötüleşeceğim.

Uyuşukluğu geçsin diye sol elimin avucuna vuruyorum. Bir şeyler hissedebilmek için yanıp tutuşuyorum ama hiçbir şey değişmiyor elbette.

Hastaneden getirdiğim ilaç poşetini alıyorum. Ayaklarımın dibinde duruyor. Ağzını kapayan bandı sıyırıp içindekilere göz atıyorum.

İçinde farklı farklı üç ilaç kutusu var.

Uzman doktordan sonra görüştüğüm MS hemşiresi, "Teşhisi duyan hastalarımıza genelde çok zor gelir," dedi. Sevecenliği içimi parçalamıştı. "Bu gece evde sizi bekleyen biri var mı?"

"Evet," diye yalan söylemiştim. Bana acımasını istemiyordum.

Bana "MS'le baş etmek" ve "Hastalar için bilgiler" gibi başlıklar taşıyan broşürler verdi. O broşürler hâlâ benim için değil de başkaları için hazırlanmış gibi geliyor.

Ağır ağır biramı içerken, yaşamın nasıl pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünüyorum. Zoe Maisey ile zavallı annesini düşünüyorum.

İlaçlara bu gece başlamalıyım. Dozlarına dikkat etmeliyim.

Pat diye açılan ilaç paketlerinin, tıngırdayan ilaç şişelerinin, bir hemşirenin sırf benim için paketini yırtarak çıkardığı yeni bir şırınganın sesini duyup da zamanın ne çabuk geçtiğini fark edene kadar, yaşamımın değerini bilmediğim düşüncesine fazla saplanmamaya çalışmalıyım.

İlaçları almayı kaldıramam şimdi. Alacağım ama şimdi değil.

Ailem durumu iyi karşılamayacak. Randevuda neler yaşandığını sormak için ararlar birazdan, benim de anlatmam gerekir.

Telefonuma bırakılan öteki mesajları düşünüyorum. Tess'in ve kocasının saatler önce bıraktığı mesajları.

Bir haber var mı diye boş boş internete bakınıyorum çünkü polis müfettişi George'u bir kez daha ararsam işleri fazla zorlamış olurum. Derken birinin tutuklandığını okuyunca yerimden doğruluyorum.

"Şüphelinin adı henüz açıklanmadı ama şahsın aile üyelerinden bir erkek olduğu düşünülüyor," diyor bir haber sitesi.

"Erkekmiş." Demek ki Zoe değil. Tanrı'ya şükür.

Zoe'nin yaptığını mı düşünüyordum? Hayır. Ceza davalarına bakarken, olasılık dahilinde bulunmasını hiç istemediğim şeylerin bile olasılık dahilinde bulunduğunu öğrenmedim mi? Evet. Demek ki Zoe'yi asla eleyemezdim.

İnternette biraz daha araştırma yapınca bir polis aracının arka koltuğundaki bir adamı gösteren, uzun odaklı mercekle çekilmiş bir fotoğraf buluyorum. Adam kesin Maria'nın kocası Chris Kennedy'dir. Bir bakıma hiç şaşırmadım, polisin baş şüphelisi olması son derece doğal.

Tess yıkılmıştır kesin çünkü kız kardeşinin, evliliği sayesinde kurtulduğunu düşünüyordu.

Cep telefonunu aramayı deniyorum ama yine telesekreter çıkınca cesaretimi toplayıp ev telefonunu aramaktan başka şansım kalmıyor.

Tess'e teşhisimden söz eder miyim, bilmiyorum ama halini hatırını sormak, neler yaşandığını öğrenmek, sesini duymak, özür dilemek ve onu düşündüğümü söylemek istiyorum. Ayrıca, dürüst davranmam gerekirse benimle görüşüp görüşemeyeceğini de bilmek istiyorum çünkü ona ihtiyacım var.

TESSA

Herkes gittikten sonra bahçede oturuyoruz. Akşam olmuş, hava da hâlâ sıcak, o yüzden tüm gün bizi eve kapayan, şimdiyse Chris'in Maria'ya yaptıklarını öğrenince dağılmış gibi gelen hapis hayatından kaçmak istiyoruz.

Bu korkunç gün sona ererken ortaya çıkan bazı geniş, gölgeli alanlar var. Gölgeler de haliyle uzamış ama yer yer bahçe çitinden vuran güneş, ayağımızın altındaki toprağı ısıtıyor.

Richard'la birlikte bankta oturuyorum. Kurumuş çimenler ayak bileklerimi gıdıklıyor. Yanımda oturan Richard da terliyor, hemen hemen hiç konuşmuyor. İkimiz de büyük bir şok içindeyiz.

Kız kardeşim eski yaşamından kaçmak için yeni bir evliliğe adım atmıştı. Savunmasız bir haldeydi. Kardeşime daha çok kol kanat germeliydim.

Düşüncemi Richard'a açıyorum.

"Kız kardeşinin hırsları da vardı," diyor. "Üstelik onun mutluluğundan sen sorumlu değildin."

"Daha fazlasını yapmalıydım, kız kardeşimin yaşamını daha iyi bilmeliydim."

"Seninle yakınlık kurmak istemedi. Bence ne yaptığını biliyordu."

"Ama neler çekmiştir kim bilir?" Alçak sesle konuşuyoruz çünkü çocuklar da bizimle birlikte bahçedeler. Üçü birlikte. "Çok büyük bir bedel ödedi."

"Bedellerin en büyüğünü ödedi."

Çocuklar bizden birkaç metre uzaktaki gölgeliğe bir örtü sermişler. Leğeni de suyla doldurmuşlar, Grace'le oynuyorlar. Philip Guerin de yanlarında oturuyor.

Başka bir gün, bu harika bir manzara olurdu.

Elma ağacımız ölüyor. Gövdesi, köküne yakın yerinden ikiye ayrılmış durumda. Bir tarafı bu yıl iyi ürün verdi, öteki tarafıysa meyvesiz kaldı.

Philip Guerin, Zoe'ye yakın oturuyor ama çok da yakın değil. Zoe'yle birlikte yaşamak istemediğini biliyorum.

Örtünün üzerinde yer değiştiren Zoe güneşi arkasına alınca çağlayan gibi dökülen saçları beyaz bir renk alıyor. Aklıma kız kardeşimin gençliği geliyor. Altın rengi ışık Zoe'nin incecik kollarını, narin omuzlarını ışıl ışıl ışıldatıyor. Grace'in havaya sıçrattığı su damlalarını da parlatıyor.

Beni rahatsız eden bir şey, bir detay var.

Sevimli yeğenime bakıyorum. Grace'e bir şey gösterdiğini görüyorum.

Bir kelebek bu, Zoe'nin lakabının kaynağı.

Derken, çocukları izlerken canımı neyin sıktığını anlayıveriyorum.

Zoe'nin kalçasındaki darbe izi! Çünkü Zoe'nin kilisede Tom Barlow'dan kaçarken kalçasını piyanoya çarptığından oldukça eminim. Oldukça eminim ama yüzde yüz değil. Konser kaydı nerede acaba diye düşünüyorum çünkü kayda bakarsak öğreniriz. Acaba izlemeyi midem kaldırır mı? Öğrenmek istediğimden bile emin değilim çünkü Zoe polise Chris'in kendisini ittiğini söyledi.

Yiyecek bir şeyler arayan kelebek, akşam sineklerinin arasında kanat çırpıyor. Benekli kelebeklerden bir kelebek bu, tanıyorum. Ne güzel bir yaratık. Kanatlarındaki turunculu siyahlı desenler, güneşin altında ve koyu mavi akşam göğünde büyülü bir görünüm kazanıyor. Gün batımı gökyüzünün mavisini en az bir yarım saat daha değiştirmeyecek. Kurumuş, saman sarısı çimenlerimizin arasında kanat çırpan kelebek buradan daha egzotik yerler getiriyor akla.

Bahçedeki patikada yetişen lavanta başakları büyük ölçüde kurumuş ama kelebeğin nereye gideceğini biliyorum. Beni yanıltmıyor. Yoluna devam ederek çimenlerin üzerinden geçiyor. Doğruca çocuklara doğru kanat çırpınca Grace heyecanla kollarını havaya kaldırıyor. Derken kelebek yanlarından geçip bizim bahçenin kenarında biten ve yıllar içinde kocaman, heybetli bir bitkiye dönüşen kelebek çalısının yanına gidiyor. Çalı, güneş banyosu yapıyor. Uzağına düşmüş, mosmor çiçeklerle kaplı, yay biçimli kocaman dalları kelebeklerle ve böceklerle kaplı.

Benekli kelebeğin kelebek çalısına yaklaşmasını seyrediyorum. İnişli çıkışlı ama nasılsa önceden belirlenmiş rotasını sonuna dek izleyerek cömert salkımlardan birine konuveriyor hafifçe. Yerine yerleşiyor ve kanatlarını kapayıp beslenmeye başlıyor.

Orada, bal gibi güneşin altında güneş banyosu yapacak, çiçek özüyle beslenecek, ardından alacakaranlık, gün ışığını kovalamaya başlayınca yakınlarda karanlığı geçireceği bir yer arayacak ve sabah yeniden doğan güneşle kanatlarını ısıtıp çiçek çiçek gezeceği yeni bir güne başlayana kadar orada kalacak.

Dünya böyledir. Doğanın beni çocukken böylesine etkileyen düzeni, hâlâ etkiliyor. Ama bu kelebeğin görüp görebileceği gün doğumlarının bir sınırı var. Ömrü kısa. Bazı türler kış uykusuna yatıp kışı atlatabilirler ama kelebekler yapamaz.

Richard kolunu omzuma atınca karşı koymuyorum.

Acaba Sam beni istediğini söyleseydi, şimdi evi terk edebilir miydim ki diye düşünüyorum.

Richard'a, "Philip Zoe'yi almayacak, biliyorsun," diyorum.

"Biliyorum. Almayacak, biliyorum."

Richard ağlıyor, sık sık ağlıyor. Depresyonu ciddi boyutlarda.

Telefonumuz çalıyor.

RICHARD

Bir görüntü var, elimi uzatsam yakalarmışım gibi geliyor. Kafamda bir düşünce biçimleniyor ama sonra akşamın sıcak havasında dolanan bir hayal gibi dalgalanıp kaybolmaya yüz tutuyor.

Bugün hiç içki içmedim. Bu da demek oluyor ki tam biçimlendiremesem de kafamdaki düşünce gerçek.

Düşüncem şu: Tessa'yla birlikte çocukların sorumluluğunu üstleneceğiz.

Philip Guerin'le konuştum, Devon'a kızını almadan gitmek istiyor. Yeni bir hayat arkadaşı bulmuş. Kadın da oranın yerlisi, çocuklarını Zoe yüzünden kaybeden ailelere yakın biri. Zoe aralarına girerse ilişkileri yürümez. Philip de başka bir yere taşınıp sil baştan başlamayı düşünmüyor.

Philip'i ikna etmeyi deneyebilirdik ama başka bir seçenek varken neden uğraşalım ki?

Kafamda Philip'i önümden çekip sahneyi yeniden canlandırıyorum.

Tess'le birlikte bankta oturuyoruz. Kolumu omzuna koymuşum. Tess'se her zamanki gibi kıpırdanıp kolumdan kurtulacağına oturduğu yerde kalmış. Önümüzde bir

örtünün üzerine üç çocuk var: iki sarışın prenses ile esmer, akıllı bir oğlan.

İki yaralı genç ile ileride annesini hiç anımsamayacak harika bir bebek var ve onlarla biz ilgileneceğiz. Günlerimizi, gecelerimizi dolduracaklar, biz de onlarınkini. Tess normal işini sürdürürken ben çocuklara yemek pişiririm, işlerini sıraya sokarım, büyükleri müzik derslerine götürürüm. Çocuklara sabırla ilgimizi ve sevgimizi veririz, yardım ederiz. Yaşamları olabildiğince iyiye gider. Onlara sıradan çocuklarmış gibi davranırız, yetenekleri gözümüzü kamaştırmaz, geçmişleri canımızı sıkmaz.

Bu hayali bozup havaya karıştırabilecek tek bir şey var.

Zoe Grace'i yıkarken duyduğumu sandığım bir şey.

Lucas, "Kazaydı," diyordu. "Her şeyi anlatacağım." Bir itiraf gibiydi ama belki de tanıklık ettikleri şeyden söz ediyordur. Kesinlikle öyledir.

Tessa'ya bundan söz etmeyeceğim ama söz etsem de herhalde bana şöyle derdi: "Ee, ne demek yani bu? Doğru duyduğuna emin misin? İçki mi içtin sen?" O yüzden bir şey söylemeyeceğim.

Kulübemde bulduğum kırık modeli çoktan ortadan kaldırdım. Eğer modeli içlerinden biri kırmışsa bile benim geçmişte duyduğum kederden ötürü arada sırada böyle ortalığı kırıp geçirdiğim zamanlarda yaptıklarımdan daha kötü bir şey yapmış sayılmaz.

Çocukların sorumluluğunu almaya uygun biri olduğumu göstermek için evdeki tüm şişeleri alıp lavaboya dökeceğim. Bir daha hiç alkol almayacağım. Adsız Alkolikler toplantılarına katılacağım. Çocuklara çok iyi babalık edeceğim. Lucas bizimle kalmak istemese bile istediği zaman gelip kız kardeşini görebilir.

Bugün çocuklara bunu söylemenin zamanı değil. Yarın da değil, hatta gelecek hafta bile olmaz belki ama duymaya

hazır hissettiklerinde çocuklara sunmak istediğim öneri bu.

Tabii Tessa kabul ederse.

Pazarlığa seve seve yanaşırım.

Eğer kabul ederse, Zoe'nin avukatının şahsi cep telefonunu nasıl ezbere bildiğini sormam. Arkadaşlarına telefon açıp dün gece onlarda kalıp kalmadığını sorup soruşturmam çünkü sanırım nerede kaldığını biliyorum. Bence onunlaydı. Avukata telefon açtığımda savunmaya geçmekle Tess gerçeği itiraf etmiş oldu. Yüzde yüz emin değilim. Böyle bir ilişki varsa da nasıl başlamıştır, hiç bilmiyorum ama biraz belirsizlikle yaşayabilirim. Benim son birkaç yıldır birlikte yaşadığım kötü alışkanlıklarımın yanında Tess'in yaptığı o kadar da kötü durmuyor. Tess bana ihanet ettiyse hak ettiğim için etmiştir. İhaneti benim ona yaşattıklarımdan daha kötü değil kesinlikle.

Çocuklara şöyle demek istiyorum, böyle dersem kendimi dinç, güçlü ve umutlu hissedeceğim: *Bizimle kalın. Size bakarız. Size bir zarar gelmesine izin vermeyiz. Aileniz olabiliriz.*

İçeriden ev telefonunun sesi gelince yanı başımdaki Tess'in gerildiğini hissediyorum.

"Ben bakarım," diyorum.

SAM

Tess'in ev telefonunu arıyorum çünkü öyle yapmam gerektiğini hissediyorum. Kendini terk edilmiş hissetmesini istemem.

Telefon çalıyor, çalıyor ve tam vazgeçmeye hazırlanmışken Richard yanıt veriyor.

İçimden telefonu kapamak geliyor ama bu çocukça kaçar, bugün de çocukluk edilecek bir gün değil.

"Alo," diyorum. "Ben Sam Locke. Zoe'nin avukatı. Beni aramıştınız."

Böyle söylüyorum çünkü Richard'ın mesajından sonra Tess'le konuştuğumuzu bilmiyordur belki.

"Teşekkürler Sam," diyor. "Ama artık gerek kalmadı, polis birini tutukladı."

"Evet, haberlerde gördüm. Çok üzgünüm. Herkes iyi mi? Korkunç bir şok yaşamışsmızdır."

"Büyük bir şok yaşadık, evet."

Sanki başka bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi çıkıyor sesi. Aniden, Tess'le ilişkimizi öğrenmiş olabileceğini fark ediyorum.

"Peki, sizi daha fazla tutmayayım ama yapabileceğim bir şey olursa bana bir telefon açmanız yeter."

"Sanırım yapacağını yaptın, öyle değil mi?"

"Pardon?"

"Ailemi bir daha arama. Zoe'yi arama. En önemlisi de karımı arama."

"Ne?"

"Bence gayet iyi anladın."

"Ben..."

"Bizi rahat bırak."

"Özür dilerim, ben..." Ama son sözlerim boşa gidiyor çünkü telefonu kapıyor.

Elimde telefon, yerimden kalkmadan, acaba Tess mecbur kalıp ilişkimizi anlattı mı diye düşünüyorum. Dakikalar sonra bile adamın sesindeki gaddarlıktan şaşkınlığa uğramış bir halde oturduğum yerde yaşananları düşünürken telefon çalıyor.

Tess diye düşünüyorum ilkin ama değil. Annemle babam arıyor, açmazlık edemem. Bugün olmaz. Teşhisimin doğrulanmasına bir adım kaldığını söyleyince annem ağlıyor.

"Nasıl başa çıkacaksın canım?" diye soruyor. "Eve dönmek ister misin?"

"Bilmiyorum anne. Bakacağız."

Eve dönmek gibi bir niyetim yok ama telefonu kapadıktan sonra bir bira daha içip nehri biraz daha izlerken Tessa'nın yasını tutmaya başlamışım gibi bir duyguya kapılınca annemin önerisi cazip geliyor. Bu kenti, bu yaşamı terk etmek; bana neşelerin en büyüğünü verdiği gibi en derin suçluluk duygusunu da tattıran bu ilişkiyi arkamda bırakmak cazip geliyor. Kederimi başka yerde beslemek, yaşamımı başka yerde gözden geçirmek cazip geliyor.

Eğer Devon'a dönersem yine acı çekeceğim. Durumumun kötüleşmesi kaçınılmaz, Tess'i de her gün özleyeceğim ama en azından deniz havası alırım. O güzelim kırsalda,

beni tanıyan, beni seven insanların arasında yaşarım. Geri dönmüş olurum elbette ama aynı zamanda da yeni bir şansa kavuşurum.

Çünkü neyim var ki artık?

Kafamda bu düşünceler dolaşırken ışıl ışıl dairemin karşısındaki kayıkhanenin pencerelerine vuran gün batımını izliyorum. Derken güneş iyice batıp gözden kayboluyor.

SONSÖZ

Bir Kış Müziği Akşamı

20 Şubat 2015, Cuma
Saat 19:00

Clifton Müzik Kulübü, Bristol

Piyanist:
Zoe Maisey

Chopin, Bach ve **Mozart**
çalacak

Solo Performans

Biletler: 4 £.

Rezervasyon ve sonraki performanslar hakkında bilgi almak için lütfen Tessa ile iletişime geçin:
tessa.downing1@gmail.com

ZOE

Sahnenin yanında durmuş, devam etmeyi bekliyorum.

Dışarıda kaldırımlar buz tuttuğundan gelirken Richard Enişte m kolumu tutmak zorunda kaldı çünkü arabadan inerken neredeyse ayağım kayıyordu.

Kalabalığın arasında duran Lucas video kamerayı idare ediyor. Artık halka açık performanslar sergilemiyor ama arada piyanoda bir şeyler tıngırdatıyor. Sinemayla öyle ilgili ki artık yeni uğraşı bu. Richard Enişteyle saatlerce film izliyorlar. Richard artık model uçaklar yapmıyor. Zaten hiçbir zaman model uçak yapmaktan pek hoşlanmamış, öyle diyor. Şimdi o da Lucas'la birlikte sinemayla ilgileniyor.

Grace de burada ama uzun süre dinleyicilerin arasında kalmasını beklemiyoruz.

Richard'a kalsa Grace'i hiç getirmezmiş aslında ama o yaştaki bir çocuğa göre Grace'in müziğe alışılmadık bir ilgi gösterdiğinden eminmiş. Şimdi Richard, ilk viyaklamasında Grace'i salondan kolayca çıkarıp eve götürebilsin diye Grace'le birlikte arka sıranın en sonunda oturuyor ama Grace'in en azmdan konserin başlangıcını izlemesini isti-

yor. Annem öldükten sonra ilk kez konser vereceğim. Sanırım hepimiz içten içte bu konseri bir nevi annemin anısına verdiğimi biliyoruz.

İkinci Şans Evi'nden getirilen piyanom teyzemlerin salonuna yerleştirildi. Richard kulübesini bir tür sinema salonuna ve film odasına çevirdi. Lucas'la birlikte filmler hazırlayıp projeksiyon perdesinde izliyorlar.

"Teknoloji cenneti," diyor Tess kulübeye girince.

Bir kere Sam'e telefon etmeye çalıştım ama işi bırakıp Devon'a döndüğünü söylediler. Hastaymış. Tessa'ya söylemeye çalıştım ama konuşmak istemedi. Tessa bir konuyu kestirip atarken, böyle dudaklarını mühürleyip okuyamadığım duygularını içine gömerken annemi anımsatıyor bana.

Bu gece kısa bir program çalacağım ama çalacaklarımın arasında annemin en sevdiği parçalardan bazıları da var.

Soğuk yüzünden sıkı sıkı giyindim. Eldivenlerimi taktım. Hırkam da var. Köhne, küçük, yeşil odadaki kalorifere dayanmış duruyorum. Bu etkinlikte salonu seçerken çok dikkatli davrandık, son derece dikkatli. Kilise değil, bir müzik kulübü ayarladık. Sahnedeki piyano güzelim bir Steinway, yaklaşık seksen kişilik de yer var. Bu kez girişimi koridordan değil, yandan yapacağım.

Kafamın içinde bir dua gibi yineleniyor şu: Bu senin Üçüncü Şans Yaşamın.

Dokuz canımız yoktur sanırım ama umarım ki üç tane vardır.

Sahneden adımın çağrıldığını duyunca, çıkmadan hemen önce zihnimden anneme bir mesaj yolluyorum. Bu senin için anne diye geçiriyorum içimden ve gözümdeki küçük bir damla yaşı siliyorum.

Hırkamı ve eldivenlerimi çıkarıyorum.

Güzel görünüyorum. Üzerimde annemin ölmeden önce bana aldığı boğazlı, yarım kollu, siyah, ipek bir elbise var.

Saçlarımı, tam annemin seveceği şekilde ipek gibi olana kadar taradım. Ben odaya girip sahneye çıkarken alkışlar duyuluyor.

Yerime oturmadan dinleyicilere doğru hafifçe eğiliyorum, derken alkışlar nazikçe kesiliyor. Ön sırada oturan Tess başparmağıyla işler yolunda işareti yapıyor. Arkasındaki hemen her koltuk dolu. Namım almış yürümüş. Chris on beş sene hapse mahkûm olmasa herhalde şöyle derdi: Reklamın iyisi kötüsü olmaz.

Oturuyorum. Sandalyeyi ayarlayıp nefes alıp verişlerimi düzenliyorum ve ellerimi tuşların üzerine koyuyorum.

Çalacağım parça, Chopin'in bir noktürnü. Acı verici bir güzellikte, yüreğinize işleyen, içinizi dalgalandıran bir müzik. Annem için çalıyorum. Bir de artık piyano çalmak istemeyen ama dinlemeyi seven Lucas için. Bir de Grace için çünkü o da benim gibi olacak, biliyorum. Artık bizimle ilgilenen Richard ve Tess için de çalıyorum. Üçüncü Şans Ailem için.

Piyanoda ilk notaya basar basmaz müziğin içinde kayboluyorum, müziğin içine hapsoluyorum. Parçanın akıldan çıkmayan, o zarif evrelerini birer birer yaşıyorum. Annem de benimle birlikte aynı şeyi yaşıyormuş gibi hissediyorum.

Her şeyin iyi gideceğini, hatta harika gideceğini biliyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba başladığım andan itibaren pek çok şey gerçekleşti. Bu süreçte beni destekleyen herkese müteşekkirim.

Harika editörüm Emma Beswetherick'e kocaman bir teşekkürler! İlk kitabımın şekillenmesinde önemli bir rol oynadı ve bu kitabı yazmam için gereken özgüven ile fırsatı sağladı. Olağanüstü coşkun, yorulmak bilmez desteğin ve jilet gibi keskin editoryal rehberliğinle netliğin olmadan yapamazdım.

Little, Brown'daki inanılmaz insanlara da teşekkür borçluyum: Kate Doran, parlak pazarlama fikirlerin ve bir yazar olarak ilk internet sitem ile sosyal medyaya ilk atılışımdaki yardımların için; Jo Wickham, reklam dünyasına giriş yapmamı kolaylaştırdığın için; Dominic Wakeford, müsveddeler üzerindeki tüm çalışman için; Ceara Elliot, harika kitap kapağı için. Hepinizle çalışmak bir zevkti.

Temsilcim Nelle Andrew, doğru tavsiyelerle ve desteğinle hep yanımda olduğun için çok çok teşekkürler. Yanımda olduğun için çok şanslıyım.

PFD'deki Rachel Mills, Alexandra Cliff ve Marilia Savvides, ilk kitabımı kanatlandırıp dünyaya saldığınız için

teşekkürler. Sevgili Rebecca Wearmouth, kitaplarımın yurtdışı haklarını temsil eden ekibi tamamlıyorsun resmen. Hepinizle çalışmak çok eğlenceliydi.

Kitabımın üzerinde çalışan tüm yabancı editörler ve yayınevleri, hepinize çok teşekkürler. Sayenizde bu ikinci kitabıma atılmak için gereken cesareti buldum. Hepinizle çalışmak ve geçtiğimiz sene içerisinde çoğunuzla tanışmak bir harikaydı.

Yazma partnerim Abbie Ross, her adımda yanımda olduğun için teşekkürler. Sınırsız desteğin, dostluğun ve kararlılığın bana ilham verdi ve bunlar sayesinde devam edebildim.

Annemarie Caracciolo, Philippa Lowthorpe, Bridget Rode, Janie and Phill Ankers, Jonathan ile Cilla Paget, Andrew Beck ile Vonda Macmillan Beck, cesaretlendiren sözlerinizle her zaman yanımda olduğunuz için çok teşekkürler. *Annemarie, en iyi gaza getirme ödülü senin.*

Bu kitap için zamanlarını ve önerilerini esirgemeyen emekli iki polis memuruna teşekkürler. Aklımdaki karmaşık kurguya uyacak olay yeri ve zaman akışı konusunda bana çok yardımcı olduğunuz.

Ceza hukuku ve mahkûmluk koşulları gibi konularda araştırmalarımda benden zamanlarını ve bilgilerini esirgemeyen Rob Rode ve Margaret Evans'a teşekkürler. İkinize de minnettarım.

Yasalar ya da polis mevzuatlarıyla ilgili tüm hatalar yalnızca benim yüzümdendir!

Bu kitabı bitirmek için günlerce, haftalarca ve aylarca bodrum katımızdaki ofisime girip kaybolmama rağmen sabırlı oldukları için aileme devasa bir teşekkür borçluyum.

Jules Macmillan. Ben yazarken çocukları, köpekleri ve balığı doyurduğun için teşekkürler. Kitapla ilgili konuş-

maya ihtiyacım olduğunda (yani her zaman) beni dinlediğin için, kurgu birçok kere çıkmaza girdiğinde bana yardım ettiğin için ve akıllıca önerilerin için müteşekkirim. En çok da desteğini esirgemediğin için çok teşekkürler.

Rose, Max ve Louis Macmillan. Her şey için teşekkürler. Tam zamanlı anneniz, tam zamanlı bir yazara dönüştüğünde bir kere bile şikâyet etmediniz. Sorularımı sabırla cevapladığınız ve hobilerinizden bazılarını hikâyeye koymama izin verdiğiniz için teşekkürler. Ve unutmadan, en önemlisi, her gün gülmemi sağladığınız için hepinize teker teker teşekkürler. Hepinizle gurur duyuyorum.

TEK BİR ÖLÜMCÜL HATA,
ONA NELERE MAL OLACAK?

TEK BİR ÖLÜMCÜL HATA, ONA NELERE MAL OLACAK?

Dokuz Gün'ün *New York Times* çoksatan yazarı Gilly Macmillan'dan, geçmişin asla peşimizi bırakmayacağına dair tüyleri diken diken eden yeni bir roman.

Çocuk dâhi, yetenekli müzisyen Zoe Maisey'yi tanıyan herkes onun mükemmel olduğunu düşünmektedir. Ancak birkaç yıl önce Zoe, kendisinin ve tüm ailesinin hayatını sonsuza kadar değiştiren trajik bir kazaya karışmıştır. Şimdi annesi Maria, tüm kararlılığıyla geçmişlerindeki bu korkunç sırrı yeni hayatlarından ve yeni kocasından saklamaktadır ve Zoe'nin de aynısını yapmaktan başka şansı yoktur.

O gece Zoe, Maria'nın aylardır planladığı bir resital vermektedir ve hayatının performansını sergilemesi gerekmektedir. Ama hiçbir şey planladıkları gibi gitmez ve gece yarısı annesi ölü bulunur.

Korkunç gecenin sonrasında polis, aile bireyleri, Zoe'nin eski avukatı ve Zoe'nin kendisi de dahil herkes, parçaları birleştirerek neler olduğunu anlamaya çalışmaktadır. Ama Zoe'nin geçmişinden dolayı çok iyi bildiği gibi gerçek hiçbir zaman düşünüldüğü kadar basit değildir ve yakın olduğumuz insanlar, haklarında en az şeyi bildiklerimizdir.

Karanlıktaki Kelebek, mükemmelliğini omuzlarında bir yük gibi taşıyan genç bir kızın zihninin keşfi. Geçmişimizde kalsa da hayatımıza devam etmemize izin vermeyen hataların ve ikinci şanslar için ne kadar çok çabalamamız gerektiğinin hikâyesi.

Çeviren: Selen Ak

YABANCI

9 786059 585217

27 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com